

Giới thiệu Thiên Địa Càn Khôn

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Thiên Địa Càn Khôn là một trong những tác phẩm tiêu biểu thuộc Thể loại truyện kiếm hiệp của tác giả Cổ Long thu hút đông đảo bạn đọc ủng hộ. Vốn dĩ chốn giang hồ là nơi hiểm nguy đầy rẫy nhưng bạn bè, chiến hữu cũng nơi nơi. Dưới ngòi bút của tác giả Cổ Long, những câu chuyện võ lâm dần trở nên sống động hơn bao giờ hết, có anh hùng, có bảo kiếm, có quyền pháp,... mời bạn thưởng thức tất cả trong truyện Thiên Địa Càn Khôn....

“Kiếm Tiên Vị Quốc - Thần Chưởng Phục Giang San – Thánh Y Báo Thiên Từ - Tận Trung Nhân.” Vũ Mục Tàng Binh Thất được bốn nhân vật “Tiên - Thần - Thánh - Nhân” kiến lập nhằm mục đích tiêu diệt gian tặc Tần Cối báo thù cho tướng quân Nhạc Phi. Nhưng biết Tần Cối tính đa nghi không dễ bị hãm hại do vậy bốn người này đã lưu lại sở học một đời của Nhạc Phi tướng quân và của chính bản thân mình nhằm an bang định quốc...Tiểu Thiên với những nhánh lá Từ Linh Thảo cuối cùng đã đến được nơi đây và trải qua nhiều thử thách để rồi khi xuất động giang hồ với bản lãnh thương thừa....

Chúc các bạn đọc truyện online vui vẻ....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Khuyên Bích trì

Tuyết vẫn rơi, gió không ngừng thổi, những bông hoa tuyết bị gió đưa đầy khắp nơi để lúc rơi xuống chúng bám vào vạn vật tạo thành một màn tuyết trắng xóa.

Đó là cảnh quan rất bình thường mỗi khi trời trở đông ở bất kỳ địa phương nào tại vùng phụ cận Tuyết Sơn này.

Và cảnh quan còn là bình thường hơn nếu trên những cánh đồng tuyết đó, thi thoảng xuất hiện những bóng người cô độc!

Đối với cư dân lưu ngụ quanh vùng núi Tuyết Sơn này mỗi khi có việc cần phải ra khỏi nhà, nơi thật sự ám cúng để mọi người tránh cái lạnh mùa đông, họ đầu ngait đương đầu với gió tuyết. Vì họ đã quen, quen đến nỗi họ có thể xem thường gió tuyết!

Và lại, không quen cũng không được, vì chẳng lẽ họ cứ ru rú suốt ngày ở trong nhà, chẳng lẽ vì sợ giá lạnh họ cứ phải nhịn đói cho đến tận đông!?...

Cần ra ngoài ư? Mũ lông, áo lông gầy da hươu và một bầu rượu nhỏ, chỉ bấy nhiêu đó là đủ cho họ chịu đựng với gió tuyết chỉ ít là một ngày trước khi họ kịp quay về hoặc tìm một nơi ấm cúng nào đó lưu ngụ qua đêm!

Nhưng đó là những cảnh quan bình thường của mọi năm với tiết trời cứ bình thường như vậy! Riêng năm nay thì khác, khác đến nỗi mọi nơi phải kháo nhau là chưa bao giờ ở vùng núi Tuyết Sơn này lại chịu cái lạnh khắc nghiệt đến vậy!

Gió thổi mạnh hơn mọi năm!

Và có lẽ do điều khác biệt này nên không riêng gì tuyết phải rơi mà đến cả lớp mây xám xịt trên bầu trời mọi hôm vẫn ngự trị trên cao nay cứ xà thấp xuống những trũng sắp chạm đất!

Mà phải chi cái lạnh khắc nghiệt và đột ngột này chỉ kéo dài một hoặc đôi ba ngày thì không có gì để nói! Bất giác, như mọi người thường bảo, trời cũng như người có lúc buồn lúc vui, lúc hờn lúc giận thế thôi! Và khi tiết trời đã trở lại cái lạnh bình thường, mọi người lại nghĩ, đây, đã nói trước mà! Nhưng không phải thế!

Đã gần mười ngày trôi qua bầu trời vẫn cứ xám xịt và nặng nề đến nỗi một đứa bé đang cô độc trên con đường ngập tuyết do quá lạnh phải tự lên tiếng và cố nói thật lớn hầu tự trấn an bản thân :

- Càng lạnh giá càng tốt! Cứ đà này nước ở Khuyên Bích trì thế nào cũng đóng băng và đây là cơ hội tốt giúp ta vượt qua Khuyên Bích trì đến vùng bờ phía bên kia! Hừ... ư... ư!

Phù!...

Cái lạnh làm cho đứa bé phải run bắn lên từng cơn, hai hàng răng va vào nhau làm cho câu nói của nó phải dừng lại!

Từ ngôi nhà bằng đất nện ở cạnh đó bỗng có tiếng người gọi :

- Tiểu Thiên! Vào đây đã nào! Ngươi cứ tiếp tục như thế, lỡ ngươi ngã quỵ xuống thì ai thay ngươi lo lắng cho Tân thúc thúc ngươi?

Cùng với thanh âm, tấm da hươu che kín lối vào ngôi nhà cũng được vén lên! Và từ một góc nhỏ của tấm da hươu một cái đầu và một bàn tay đưa ra vẫy vẫy đứa bé!

Sau một thoáng ngần ngừ, đứa bé như không muốn bản thân, phải ngã quỵ như lời người kia vừa nói nên vội vàng thui tọt vào ngôi nhà nọ!

Tấm da hươu lập tức được buông phủ xuống kèm theo tiếng xuyết xoa của người vừa gọi đứa bé vào nhà :

- Chà!... Lạnh khiếp thật! U! U! Người mau ngồi sát lò sưởi. Tiểu Thiên! Phù!... Xem sắc mặt của người kia, cứ tái nhợt có khác gì da người chết? Hừ! Nghĩ cũng lạ, tiết trời như thế này sao Tân thúc thúc người không giữ người ở nhà? Để người đi như thế này...

Được sưởi ấm, tuy Tiểu Thiên chưa lại hồn nhưng khi nghe lời nói của người kia hàm ý trách móc vị Tân thúc thúc nào đó, nó vội lên tiếng thanh minh :

- Không phải thế đâu, Từ thất thúc đừng nghĩ oan cho Tân thúc thúc! Tiểu diệt cố tình lên đi! Chứ nếu biết được Tân thúc thúc đâu để cho tiểu diệt đi vào lúc tiết trời như thế này!

Ánh lửa bập bùng soi tỏ gương mặt của ba người ngồi quanh lò sưởi.

Ngoài Tiểu Thiên và người từ nãy giờ đã lên tiếng còn một phụ nhân nữa vì cứ xót xa nhìn Tiểu Thiên nên chưa nói lời nào!

Đến lúc này vị phụ nhân mới lên tiếng :

- Người lại đi tìm và hái thuốc chữa bệnh cho Tân thúc thúc?

Tiểu Thiên thờ dài, tiếng thờ dài của một đứa bé chỉ có niên kỷ độ mười hai mười ba thoát nghe thì tức cười nhưng nghe kỹ thì lại rất ai oán :

- Chỉ vì tiểu diệt, vì phải cu rơ mang nuôi dưỡng tiểu diệt ngần ấy năm dài. Tân thúc thúc những năm qua cứ mang bệnh trầm kha! Có lý nào tiểu diệt không tìm cách báo đền?

Phụ nhân khẽ lắc đầu :

- Chỉ bằng tuổi người đã biết nghĩ thế này, giá mà người còn song thân...

Nhân vật nọ xua tay gạt ngang :

- Người đừng nghe Thất thẩm người rồi lại buồn vì không còn song thân! Không có song thân thì đã sao? Suốt năm năm sống cận kề, ta biết Tân thúc thúc rất lo cho người! Được một thúc thúc như thế đâu khác gì người có đủ song thân? Mà này...

Đột nhiên đổi giọng, nhân vật nọ hỏi :

- Hay Tân thúc thúc người trở bệnh, người mới phải gấp gấp hái thuốc bất kể tiết trời đang lúc khắc nghiệt khác thường?

Tiểu Thiên có phần dự dự thì nghe phụ nhân bảo :

- Phải đó! Nếu trời chỉ lạnh như bình thường thì ta không nói, đằng này...

Tiểu Thiên như đã nghĩ kỹ, đành mở miệng thổ lộ :

- Tiểu diệt có lần nghe Tân thúc thúc bảo, muốn bệnh tình của Tân thúc thúc hoàn toàn bình phục cần phải tìm cho được loại thảo dược chỉ sinh trưởng ở nơi cực lạnh! Đó là nguyên do khiến Tân thúc thúc phải đưa tiểu diệt đến sinh sống ở vùng này!

Nhân vật nọ ngắt lời :

- Điều đó ta cũng biết! Chính Tân thúc thúc người ngay từ đầu đã nói như vậy! Nhưng ở nơi này làm gì có những loại dược thảo tương tự?

Tiểu Thiên chớp mắt :

- Đã không biết bao nhiêu lần đi tìm thuốc, tiểu diệt cũng có nhận định này! Nhưng, còn ở bên kia bờ Khuyên Bích trì thì sao! Rất có thể ở đó tiểu diệt sẽ tìm thấy loại dược thảo cần thiết!

Phụ nhân nọ lộ vẻ sợ sệt :

- Ấy chết! Sao đột nhiên người lại có ý nghĩ này? Khuyên Bích trì là nơi rất lạnh, chỉ cần chạm tay vào nước cũng đủ lạnh đến gây lia xương cốt rồi! Người...

Tiểu Thiên mỉm cười :

- Nhưng tiểu diệt đâu dại gì chạm tay hoặc nhúng chân vào Khuyên Bích trì?

Nhân vật nọ kinh ngạc :

- Ngươi vừa bảo là ngươi sẽ vượt qua Khuyên Bích trì, nếu không chạm vào nước...

Tiểu Thiên vội giải thích :

- Năm nay tiết trời đột nhiên lạnh khác thường, tiểu diệt nghĩ có thể Khuyên Bích trì đến phải đóng băng..

Nhân vật nọ vỗ tay vào trán :

- Phải rồi! Ngươi nghĩ được điều này quả là thông minh!

Phụ nhân kia thở dài :

- Nhưng đi như ngươi thì quá mạo hiểm! Nếu thúc thúc ngươi biết được...

Tiểu Thiên đưa một ngón tay lên môi :

- Từ thất thúc và Thất thẩm phải giữ kín cho tiểu diệt! Chỉ cần Tân thúc thúc bình phục, tiểu diệt có mạo hiểm cũng không sao!

Thấy họ, đôi phu thê định nói thêm, Tiểu Thiên vội bảo :

- Nói thì nói vậy chứ nếu nước ở Khuyên Bích trì không đóng băng, tiểu diệt sẽ lập tức quay về, Thất thúc và Thất thẩm không cần phải quá lo lắng cho tiểu diệt!

Nhân vật nọ thờ người :

- Xem ra ngươi đã nghĩ thấu đáo tất cả, ta có lo cho ngươi cũng thừa!

Phụ nhân kia lại thở dài :

- Vẫn có câu Hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm! Ngươi là kẻ có lòng cũng là người chí tình chí nghĩa, hy vọng ngươi sẽ đạt ý nguyện và Tân thúc thúc ngươi rồi sẽ bình phục!

Đứng lên, Tiểu Thiên gật đầu nhìn họ :

- Được suối ấm như thế này, bây giờ có đi tiểu diệt tin chắc có thể đi một mạch đến Khuyên Bích trì! Và nếu không có gì nghiêm trọng, lúc trời chưa tối tiểu diệt vẫn kịp quay về nhà! Đa tạ Thất thúc, Thất thẩm!

Với tay cầm một bầu rượu cũng được làm bằng da hươu, vì Từ thất thúc cố ấn vào tay Tiểu Thiên :

- Dù ngươi còn bé, chưa quen dùng rượu nhưng cứ cầm lấy và mang theo! Cũng có lúc ngươi sẽ cần đến! Nhớ mau quay về, đừng để Tân thúc thúc ngươi vì quá lo lại sinh thêm phiền não!

Không thể chối từ, Tiểu Thiên đeo bầu rượu vào ngang lưng và vội vàng bước đi!

Từ chỗ ấm bước ra chỗ lạnh, một cơn gió chợt quét qua khiến Tiểu Thiên suýt nữa phải quay lại và bỏ cuộc!

Nhưng vì nghĩ đến thâm tình trọng hậu của Tân thúc thúc dành cho nó, với quyết tâm đã có, Tiểu Thiên lập tức dấn bước, đương đầu với gió và tuyết.

Khuyên Bích trì vốn là một ao nước lớn có dạng hình khuyên như trăng lưỡi liềm! Và ở phần lõm phía bên kia, nếu nhìn từ bờ bên này nhìn qua thì chỉ là một vùng đất đá chỉ có lũ cây dại mới đủ sức chọc rễ sâu vào những kẽ đá để cố sinh sống!

Do địa hình quá khô cằn nên đã bao lâu rồi không biết, những cư dân lưu ngụ quanh vùng hầu như không bao giờ tìm cách đặt chân đến! Huống chi như mọi người từng biết, nước ở Khuyên Bích trì có độ lạnh khác thường và như vậy, nếu muốn đặt chân đến bờ bên kia cần phải vượt qua một ao nước lạnh lẽo đến vậy họ càng có lý do để không phải mạo hiểm!

Đối với Tiểu Thiên thì khác, năm năm ngụ cư cùng Tân thúc thúc ở đây cũng là năm năm nó cố công tìm loại dược thảo cần thiết để giúp Tân thúc thúc bình phục!

Thoạt đầu thì đi gần sau di xa dân, và hầu hết ở mọi nơi quanh vùng đều đã được Tiểu Thiên tìm kiếm! Nhưng loại dược thảo cần như Tân thúc thúc bảo, Tiểu Thiên không hề tìm thấy!

Và bây giờ, nếu thật sự có cơ hội giúp nó dễ dàng vượt qua đến bờ bên kia Khuyên Bích trì tại sao nó không mạo hiểm? Biết đâu ở bên đó sẽ có loại dược thảo nó muốn tìm kiếm.

Đến Khuyên Bích trì, Tiểu Thiên dù đang lạnh vẫn mỉm cười!

Vị Thất thẩm đã nói gì nhỉ? À!... Hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm! Không sai, tiết trời đột nhiên trở lạnh khác nghiệt quả nhiên đã làm mặt nước Khuyên Bích trì phát đóng băng! Vậy là cơ hội đã có!

Tiểu Thiên hớn hờ vội chạy băng qua Khuyên Bích trì.

Rắc... Rắc...

Lớp băng dưới chân nó vẫn kêu lên như sắp vỡ vụn đến nơi nhưng dường như vẫn có đủ sức chịu đựng thân hình bé nhỏ của nó!

Điều đó được minh chứng khi rốt cuộc nó cũng qua bên kia Khuyên Bích trì an toàn!

Bầu trời xám với những đám mây nặng nề càng khiến cho cảnh quan vốn đã cô liêu càng thêm u ám! Và ở nơi lần đầu tiên Tiểu Thiên đặt chân đến không chỉ có khô cạn mà thôi, hơn nữa phải nói là căn cỗi mới đúng với những đá và đá chồng lên nhau.

Đồng thời, ở những kẽ đá như lúc trước chính là nơi bám víu duy nhất của lũ cây đại để chi trì sức sống thì bây giờ tuyết từ đỉnh đá trôi xuống đã lấp kín tất cả!

Nhìn cảnh quan nơi này, đâu đâu chỉ thấy toàn là đá và tuyết, Tiểu Thiên hầu như hết hy vọng tìm thấy loại dược thảo như Tân thúc thúc đã nói, là loại chỉ có thể sinh trưởng ở những nơi thật lạnh!

Tuy vậy, một lần nữa những thâm tình trọng hậu mà Tân thúc thúc đã dành cho nó lập tức khiến nó bỏ ngay ý định thất vọng! Nó phải gắng tìm, chỉ khi nào thật sự biết ở nơi này không hề có loại dược thảo đó nó mới yên tâm quay về!

Tiểu Thiên bắt đầu leo qua từng gộp đá và nhìn kỹ vào từng kẽ đá ở hai bên cũng như ở ngay phía dưới những tảng đá!

Được một lúc, Tiểu Thiên chợt nghe ở phía bên tả cứ vang lên những thanh âm kỳ lạ :

Phi!... Phi!...

Tiếng kêu vừa giống và vừa không giống lắm tiếng hô hấp của ai đó hoặc của một sinh vật bất kỳ nào đó!

Chợt nghĩ đây là nơi đã lâu không có người đặt chân đến, có thể đó là tiếng thở nóng nhọc của quái vật kỳ hình dị dạng, Tiểu Thiên bèn co rúm người lại!

Đang đứng chông chênh trên một tảng đá, thái độ sợ hãi của Tiểu Thiên khiến bản thân nó mất thăng bằng! Chấp chới, dù cố giữ thế nào đi nữa cuối cùng Tiểu Thiên vẫn phải để rơi người xuống phía dưới tảng đá.

Huych!

Ngã đau nhưng Tiểu Thiên vẫn không dám kêu. Đã vậy, Tiểu Thiên còn cố gượng đau để lách người qua hai tảng đá ngay trước mặt, nơi có một khe hở mà bình thường Tiểu Thiên dù muốn vẫn không thể vượt qua!

Soạt!

Lớp áo lông thú khoác ở bên ngoài để giữ ấm do sự cố sức của Tiểu Thiên đã bị một cạnh đá sắc bén cửa đứt mất một mảnh!

Đang lúc sợ hãi và là lúc chỉ cần tránh xa nơi ẩn thân của con quái vật nào đó vừa phát ra những nhịp hô hấp kỳ dị, việc bị mất một mảnh áo đối với Tiểu Thiên hầu như không còn là điều đáng lưu tâm!

Tiểu Thiên bước đi nhanh hơn.

Phộp!

Do vội vì quá sợ, Tiểu Thiên vô tình đặt chân vào một nơi không ngờ chỉ toàn là tuyết xốp! Toàn thân nó lập tức rơi ngập vào tuyết.

Thất kinh - Suýt nữa nó đã bật lên tiếng kêu, nhưng may thay điều đó vẫn không xảy ra - Tiểu Thiên giang rộng hai tay và kịp giữ được phần đầu còn nhô cao trên mặt tuyết nhờ nó tình cờ bắt tay vào một kẽ đá!

Vừa cố rút người lên khỏi mặt tuyết Tiểu Thiên vừa thầm cố nhận định, có lẽ nơi nó rơi vào chính là một hố đất đột nhiên xuất hiện giữa hai khối đá và do tuyết rơi nhiều, lấp đầy hố đất nên nó không thể nhìn thấy để tránh!

Đang rút người lên, đôi mắt Tiểu Thiên vụt sáng lên, đồng thời, mọi động tác của nó lập tức phải khựng lại!

Tiểu Thiên cơ hồ đang nín thở để nhìn chòng chọc vào khe đá, nơi tay của nó vẫn đang bám vào!

Trong khe đá, một khóm cỏ lạ vẫn cứ tươi mon mồn bất chấp tiết trời đang lạnh khắc nghiệt làm cho những bụi cây đại khác to lớn hơn, mạnh mẽ hơn vẫn bị ảnh hưởng!

Khóm cỏ này đang chứng tỏ một sức sống mãnh liệt không kể gì đến trời giá rét, đó là điều kỳ lạ thứ nhất!

Điều kỳ lạ thứ hai chính là sắc màu của chín chiếc lá cỏ! Chúng tuyền là một màu tía và màu tía này cũng đã lan dần đến cuống lá, đến cả phần thân của

khóm cỏ!

Nói như vậy đủ chứng tỏ khóm cỏ có toàn thân máu tía này nếu không phải linh dược hãn hữu thì cũng là loại kỳ thảo!

Và đã là loại kỳ thảo ai dám nói nó không phải dược thảo trân quý?

Cổ nển sự vui mừng đột nhiên xuất hiện và đang tràn ngập trong lòng, Tiểu Thiên vẫn vừa rút người lên vừa tìm cách chọc sâu tay vào kẽ đá!

Sau một lúc gắng sức, đúng lúc tay của nó vừa chạm vào khóm cỏ nhưng chưa kịp nhổ, từ phía khi nãy đã có tiếng hô hấp kỳ lạ bỗng có một tràng cười vang lên.

- Ha... Ha... Ha...

Giật bản thân mình, Tiểu Thiên lập tức bị tuột người, rơi trở lại vào hố đất.

Soạt

Sợ mất cơ hội chớp lấy khóm cỏ kỳ lạ Tiểu Thiên cố vươn tay một lần cuối chớp nhanh vào khóm cỏ.

Bứt!

Do chớp vội trong lúc thân hình bị rơi xuống nên Tiểu Thiên có phần thất vọng khi nhận ra nó chỉ bứt đứt có hai trong số chín chiếc lá của nhóm cỏ kia.

Phộp!

Toàn thân lại ngập vào tuyết nhưng điều này không làm Tiểu Thiên hãi sợ bằng sự kiện khác!

Đó là có tiếng người gấm thét :

- Kê nào?!

Chợt hiểu ra đó là do tiếng động khi nó rơi xuống hố đất làm cho người bí ẩn nọ phát hiện, Tiểu Thiên cố thu người ngồi im dưới đáy hố đất với tuyết bắt đầu bao phủ xung quanh!

Lạnh!

Bị tuyết bám quanh người và cả ở bên trên nữa, Tiểu Thiên đương nhiên phải lạnh!

Những cái lạnh đó không thể làm Tiểu Thiên phải run lên cảm cập cho bằng một thanh âm chợt vang lên đâu đó ngay bên trên đầu nó :

- Vì cao nhân nào đây dám đến sao không dám xuất đầu lộ diện cho Lãnh Kiếm Phi Thủ Cao Sơn mỗ bái phỏng?

Tiểu Thiên thầm kinh ngạc :

“Cao nhân? Ai là cao nhân? Không lẽ ở đây ngoài ta còn có thêm nhân vật khác? Và người bị Lãnh Kiếm Phi Thủ Cao Sơn phát hiện chính là nhân vật đó, không phải Tiểu Thiên ta?”.

- Hừ! Nếu các hạ không dám xuất hiện, Cao Sơn mỗ đành Phải xem các hạ như hạng rùa đen chỉ biết co đầu thụt cổ không đáng cho Cao Sơn này bận tâm!

Nghe thêm câu này Tiểu Thiên càng minh bạch người bị Cao Sơn phát hiện không phải nó. Huống chi rõ ràng nó chỉ là một đứa bé nào phải cao nhân gì như nhân vật có tính danh dài, quá dài kia vừa nói?

Vẫn ngồi im và điểm lại tính danh của gần hai mươi người đang lưu ngụ quanh đây như tiểu Thiên từng biết, làm gì có ai trong họ có tính danh là Cao Sơn lại còn có thêm bốn chữ Lãnh Kiếm Phi Thủ ở phía trước?

Như vậy Cao Sơn nhất định không phải người ngụ cư ở đây!

Và đã là người lạ tính tình như thế nào chưa thể biết, Tiểu Thiên nghĩ nó nên ngồi im thì hơn! Trái lại, nếu đại đột xuất hiện biết đâu Tiểu Thiên sẽ gặp phải tai bay vạ gió?

Càng ngồi im càng cảm thấy lạnh, Tiểu Thiên không thể không lo sợ rồi sẽ có lúc cái lạnh này sẽ làm toàn thân nó bị đóng băng và chết mất!

Còn đang suy tính không biết có nên tìm cách chui lên khỏi hố đất để tránh cái chết vì lạnh hay không, Tiểu Thiên chợt nhớ đến bầu rượu đã được Từ thất thức trao cho.

Sau một lúc ngần ngừ, Tiểu Thiên nghĩ thà dùng thứ rượu chỉ làm cay xè môi miệng để giữ hơi ấm cho cơ thể còn hơn là bị chết cứng, nó đưa tay lần tìm bầu rượu vốn được cột ở ngang lưng!

Bất chợt, nó điếng người! Bầu rượu đâu còn ở vị trí nó đã cột!

Như vậy hoặc khi rơi từ đỉnh đá, hoặc lúc nó cố lách người qua hai tầng đá, bầu rượu đã bị rơi!

Do không còn bầu rượu Tiểu Thiên chỉ còn một cách duy nhất để không bị chết còng là nó phải mau mau leo lên khỏi hố đất ngập tuyết!

Định thực hiện điều này, bất ngờ tràng cười của Cao Sơn lại vang lên làm nó hết dám thực hiện :

- Ha... Ha... Ha...! Người đằng nào cũng chết nhưng đừng vọng tưởng tìm một cái chết nhẹ nhàng!

Tiểu Thiên kinh hoàng vì dường như câu nói của Cao Sơn là muốn ám chỉ nó.

Nhưng không phải, hóa ra nó đã hiểu lầm! Vì Cao Sơn lại nói và lần này là câu nói dành cho một người nào đó :

- Ta đã nói rồi, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Người là kẻ thứ nhất cũng là kẻ cuối cùng dám ngăn cản ý định của ta. Ha.. Ha... Ha...! Một khi người đã chết đi dưới gầm trời này còn ai dám đối đầu với Lãnh Kiếm Phi Thủ Cao Sơn ta? Ha... Ha...

Như vậy, hiện tại ở nơi này phải có đến bốn người cùng tình cờ xuất hiện! Một là nó, Tiểu Thiên; hai là kẻ đã bị Cao Sơn phát hiện khi nãy; ba là người vừa bị Cao Sơn bảo là đằng nào cũng chết và người thứ tư chính là Cao Sơn!

Và nếu Cao Sơn đã là người xa lạ ở vùng này thì hai nhân vật kia hẳn nhiên cũng vậy! Có nghĩa là Tiểu Thiên khôn hồn thì cứ ngồi im nếu không muốn gặp tai họa từ những người xa lạ!

Nó ngồi thật lâu!

Và càng lâu thì càng thấm lạnh!

Lạnh đến nỗi nó muốn là đi do quá mỏi mệt!

Nó tiếc bầu rượu đã mất! Nếu như còn bầu rượu, chà!...

Nghĩ đến đây Tiểu Thiên có cảm nhận là nó đang đói còn đói cào!

Không được, Tiểu Thiên lại nghĩ, nó không thể ngồi mãi thế này! Lạnh và đói hai điều này nhất định sẽ làm nó mất mạng. Và nếu nó thật sự chết. Thứ nhất sẽ không ai chăm lo và tìm thuốc cho Tân thúc thúc, thứ hai Tân thúc thúc vì quá lo cho nó do đi mãi không về tất cũng ngã bệnh mà chết!

Nó phải leo lên!

Định thực hiện điều này, nhưng Tiểu Thiên thoáng tái mặt! Nó không thể cử động được nữa!

Do ngồi lâu và do ngấm lạnh quá lâu toàn thân nó như đã cứng lại, đến nhích động một ngón tay cũng không xong!

Nghĩ đến nhích động một ngón tay, Tiểu Thiên lập tức nhớ đến những điều cần làm nếu ai đó bị lâm vào tình trạng như nó hiện giờ! Nó thử nhích động từng ngón tay!

Tuy khó khăn nhưng sau một lúc cố sức nó cũng bắt đầu nhích động được vài ngón tay!

Cổ nữa, cổ nhiều nữa, và khi cả năm ngón tay cùng có thể nhích động. Tiểu Thiên liền nhìn thấy hai chiếc lá cỏ vốn được nó nắm chặt vào lòng bàn tay!

Cỏ có thể là được thảo thì cũng có thể là một thức ăn!

Dù nhỏ nhoi, dù ít, nhưng có cái để ăn cho quên đói còn hơn là không có! Tiểu Thiên dè dặt thử cho một chiếc lá vào miệng!

Nhắm nháp một miếng, đáng, Tiểu Thiên lè lưỡi chực phun ra!

May thay, dịch từ chiếc lá vừa lọt qua khỏi miệng ngay lập tức tạo cho cơ thể Tiểu Thiên một chút ấm áp!

Chặc lưỡi, Tiểu Thiên bầm bụng cố nhai chiếc lá đáng ghét kia!

Không hề nghĩ chính chiếc lá kia đang tạo cho nó hơi ấm. Tiểu Thiên chỉ nghĩ đó là do nó trấn áp được cái đói nên toàn thân vừa ấm vừa có thể cử động được! Khi cảm thấy đã có thể cử động được, Tiểu Thiên lập tức đứng lên và tìm cách leo lên khỏi hố đất!

Tuyết phủ trên đầu nó khi rơi xuống đã để lộ cho nó thấy một bầu trời tối đen!

Nó thâm hoảng sợ, hóa ra nó đã ngồi ở dưới hố đất gần trọn một ngày? Và bây giờ nếu muốn quay về, vị tất nó có thể nhìn thấy lối đi!

Càng hoảng sợ nó càng leo bừa lên khỏi hố đất!

Tuyết phủ bên trên do những cử động của nó càng lúc càng vỡ ra! Và thật bất ngờ, nó chợt nhìn thấy bầu rượu.

Bầu rượu đã rơi khỏi người nó khi nó vô tình rơi xuống hố đất lần thứ hai và đã ngập vào lớp tuyết xếp cạnh hố đất!

Có bầu rượu tạm thời kể như có cứu tinh, Tiểu Thiên vội mở nút và tọt nhanh một hớp rượu.

Rượu vẫn cay xè nhưng may thay lại làm miệng nó phai đi vị đắng của chiếc lá khi nãy!

Nhìn chiếc lá duy nhất còn lại trên tay, nó định vất đi do nghĩ đây không phải dược thảo vì có vị quá đắng! Chưa kịp làm gì cả, nghĩa là chưa vất chiếc lá có màu tía và cũng chưa đóng nút bầu rượu.

Tiểu Thiên bỗng nghe có tiếng ú ở mơ hồ vang lên :

- Rượu!... Có ai không?...Hãy mau đến giúp ta... Phì... Phì...

Cùng với tiếng kêu là những nhịp hô hấp trì trệ, đúng là những nhịp hô hấp Tiểu Thiên đã nghe và đã cho đó là tiếng hô hấp của quái vật!

Sau một thoáng bàng hoàng Tiểu Thiên chợt đoán ra cơ sự!

Người có hơi thở nặng nhọc này phải chăng chính là nhân vật đằng nào cũng chết như Cao Sơn đã bảo?

Nếu đúng như vậy thì người này đã bị hại bởi Cao Sơn?

Giúp người bị hãm hại là điều nghĩa. Tiểu Thiên vội đánh tiếng :

- Vị thúc thúc nào đó? Thúc thúc đang ở đâu?

Lập tức có thanh âm hồi đáp :

- Ta ở đây!... Bé con... Dường như là thanh âm của một đứa bé? A...Ta chỉ nằm mơ thôi...

Mặc cho người đó lảm nhảm vì nghĩ không thể có thanh âm của một đứa bé ở chỗ này, Tiểu Thiên cứ theo hướng xuất phát tiếng kêu dễ bước lần đến.

Sau khi cố gắng vượt qua hai gộp đá to, Tiểu Thiên mới nhìn thấy có dạng người nằm co quắp trên bề mặt của một phiến đá to lớn!

Do bầu rượu vẫn chưa đóng nút nên có không ít những giọt rượu sánh ra ngoài lúc Tiểu Thiên di chuyển!

Có lẽ đây là nguyên do khiến người nọ dù đang nằm như người sắp chết vẫn nhận ra quanh đây có người!

Mùi rượu một lần nữa giúp cho người kia kêu lên :

- Rượu!... Đúng là rượu! Có người... Ai đó!... Mau đến đây giúp ta...

Tiểu Thiên vừa bước đến gần vừa lên tiếng :

- Tiểu diệt đã đến đây! Thúc thúc bị sao vậy?

Nghe thanh âm người nọ cố nhai người nhưng không được :

- Ta nghe không làm... chứ? Sao vẫn là... thanh âm của một đứa bé?

Đưa bầu rượu lại gần miệng người nọ, Tiểu Thiên bảo :

- Thúc thúc có muốn uống chút rượu không? Tuy chỉ là một đứa bé nhưng may mắn là tiểu diệt có mang theo bầu rượu.

Mùi rượu làm người nọ phấn chấn! Và cuối cùng người nọ cũng mở được hai mắt để nhìn thấy Tiểu Thiên :

- Rượu? Tốt!...

Bảo là tốt nhưng như Tiểu Thiên nhìn thấy rõ ràng người nọ dù đang cố hết sức cũng không thể tự nằm ngửa ra, nói gì đến việc ngồi lên!

Đặt bầu rượu ở vị thế nghiêng, Tiểu Thiên cố rót từng chút một vào miệng người nọ!

Rượu tràn ra ngoài, chứng tỏ người nọ đến nuốt cũng rất khó khăn! Tuy nhiên, chỗ rượu dính vào môi cũng làm người nọ cháp miệng :

- Tốt! Chặc!... Chỉ tiếc ta không thể uống được!

Chợt nghĩ ra một cách Tiểu Thiên đặt bầu rượu ở bên cạnh! Sau đó cố vờ người đó cho nằm ngửa ra! Đến khi thực hiện xong Tiểu Thiên mới biết tại sao Cao Sơn bảo nhân vật này đang nào cũng chết!

Không kể một vết đứt thật sâu ở bờ vai hữu của người nọ, ở gần vùng tâm thất cũng có máu ứa ra!

Và từ hai vết thương này khi Tiểu Thiên cố nâng người đó cho nhô nửa người lên máu lại phun ra, thấm ướt chỗ y phục có lẽ đã nhiều lần thấm máu!

Kính hải, Tiểu Thiên dùng thân hình bé nhỏ của nó đỡ lấy hình hài to cao của người nọ, một tay bịt kín vết thương ở vùng tâm thất, tay còn lại cầm bầu rượu trút vào miệng người nọ!

Ừc... ừc...

Người nọ uống như chưa bao giờ được uống và Tiểu Thiên biết đó là do người nọ bị mất máu quá nhiều nên mới uống như vậy!

Uống một hơi cạn bầu rượu, người lợ khà lên một tiếng mẫn nguyện :

- Tốt! Có khác nào vừa dùng xong tiệc ly trần trước khi tiễn chính ta qua Quỷ môn quan? Hảo, hảo hảo tử!

Người nọ không còn gượng nữa, đầu đó làm cho sức dựa của người đó vào Tiểu Thiên thêm nặng!

Hiểu rõ cảm nhận và ước muốn của người này. Tiểu Thiên nhích dần ra, sau cùng đặt người đó nằm trở lại trên mặt phiến đá!

Hơi thở của người đó bắt đầu nhẹ dần nhẹ dần...

Tuyệt vẫn rơi, gió vẫn thổi nhưng không hiểu tại sao trong cơ thể Tiểu Thiên vẫn còn nguyên cảm giác ấm áp như lúc nó vừa dùng xong chiếc lá kỳ lạ nọ?

Nhìn người nọ cứ lịm dần cùng với chỗ tuyết rơi đang phủ dần người đó, Tiểu Thiên đột nhiên có một hành động phải nói là khó hiểu! Nó vò nát chiếc lá còn lại trong tay sau đó vừa dè vừa nhét vào miệng đã mím chặt của người nọ!

Ngồi chờ thêm một lúc lâu nhưng vẫn không thấy ở người đó có dấu hiệu nào hồi phục, Tiểu Thiên đứng lên và lên tiếng như muốn nói cho người đó nghe :

- Tiểu diệt đã tận lực rồi nhưng vẫn không thể giúp được gì thêm! Thúc thúc có chết xin đừng oán trách tiểu diệt!

Nhìn bầu trời ửng sáng dần, Tiểu Thiên vội quay lui và quay lại bờ bên kia của Khuyển Bích trì, do mặt nước đến giờ vẫn còn đóng băng!

Thất vọng tràn trề, Tiểu Thiên liền bước quay về nơi có Tân thúc thúc đang mòn mỏi trông chờ nó...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Kỳ hoa dị thảo

Những thanh âm sang sảng vẫn vang ra, lọt vào tai Tiểu Thiên khiến nó hết cả hồ nghi.

“Ô! Thanh âm kia là thanh âm của Tân thúc thúc! Thường nhật Tân thúc thúc lúc phát thoại rất yếu ớt không như hôm nay? Không lẽ người vừa được Tân thúc thúc gọi là Đàm lão ngũ chính là đại y sư đã đến đây và giúp Tân thúc thúc hết bệnh?”.

Vui mừng định chạy nhanh vào nhưng một câu hỏi của nhân vật được gọi là Đàm lão ngũ đã khiến Tiểu Thiên dừng lại!

Đàm lão ngũ hỏi :

- Tiểu oa nhi kia thế nào rồi?

Liệu y có biết hoặc nhớ chút gì về chuyện xa kia không?

Tiểu Thiên lập tức nghe tràng cười hả hê của Tân thúc thúc :

- Đàm lão ngũ sao lại xem thường Tân Lượng ta? Yên tâm đi, đôi khi y cũng hỏi ta đôi câu về những gì con sót lại trong tiềm thức bé nhỏ của y. Nhưng chi cần Tân Lượng ta vờ mệt, hoặc chối phắt những gì y hỏi, lập tức y quên ngay những gì y hỏi! Ha... Ha...

Đàm lão ngũ cười phụ họa tạo thêm hoang mang cho Tiểu Thiên :

- Có như thế chúng ta mới yên tâm hưởng dùng hết số ngân lượng lên đến vạn lạng của lão Hà đã trao! Tân lão nhị yên tâm, đại ca đã toan tính chu tất cả rồi! Trong việc này, người phải chịu cực chịu khổ nhiều nhất chính là lão Nhị! Chỉ cần đợi ba năm nữa lúc tiểu oa nhi kia đã hoàn toàn tin tưởng vào những gì lão Nhị nói, với chút Mê Hồn tửu ta vừa trao lão Nhị sẽ dễ dàng trả tử! Sau đó, ha... Ha! Lão Nhị sẽ mặc tình ngao du thiên hạ, còn tiểu oa nhi kia sẽ mãi mãi xem mình là người ở đây và lưu ngụ ở đây vĩnh viễn, không còn làm cho lão Hà bận tâm! Ha... ha...

Giả dối! Tiểu Thiên vừa hiểu ra những gì trước đây Tân thúc thúc dành cho nó đều là sự giả dối! Một sự giả dối có tính toán và điều này khác chi một mưu đồ.

Muốn hiểu rõ hơn đây là mưu đồ gì Tiểu Thiên cố dằn sự nóng nảy để lắng nghe thêm những gì đang diễn ra bên trong ngôi nhà, nơi nó và Tân thúc thúc từng lưu ngụ suốt năm năm.

Nhưng, điều mà Tiểu Thiên không hề chờ nghe lại vang ra từ ngôi nhà.

Đầu tiên là câu hỏi của Đàm lão :

- Tân lão nhị đang tìm kiếm điều gì? Sao lão phải hốt hải?

Thanh âm bức dọc lẫn nghi ngờ của Tân Lượng vang lên :

- Hừ! Suốt đêm qua ta vờ bệnh và ta đây lấy làm lạ tại sao không thấy tiểu oa nhi đến thăm hỏi như thường lệ! Giờ đã rõ, chán nản vẫn còn y nguyên, suốt đêm qua y không ở nhà! Đây là điều chưa từng xảy ra!

Đàm lão ngũ lo ngại :

- Trong thời gian gần đây liệu có lúc nào Tân lão nhị vì sợ ý đã để lộ sơ hở?

Tiếng rít giận dữ của Tân Lượng liền vang lên phản bác :

- Nhất định không thể có chuyện này! Đừng nói chi y chỉ là một đứa bé, mọi người quanh đây suốt năm năm qua vẫn không hề nghi ngờ ta.

Đàm lão ngũ chột hoang mang :

- Hay lão Hà đã để lộ sơ hở khiến bọn “kia” nghi ngờ? Và chúng đã tìm đến tận đây, đã phát hiện ra tiểu oa nhi?

Tân Lượng bắt ngờ kêu lên :

- Ta nghĩ ra rồi! Hoàn toàn không có ai tìm đến như lão Ngũ nói! Chắc! Y là kẻ chí tình chí nghĩa vẫn luôn dò tìm khắp nơi, hy vọng tìm ra loại dược thảo để giúp ta khôi phục bệnh trạng. Theo ta, có lẽ hôm nay y cũng làm như thế, và với tiết trời này ta e...

Có tiếng Đàm lão ngũ cười cợt :

- Nếu là vậy càng tốt! Tuy lão Hà không bảo bọn ta hạ thủ tiểu oa nhi nhưng số mệnh mỗi người mỗi khác, nếu tiểu oa nhi thật sự vận số thì... ha... ha...

- Hừ! Chỉ sợ y không dễ chết như lão Ngũ đang mừng! Tân Lượng này tuy đã sống đến từng tuổi này nhưng chưa bao giờ nhìn thấy đứa bé nào vừa thông minh sáng dạ lại vừa có những hành sự đầy toan tính chu đáo như y. Nếu y không chết, trái lại có cơ hội quay về Giang Nam và đụng đầu bọn kia...

Tân Lượng chưa nói dứt lời đã nghe Đàm lão ngũ hỏi hoảng kêu :

- Như vậy sao được? Thân thủ như lão Hà, bọn ta làm lão thịnh nộ, bọn ta đứng mong toàn mạng! Tân lão nhị định sao? Có nên đi tìm và đưa tiểu oa nhi quay về không?

Tân Lượng buột miệng bảo :

- Ta làm sao dám chường mặt đi tìm y? Lão Ngũ đừng quên ta là người đang mang bệnh trầm kha, đâu thể đi đứng dễ dàng?

- Vậy làm sao? Ta có thể đi tìm nhưng rất tiếc đã năm năm rồi ta chưa từng nhìn lại diện mạo của tiểu oa nhi! Nhờ có gặp ta cũng đâu biết đây là y hay là đứa bé nào khác?

Tân Lượng vụt cao giọng :

- Điều này không khó! Quanh đây chỉ có năm đứa bé trạc tuổi y, riêng y có diện mạo tuần tú và thông sáng nhất! Chỉ cần lão Ngũ thật sự chú tâm nhất định sẽ không lầm!

Đàm lão ngũ thở hắt ra :

- Được rồi! Ta đành phải làm vậy! Thật không ngờ ta đến đây lại để đảm đương một việc khó chịu như thế này!

Có tiếng Tân Lượng trấn an :

- Có chịu đựng vậy lão Ngũ! Nếu lão tìm được, lúc quay về nhất định sẽ có sẵn bữa tiệc thưởng công cho lão Ngũ!

- Tiệc ư? Ở đâu?

- Hà... Hà...! Đương nhiên là ngay đây rồi!

- Chậc...! Làm vậy sao được! Nhỡ tiểu oa nhi biết lão nhĩ tuy bệnh nhưng vẫn phạm ăn phạm uống...

Tân Lượng bật cười :

- Y sẽ không hay biết nếu ta điểm huyết và cho y ngủ thẳng một giấc đến sáng! Ta vẫn thường làm như vậy mỗi khi không chịu nổi những thèm khát! Ha... Ha...

Đàm lão ngũ cũng cười với lời nói tán dương :

- Nghĩ được cách này để chịu đựng những năm năm ở nơi vắng vẻ, chẳng trách lão Đại hoàn toàn yên tâm giao phó việc khó nhọc này cho lão Nhị!

Tân Lượng bỗng buông Lôi đay nghiêng :

- Không làm như thế cũng không có cách nào khác! Nếu không có chuyện xảy ra với bọn Võ Đang, Tân Lượng ta đâu cần phải tự giam mình, tự dày dọ như thế này? Hừ!...

Đàm lão ngũ vẫn cười khi khi :

- Thi nhò vậy bọn ta mới có cơ hội gặp lão Hà! Có gặp lão Hà bọn ta mới được dịp phát tài chứ! Hi... Hi...! Thôi! Lão Nhị có rượu thịt gì cứ bày sẵn đi! Ta sẽ đi tìm nhanh thôi? Ha... Ha...

Tiểu Thiên ngỡ bị hoa mắt khi ngờ nhìn thấy có người rõ ràng vừa bước ra khỏi ngôi nhà nhưng chỉ trong chớp mắt hình dạng của người đó bỗng nhòe đi! Và khi định thần Tiểu Thiên dù cố căng mắt tìm khắp nơi vẫn không tài nào nhìn thấy ai khác trên cánh đồng tuyết mênh mông!

Tuy không biết tại sao người đó lại dễ dàng biến mất nhưng Tiểu Thiên vẫn minh bạch đó không phải là một bóng ma!

Thứ nhất, vì bây giờ đang là ban ngày, ma không thể xuất hiện giữa ban ngày!

Thứ hai nếu tính từ ngôi nhà và chạy dài theo phía Bắc. Tiểu Thiên vẫn dễ dàng nhìn thấy cứ cách hai trượng hoặc hơn là có một dấu chân in khá rõ vào nền tuyết!

Điều này minh chứng người đó, hay nói đúng hơn là Đàm lão ngũ, không phải đi mà là chạy và nhảy! Nhưng để nhảy cứ mỗi bước chân là vượt hơn hai trượng, Tiểu Thiên dù cố tưởng tượng đến mấy cũng không thể hình dung Đàm lão Ngũ phải có hình thù như thế nào để có thể thực hiện điều mà không ai khác có thể thực hiện được như thế?

Do đã biết trong ngôi nhà chỉ còn lại một mình Tân Lượng, Tiểu Thiên sau một lúc suy tính.. vội rào bước đi vào!

Vừa đi nó vừa gọi :

- Tân thúc thúc!

Đúng như Tiểu Thiên nghĩ, tiếng kêu của nó vừa dứt lập tức có tiếng ho khàn khàn của Tân Lượng vang lên :

- Ồ! Ta đây! Như đêm qua ngươi không về nhà? Tại sao vậy, Tiểu Thiên?

Dù đã có sẵn ý định nhưng Tiểu Thiên vẫn phải khó khăn lắm mới giấu được tâm trạng chán ghét và khinh miệt đối với kẻ nó từng gọi là Tân thúc thúc và từng xem là người thân thiết nhất trên đời!

- Thúc thúc a... Tiểu diệt mãi đi tìm được thảo, và suýt nữa bị lạc. Thúc thúc hôm nay cảm thấy thế nào? Nhìn thúc thúc cứ mãi vương bệnh, tiểu diệt thật bất an!

Tân Lượng cười gượng và kèm theo tiếng thở dài. Thường nhật, cử chỉ này của Tân Lượng luôn làm Tiểu Thiên lo lắng và áy náy, nhưng hôm nay thì khác, đối với Tiểu thiên bây giờ đã lộ rõ đó là những cử chỉ giả dối mà bấy lâu nay nó vẫn để Tân Lượng lừa phỉnh!

Mọi việc càng rõ ràng hơn khi Tiểu Thiên nghe thêm những lời cũng là giả dối của Tân Lượng :

- Nếu không tìm được dược thảo đương nhiên bệnh tình của ta không thể thuyên giảm! Mà thôi, ta đã quen chịu đựng rồi, chúng ta hà tất phải bàn đến! Ta thấy ngươi cũng không được khoẻ cho lắm, hãy nghĩ đến bản thân ngươi nữa! Nào, vào trong và nghỉ ngơi đi!

- Mọi ngày những lời nói này của Tân Lượng nhất định sẽ gây được sự cảm kích cho Tiểu Thiên, nhưng bây giờ thì hết rồi! Tiểu Thiên nhìn Tân Lượng.

Nếu tiểu diệt nghỉ ngơi, ai sẽ thay tiểu diệt lo cho thức thức? Không được, tiểu diệt chưa thể nghỉ ngơi vào lúc này!

Tân Lượng nhấn nhó, có lẽ đây là sự nhấn nhó thật vì Tiểu Thiên không chịu nghỉ ngơi và điều đó sẽ gây khó khăn cho Tân Lượng khi phải thết đãi Đàm lão ngũ, nếu lúc này Đàm lão ngũ quay lại...

- Ta sẽ không sao đâu! Suốt đêm qua ngươi không về, ngươi nhìn xem, ta vẫn bình ổn đấy thôi! Nào, nghe ta nào!

Vừa nói, Tân Lượng vừa dùng tay đẩy vào người Tiểu Thiên, chứng tỏ Tân Lượng đang nôn nóng chỉ muốn đưa ngay Tiểu Thiên vào trong.

Tò về miễn cưỡng, Tiểu Thiên bước đi! Đột nhiên, ra về tình cờ, Tiểu Thiên quay lại:

- Lúc này tiểu diệt nhìn thấy có người từ trong nhà bước ra. Là ai vậy thức thức?

Tân Lượng bối rối rõ rệt:

- Nào có ai? ...À ... có lẽ là lão Điền. Mọi hôm lão vẫn đưa vật thực đến cho chúng ta!

Tiểu Thiên cau mặt:

- Người này không cao niên lắm, tuyệt đối không phải lão Điền!...

Quyết định phải dò cho Tân Lượng nói thật, Tiểu Thiên nói thêm:

- Nếu là lão Điền phải đến ăn tra lão mới đưa vật thực đến. Lúc vào nhà tiểu diệt có thử tìm hiểu, quả nhiên quanh đây không có bất kỳ loại vật thực nào chứng tỏ lão Điền chưa đến!

Tân Lượng bức dọc:

- Hay ngươi đã nhìn lầm? Ngoại lão Điền còn ai khác tìm đến đây?

Tiểu Thiên cố tình bịa chuyện:

- Người này có diện mạo rất hung dữ! Hoặc giả lão chính là cường sơn đại đạo?

Tân lượng nhếch môi cười giễu:

- Nơi này quanh năm không người lai vãng? Đến bọn trộm đạo cũng không thèm để mắt nhìn đến, nói gì bọn cường sơn đại đạo? Ta thấy ngươi đã mệt lắm rồi! Nào, đi nghỉ đi!

Lần này Tân Lượng rõ ràng là đã dùng sức để đẩy Tiểu Thiên đi! Và sức lực này nào phải là sức lực của người thật sự mang bệnh?

Tiểu Thiên chợt mỉm cười:

- Thức thức đầy mạnh thế này trông không giống lắm với người đã vương bệnh lâu năm!

Tân Lượng sững người? Và y càng sững người hơn khi nghe Tiểu Thiên nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Đàm lão ngũ là ai? Lão Hà nào đó đã bỏ ra vạn lượng bạc để sai khiến thức thức đưa tiểu diệt đến ẩn thân mãi mãi nơi này? Và thật sự, tiểu diệt còn không còn song thân? Gia thân của tiểu diệt đang ở đâu?

Càng nghe Tiểu Thiên hỏi sắc mặt của Tân Lượng càng thay đổi! Sau cùng y thật sự để lộ bộ mặt gian ác, giảo hoạt.

Y cười khùng khục:

- Hóa ra ngươi đã nghe những gì ta và Đàm lão ngũ bàn bạc? Càng tốt! Càng dễ cho ta và ta không cần phải vờ vĩnh nữa! Không sai, có người nhờ bọn ta đưa người đi càng xa càng tốt, đồng thời phải gạt bỏ toàn bộ quá khứ của ngươi, phải làm cho ngươi quên đi tất cả những gì còn lưu giữ trong đầu óc bé nhỏ của ngươi! Đó là số phận của ngươi đã được an bài! Ngươi nên ngoan ngoãn chấp nhận mệnh số thì hơn! Ha... Ha...

Tràng cười của Tân Lượng cứ vang vang lạ, làm cho thính nhĩ của Tiểu Thiên phải ù đi như khi nghe phải tiếng sấm nổ thành linh!

Không hề biết trong tràng cười đó có ẩn tàng nội lực của người luyện võ. Tiểu Thiên vừa dùng hai tay để bịt tai y vừa kêu thét lên:

- Thức thức phải nói cho tiểu diệt biết, song thân của tiểu diệt là ai? Tiểu diệt không muốn ở đây, tiểu diệt chỉ muốn quay về với song thân!

Tân Lượng càng cười lớn hơn:

- Người đừng vọng tưởng sẽ biết những điều đó! Một là ta không biết, hai là dù có biết ta cũng không thể nói! Còn người không muốn ở đây ư? Được! Ta cũng vậy ta cũng chán lắm rồi, quang cảnh khô cằn quanh què ở đây. Ta sẽ đưa người đi! Đi càng xa càng tốt! Ha... Ha...

Thất kinh vì tròng cười quá lớn và nghe Tân Lượng bảo như thế. Tiểu Thiên vội quay người bỏ chạy. Nhưng...

Vút!

Như bóng u linh Tân Lượng không hiểu đã có động thái như thế nào mà chỉ trong chớp mắt Tân Lượng đã xuất hiện và đứng chắn lối Tiểu Thiên!

Càng thêm kinh hoàng. Tiểu Thiên bước lùi về phía sau, miệng kêu lên :

- Tiểu diệt không muốn đi! Tiểu diệt không muốn đi!

Bất ngờ, ở phía sau Tiểu Thiên có một giọng nói vang lên :

- Chuyện gì xảy ra, Tân lão nhị?

Nghe thanh âm và biết đó là Đàm lão ngũ, Tiểu Thiên vụt xoay người định chui lòn qua hai chân đang giang rộng của Đàm lão ngũ, là người vì mới xuất hiện nên chưa biết điều gì đang xảy ra!

Nhưng phản ứng của Tân Lượng quá nhanh và cử động của Đàm lão ngũ cũng nhanh chẳng kém

- Giữ tiểu oa nhi lại, lão Ngũ!

Hai chân của Đàm lão ngũ lập tức khép lại kẹp chặt nửa người Tiểu Thiên với một sức kẹp cực mạnh khiến Tiểu Thiên đau đến mức phải ngỡ rằng xương cốt của nó đang gãy rời.

- A... A...

Đàm lão ngũ cười khanh khách :

- Chạy đi đâu, tiểu oa nhi? Người đừng vùng vẫy nữa! Bằng không, người tin không nếu ta bảo ta sẽ làm cho xương cốt của người gãy rời thành trăm nghìn mảnh vụn?

Dù đau đến khốn lệ phải tuôn tràn nhưng Tiểu Thiên vẫn cố với tay chộp mạnh vào ống chân bên tả của Đàm lão ngũ! Vì nó vừa nhìn thấy ở ngay bên trên xả cạp của Đàm lão ngũ đang lấp ló một vật rất giống chuôi của thanh tiểu kiếm!

Tân Lượng nhìn thấy vội kêu lên :

- Mau không chế y, lão Ngũ!

Không biết Đàm lão ngũ đã có cử chỉ như thế nào mà Tiểu Thiên chỉ mới chộp được vào chuôi kiếm toàn thân đã cứng đờ, không tài nào cử động được!

Kể đó, khi hai chân của Đàm lão ngũ được nói ra, Tiểu Thiên vẫn cứ giữ nguyên tư thế quỳ khom người để nghe Đàm lão ngũ cười đắc ý :

- Là trứng thì đừng bao giờ chọi vào đá người có nghe câu này bao giờ chưa, tiểu oa nhi? Ha... Ha...

Tân Lượng chợt trầm giọng khiến tròng cười của Đàm lão ngũ phải ngừng lại. Y đã lên nghe những gì ta đã nói với lão Ngũ! Sự thể đã như thế này, lão Ngũ mau quay về cho lão Đại biết! Bảo lão Đại rằng ta phải đưa tiểu oa nhi đi xa hơn!

Đàm lão Ngũ kinh nghi :

- Đi ngay bây giờ sao?

- Không thể khác được! Trừ phi lão Hà có lệnh giết tiểu oa nhi để loại bỏ hậu họa? Bằng không, ta thì không thể suốt ngày không chế hoặc canh giữ tiểu oa nhi! Chỉ cần chút sơ hở, tiểu oa nhi vốn tinh thông địa phương này, sẽ lén bỏ trốn và chúng ta sẽ phải gánh chịu hậu quả!

Đàm lão ngũ gật đầu :

- Nhưng lão Nhị định đi đến đất nào?

Tân Lượng rít khế :

- Thiên Sơn! Cần nữa thì ta rời bỏ Trung Nguyên!

- Tây Tạng! Đầu cần phải thế, lão Nhị?... Bọn Đạt Lai Lạt Ma nhất định sẽ phát hiện, lão Nhị e nguy mất!

Tân lượng nháy mắt :

- Ta biết tự lo liệu! Sau này muốn tìm ta, cứ theo những ám ký mà tìm! Lão Ngũ hãy đi đi!

Đàm lão ngũ hiểu ý vội gật đầu :

- Được! Nếu có tin gì ta sẽ tìm lão Nhị!

Vút!

Đây là lần đầu tiên Tiểu Thiên nhìn thấy cách di chuyển quá kỳ ảo của Đàm lão ngũ, thoáng mắt Đàm lão ngũ đã biến mất! Nhờ đó, Tiểu Thiên bắt đầu ngờ ngợ, nghi hai lão Tân, Đàm này không phải người bình thường, như mọi người! Họ không thể là tiên vì tiên không có những mưu mô quỷ quyệt, nhưng họ cũng không phải người thường vì người thường không thể có tiếng cười đỉnh tai nhức óc cũng không thể biết cách di chuyển nhanh nhẹn như họ.

Thu vén một ít đồ vật cần dùng bọc vào một tay nải, đeo tay nải lên vai.

Tân Lượng khẽ chạm tay vào người Tiểu Thiên.

- Hãy ngoan ngoãn đi theo ta, nào!

Cứ như ma thuật, Tiểu Thiên đang bất động bỗng lồm cồm đứng lên!

Không bỏ lỡ cơ hội, Tiểu Thiên lập tức co chân định bỏ chạy.

Nhưng!...

- Ngươi đừng bước ta phải nặng tay! Đi!

Tiểu Thiên nhăn nhó vì bị Tân Lượng bóp một tay vào đầu vai đau cứ như bị vật nặng giáng vào khiến toàn thân rùng rờ.

Tuy được Tân Lượng nói lỏng nhưng bàn tay y vẫn cứ đặt hờ trên bờ vai, Tiểu Thiên dù không muốn cũng phải bước đi theo mệnh lệnh!

Vừa ra khỏi nhà, cái lạnh của gió và tuyết liên ập đến khiến Tân Lượng cười mũi :

- Ở ẩm chỗ ngươi không muốn, ngươi lại tự chuốc khổ vào thân! Nghe đây nếu có ai hỏi phải nói là ngươi đã tìm thấy dược thảo! Bây giờ, vì đã hết bệnh, ta phải đưa ngươi quay về cổ hương!

Tiểu Thiên giận dữ :

- Nhớ họ hỏi cổ hương là nơi nào...

Tân Lượng ngắt lời :

- Đến lúc đó tự ta sẽ đối đáp! Chỉ cần ngươi có bất kỳ lời nào để lộ sự nghi ngờ, ngươi sẽ phải chịu nhiều đau đớn! Nghe chưa?

Tuy nghe nhưng Tiểu Thiên vẫn định bụng sẽ hô hoán để mọi người kéo đến giải cứu!

Như hiểu rõ những ý nghĩ thầm kín của Tiểu Thiên, Tân Lượng chợt bảo :

- Không như ngươi nghĩ đâu! Ta là người đã luyện công phu, thân thủ có thể đối phó với trăm người! Không tin ngươi nhìn đây!

Cố tình cho Tiểu Thiên nhìn rõ, Tân Lượng chậm chậm xòe rộng bàn tay tả! Và sau khi đã chậm chậm đưa ra, Tân Lượng bắt ngờ rút :

- Đi!

Lập tức từ giữa tim bàn tay tả của Tân Lượng một luồng kinh phong dần xuất hiện.

Vù!...

Luồng cuồng phong cuộn xoáy, cuốn đi những bông hoa tuyết đang là là rơi, làm chúng phải ào ào lao về phía một ụ tuyết gần đó.

Ầm!...

Ụ tuyết vỡ tung, để lộ nền đất nằm ở phía dưới! Sức phá hủy của luồng cuồng phong thật kinh khiếp, điều đó đủ minh chứng thân thủ của Tân Lượng thừa sức hủy diệt bất kỳ ai nếu kẻ đó bị Tân Lượng hướng kinh phong vào!

Tiểu Thiên trở mắt nhìn hồ đất mới xuất hiện :

- Là phép thuật ư!

Tân Lượng cười đắc ý :

- Đó là công phu võ học, bọn ta thường gọi là chưởng phong! Đòi này làm gì có phép thuật chứ! Ha... Ha...

Chờ Tân Lượng cười xong, Tiểu Thiên dè dặt hỏi :

- Làm thế nào luyện được công phu này!

Tân Lượng nhếch môi :

- Phải có người chỉ dạy! Nhưng người đừng mơ tưởng rằng có thể cầu xin ta chỉ dạy cho người! Nhớ đấy, từ này về sau người phải ngoan ngoãn nghe theo ta! Đừng khích nộ ta mà khốn!

Hoang mang khôn xiết, Tiểu Thiên đi mà không còn biết bản thân đang đi về đâu!

Nó chợt bừng tỉnh khi bất ngờ nghe có tiếng người hỏi :

- Sao Tân huynh lại đi giữa trời lạnh như thế này?

Định há miệng kêu cứu nhưng nhớ lại chưởng phong uy mãnh của Tân Lượng, Tiểu Thiên đành im lặng nghe Tân Lượng vờ tươi cười với Từ Thất.

- A! Từ huynh! Đệ đã khỏi bệnh rồi! Tất cả là nhờ Tiểu Thiên đã gắng sức tìm được thảo cho đệ! Hôm nay đệ phải đưa Tiểu Thiên về nhà!

Từ thất thúc kinh ngạc nhìn Tiểu Thiên :

- Hóa ra ở bên kia Khuyên Bích trì thật sự có thứ được thảo mà Tân huynh cần? Người giỏi thật đấy, Tiểu Thiên!

Khuyên Bích trì?!

Sau tiếng kêu, Tân Lượng vờ quay sang nhìn Tiểu Thiên và quờ mắt :

- Sao người không nói cho ta biết việc người phải mạo hiểm vượt qua bên kia Khuyên Bích trì để tìm được thảo cho ta?!

Từ Thất thúc bật cười :

- Ấy sao Tân huynh lại trách Tiểu Thiên? Hôm qua đệ cũng đã khuyên nhưng Tiểu Thiên nào chịu nghe! Hà... Hà...! Có như vậy Tiểu Thiên mới tìm thấy được thảo! Tân huynh nên mừng vì có một diệt nhĩ mẫn cán và tận tình như vậy mới phải!

Tân Lượng gật đầu :

- Từ huynh nhắc rất đúng, đệ xin ghi nhận! Nếu có dịp, đệ sẽ quay lại và ở lâu dài hơn! Bây giờ cáo biệt!

Từ Thất thúc bước đến xoa đầu Tiểu Thiên, khiến Tiểu Thiên phải ngấm ngầm lo sợ cho Từ Thất thúc :

- Tiểu Thiên nữa, cũng vậy! Nếu có dịp hãy quay lại với bọn ta! Thôi đệ không tiện giữ chân hai người nữa! Xin bảo trọng!

Tiểu Thiên mấp máy môi mãi mới thốt được nên lời :

- Bảo trọng!

Cái đẩy nhẹ nhàng của Tân Lượng làm Tiểu Thiên phải nhớ đến lời dặn của y! Tiểu Thiên đành bước đi dù lòng không muốn!

Họ đi hơn một canh giờ và Tân Lượng chợt kêu lên kinh ngạc :

- Người không cảm thấy lạnh sao, Tiểu Thiên!

Nghe nhắc Tiểu Thiên mới nhận thấy điều đó! Nó ậm ừ :

- Tiết trời hôm nay dường như đã bớt lạnh nhiều, không như mọi hôm!

Tân Lượng hoài nghi :

- Người cảm thấy như thế thật sao? Theo ta, tiết trời hôm nay nào khác gì mọi ngày?

Tiểu Thiên mai mỉa :

- Thúc thúc vờ bệnh lâu quá rồi nên tiết trời như thế nào thúc thúc làm sao cảm nhận được.

Tân Lượng cau mày :

- Sao ta không cảm nhận được! Như gã họ Từ khi nãy, người nhìn thấy không, dù gã đã mặc áo lông, trùm mũ dày gã vẫn lạnh đến nổi thần sắc tái nhợt. Đầu như người, sắc diện vẫn hồng hào như người đang được sưởi ấm? Tại sao chứ?

Nhớ lại cách ăn mặc khi nãy của Từ Thất thúc, thấy đúng như Tân Lượng nhận định, Tiểu Thiên buột miệng kêu :

- Phải rồi! Như vậy thì lạ quá! Phải chăng là do chiếc lá kia?

- Chiếc lá nào?

Câu hỏi quá mau của Tân Lượng khiến Tiểu Thiên cau mày :

- Thúc thúc hỏi làm gì! Đẳng nào chúng ta cũng phải rời bỏ nơi này, điều đó đâu có liên quan gì đến thúc thúc?

Tân Lượng cười lạt :

- Liên quan hay không liên quan, người không cần phải hỏi! Trái lại, người nên ngoan ngoan cho ta biết chuyện gì đã xảy ra? Chiếc lá nào? Ở đâu? Hình dạng ra sao?

Tiểu Thiên định không nói nhưng chợt chạm phải ánh mắt đe dọa của Tân Lượng nên hoảng hốt nói ngay :

- Đó là chiếc lá có màu tía! Tiểu diệt lúc đi tìm dược thảo cho thúc thúc đã nhìn thấy ở bên kia bờ Khuyên Bích trì!

- Màu tía? Tía như thế nào?

Toàn thân nó phải chẳng cũng màu tía?

Tiểu Thiên nghi hoặc :

- Sao thúc thúc biết! Thúc thúc cũng đã nhìn thấy ư?

Tân Lượng nhìn Tiểu Thiên không chớp mắt :

- Có tất cả chín chiếc lá? Người đã ăn hết cả?

Tiểu Thiên vừa gật vừa lắc :

- Đúng là có chín lá! Nhưng tiểu diệt chỉ có thể hái được hai! Vẫn còn lại bảy!

Tân Lượng chợt hít mạnh một hơi sau đó mới bảo Tiểu Thiên :

- Đi!

Và y xoay người, đưa Tiểu Thiên đi theo hướng khác!

Nhận ra đó là hướng đi đến Khuyên Bích trì, Tiểu Thiên lo sợ :

- Thúc thúc lại muốn đến Khuyên Bích trì?

Tân Lượng gầm gừ :

- Người bắt tất phải hỏi! Cứ đi như lời ta bảo là được rồi!

Tuy không thể hỏi nhưng Tiểu Thiên cũng đủ thông minh để đoán ra ý định của Tân Lượng! Hẳn loại cây cỏ kỳ lạ đó phải là loại dược thảo có công năng diệu dụng khác thường, trước mắt là giúp Tiểu Thiên chịu đựng nổi cái lạnh khắc nghiệt! Và Tân Lượng đang có ý định chiếm đoạt bảy chiếc lá còn lại đây!

Tiểu Thiên thầm tính kế, ít nhất phải phá hỏng ý định mang đầy tính tham lam của kẻ đã từng lừa dối Tiểu Thiên!

Nó đột nhiên bảo :

- Lúc sáng, khi tiểu diệt ly khai Khuyên Bích trì, lớp băng cứng ở trên mặt nước dường như đã bắt đầu tan chảy! Bây giờ muốn vượt qua không phải chuyện dễ!

Tân Lượng cười lạnh :

- Chỉ không dễ đối với những hạng người như ngươi mà thôi? Rồi ngươi sẽ thấy ta vượt qua được hay không! Đi!

Đến Khuyên Bích trì, không như Tiểu Thiên nghĩ. Lốp băng cứng trên mặt nước dường như vẫn còn nguyên vẹn!

Tiểu Thiên chỉ biết chờ dài khi đột nhiên Tân Lượng thân nhiên chộp vào cổ tay của nó!

Những tưởng Tân Lượng sẽ lôi nó bước đi trên mặt băng nào ngờ Tiểu Thiên phải hoảng sợ khi nghe Tân Lượng vụt thét :

- Đi!

Vút!

Lập tức, toàn thân Tân Lượng cứ như cánh én vút cất bay lên và lôi theo cả Tiểu Thiên.

Rắc...

Bay xa độ hai trượng, Tân Lượng phải đặt một chân vào mặt băng để lấy đà làm cho lốp băng ngay chỗ y đặt chân phải vỡ ra!

Vút!

Cứ như thế, Tân Lượng trước sau đã lôi Tiểu Thiên cùng bay cùng nhảy với y được năm lượt! Vị chi đã vượt được mười trượng hoặc hơn và cả hai hiện giờ đang ở khoảng giữa ao nước Khuyên Bích trì hình vành khuyên!

Tân Lượng lại đặt chân xuống mặt băng để lấy đà.

Rắc...

Lốp băng lần này vỡ ra một khoảng lớn, chứng tỏ ở chỗ Tân Lượng đặt chân là nơi có lốp băng khá mỏng! Điều này làm cho việc lấy đà của Tân Lượng không đạt đúng ý nguyện!

Y chấp chới khiến Tiểu Thiên suýt nữa phải bị y buông tay!

Y bật quát thét lớn :

- Lên!

Cùng với tiếng quát, Tân Lượng dùng lực thật nhiều khiến toàn thân y lập tức bốc cao lên và tiếp tục bay đi, để lại nơi y vừa đặt chân là một mặt nước rộng lớn với lốp băng đã bị vỡ vụn.

Vút!

Không những không lo sợ, Tiểu Thiên còn thầm mong sao cho lần sau Tân Lượng vẫn đặt chân nhằm chỗ như lần mới rồi!

Hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm (?) Tân Lượng lại đặt chân.

Rắc...! Và...

Bồm!

Hai chân y lập tức thọc sâu vào mặt nước lạnh giá khiến y phải kêu lên :

- Nguy tai!

Đang mừng vì điều này, Tiểu Thiên chợt hốt hoảng khi nhận ra nó đang bị Tân Lượng đặt ngay trên mặt băng cạnh y!

Chính lúc đó, có tiếng Tân Lượng hét :

- Lên!

Y dè hai tay lên người Tiểu Thiên với một lực dè cực mạnh làm cho toàn thân, Tiểu Thiên như bị bẹp gí vào mặt băng!

Băng vỡ ra.

Rắc...

Đồng thời, toàn thân Tân Lượng nhờ cái dè này để lấy đà và bay lên cao.

Vút!

Trái với sự bay lên của Tân Lượng, toàn thân Tiểu Thiên đương nhiên phải ngập vào làn nước giá lạnh!

Bồm!

Hốt hoảng, Tiểu Thiên vùng vẫy cố bấu víu vào những mảng băng vừa vỡ ra cạnh đó!

Lúc đã bấu được một mảnh băng, Tiểu Thiên hể hả nhìn thấy Tân Lượng đang nặng nề rơi xuống mặt băng.

Rắc!... Bồm!...

Y rơi mạnh làm cho băng vỡ toang, sau đó nuốt mất thân hình y vào làn nước giá lạnh để lại một chuỗi tiếng kêu thê thảm.

- A... A...

Băng vốn nổi trên mặt nước và thân hình Tiểu Thiên cũng không quá nặng, sau vài lượt khua tay đập chân, Tiểu Thiên và cả mảng băng lập tức di chuyển đến lớp băng cứng gần đó.

Dù đang lạnh đến cóng cả tứ chi, Tiểu Thiên vẫn cố gắng tròn người lên mặt băng cứng.

Sau đó, để mau chóng hết lạnh, Tiểu Thiên vội chạy trên mặt băng vượt đến bờ bên kia Khuyên Bích trì!

Nó cũng vội vàng lao nhanh qua từng gộp đá tìm lại nơi nó đã phát hiện loại lá cỏ kỳ lạ nọ!

Hố đất nó đã rơi hôm qua giờ lại ngập tuyết! Tiểu Thiên cẩn trọng đi men theo hố tuyết và chui người vào kẽ đá nọ.

Cây cỏ kỳ lạ kia vẫn còn dù rằng bảy chiếc lá dường như đang dần khô héo!

Không chậm, Tiểu Thiên nhổ tất cả nhánh cỏ và vặt nhanh hai rồi là ba chiếc lá cho vào miệng Đẳng! Lá cỏ tuy không còn tươi nhưng vị đắng của nó vẫn không thay đổi!

Định ăn hết cả bảy chiếc lá nhưng do vị đắng của nó khiến Tiểu Thiên chỉ đủ dõm lược tự ăn thêm một chiếc lá nữa!

Còn lại ba chiếc, Tiểu Thiên cất vào người với ý định nếu nó vẫn còn cóng lạnh có thể phải dùng thêm cho dù vị đắng đang khiến nó muốn nôn bỏ tất cả những cái nó vừa ăn vào bụng!

Đột nhiên, từ đâu đó trong ngũ tạng của nó một luồng nhiệt khí bỗng bùng bùng bốc lên!

Thoạt đầu luồng nhiệt khí này đẩy lùi cái lạnh làm Tiểu Thiên hoàn toàn yên tâm!

Nhưng chỉ một lúc sau, cái nóng đã bộc phát càng lúc càng hùng hực khiến nó phải phát hoảng:

- Độc thảo?! Ôi chao! Nóng...

Luồng nhiệt khí xông lên đỉnh đầu gây cho Tiểu Thiên sự mê loạn!

- Ôi!...

Do thần trí không còn tỉnh, Tiểu Thiên ngã vật ra, vô tình rơi luôn vào hố đất vốn đang ngập tuyết!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ngũ Hành bang

- Tân Lượng!!...

Những tiếng réo gọi đích danh Tân Lượng cứ luôn phiến vang vọng rớt cuộc cũng làm cho Tiểu Thiên lại tỉnh!

Mở mắt ra, Tiểu Thiên phải hoang mang một lúc lâu mới hiểu tại sao quanh nơi nó đang nửa nằm nửa ngồi lại là một hồ đất lỏng bỏng nước.

Đang kinh ngạc vì không ngờ sức nóng toát ra từ người nó, do bốn chiếc lá kỳ lạ tạo ra, lại có thể làm cho hồ đất ngập tuyết phải tan chảy thành nước, Tiểu Thiên bất ngờ nghe những thanh âm mơ hồ thoảng hoặc do chính Đàm lão ngũ phát thoát :

- Đáng lý y phải đưa tiểu oa nhi đi Thiên Sơn như đã nói, có sao y đổi ý đi phía này? Y tìm gì?

Một thanh âm sang sáng khác liền vang lên, nửa như giải thích nửa như định ninh :

- Khuyên Bích tri trước nay tuy chữ phải địa điểm khiến quần hùng lưu tâm nhưng không phải vì thế mà nó không ẩn chứa nhiều kỳ bí! Theo ta, khi Tân Lượng cố tình chọn nơi này để ẩn náu, nhất định có ý đồ!

Đàm lão ngũ lên tiếng có phần sợ sệt.

- Nếu đúng như vậy thì đó là ý của riêng Tân Lượng. Thất Quái bọn mỗ không có liên can. Bọn mỗ cũng chưa hề nghe nói đến Khuyên Bích tri.

- Hừ! Bất luận có liên can hay không có liên can như ngươi vừa chống chế, ta chỉ cần một điều. Bọn ngươi phải hoàn thành những gì đã cùng ta thương lượng! Bằng không, chớ trách ta không nể tình!

Tiếp sau đó, Tiểu Thiên chỉ nghe những lời lầm bầm lúc có lúc không của Đàm lão ngũ, dường như vì quá sợ hãi những lời hăm dọa của nhân vật kia nên Đàm lão ngũ chỉ dám nói lí nhí, thanh âm không thể vọng đến tận tai Tiểu Thiên!

Tuy nhiên, qua mẫu đối thoại trước kia giữa Đàm lão ngũ và Tân Lượng, cùng với lời hăm dọa vừa rồi của nhân vật bí ẩn, Tiểu Thiên có thể đoán biết Đàm lão ngũ vừa có những lời hứa hẹn gì? Chắc chắn y đã hứa sẽ tìm và tiếp tục đưa Tiểu Thiên đi càng xa Giang Nam càng tốt!

Lo sợ, Tiểu Thiên không muốn một lần nữa rơi vào tay Đàm lão ngũ, nó đưa mắt nhìn nơi nó đang ẩn nấp.

Quá lộ liễu, giả như Đàm lão ngũ chịu bỏ sức đi rảo tìm nhất định sẽ dễ dàng nhìn thấy nó ngay bên dưới hồ đất lở lộ!

Nghĩ đến những kẻ đã có đầy dẫy khắp nơi, Tiểu Thiên rón rén leo lên khỏi hồ đất.

Vừa leo lên, Tiểu Thiên phải kinh hoàng khi nghe một thanh âm vang lên khá gần.

- Không hề có dấu chân nào in trên tuyết, chứng tỏ Tân Lượng đã đưa đứa bé kia sang đây! Ngươi nghĩ như thế nào, Đàm Khoát?

Đàm Khoát là Đàm lão ngũ, vẫn phát thoát bằng những thanh âm mơ hồ, như đưa đến từ bờ bên kia Khuyên Bích tri :

- Mặt băng không dày lắm, có khi nào Tân Lượng đã...

Thanh âm kia vang lên vẫn thật gần :

- Ngươi muốn nói Tân Lượng đã rơi vào Khuyên Bích tri? Y đi đến đây làm gì, sau cùng phải đón nhận cái chết?

Có tiếng Đàm Khoát kêu lớn :

- Như vậy phải chăng Tân Lượng vô tình gặp đại địch? Và y kém thế nên bị đối phương bức dồn đến thảm tử?

- Đại địch? Ngươi định nói là...

Vút!

Câu nói nọ đột nhiên dừng lại giữa chừng. Thay vào đó Tiểu Thiên bất ngờ nghe thanh âm như tiếng gió rít. Hoang mang, Tiểu Thiên vội nép người vào một tảng đá lớn và len lén đưa ra đầu ra nhìn!

Trước mắt Tiểu Thiên, xa xa bên kia bờ Khuyên Bích tri là hình dạng mờ mờ trong gió tuyết của Đàm lão ngũ, còn ngay trên mặt nước Khuyên Bích tri là một thân hình cực kỳ mờ ảo đang phiêu phiêu lờ lờ bay về phía Đàm Khoát!

Chính cách di chuyển kỳ ảo của nhân vật này, từ bờ bên này bay sang bờ bên kia đã tạo ra tiếng gió như Tiểu Thiên vừa nghe!

Như vậy chưa đầy một ngày Tiểu Thiên đã lần lượt mục kích những bản lĩnh kinh thế hãi tục của những người thoát nhìn qua thì cứ như người bình thường nhưng trong họ lại tiềm tàng những năng lực quái dị, khó thể giải thích!

Nếu đúng như Tân Lượng đã nói, Tiểu Thiên phải hiểu những năng lực này đương nhiên chính là công phu võ học.

Mơ hồ, Tiểu Thiên cũng ngấm ngấm ước ao sao cho nó có được những năng lực kỳ bí này. Nếu có, nó sẽ lẹ làng di chuyển nhanh nhạy như bọn Tân Lượng, Đàm Khoát, cũng như cách nhân vật nọ đang phô diễn! Và như vậy ai cấm nó có thể mặc tình ngao du sơn thủy, có thể tìm đến tận Giang Nam và đương nhiên là nó sẽ tha hồ tìm hiểu thân thế và lai lịch của chính nó!?

Đang ngẫm nghĩ về điều này, bất chợt tiếng kêu bi thảm của Đàm Khoát bỗng vang lên, khiến Tiểu Thiên bên thất kinh!

- Sao lão... A.. A...

- Bộp!

Tiểu Thiên ngây người nhìn cảnh tượng đang xảy ra ở bờ bên kia Khuyên Bích trì! Nhân vật nọ vừa bay vút qua Khuyên Bích trì bỗng đột nhiên đưa tay chạm vào đầu Đàm Khoát! Mà cái chạm, mà theo Tiểu Thiên nhất định chỉ là cái chạm nhẹ nhàng nhưng không hiểu sao Đàm Khoát phải kêu lên và tự lão đảo như vậy!?

Nhưng sau đó, khi thấy nhân vật nọ cứ lộn lờ bay đi đến khuất dạng bờ bên kia chỉ còn lại thân hình bất động vừa mới ngã xuống của Đàm Khoát, Tiểu Thiên chợt trần cứng người với một ý nghĩ vừa có “Đàm lão ngu đã chết?”, cái chạm nọ tuy nhẹ nhưng nó chính là chưởng lực, nhân vật nọ đã dùng năng lực kỳ bí để hạ sát lão Đàm?

“Ôi chao! Bọn họ dễ động thủ và dễ giết chết một mạng người như thế sao?”.

Sợ thì có sợ nhưng nghi hoặc vẫn nhiều hơn, Tiểu Thiên sau một lúc lâu quan sát và biết nhân vật kia thật sự đã bỏ đi, vội tìm cách chạy trên mặt băng để quay lại bờ bên kia.

Rắc... rắc...

Lớp băng cứng trên mặt nước vỡ toang từng mảng dưới chân Tiểu Thiên sau mỗi lần dịch chuyển tạo nên những thanh âm khô dòn!

Vốn quen nghe những thanh âm này, Tiểu Thiên vẫn tiếp tục chạy, không hề hải sợ!

Nhưng, không như nó nghĩ, dù trọng lượng bản thân nó tương đối nhẹ so với Tân Lượng nhưng dường như từ đêm qua cho đến giờ tiết trời lạnh khắc nghiệt đã qua đi và đang ảm đạm, lớp băng có trên mặt nước Khuyên Bích trì không còn đủ cứng như một hai hôm trước! Lúc khoảng cách giữa nó và bờ Khuyên Bích trì còn độ hai trượng, chỗ Tiểu Thiên vừa đặt chân bất ngờ vỡ vụn.

Rắc...

Bồm!

Toàn thân Tiểu Thiên lập tức chìm vào làn nước lạnh giá!

Thất kinh, Tiểu Thiên chỉ kịp bịt kín hơi thở và hai chân đã đạp vào đáy trì?!

Cái lạnh thâm nhập vào người làm Tiểu Thiên dù đang kinh hoàng vẫn phải nghĩ cách tự cứu!

Tiểu Thiên đạp mạnh hai chân vào đáy trì.

Vút!

Toàn thân lao bắn lên và đầu nhô khỏi mặt nước, Tiểu Thiên lướt nhìn thật nhanh và càng thêm kinh hoàng khi nhận ra quanh nơi nó vừa trôi lên hoặc không có mảng băng trôi nào hoặc có nhưng chỉ là những mảnh quá nhỏ không đủ sức nâng nó lên nếu nó định bám vào!

Thân hình lại chìm xuống, nhưng trước khi bị chìm hẳn Tiểu Thiên cũng kịp có một ý định.

Với ý định này, Tiểu Thiên hoàn toàn trấn tĩnh để chờ hai chân rồi cũng phải đến lúc chạm xuống đáy trì!

Để có thể chủ động hơn, Tiểu Thiên đánh bạo thử mở hai mắt dù quanh nó chỉ toàn là nước và nước!

Nhìn xuống đáy trì để lần này hi vọng sẽ có một cái đạp chân thật mạnh và đúng lúc, Tiểu Thiên bất giác sửng người vì có một vật vô tình chạm đúng vào mục quang của nó.

Do hiếu kỳ, ngay khi hai chân chạm vào đáy trì, Tiểu Thiên thay vì co chân đạp mạnh thì lại để thân hình chìm sâu hơn!

Đến lúc cả hai tay cùng chạm vào đáy trì Tiểu Thiên nhanh nhẹn chộp vào vật vừa nhìn thấy, sau đó co chân đạp mạnh vào đáy trì.

Vút!

Đầu nhô lên khỏi mặt nước, Tiểu Thiên thoáng mỉm cười! Nhờ lần đạp chân này nó cố tình làm cho thân hình bay chếch về phía bờ nên khi nhô lên khoảng cách giữa nó và bờ chỉ còn hơn trượng rồi!

Yên tâm với những hành động có kết quả này. Tiểu Thiên hờ hờ chờ thân hình chìm xuống đến tận đáy!

Chìm xuống rồi đạp lên, Tiểu Thiên chỉ cần thực hiện phương cách đó độ ba lần là đủ!

Lên đến bờ, việc đầu tiên Tiểu Thiên làm là cắt vật nọ vào bọc áo!

Tuy nó chọt chạm vào nhánh cỏ chỉ còn ba chiếc lá có màu tím. Tiểu Thiên bỗng ngăn người hoang mang :

- Tại sao ta không bị nước ở Khuyên Bích trì làm cho chết cứng? Phải chăng nhờ ta đã ăn trước sau năm chiếc lá, chúng có công năng diệu dụng giữ ấm cho ta, giúp ta chống chọi cho dù tiết trời lạnh đến thế nào cũng được?

Đây là loại kỳ thảo gì?

Đến lúc này Tiểu Thiên mới biết nó thật sự gặp may do tình cờ phát hiện loại kỳ thảo nọ. Nó nhẹ nhàng lấy tay ra, tránh không làm cho ba chiếc lá còn lại phải bị hỏng!

Đi đến chỗ Đàm Khoát nằm. Tiểu Thiên nhăn mặt vì hiểu tại sao Đàm Khoát cứ nằm im bất động? Đầu của Đàm Khoát tuy hầy còn nguyên vẹn nhưng Tiểu Thiên nhìn thấy đầu của y ở ngay phía sau không hiểu sao cứ móp méo một cách khác thường!

Có lẽ đây là nguyên nhân khiến Đàm Khoát mất mạng! Hai mắt y vẫn mở trừng trừng và đó là hiện trạng của người đã chết mà lòng hầy còn nhiều uất hận!

Nhân vật nọ đã xuống tay một cách độc ác và bất ngờ, Tiểu Thiên ngấm ngầm ghi nhận điều này vào tâm khảm!

Sau một lúc ngẫm nghĩ Tiểu Thiên bạo gan cho tay vào bọc áo của Đàm Khoát!

Lúc thu tay về trên tay Tiểu Thiên là một túi ngân lượng khá nặng!

Thở hắt ra một hơi như muốn trút cho hết những gì đã và đang đè nặng trên vai, Tiểu Thiên quay người bỏ đi!

* * * * *

Dừng lại!

Ngay bên dưới một cội cây to gần kề với ngã ba quan đạo rộng lớn, tiếng quát nọ xuất phát từ một trong ba nhân vật võ phục uy lẫm!

Nghe tiếng quát. Vị xa phu có niên kỷ độ tứ tuần vội vàng kéo thẳng dây cương, giật mạnh vào hàm thiết của đôi tuấn mã khiến chúng phải dừng ngay vó câu!

Nhìn cỗ xe song mã thấp phần trắng lè, đến tên xa phu cũng có cách phục sức cầu kỳ, nhân vật vừa phát ra tiếng quát định bước ra thì bị một trong hai nhân vật còn lại lên tiếng ngăn cản :

- Không cần đâu! Trương Lục! Tiểu oa nhi bọn ta cần tìm chỉ là hạng thân cô thế cô, có lý nào lại được chễm chệ ngồi trên cỗ xa mã rõ là của hạng thế gia vọng tộc?

Trương Lục, là nhân vật định bước ra. Nghe nói có vẻ xuôi tai bèn đưa tay làm hiệu cho xa phu :

- Người có thể đi được rồi!

- Vị xa phu vẫn lẳng lặng không nói gì, bắt đầu tróc lưỡi tung nhẹ dây cương!

Nhưng khi đôi tuấn mã định chồm vồ lao đi thì nhân vật vận võ phục thứ ba bỗng quát giật giọng :

- Chậm đã!

Cỗ xe lại phát dừng, khiến đôi tuấn mã vì chồn chân phải dựng vó hí lên.

Hí...í... hí...

Lập tức, từ trong cỗ xe có một thanh âm cau có vang ra :

- Chuyện gì vậy, lão Cửu?

Nghe hỏi, vị xa phu vội nghiêng đầu về phía sau, đáp với người trên cỗ xe :

- Tiểu thiếu gia xin cứ yên tâm! Có lẽ đây chỉ là những điều ngộ nhận thông thường, lão nô tự lo liệu được!

Thanh âm trong cỗ xe lại vang lên :

- Nhưng không được chậm trễ! Nếu để gia phụ đợi lâu, hậu quả như thế nào lão Cửu có thể tự đoán biết!

Vị xa phu gật đầu :

- Lão nô biết rồi!

Quay sang ba nhân vật nọ giờ đã tiến ra gần lối lão Cửu xa phu ôn tồn hỏi :

- Tam vị huynh đài có việc gì cần đến chỗ chúng?

Nhân vật đã lên tiếng quát lần thứ hai bắt đầu xạ mắt nhìn vị xa phu :

- Như tôn giá cũng là nhân vật võ lâm! Có thể cho bọn mõ biết qua danh tánh?

Lão Cửu tủm tỉm cười :

- Đã là nô bộc của người, mong tam vị lượng thứ, mõ không tiện xưng danh!

Nhân vật nọ thoáng giật mình :

- Bên ngoài cỗ xe có ký tự chữ “Mã”, liệu tôn giá có thể cho bọn mõ biết quý chủ nhân là ai không?

Lão Cửu lắc đầu :

- Đúng ra mõ có thể nói. Nhưng rất tiếc nghiêm lệnh của chủ nhân không thể xem thường! Mong tam vị đừng vì việc này gây khó khăn cho mõ!

Nhân vật nọ có phần miễn cưỡng khi tiếp tục lên tiếng :

- Bọn mõ cũng vậy đang thừa hành mệnh lệnh của thượng cấp nên định phôi mạo phạm. Tôn giá có thể cho bọn mõ xem xét qua bên trong xe?

Lão Cửu nhăn nhó :

- Việc này...

Bên trong cỗ xe bỗng có tiếng nói khi nãy vang ra :

- Sao họ muốn xem xét cỗ xe của chúng ta!

Không chờ lão Cửu đáp, nhân vật nọ vội cất tiếng :

- Vị tiểu thiếu gia ở trong xe xin hãy nghe tại hạ giải thích! Bọn tại hạ tuân theo lệnh dụ của thượng cấp, đang truy tìm một đứa bé có lẽ có niên kỷ ngang bằng với tiểu thiếu gia! Nếu tiểu thiếu gia không phiền, hãy ban cho bọn tại hạ một đặc ân, được nhìn qua cỗ xe một lần thôi!...

Thanh âm của đứa bé bên trong cỗ xe lại vang lên :

- Nếu chỉ cần xem qua mà thôi đối với bản thiếu gia không phải là khó! Nhưng đổi lại, bản thiếu gia cũng muốn biết chư vị tại sao lại muốn truy tìm một đứa bé? Do oán cừu hay do...

Nhân vật nọ thật mau mồm mau miệng :

- Qua thân thủ của vị nhân huynh kia, dù chỉ là một xa phu nhưng bản thân cũng ẩn tàng tuyệt nghệ, tại hạ biết lai lịch của tiểu thiếu gia không phải tầm thường. Và nếu là vậy, hẳn tiểu thiếu gia cũng phải hiểu bọn tại hạ chỉ biết thừa hành lệnh trên, còn nguyên nhân thế nào bọn tại hạ thật khó biết! Mong tiểu thiếu gia lượng thứ!

Lão Cửu bỗng phì cười :

- Tệ thiếu gia muốn biết điều này không phải là không có lý do! Một đại bang uy thế danh lừng vũ nội như quý bang Ngũ Hành lại chịu bỏ công truy tìm một đứa bé, điều này quả là khác thường!

Nhân vật nọ háng giọng :

- Đã nhiều năm bản bang thoái ẩn giang hồ, lần này lộ diện cũng không dám dừng lại y phục vốn đã được mọi người biết đến, tôn giá hãy nhìn qua là đã minh bạch, bọn tại hạ là người của Ngũ Hành bang, xem ra lai lịch của tôn giá cũng không phải tầm thường!

Lão Cửu nhấp nháy mắt :

- Chư vị nói vậy là sai rồi! Quý bang tuy đã thoái ẩn nhưng đâu phải vì thế mà uy danh của quý bang suy giảm! Mỗ nhìn ra chư vị cũng là điều bình thường!...

Nhân vật có tên gọi là Trương Lục bỗng nhăn tít mặt kêu lên :

- Đường như Trương mỗ đã đoán biết tôn giá là ai!

Lão Cửu mỉm cười :

- Biết cũng tốt, mà không biết cũng không hề gì! Vì dù sao mỗ cũng đang là nô bộc cho người!...

Trương Lục chợt tái mặt! Y nghiêng đầu phụ nữ, nói lầm thảm vào tai nhân vật đứng giữa! Và đến lượt nhân vật này tái mặt! Sau đó nhân vật này vừa dùng tay ra hiệu cho cỗ xe chạy đi vừa buông lời nghi hoặc :

- Tôn giá có thể đi được rồi nhưng phải chỉ tôn giá có đôi lời cáo tri cho bọn tại hạ biết lệnh chủ nhân ở họ “Mã” thật sự là nhân vật như thế nào thì hay biết mấy?

Vẫn mỉm cười nhưng không hề đáp, lão Cửu giục đôi tuần mã kéo cỗ xe chạy đi!

Nhìn theo nhân vật nọ vẫn còn bàng hoàng :

- Trong Thất Tinh: Hỷ - Nộ - Ái - Ố - Bi - Lạc - Dục, lão Hỷ là nhân vật đứng đầu! Nhưng lão lại cam tâm làm nô bộc cho người, bọn người nghĩ xem nhân vật họ Mã kia thật sự là ai?

Trương Lục ngơ ngẩn :

- Tay giết người mà miệng vẫn mỉm cười, người có thể thu phục và dùng lão Hỷ làm nô bộc ắt hẳn phải là một đại cao nhân ẩn thế!

Sau một lúc bàn bạc, bọn họ ba người vội tán thành một biện pháp khả thi như Trương Lục đang nói :

- Đây là điều không thể xem thường chúng ta nên quay về và bẩm báo đến Tổng hộ pháp thì hơn!

Trong khi ba nhân vật này bàn bạc thì ở phía trước, cỗ xe song mã cũng dừng lại ở một nơi khuất nẻo!

Lão Cửu quay người về phía sau, đưa tay vén rèm và mỉm cười với đứa bé đang ngồi một thân một mình ở trong cỗ xe rộng :

- Hóa ra bọn Ngũ Hành bang đang truy tìm người đứng không Tiểu Thiên?

Tiểu Thiên, đứa bé ở trong xe chính là Tiểu Thiên, vội đáp :

- Như tiểu diệt đã nói ngay từ đầu dù biết có người truy tìm nhưng tiểu diệt không thể biết đây là ai!

Lão Cửu lại mỉm cười :

- Ngũ Hành bang là một bang có thế lực không nhỏ, nếu không muốn nói là rất lớn! Việc giao dịch giữa ta và người cần phải xem xét lại!

Tiểu Thiên bần thần :

- Cửu thúc thúc từng nói với tiểu diệt: đại trượng phu thường nhất thanh bất biến, đã nói lời quyết không sai lời! Với năm lạng bạc...

Lão Cửu lắc đầu :

- Ta không hề sai lời! Bằng chứng là chuyện lúc mới rồi, ta và người đã làm cho bọn Ngũ Hành bang phải bỏ qua việc truy tìm! Nhưng, như ta vừa nói, Ngũ Hành bang là một đại bang, đường từ đây đi đến Giang Nam nhất định ta còn phải đụng độ bọn chúng ít lắm cũng là mười lần, năm lạng bạc của người thật sự không tương xứng với công của ta!

Tiểu Thiên nghi ngờ :

- Sẽ còn chạm mặt bọn họ nữa?

Lão Cửu nghiêm mặt :

- Như người vừa thấy, bọn chúng đã phần nào biết lai lịch của ta! Nội việc ta là một nhân vật hữu danh trên giang hồ mà lại cam tâm làm nô bộc cho người, nhất định khi hay việc này bọn Ngũ Hành bang thế nào cũng cho người lần bám theo? Có thể người không hiểu lắm những gì ta vừa nói nhưng..

Tiểu Thiên gật đầu vài lượt :

- Đương nhiên tiểu diệt có thể hiểu những khó khăn gì đang chờ đợi! Và như vậy, phải chăng việc giao dịch giữa chúng ta đã đến lúc dừng lại?

Lão Cửu kinh ngạc :

- Dừng lại? Tại sao? Như người vẫn còn nhiều ngân lượng kia mà? Hay người không chấp nhận đưa thêm cho ta ngoài năm lạng đã thương lượng?

Tiểu Thiên lắc đầu :

- Vấn đề không phải là do ngân lượng! Vì họ biết lai lịch của thúc thúc và họ cứ quyết tâm tìm hiểu xem chủ nhân của thúc thúc là ai, việc tiểu diệt muốn lặng lẽ đi đến Giang Nam kể như bất thành!

Tròn mắt, lão Cửu kêu :

- Ngươi chỉ là một đứa bé sao lại có những suy nghĩ thấu suốt như thế này?

Tiểu thiên thở dài :

- Có nghĩ thấu suốt cũng vô ích! Tiểu diệt đâu ngờ bọn người võ lâm như thúc thúc sau cái nhìn thoáng qua là biết ngay ai có hay không có công phu? Tiểu diệt đã lầm lẫn khi chọn thúc thúc làm người giao dịch!

Lão Cửu cười lạt :

- Ngươi không biết võ công và lại bị bọn người biết võ công truy tìm, nếu không chọn ta là người biết võ để giao dịch, không lẽ ngươi lại chọn một lão xa phu tầm thường nào đó?

Tiểu Thiên nhìn lão :

- Vì có suy nghĩ như vậy nên khi biết thúc thúc là người có luyện qua công phu, tiểu diệt mới chủ động giao dịch! Điều này không đúng điều kia cũng không đúng, thúc thúc nói xem tiểu diệt phải làm gì bây giờ?

Lão Cửu mỉm cười :

- Muốn biết phải làm gì đầu tiên ngươi phải cho ta biết tại sao bọn Ngũ Hành bang muốn truy tìm ngươi?

Đã có sẵn ý định, Tiểu Thiên giải thích :

- Cửu thúc thúc có từng nghe đến một địa danh, Khuyên Bích trì?

Có vẻ xem thường, lão Cửu đáp :

- Biết! Rồi sao?...

- Tiểu diệt vốn là người từng lưu ngụ gần đó! Cách đây ít ngày, sau khi gia thúc bất ngờ chết đi, tiểu diệt định đi về Giang Nam để báo tin cho gia thân như lời trời của gia thúc, bất ngờ tiểu diệt có vô tình cứu mạng cho một người...

Có phần quan tâm, lão Cửu hỏi :

- Là một nhân vật thuộc giới võ lâm?

Tiểu Thiên tỏ ra sợ hãi :

- Thoạt tiên tiểu diệt nào biết đó là nhân vật giang hồ! Chỉ sau khi giúp người đó rịt vết thương và đưa về nơi tiểu diệt từng lưu ngụ, một nhân vật thần bí khác bỗng lại đến! Tới lúc đó tiểu diệt mới biết cả hai đều là người giang hồ và vốn có oán thù với nhau!

- Nhân vật đến sau là ai?

Tiểu Thiên lắc đầu :

- Tiểu diệt chỉ biết đó là một người họ Hà!

- Hà Kinh Chi? Tổng hộ pháp Ngũ Hành bang?...

Tiểu Thiên hoang mang :

- Người này không xưng danh, làm sao thúc thúc biết rõ phải hay không phải Hà Kinh Chi?

Lão Cửu cười lạt :

- Ngươi bị Ngũ Hành bang truy tìm, ở Ngũ Hành bang chỉ có duy nhất một người họ Hà, đó là Hà Kinh Chi!

Ghi nhớ điều đó, Tiểu Thiên bảo :

- Rất có thể đúng như thúc thúc đoán! Người này khi biết người bị thương kia là do tiểu diệt cứu mạng, vì tức giận nên suýt nữa lão lấy mạng tiểu diệt!

Lão Cửu bữu môi :

- Ngươi đừng bịa chuyện dối gạt ta? Đối Với Hà Kinh Chi, một khi lão muốn lấy mạng ai thì kẻ đó bất luận có thân thủ cao minh đến đâu cũng bị mất mạng! Ngươi nói xem, nếu đúng như ngươi kể, tại sao ngươi thoát chết?

Tiểu Thiên tuy không hiểu biết gì về chuyện thân thủ cao minh hay không cao minh của giới giang hồ nhưng cũng kịp nhanh trí bịa chuyện :

- Có lẽ tiểu diệt phải mất mạng nếu không có thêm một người nữa xuất hiện!

- Ai?...

Tiểu Thiên vừa đáp vừa cười thâm :

- Một người đã tự xưng là Lãnh Kiếm Phi Thủ Cao Sơn!

Lão Cửu giật mình :

- Giang hồ đệ nhất kiếm, Lãnh Kiếm Phi Thủ Cao Sơn? Và Cao Sơn đã động thủ với Hà Kinh Chi?

Do không biết ai trong hai nhân vật này sẽ thắng nếu giữa họ thật sự có xảy ra trận giao chiến nên Tiểu Thiên đành lác đầu :

- Lúc Cao Sơn xuất hiện khiến Hà Kinh Chi không thể lấy mạng tiểu diệt, có cơ hội tốt như thế này tiểu diệt chỉ biết bỏ chạy là thượng sách. Họ có động thủ hay không, tiểu diệt không thể biết!

- Vậy sao ngươi biết thế nào cũng có người truy tìm ngươi?

Tiểu Thiên thần nhiên đáp :

- Đó là do câu quát với theo của Hà Kinh Chi! Đương nhiên tiểu diệt phải lo nghĩ cách để phòng thân!

Lão Cửu nhìn Tiểu Thiên :

- Nếu đúng như ngươi nói, không lẽ lão Hà lại quá hẹp lượng, chỉ vì chuyện ngẫu nhiên đó vẫn kiên quyết truy tìm ngươi?

Tiểu Thiên do không biết phải đối đáp thế nào nên đành ậm ừ nói bừa :

- Thái độ của lão Hà hỷ nộ thất thường, tiểu diệt đã nhìn thấy lão thần nhiên giết một người có tên là Đàm Khoát, biết đâu vì chuyện này lão muốn giết tiểu diệt để diệt khẩu?

Lão Cửu kinh nghi :

- Đàm Khoát đã bị Hà Kinh Chi giết? Có thật như ngươi nói không?

Tiểu Thiên vẫn thần nhiên tiếp tục thố lộ :

- Còn một người nữa đã bị Hà Kinh Chi đẩy rơi vào Khuyển Bích trì, là người có tính danh là Tân Lượng!

Lão Cửu giật mình :

- Ngươi nghe không lầm chứ?

Nhiều thì không có nhưng chỉ ít gã Tân lượng này cũng phải đến năm năm tuyết tích giang hồ. Gã tại sao bỗng xuất đầu lộ diện ở vùng phụ cận Tuyết Sơn?

Vừa thần phục vừa lo sợ Tiểu Thiên không ngờ người mà nó tình cờ giao dịch đã chấp nhận đưa nó về giang Nam với số ngân lượng được ấn định là năm lạng có những thông hiểu gần như là am tường về mọi động tĩnh của Tân Lượng.

Cứ như mẩu đối thoại giữa Tân Lượng và Đàm Khoát, Tiểu Thiên biết rõ nguyên nhân khiến Tân Lượng phải tìm nơi ẩn náu với thời gian trôi qua đúng là năm năm như lão Cửu vừa đề cập!

Sắc mặt của Tiểu Thiên khiến lão Cửu nghi ngờ :

- Đây! Tiểu Thiên! Xem ra còn khá nhiều chuyện ngươi chưa nói hết cho ta nghe?!

Tiểu Thiên tìm cách lẩn tránh câu đáp, nó chột hời :

- Như tình thế hiện giờ thúc thúc có còn dám đưa tiểu diệt đến Giang Nam nữa không?

Lão Cửu trầm giọng :

- Dám hay không, điều đó tùy thuộc ở ngươi!

Tiểu Thiên nhăn nhó :

- Trong người tiểu diệt chỉ còn đúng năm lạng bạc...

Lão Cửu xua tay :

- Như khi này ngươi đã nói, vấn đề không còn liên quan gì đến ngân lượng! Điều trọng yếu là ngươi phải nói cho ta nghe tất cả những gì ngươi đã biết!

Tiểu Thiên ra vẻ miễn cưỡng giải thích :

- Mười phần tiểu diệt đã nói hết chín, chỉ còn lại một! Và một này đến tiểu diệt tuy là ngươi trong cuộc cũng không biết phải nói như thế nào?!

Lão Cửu nôn nóng :

- Ngươi biết thế nào nói thế ấy! Hiểu hay không là tùy ở ta!

Tiểu Thiên khẽ cúi đầu vì không muốn lão Cửu nhận ra việc nó đang bịa chuyện :

- Tiểu diệt phải đến Giang Nam không phải chỉ để tìm gia thân như đã nói mà đó còn là sự ủy thác của một người đã chết!

- Ai?...

- Là người đã được tiểu diệt cứu mạng!

- Sao? Đã được ngươi cứu mạng thì tại sao lại chết?

- Thương thế của người này trầm trọng! Vì biết khó qua khỏi nên người này mới có lời ủy thác cho tiểu diệt!

- Y ủy thác điều gì?

Lộ vẻ khó khăn, Tiểu Thiên bảo :

- Tiểu đệ đã lập thệ là phải giữ kín, thúc thúc đừng buộc tiểu diệt trở thành người thất tín!

Lão Cửu cau mày :

- Thôi được! Thế còn nhân dạng của y thì sao, ngươi nói được chứ?

Tiểu Thiên gật đầu và nói cho lão Cửu nghe về nhân dạng của nhân vật đã được Tiểu Thiên tình cờ phát hiện ở bờ bên kia Khuyên Bích trì!

Nói tóm lại, do đã biết lòng dạ người giang hồ vốn hiểm trá khó lường, trong câu chuyện Tiểu Thiên cố tình cho lão Cửu biết, nó đã làm cho mọi chuyện bỗng trở nên lẫn lộn! Thay vì nói Cao Sơn là người đã hạ thủ, Tiểu Thiên lại gán cho lão Hà! Và người chết không hề có bất kỳ lời ủy thác nào, Tiểu Thiên lại bịa là có.

Và Tiểu Thiên nào ngờ chính vì câu chuyện tự bịa của nó giang hồ vốn đang sóng yên gió lặng bỗng trở nên sôi động khác thường!

Đầu tiêu là phản ứng của lão Cửu lúc lão nghe Tiểu Thiên thuật qua nhân dạng của nhân vật đã bị Cao Sơn hãm hại! Lão kêu lên :

- Tiểu Kiếm Chương Trung Xuyên Bách Bộ Hàn Nam Long?! Nói như người Hàn Nam Long đã thiệt mạng và là do Hà Kinh Chi hạ thủ?

Phản ứng của lão Cửu khiến Tiểu Thiên hoang mang :

- Tiểu diệt thấy thế nào nói thế ấy không lẽ có điểm gì không đúng?

Lão Cửu sau một lúc lặng người mới lên tiếng :

- Ta không bảo ngươi nói sai nhưng đây đúng là chuyện kinh thiên động địa! Ngũ Hành bang sau một lúc lâu vắng bóng giang hồ nay lại xuất hiện! Cùng với họ đột nhiên Giang hồ đệ nhất kiếm Cao Sơn và Tiểu Kiếm Hàn Nam Long bỗng dưng tìm đến Tuyết Sơn, cụ thể là Khuyên Bích trì. Còn nữa, Tân Lượng không chọn nơi nào để ẩn náu lại chọn chính Khuyên Bích trì! Chà...! Tuy ta chưa thể hiểu rõ nguyên ủy sự việc nhưng đã có ít nhiều manh mối cho thấy giang hồ sắp trải qua những hao kiếp long trời lở đất.

Lão dừng lời và đột nhiên đổi giọng, bảo Tiểu Thiên :

- Được! Ta đồng ý đưa ngươi tiếp tục đi về Giang Nam bất luận ngươi có đưa hay không đưa thêm ngân lượng! Đi nào!

Lão giật dây cương giục đôi tuấn mã chạy đi!

Hành vi khá đột ngột của lão khiến cỗ xe bị giật mạnh làm cho Tiểu Thiên phải ngã về phía sau. Suýt nữa rồi bật ra ngoài!

Sau khi lấy lại thăng bằng, Tiểu Thiên chợt nhận ra do cú ngã của nó làm cho một vật ở trong bọc áo phải thò ra và rơi nhẹ lên sàn xe!

Phạch!

Đó là vật Tiểu Thiên đã nhặt được ở đáy Khuyên Bích trì và là vật có hình thù như một bao đựng kiếm nhưng chắc chắn phải là một thanh kiếm ngắn! Động cơ khiến Tiểu Thiên phải quên nguy hiểm để nhặt lấy vật này chính là do một hàng dài gồm đúng bảy viên minh châu được chủ nhân của thanh kiếm ngấm nạm lên bao kiếm!

Nhân lúc chỉ có một mình trong lòng cỗ xe và cũng là lúc được lão Cửu trong vai lão xa phu đưa đến Giang Nam, Tiểu Thiên tha hồ ngắm nhìn và xem xét bao đựng kiếm!

Bao đựng kiếm chỉ dài độ hai gang tay và dường như được chế luyện từ một thứ da thuộc cực tốt! Lốp da bên ngoài vừa đen nhánh vừa mịn màng một cách dễ chịu khiến Tiểu Thiên cứ sờ mãi không thôi!

Nhờ lốp da đen làm nền nên bảy viên minh châu kia cho dù không phải là ngọc thật đi chăng nữa chúng vẫn sáng lấp lánh dưới ánh dương quang! Nhưng, như Tiểu Thiên đang nghĩ, chủ nhân của bao kiếm nếu đã cố tình dùng một thứ da cực tốt để chế luyện thành vật chứa đựng vũ khí phòng thân thì bảy viên minh châu kia nhất định không phải ngọc giả!

Đã năm năm sống chung đụng với những người quanh năm suốt tháng chỉ lo vật lộn với cuộc sống đương nhiên Tiểu Thiên phải hiểu rõ giá trị của những viên minh châu này nếu chúng là ngọc thật!

Đang khi mân mê những viên ngọc một viên bỗng rơi ra khiến Tiểu Thiên phải thật nhanh tay chớp giữ không để rơi xuống sàn xe và lọt qua kẽ hở ở dưới sàn!

Nhìn lại bao đựng kiếm, Tiểu Thiên không tin chúng có thể rơi ra dễ dàng nếu chủ nhân trước kia của nó đã cố tình nạm chặt!

Sau một lúc quan sát, với một ý nghĩ chợt có, Tiểu Thiên thử cạy sáu viên ngọc còn lại! Quả nhiên chúng cũng dễ dàng rời khỏi bao da, lưu lại những dấu vết cho Tiểu Thiên biết bao da có thể mở phanh ra hoặc cuộn lại và sau khi cuộn chính những viên ngọc kia là vật được dùng để giữ nguyên hình dạng như một bao kiếm.

Cảm nhận đang sắp phải đối mặt với những điều thần bí, Tiểu Thiên nôn nóng mở rộng bao da!

ý nghĩ khi nãy của Tiểu Thiên chỉ đúng có một nửa! Thực chất, bao kiếm gồm hai lớp! Lớp ngoài là lớp vừa được Tiểu Thiên mở phanh ra, còn lớp bên trong mới thật sự là một bao đựng kiếm!

Nhìn vào mặt trong của lớp da bên ngoài đang trải rộng, Tiểu Thiên ngây người với hàng chữ đang đập vào mắt nó: “Vũ Mục Tàng Binh Thất”

Năm chữ này được khắc bằng chữ Triện và nằm lọt trong lòng một hình vuông nhỏ! Bao quanh hình vuông này là tầng tầng lớp lớp sáu hình vuông khác, chúng lớn dần ra, lớp ngoài che kín lớp trong như muốn nói lên đó là những lớp chắn bảo vệ nghiêm mật cho lớp trong cùng chính là nơi được ghi “Vũ Mục Tàng Binh Thất”! Hai chữ Vũ Mục gọi cho Tiểu Thiên nhớ đến cô sử ở đời Tống! Trung thần Nhạc Phi bị gian tặc Tần Cối hãm hại! Nếu như sự hiểu biết của Tiểu Thiên là đúng thì hai chữ Vũ Mục này ám chỉ đến danh tướng Nhạc Phi! Và nếu là vậy cái gọi là “Vũ Mục Tàng Binh Thất” phải là nơi cất giấu những gì có liên quan đến tài binh bị của Vũ Mục Nhạc Phi, có thể là binh khí, binh pháp...

Điều này còn hàm ý những gì có ghi trên mảnh da chính là bức họa đồ điểm chỉ địa điểm đã được Nhạc Phi thiết lập Tàng Binh thất, rất có thể cũng chỉ điểm cách thức để làm thế nào lọt vào Tàng Binh thất này!

Tiểu Thiên càng thêm minh bạch khi nhận ra có những nét chữ mờ đã phai theo thời gian do đã ngấm nước quá lâu ở phần dưới mảnh da :

“Ta tưởng Tàng Binh thất phải được thiết lập đâu đó ngoài quan ải nhưng hóa ra không phải! ở nơi từng có dinh cơ của Nhạc Phi cũng không có Tàng Binh thất!”

Sau cùng, ta chợt nghĩ đến những nơi Nhạc Phi từng lưu lạc trước khi lưu danh thiên cổ, trong đó có một nơi đáng khả nghi. Rất tiếc, kẻ thù đã tìm đến, ta sắp mất mạng đến nơi nên khó mong thực hiện hoài bão. Phải chăng đó là ý trời, thường đó kỳ người tài giỏi, không muốn đi học một đời của Nhạc Phi rơi vào tay ai khác khiến đất trời một phen nữa rung động!

Tuân theo ý trời, ta ném bức họa đồ này vào Khuyên Bích trì. Nơi hầu như sẽ không một ai tìm thấy!

Nhưng giả như có người tìm thấy thì sao! Phải chăng cũng là do thiên ý? Và như vậy di học của Nhạc Phi có lẽ đã đến lúc xuất hiện?! Cách Động Đình hồ năm mươi dặm về phía Bắc tuy hiện giờ đang là một cánh rừng âm u nhưng vào thời Nhạc Phi lại là một tiểu trấn cũng có một thời thịnh vượng! Ta nghĩ đó là nơi được Nhạc Phi thiết lập Tàng Binh thất! Hãy đến thử xem!...”

Dòng lưu tự chấm dứt cũng đột ngột như khi bắt đầu khiến Tiểu Thiên dù đọc đi đọc lại vài lượt vẫn không thể biết đây là lưu tự do ai lưu lại!

Đang ngẫm nghĩ liệu có nên tin đây là do thiên ý hay không, như dòng lưu tự đã ghi, ở bên ngoài bỗng vang lên tiếng quát lớn :

- Đứng lại!

Biết có chuyện không hay sắp xảy ra Tiểu Thiên vội vàng ném bảy viên ngọc vào phần rỗng của bao kiếm, rồi dùng mảnh da có ghi họa đồ “Vũ Mục Tàng Binh thất” nhét chặt vào bao kiếm, giữ cho những viên ngọc không rơi ra.

Nhìn lại, thấy bao kiếm giờ đã thay hình đổi dạng mà bất kỳ ai ai nhìn qua cũng phải nghĩ đó là một bao kiếm bình thường, không có gì đáng để lưu tâm! Do ở ngoài giờ không còn lớp da đen mịn màng và cũng không có bảy viên minh châu như trước.

Chưa yên tâm, Tiểu Thiên còn nhét bao kiếm vào tận bên trong xà cạp và dùng ống quần kéo phủ xuống che kín đi!

Lúc Tiểu Thiên xong việc cũng là lúc ở bên ngoài có tiếng lão Cửu cười :

- Thổ Hành đường Đường chủ! Ngọn gió nào đã đưa Đường chủ đến đây? Sự hiện diện của Đường chủ khiến Khúc mỡ thêm vinh hạnh! Ha... Ha...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cửu diệt Tử Linh thảo

Đưa mắt nhìn qua một góc rèm, Tiểu Thiên chợt lo lắng!

Ngay trước cỗ xe một bọn hơn mười người đều vận y phục có sắc vàng đứng thành hàng ngang. Rõ ràng bọn họ tỏ ý muốn ngăn lối cỗ xe!

Một nhân vật có niên kỷ độ tứ tuần đang ung dung phát thoại :

- Khúc các hạ nói quá lời rồi! Phải nói ngược lại mới đúng, chính sự xuất hiện của các hạ mới làm cho bọn Đường chủ thêm vinh hạnh!

Lão Cửu, giờ đã rõ lão ở họ Khúc chợt đánh giọng :

- Dường như Thổ huynh muốn nói chính Thổ huynh đang đợi chờ Khúc mỡ?

Đường chủ Thổ Hành đường cười nhẹ :

- Chờ đợi để nghinh đón đại giá và bọn Đường chủ đã gặp may hơn những vị Đường chủ còn lại!

Lão Khúc lên tiếng có phần hoang mang :

- Nói như Thổ huynh, Ngũ Hành bang đã bố trí thiên la địa võng ở các nẻo đường? Mỗ dù đi theo đường nào cũng được người của quý bang nghinh đón?

Nhân vật nọ cười dài :

- Bọn bang đã quyết ý tiếp nghinh thì có lý nào để xảy ra sơ suất?

Lão Khúc nạt nộ :

- Thổ huynh bất tất phải nói lời khách sáo! Ý của Thổ huynh như thế nào, hãy nói ngay thì hơn!

Đường chủ Thổ Hành đường vẫn điềm tĩnh :

- Mau miễn như các hạ quả nhiên rất hợp ý bọn Đường chủ! Nói thật ngắn gọn, bọn bang chỉ muốn biết Mã chủ nhân của các hạ là ai? Chỉ cần các hạ có lời đáp thật minh bạch chắc chắn sẽ không ai dám làm khó dễ các hạ!

Lão Khúc cười ồm lên :

- Khó dễ? Ha... Ha...

Nhân vật nọ sa sầm nét mặt :

- Các hạ cười dường như muốn nói không có lời giao phó như bọn Đường chủ vừa đề ra?!

- Không sai! Đã một lần Khúc mỡ có nói, do nghiêm lệnh của tể chủ nhân rất nghiêm ngặt, khi chưa được lệnh mỡ thật sự không tiện nêu danh!

Như không quan tâm đến nét mặt giận dữ của vị Đường chủ, lão Khúc ngang nhiên nói thêm :

- Hơn nữa, muốn làm khó dễ Khúc mỡ, một trong Thất tinh vốn chưa từng biết khuất phục trước bất kỳ thế lực nào, chỉ dựa vào thân thủ của một Đường chủ như ngươi, lời nói đó e không dễ thực hiện!

Thỏ Hành đường Đường chủ tái mặt :

- Khúc Đới Lập! Ngươi thật sự muốn đối đầu với bốn bang?

- Này! Ngươi đừng đem ba chữ Ngũ Hành bang đe dọa ta! Ngoài lão Hà vẫn còn ít nào sự nể trọng của Khúc Đới Lập ta. Ngũ Hành bang đâu còn thời tung hoành ngang dọc, muốn dọa ai cũng được?

Thỏ Hành đường Đường chủ định phát tác, bất ngờ từ phía sau cỗ xe bỗng có tiếng gầm giận dữ vang lên :

- Kẻ nào dám lớn tiếng đe dọa Thất tinh bọn ta? Kẻ đó chắc chắn phải ném mùi lợi hại của Cuồng Nộ Tam Phong chương này?

Vút!

Một tiếng gió rít và ở phía trước cỗ xe bỗng xuất hiện thêm một người!

Rất tiếc, do người này xuất hiện và đứng đối diện Đường chủ Thỏ Hành đường nên Tiểu Thiên không thể nào nhìn rõ diện mạo!

Nhưng may thay Tiểu Thiên vẫn biết nhân vật mới xuất hiện là ai qua tiếng cười đắc ý của lão Khúc :

- Lão Nộ?! Lão đến thật đúng lúc! Chắc hẳn năm vị huynh đệ còn lại cũng đang ở gần đây? Ha... Ha...

Tiếng cười của lão Khúc vừa dứt thì cũng từ phía sau cỗ xe lập tức vang lên đủ mọi thanh âm và thanh âm nào cũng có mức độ quái đản như thanh âm nào!

Tiểu Thiên nghe rõ những tiếng kêu khóc, tiếng than van nỉ non hoà lẫn với những tràng cười vui vẻ có, khả ố có!

Và chúng lập tức làm cho vị Đường chủ Thỏ Hành đường thêm biến đổi sắc mặt, đến nỗi phải kêu lên :

- Hỷ, Nộ, Ái, Ó, Bi, Lạc, Dục?! Thất tinh sao lại cùng lúc xuất hiện? Quả là chuyện hiếm thấy trên đời!...

Khúc Đới Lập cao ngạo nhìn Đường chủ Thỏ Hành đường :

- Đa tạ sự nghinh đón chu đáo của quý bang! Rất tiếc bọn mỡ đang lúc vội đành khước từ tấm chân tình này, mong quý bang lượng thứ! Đi!...

Tróc!...

Sau cái vẩy tay ra hiệu cho đồng bọn gồm sáu người, hợp với Khúc Đới Lập là đủ bảy trong Thất tinh, cỗ xe liền được Khúc Đới Lập ra roi thúc chạy!

Nhìn lại phía sau, qua góc rèm, Tiểu Thiên không thể không nhìn thấy sắc mặt giận dữ nhưng không có chỗ phát tác của Đường chủ Thỏ Hành đường? Đồng thời, Tiểu Thiên cũng phát hiện bọn Thỏ Hành đường đang ném một vật lên không trung.

Viu...

Xòà...

Vật nọ bỗng nổ bùng ra thành một đóa hỏa quang màu vàng người chói sau một lúc bay lên và vạch thành một đường dài ngoằn ngoèo!

Tiểu Thiên lo ngại gọi lão Khúc :

- Như bọn họ dùng tín hiệu báo động đến các nhóm khác?

Khúc Đới Lập vẫn ung dung điều động cỗ xe song mã trong khi đối đáp với Tiểu Thiên :

- Bọn Ngũ Hành bang đã vây bủa tứ bề, quả pháo hiệu kia đã minh chứng cho điều đó! Nhưng bọn chúng đâu dễ gây khó khăn cho bọn ta, nhất là lúc này, bọn ta có đủ bảy người, tinh thần như thủ túc? Hà... Hà...

Trong sáu nhân vật đồng bọn với lão Khúc, họ đang vận dụng công phu bám sát theo cỗ xe và công phu này thật diệu kỳ khiến họ dù phải chạy bằng chính đôi chân của họ nhưng cước lực của họ nào kém sức chạy nhanh của cỗ xe vốn do đôi tuần mã mạnh khỏe kéo đi, có một người với dáng vẻ bên ngoài trông cứ như một đầu đà và diện mạo thì lúc nào cũng thâm trầm khó hiểu! Vị đầu đà bỗng lên tiếng, cắt đứt tràng cười của lão Khúc :

- Hỷ lão Khúc nói rất hay, tình thân như thủ túc! Vậy lão Khúc nói thử xem, chuyện gì đã xảy ra cho lão? Từ lúc nào lão có một vị chủ nhân ở họ Mã? Y là ai?

Khúc Đới Lập bỗng cười dài :

- Chủ nhân của ta ư? Ha... Ha...

Một nhân vật khác có gương mặt thật giống những pho tượng Phật Tiểu Di Lạc ở những nơi thờ tự mà Tiểu Thiên có đôi lần nhìn thấy! Nhân vật này vừa cười vừa bảo :

- Hà... Hà... Phải chăng lão Khúc muốn nói lão không hề có chủ nhân?

Như muốn có đủ thời gian để giải thích, Khúc Đới Lập bất ngờ ngoặt xe vào một lối mòn và chỉ dừng lại khi cỗ xe đã bị cánh rừng hoàn toàn nuốt mất!

Trước lúc nghe đồng bọn hỏi thêm, Khúc Đới Lập chợt quay lại bảo Tiểu Thiên :

- Chúng ta phải tạm dừng nghỉ một lúc ngời nghĩ thế nào, tiểu chủ nhân đáng thương của ta?

Giọng nói của lão Khúc có phần thay đổi khiến Tiểu Thiên thoáng nghi ngờ :

- Trong lúc giao dịch tiểu diệt đã nói rõ, chỉ những lúc cần chúng ta mới phải vờ xưng hô theo tôn ti chủ bộc! Như lúc này thì đâu cần?

Lão có gương mặt Phật Di Lạc bật cười :

- Quả nhiên đúng như ta đoán, người có nhiều quý kẻ như lão Khúc đâu thể bỗng dưng gọi ai khác là chủ nhân? Ha... Ha...

Lão đầu đà trầm giọng :

- Lão Khúc! Bọn ta đang sẵn sàng chờ nghe lời giải thích của lão đây!

Khúc Đới Lập tung người nhảy xuống từ cỗ xe, miệng cười cười nhìn lão đầu đà :

- Đã lâu không gặp, tính khí của lão ố vẫn không thay đổi? Lão chó nên nghĩ Khúc Đới Lập ta chỉ ăn riêng một mình, không chia phần cho huynh đệ! Đầu tiên hãy nghe ta hỏi, bọn các người đã bao giờ nghe nói đến Khuyên Bích tri chưa?

Tiểu Thiên lập tức nghe một thanh âm than vãn :

- Tính khí của lão Hỷ cũng đâu thay đổi? Lão vẫn thích đánh đổ mọi người! Lão định bắt bọn ta đợi đến bao lâu mới chịu nói đây? Ta chán cảnh phải đợi chờ lắm rồi! Hà... Hà...

Khúc Đới Lập phì cười :

- Như vậy đủ chứng tỏ cũng như ta, bọn người vẫn chưa biết gì về Khuyên Bích tri? Nhưng liệu bọn người có quan tâm không nếu ta cho bọn người biết vào những lúc gần đây gần Hà Kinh Chi ở Ngũ Hành bang còn có cả Giang hồ đệ nhất kiếm Cao Sơn và Tiểu Kiếm Chương Trung Hàn Nam Long cũng lần lượt tìm đến Khuyên Bích tri?

Không ít lần Tiểu Thiên đã phải sững sốt và bàng hoàng mỗi khi nghe tiếng sấm nổ đột ngột từ trời cao! Bây giờ, nhìn phản ứng của sáu nhân vật đồng bọn của lão Khúc khi nghe lão thổ lộ sự kiện này, Tiểu Thiên có cảm nhận phản ứng của họ hoàn toàn giống như nó lúc nghe tiếng sấm nổ?

Lão đầu đà giật mình :

- Bọn họ đến Khuyên Bích tri để làm gì?

Nhân vật có gương mặt như Phật Tiểu Di Lạc úp úp mở mở hỏi :

- Thôi nào, lão Khúc! Chắc chắn việc những nhân vật đệ nhất cao thủ kia tìm đến Khuyên Bích tri và hành động hiện giờ của lão phải có liên quan, đúng không nào?

Khúc Đới Lập mỉm cười :

- Lão Lạc đoán không sai!

Bằng giọng nói đặc ý, Khúc Đới Lập sau khi kể cho đồng bọn nghe những gì Tiểu Thiên đã nói với lão, chính lão khẽ nhả nhận định thêm :

- Nhất định trong câu chuyện của tiểu oa nhi hãy còn nhiều điều chưa đúng với sự thật! Bằng không một Tổng hợp pháp như lão Hà đâu cần phải lao sư động chúng, huy động toàn bộ lực lượng Ngũ Hành bang quyết truy bắt tiểu oa nhi?

Nghe mà giật mình, Tiểu Thiên càng hiểu rõ thêm tâm địa của lão Khúc khi nghe vị đầu đà vừa gật đầu vừa cất giọng ầm trầm tán đồng :

- Lão Khúc nói rất đúng! Ta đã quá vội khi nghĩ lão Khúc cố tình che giấu bọn ta.

Khúc Đới Lập vẫn cười cười :

- Ta đã nói giữa bọn ta tình thân như thủ túc, chỉ tại lão ố quá nóng nảy! Ta không trách!

Tiếng gầm gừ của lão Nộ bỗng vang lên :

- Như vậy lão Khúc đã dò xét được những gì?

Khúc Đới Lập liếc mắt nhìn về phía cỗ xe :

- Tuy chưa dò xét được gì vì đã hai lần bị bọn Ngũ Hành bang quấy nhiễu, nhưng theo ta, đã đến lúc cả bảy chúng ta cần liên tay hành động!

Trong bọn họ bảy người trước sau đã có năm người lên tiếng và qua tính cách của năm nhân vật này Tiểu Thiên có thể biết chắc họ là năm nhân vật có tính khí như: Hỷ, Nộ, Ồ, Bi, Lạc! Còn hai nhân vật nữa vẫn chưa lên tiếng, và bây giờ một trong hai nhân vật đó chợt đưa tay giật bỏ tấm rèm che phía trước cỗ xe.

Soạt!

Nhìn thấy Tiểu Thiên trong dáng điệu bàng hoàng, nhân vật này nói cười ôn ền như những kẻ bán nữ bán nam :

- Tiểu huynh đệ chớ sợ! Hãy lại đây với ta, Hồng Thụ Nhân này rất biết chiều người, bất luận đối tượng là nam hay nữ, lão hoặc ấu! Hí... Hí...!

Chợt hiểu bản thân đã vô tình rơi vào móng vuốt của bọn Thất tinh mười phần là hạng ác nhân, Tiểu Thiên đành giả vờ dịch người về phía nhân vật bán nam bán nữ kia!

Nhân vật này ngỡ Tiểu Thiên thật sự ngoan ngoãn, m y cười híp mắt :

- Ngoan lắm! Tiểu huynh đệ thật đúng là...

Y phải bỏ dở câu nói khi bất ngờ nghe Tiểu Thiên hét lên :

- Tránh ra nào! Đi!

Vừa hét, Tiểu Thiên vừa giật dây cương theo cung cách nó đã nhìn thấy lão Khúc điều động cỗ xe song mã!

Trót...

Tuy nhiên, Tiểu Thiên thật sự ngỡ ngàng lúc nhận ra cỗ xe không hề nhích động cho dù đôi tuần mã kia dường như đang cố sức chồm vó lao đi! Nhìn lại, Tiểu Thiên chỉ thấy bàn tay trắng đến mướt mướt của gã ái nam ái nữ đang nhẹ nhàng giữ vào càng xe!

Qua nụ cười có phần giễu cợt của nhân vật này đang nhìn nó, Tiểu Thiên hiểu đôi tuần mã tuy mạnh nhưng vẫn không thắng nổi thần lực không ngờ là có của gã!

Chúng ta, hầu như nhân vật giang hồ nào cũng vậy, nếu họ có luyện công phu thì sức lực của họ có thể tạo ra những chuyện bất ngờ, vượt xa mức tưởng tượng!

Nhận định này của Tiểu Thiên càng được minh chứng một cách rõ ràng hơn khi cánh tay còn lại của nhân vật bán nam bán nữ bỗng chộp vào đầu vai của nó :

- Ta đã hứa sẽ không làm hại, có sao tiểu huynh đệ nhẫn tâm, suýt nữa đã cho cỗ xe lao bừa vào ta?

Đã biết thế nào là thần lực của đối phương, Tiểu Thiên đành phải cắn răng chịu đựng khi nhìn thấy bàn tay nõn nà được chăm sóc kỹ lưỡng của nhân vật nọ đang siết dần siết dần vào đầu vai nó!

Tiểu Thiên cũng cương quyết như vậy khi nghe nhân vật bán nam bán nữ dùng giọng nói thật ngọt ngào tra vấn nó :

- Nào, Hàn Nam Long trước khi chết đã ủy thác điều gì cho tiểu huynh đệ?

Thấy Tiểu Thiên cứ ngậm miệng chịu đau, không hề hé môi, nhân vật bán nam bán nữ lại hỏi :

- Phải chăng vì sự ủy thác đó của họ Hàn nên Hà Kinh Chi phải quyết liệt truy tìm tiểu huynh đệ?

Tiểu Thiên vẫn không nói và điều này, thật bất ngờ, nhân vật bán nam bán nữ không hề giận!

Y cứ ôn ền nói nói cười cười :

- Nhất định sự ỳ thác của Hàn Nam Long phải là một điều hết sức hệ trọng! Ta còn hiểu, điều đó là điều mà Hà Kinh Chi rất thèm muốn, quyết chiếm đoạt! Đúng thế không, tiểu huynh đệ?

Đang khi nói nhân vật này còn cố tình nhấc bàn tay đang nắm giữ còng xe ra và dùng chính bàn tay đó để nhẹ nhàng ve vuốt khắp người Tiểu Thiên! Không hề chờ đợi hành động mon trốn gần như quá lộ bịch của nhân vật này, Tiểu Thiên thoát đầu cố nín im chịu đựng nhưng càng về sau càng chịu đến phải uốn người kêu lên :

- Thúc thúc đừng tay nào! Tiểu diệt không thích, không thích cử chỉ này của thúc thúc!

Nhân vật nọ vẫn tiếp tục vuốt ve như vuốt ve một vật sở hữu riêng của mình.

- Bất luận ai cũng mong muốn được bàn tay của Hồng Thụ Nhân này mon trốn, có lý nào tiểu huynh đệ lại không? Yên nào,... hi...

Được một lúc, phát hiện Hồng Thụ Nhân tuy vẫn vuốt ve và mân mê nhưng tay của y đã bắt đầu mò sục vào bọc áo, Tiểu Thiên chợt hiểu ý của gã chỉ muốn tìm kiếm vật gì đó trong người của nó mà thôi!

Tiểu Thiên lập tức uốn người về phía sau, cố tránh bàn tay của gã!

Hồng Thụ Nhân bỗng phì cười :

- Sao tiểu huynh đệ lại tránh né? Phải chăng Hàn Nam Long đã giao cho tiểu huynh đệ cất giữ hộ y một vật gì đó? Hi... Hi...

Tiểu Thiên biến sắc :

- Không... Không...

Bất ngờ, Hồng Thụ Nhân thu tay về và ngưng luôn động tác vuốt ve!

Y đưa cao một nhánh cỏ với ba chiếc lá tuy đã khô nhưng vẫn còn ánh lên sắc màu tía kỳ dị!

“Cửu diệt Tử Linh thảo”?!!

Khúc Đới Lập bật cười :

- Thủ đoạn của lão ái quả lợi hại! Quả nhiên Hà Kinh Chi đang muốn chiếm đoạt vật chí bảo này! Ha... Ha...

Lão Nộ gầm gừ thích thú :

- “Cửu diệt Tử Linh thảo” gồm đủ chín lá, lão ái tìm lại xem, còn sáu lá nữa đâu?

Lão đầu đà, chính là lão Ó, chợt lên tiếng giận dữ :

- Muốn nhanh chóng có đủ chín lá Cửu diệt Tử Linh, bọn ngươi cứ giao tiểu oa nhi cho ta! Hừ! Nhìn lão ái động thủ ta thấy xôn cả mắt!

Phản thì vừa bị mất ba chiếc lá có diệu lực phi phạm, phản thì sợ sẽ đến lượt lão Ó hành hạ, Tiểu Thiên gào lên khinh hoàng.

- Những chiếc lá này là do tiểu diệt tìm thấy chur vị mau trao trả cho tiểu diệt!

Hồng Thụ Nhân lại bóp mạnh vào đầu vai Tiểu Thiên :

- Nói như vậy, Hàn Nam Long đã giao cho tiểu huynh đệ cất giữ một vật khác!

Là vật gì vậy, tiểu huynh đệ?

Biết đã nói hớ, Tiểu Thiên tuy đang bị siết đau đến phải co rúm người nhưng vẫn cố gào lên :

- Tiểu diệt không biết! Hãy buông tiểu diệt ra! Đừng làm tiểu diệt đau!

Nhân vật cuối cùng trong Thất tinh chưa lên tiếng, đến lúc này mới khoa chân tiến lại gần cỗ xe :

- Ngươi sẽ không bị đau và đương nhiên sẽ được bọn ta tha cho toàn mạng, nếu ngươi thật sự ngoan ngoãn! Ngươi nên biết rõ điều này? Không như lão ái đối với ai cũng có phần nhẹ tay, ta chỉ nương nhẹ nếu ngươi là nữ nhân! Rất tiếc, ngươi không phải nữ nhân và ngươi đang cố tình che giấu những điều bọn ta muốn biết! Nói đi nào tiểu tử! Trừ phi ngươi không muốn sống nữa!

Tiểu Thiên bàng hoàng vì giờ đã rõ cả bảy nhân vật trong Thất tinh, bất kỳ ai cũng là ác nhân! Họ sẵn sàng xuống tay hạ sát, như có lần Tiểu Thiên nhìn thấy lão Hà hạ thủ Đàm Khoát!

Đã thế đôi mắt của nhân vật vừa mở miệng phát thoại cứ xạ nhìn vào Tiểu Thiên bằng đôi mắt lấp lánh hung quang cứ như mắt của dã thú!

Tiểu Thiên kinh hoàng, bật kêu :

- Có ai không, mau cứu...

Khúc Đới Lập cười vang :

- Người đừng kêu vô ích! Một khi Thất tinh cùng lúc xuất hiện đủ như thế này. Còn có ai dám đương đầu đối phó? Ha... Ha...

Tiếng cười của Khúc Đới Lập bất ngờ bị cắt ngang bởi một tiếng hừ lạnh từ xa vang đến :

- Chưa chắc! Hừ!

Khúc Đới Lập biến sắc...

Lão Nộ phát cuồng, quát :

- Kẻ nào to gan? Hãy thử xuất đầu lộ diện xem nào!

Viu...

Phập!...

Tiểu Thiên ngơ ngác nhìn một ngọn phi tiêu vừa được ai đó ném vào và ném trúng vào càng xe, chỉ cách Tiểu Thiên độ một tầm tay với! Trên thân ngọn phi tiêu còn được cột thêm một miếng vải hình ba góc, và trên miếng vải lại có hình vẽ trông tựa như một ngôi đạo quan!

Có lẽ hình đó đúng là hình một đạo quan thật, Tiểu Thiên nghe lão ái vừa nhảy lùi vừa kêu hoảng :

- Huyền Thông Linh Đạo?!!

Cùng một lúc với động tác nhảy lùi của lão ái, sáu nhân vật còn lại của Thất tinh cũng vội vã di chuyển, tạo thành một vòng vây, vây kín chung quanh cỗ xe!

Bọn họ hướng lưng vào cỗ xe, đưa mặt nhìn ra bên ngoài, mắt đảo dáo dác nhìn quanh!

Lão Ổ đầu đà gầm thét :

- Giữa Thất tinh bọn ta và Huyền Thông Linh Đạo chưa hề xảy ra hiềm khích! Linh đạo chủ lần này xuất hiện là có ẩn ý gì?

Vẫn ở phía xa, và như từ đâu đó giữa khu rừng, âm thanh khi nãy lại vang đến :

- “Cửu diệt Tử Linh thảo”! Đó là điều bốn Đạo chủ đang cần! Nếu chư vị nể tình, bốn Đạo chủ sau này nhất định sẽ có báo đáp!

Khúc Đới Lập cười lạnh :

- Chẳng hay Linh đạo chủ định báo đáp như thế nào?

Thanh âm kia đưa đến :

- Cứ một chiếc lá Cửu diệt Tử Linh là một mạng người, bốn Đạo chủ sẽ thay chư vị loại bỏ giùm cho ba kẻ thù! Được chứ?

Khúc Đới Lập cười lớn :

- Những kẻ muốn loại bỏ Thất tinh nào phải chỉ có ba? Và lại, giả như bọn mỡ chia nhau hưởng dụng ba chiếc lá này, công phu chân lực của mỗi người dù sao cũng được tăng lên ít lắm là mười năm công lực! Với sự tăng tiến đó, bọn mỡ thừa sức diệt trừ mười lần hơn con số vừa được Linh đạo chủ đưa ra!

Hồng Thụ Nhân ôn ền góp lời :

- Đó là chưa nói nếu sau này Linh đạo chủ nuốt lời, bọn ta biết làm gì để đòi lại?

Ổ đầu đà trầm giọng :

- Nói tóm lại, bất luận thế nào Linh đạo chủ đừng vọng tưởng có thể buộc bọn ta giao lại “Cửu diệt Tử Linh thảo”!

Thanh âm khi nãy lại vang lên và Tiểu Thiên lấy làm kỳ là cho đến giờ thủy chung nhân vật được bọn Thất tinh gọi là Linh đạo chủ vẫn chưa xuất hiện!

- Chỉ có ba chiếc lá, chư vị thì đến bảy người, bốn Đạo chủ thật tình không hiểu chư vị sẽ chia nhau như thế nào?

Đáp lại câu hỏi nhẹ nhàng của chủ nhân ngọn tiêu kỳ có hình ngôi đạo quan là tiếng gầm gừ của lão Nộ :

- Chia như thế nào đây là việc của bọn ta, Linh đạo chủ bắt tất phải quan tâm!

- Hừ. Bốn Đạo chủ sẽ không quan tâm nếu trong chư vị quả nhiên có ai đó có được nguồn nội lực nguyên dương!

Khúc Đới Lập kinh ngạc :

- Công lực nguyên dương? Để làm gì?

Tiểu Thiên dần dần hiểu qua lời giải thích của nhân vật cho đến giờ vẫn ẩn diện :

- Để “Cửu điệp Tử Linh thảo” phát huy đúng và đủ mọi hiệu lực, không lẽ chư vị không biết là cần có công lực nguyên dương? Chưa hết! Nếu chư vị không thể đáp ứng điều kiện tối thiểu đó mà vẫn cứ miễn cưỡng lợi sẽ bất cập hại, rất có thể dẫn đến tình trạng công phu bao năm qua của chư vị sẽ bị giải trừ!

Hồng Thụ Nhân bật quát :

- Toàn là những lời lẽ dối trá, hoang đường! Thật tâm Linh đạo chủ chỉ muốn bọn ta nguyện ý trao lại “Cửu điệp Tử Linh thảo” cho Linh đạo chủ là người vô công nhưng muốn tọa hưởng kỳ thành!

Vút!...

Tiểu Thiên sửng người vì quá kinh ngạc! Giữa vòng vây của bọn Thất tinh bây giờ bỗng nhiên xuất hiện một đạo nhân! Đạo nhân này cứ như từ dưới đất chui lên hoặc từ trời cao bắt thần giáng hạ!

Và đạo nhân bỗng mỉm cười khi nhận ra cả bảy nhân vật Thất tinh đến lúc này mới đồng loạt quay người đưa mặt vào trong!

- Giả như vừa rồi bốn Đạo chủ ra tay chiếm đoạt, Hồng Thụ Nhân lão ái liệu có giữ được “Cửu điệp Tử Linh thảo” không?

Hướng mắt nhìn về phía Khúc Đới Lập, vị đạo nhân bảo :

- Trong Thất tinh, nghe nói chỉ có lão Hỷ, Khúc nhân huynh là người có kiến văn uyên bác, tâm cơ hơn người. Khúc nhân huynh thử nói xem, bốn Đạo chủ tại sao không cần ra tay chiếm đoạt cho dù vừa có cơ hội, thay vào đó lại phải phí công giải thích những lợi hại cho chư vị nghe?

Sự xuất hiện của vị đạo nhân cùng với lời lẽ vừa nói khiến Hồng Thụ Nhân là người đang cầm giữ nhánh “Cửu điệp Tử Linh thảo” phải lo ngại đến bối rối! Y có những cử chỉ bất nhất, nửa muốn cắt nhánh cỏ vào người nửa muốn trao qua cho Khúc Đới Lập khi phát hiện Khúc Đới Lập đang nhìn y?

Thái độ của Hồng Thụ Nhân khiến vị đạo nhân buông tiếng thở dài :

- Bốn Đạo chủ thật sự chỉ muốn cùng chư vị thương lượng vài lời nói vừa rồi, khi bảo “Cửu điệp Tử Linh thảo” chỉ có công dụng một khi chư vị có nội lực nguyên dương, điều đó hoàn toàn đúng!

Khúc Đới Lập nghiêm ngay sắc mặt :

- Tuy chưa thể biết điều đó là đúng hay là sai, Khúc mỗ trộm nghĩ điều kiện do Linh đạo chủ đưa ra không công bằng. Mà đã không công bằng đâu có thể nói đây là sự thương lượng?

Vị đạo nhân nhanh nhẩu :

- Theo Khúc nhân huynh phải thế nào mới là công bằng? Yêu sách của chư vị là thế nào?

Bọn Thất tinh nhìn nhau, và như có cùng một tư tưởng, bọn họ khẽ gật đầu để sau đó chỉ có một mình Khúc Đới Lập lên tiếng :

- Bọn mỗ chỉ cần một điều duy nhất! Nếu Linh đạo chủ đáp ứng, ba chiếc lá kia sẽ thuộc về Linh đạo chủ!

Vị đạo nhân trầm giọng :

- Khúc nhân huynh thử nói xem nào!

Khúc Đới Lập cười nhẹ :

- Theo lời giảng hồ đồn đại, cách đây gần mười năm một pho võ học đời thượng cổ đã ngẫu nhiên rơi vào tay Linh đạo chủ! Không biết điều đó là đúng hay là sai vậy?

Vị đạo nhân thoáng biến sắc :

- Chư vị muốn nói Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc?

Khúc Đối Lập gặt đầu :

- Không sai! Liệu Linh đạo chủ có đáp ứng điều kiện này của bọn mỡ không?

Vị đạo nhân khẽ lắc đầu :

- Không phải bổn Đạo chủ không đáp ứng! Nhưng dùng nó để trao đổi e không được!

Lão Nộ gầm gừ :

- Nếu đã vậy thì không còn gì để...

Vị đạo nhân xua tay :

- Quách Phú lão Nộ chó nóng vội, hãy chờ nghe bổn Đạo chủ nói hết đã!

Ổ đầu đà hậm hực :

- Linh đạo chủ còn muốn nói gì nữa?

Vị đạo nhân hạ thấp giọng :

- Công phu kia quả nhiên đã rơi vào tay bổn Đạo chủ!

Hồng Thụ Nhân nhăn mặt :

- Linh đạo chủ chỉ cần nói ngắn gọn, đáp ứng hay không đáp ứng?

Vị đạo nhân mỉm cười từ tốn :

- Giả như bổn Đạo chủ đáp ứng, vị tất chư vị chịu tiếp nhận!

Nhân vật có gương mặt như Phật Tiểu Di Lạc bật cười :

- Một khi đưa ra yêu sách đương nhiên bọn ta không thể không tiếp nhận! Linh đạo chủ hà tất phải lo những chuyện thừa!?

- Không hề thừa nếu chư vị biết công phu đó được khắc ghi không phải trên kinh phổ!

Gã Dục nôn nóng :

- Không ở trên kinh phổ thì ở đâu?

- Trên vách động!

Gã Bi buột miệng :

- Động nào? ở đâu? Linh đạo chủ đừng nói động đó nằm ở Huyền Thông Linh Đạo của chính Linh đạo chủ!

Vị đạo nhân mỉm cười :

- Rất tiếc! Động đó quả nhiên tọa lạc tại sơn môn của bổn Đạo chủ!

Khúc Đối Lập giật mình :

- Có nghĩa là Linh đạo chủ đã luyện qua công phu này?

Vị đạo nhân lắc đầu :

- Đáng tiếc! Chính bản thân bổn Đạo chủ do mãi luyện công phu bổn môn nên không có hứng thú với công phu khác, nhất là Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc là công phu đòi thượng cổ!

Khúc Đối Lập hoang mang :

- Vậy tại sao vừa rồi Linh đạo chủ bảo bọn mỡ sẽ không tiếp nhận?

Vị đạo nhân giải thích :

- Vì đó là công phu được khắc trên vách động! Và động đó lại nằm trong phạm vi sơn môn của bốn Đạo chủ. Muốn tiếp nhận ư? Chư vị phải đến Huyền Thông Linh Đạo một chuyến, chư vị chấp thuận ư?

Hồng Thụ Nhân bật kêu :

- Phải đến Huyền Thông Linh Đạo ư? Như vậy có khác nào phải là tù nhân của Linh đạo chủ?

Vị đạo nhân chép miệng :

- Tuy bốn Đạo chủ không hề có ý đồ nhưng chi e chư vị lại không tránh khỏi có những ý tưởng tương tự!

Khúc Đới Lập cười vang :

- Chỉ cần Linh đạo chủ có thể minh chứng cho bọn mõ biết công phu kia quả nhiên đang nằm trong phạm vi sơn môn của Linh đạo chủ! Và khi đã biết đó là thành ý của Linh đạo chủ, bọn mõ cho dù kém đóm lược cũng quyết đến Huyền Thông Linh Đạo một chuyến! Thế nào?

Vị đạo nhân gật đầu :

- Điều này thì dễ! Ba chiếc lá kia vẫn do chư vị tạm thời cất giữ! Chờ đến lúc chư vị tận mắt nhìn thấy những kinh văn có trong Thất Cầm cổ động, chúng ta sẽ trao đổi cũng không muộn! Ý của chư vị là thế nào?

Khúc Đới Lập cười lạnh :

- Được mở tán thành! Chỉ mong sao Linh đạo chủ đừng giữ chừng giờ trò! Bọn mõ tuy không thể đả bại Linh đạo chủ nhưng để phá hủy ba chiếc lá và sau đó quyết đồng sinh đồng tử cùng Linh đạo chủ, đó là điều không phải khó với Thất tinh!

Vị đạo nhân liền đáp ứng :

- Nhất thanh bất biến! Bốn Đạo chủ quyết không sai lời!

Càng nghĩ Tiểu Thiên càng sợ hãi và hoang mang vì xem ra hiện giờ bản thân nó như dạng là một vật thừa! Điều đó chứng tỏ sắp có chuyện không mấy yên lành xảy đến cho nó!

Và điều đó lập tức xảy ra khi bất ngờ từ phía xa có một tràng cười kỳ quái vọng đến...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Huyền Thông Linh Đạo

Ha... Ha... Ha...

Nghe tràng cười, vị đạo nhân có phản biến sắc!

Cùng lúc đó, Hồng Thụ Nhân bật kêu khe khẽ :

- Ai như là Hà Kinh Chi?!

Khúc Đới Lập bàng hoàng :

- Đến Hàn Nam Long còn bị Hà Kinh Chi đả bại, nếu lão thật sự đến...

Vị đạo nhân giật mình :

- Hàn Nam Long ư? Hà Kinh Chi làm sao có được bản lĩnh này?

Khúc Đới Lập hát hàm về phía Tiểu Thiên :

- Chính tiểu oa nhi đã nhìn thấy!

Bất gặp ánh mắt chiếu xa đầy uy lực của vị đạo nhân, Tiểu Thiên bỗng co rúm người như chạm phải mắt độc xà!

Đã thế Hồng Thụ Nhân còn nói thêm :

- Hàn Nam Long như có điều bí ẩn đã ủy thác cho tiểu oa nhi, xem ra...

Vị đạo nhân bỗng ngoác mồm cười lớn :

- Đã có Huyền Thông Linh Đạo, bốn Đạo chủ ở đây. Ngũ Hành bang cho dù không ngại Thất tinh không lẽ cũng không xem bốn Đạo chủ ra gì? Ha... Ha...

Chưa hiểu tại sao vị đạo nhân lại đột nhiên cười lớn như vậy. Tiểu Thiên bỗng bàng hoàng khi nhận ra ngay sau đó ở khắp khu rừng chột có quá nhiều người xuất hiện và xuất hiện ở mọi phía!

Khúc Đới Lập chột trảm giọng hạ lệnh cho đồng bọn :

- Đứng đề bọn chúng kịp bố trí thiên la địa võng, chúng ta phải nhanh chóng thoát đi sau hãy tính đến chuyện tìm đến Huyền Thông Linh Đạo!

Vị đạo nhân cũng hạ thấp giọng :

- Khúc nhân huynh nói rất đúng! Chúng ta phải chia nhau ra hành động, bốn Đạo chủ sẵn sàng chờ chờ vị tìm đến bốn Đạo quan!

Gật đầu làm hiệu, Khúc Đới Lập cố tình không nhìn ngó đến Tiểu Thiên, lão dẫn đầu bọn Thất tinh xông thẳng đến phía Bắc của khu rừng!

Vừa chạm trán với bọn Ngũ Hành bang vừa xuất hiện, Khúc Đới Lập gầm vang :

- Hòa Hành đường các nguoi chết! Đờ!...

Ào... ào...

Tiểu Thiên đưa mắt nhìn theo và hiểu rõ tại sao lão Khúc gọi bọn người kia là Hòa Hành đường!

Như đã gặp bọn Thổ Hành đường vốn mặc sắc phục mau vàng thổ, bọn kia do y phục tuyền đỏ chứng tỏ họ phải ở Hòa Hành đường lấy màu lửa đỏ làm tiêu ký!

Cùng một lúc với Khúc Đới Lập sáu nhân vật còn lại trong Thất tinh cùng vận dụng công phu, phát thành chưởng xông vào bọn Hòa Hành đường với khí thế như chỉ muốn một cái cắt tay là phải hạ thủ một mạng người...

Và Tiểu Thiên phải thật sự kinh hoàng khi lần đầu tiên nhìn rõ thảm họa do chưởng lực của bọn người có võ công cổ tình triệt hạ nhau!

Chưởng của Khúc Đới Lập bị ba nhân vật Hòa Hành đường ngăn đỡ :

Vù!... Vù...

Ào... ào...

Những luồng kinh phong kinh nhân ngay sau đó chạm nhau :

Ầm! ầm!...

Một trong ba nhân vật Hòa Hành đường bị kinh phong quét bay về phía sau.

Vụt!

Và không ngờ do người này vô tình bị quét bay vào một cội cây rừng nên có tiếng kêu thảm vang lên :

- A... A...

Tiếp đó là...

Huych!

Người này khụy xuống và nằm bất động ở cội cây với đôi mắt đang trợn trừng bất động!

Cái chết của người này vừa đột ngột vừa là sự khởi đầu cho nhiều cái chết thảm kế tiếp!

Tiểu Thiên nghe đủ loại những thanh âm huyền ảo.

- Hãy chờ!...

Ào... ào...

Àm...! Hư...

- A...! A...! Lão quý người...

Hư!...

Àm!...

- Ha...! Ha...! Thủy Hành đường Đường chủ?! Đờ chương!

Vù...! Vù...

- Xem kiếm của ta! Đờ!...

Véo... véo...

Àm!...

- Chạy đi đâu? Nằm xuống...

Vút...

Ào... ào...

Cảnh tượng trước mắt Tiểu Thiên cực kỳ hỗn loạn! Và đây là cảnh mà cho dù Tiểu Thiên là người có nhiều trí tưởng tượng đến mấy cũng chưa bao giờ có thể nghĩ là sẽ có sẽ nhìn thấy!

Ngũ Hành bang theo danh xưng ắt phải có năm Đường!

Và đã có Thổ, Hỏa, Thủy Hành đường thì hai Đường còn lại phải là Kim và Mộc!

Họ xuất hiện ngày càng đông và do họ ở năm Đường khác nhau nên sắc phục cũng khác nhau. Thổ màu vàng, Hỏa màu đỏ, Thủy màu lam, Kim màu trắng và Mộc màu xanh!

Họ nhón nháo chạy qua chạy lại khiến những sắc màu càng lúc càng nhiều lẫn lộn! Xanh đỏ trắng vàng lam lam vàng xanh đỏ trắng... khiến Tiểu Thiên càng nhìn càng hoa mắt!

Cùng với những sắc màu hòa quyện này, Tiểu Thiên cũng nhìn thấy đủ các loại công phu muôn hình muôn vẻ! Có chương, có quyền, có cước, có kiếm, có đao, có trường tiên...! Và tất cả đều được sử dụng với chỉ một mục đích duy nhất: Hạ sát kẻ thù!

Hoảng loạn trước thực cảnh kinh tởm trước cảnh máu chảy thây rơi Tiểu Thiên gần như hết cả những ham muốn là sẽ có ai đó truyền thụ võ công cho nó! Nó chán ngán đến cùng cực...

Bất ngờ có tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên :

- “Cửu diệt Tử Linh thảo”?! Bọn Thất tinh các người sao lại có vật này?

Đưa mắt nhìn, Tiểu Thiên thấy Hồng Thụ Nhân đang bị một nhân vật đã cao niên truy đuổi!

Tuy chưa biết nhân vật đó là ai nhưng qua thính âm Tiểu Thiên ngờ ngờ đó chính là nhân vật họ Hà, nó đã có lần nghe lão đôi đáp với Đàm Khoát bên bờ Khuyên Bích trì!

Điều đó hoàn toàn đúng vì lập tức nó nghe Khúc Đới Lập gầm vang :

- Hà Kinh Chi! Sáu lá còn lại phải chăng đã rơi vào tay lão sau khi lão hãm hại Hàn Nam Long?

Nhân vật cao niên, chính là Hà Kinh Chi, có phần ngạc nhiên :

- Hàn Nam Long?! Bọn người...

Thanh âm của vị đạo nhân, Linh đạo chủ của Huyền Thông Linh Đạo bỗng vang lên :

- Hà Kinh Chi có bản lĩnh đả bại Hàn Nam Long, bản Đạo chủ dù có nằm mơ cũng không hề nghĩ đến! Mong được chỉ giáo! Đờ!...

Vù... Vù...

Tiểu Thiên thất kinh nhìn vị đạo nhân bỗng biến mất hình thù! Thay vào đó, nó phải căng hết mực lực mới nhìn thấy đang có một tia bóng mờ lao vào Hà Kinh Chi!

Hà Kinh Chi bắt ngờ vươn tay với năm ngón tay xòe rộng, chớp vào bóng mờ nọ :

- Nếu bốn tọa thật sự có năng lực đó Linh đạo chủ còn dám đương đầu sao? Xem trào.

Vù...

Ầm!...

Đang là bóng mờ, vị đạo nhân ngay sau đó phải hiện nguyên hình!

Với thần sắc biến động vị đạo nhân cười lật :

- Ngũ Hành bang sau nhiều năm tuyệt tích, nay xuất hiện quả nhiên có nhiều thay đổi và dã tâm càng ngày càng nhiều!

Hà Kinh Chi chợt động dung :

- Bốn tọa có dã tâm gì? Hãy đỡ!

Vù... Vù...

Tuy biết Hà Kinh Chi không hề hãm hại Hàn Nam Long, và điều đó không hề xảy và do tự bản thân đặt chuyện, nhưng Tiểu Thiên cũng phải kinh ngạc khi phát hiện Hà Kinh Chi có phản giận dữ do lời nói đầy ẩn ý của vị đạo nhân!

Nhìn Hà Kinh Chi tuy vươn tay chỉ một lần nhưng không hiểu sao từ cánh tay của lão lại xuất hiện đến năm bóng trào... Tiểu Thiên nếu chưa biết đó là công phu võ học có lẽ phải nghĩ lão Hà Kinh Chi có phép tiên nên mới thực hiện được điều đó!

Đến khi nhìn thấy cách chống đỡ của vị đạo nhân, Tiểu Thiên càng có thêm nhiều nhận thức hữu ích về thể nào là mức độ cao thâm của võ học!

Vị đạo nhân đang găm thét :

- Ngũ Hành Long Hồn trào?! Khá lắm! Hãy xem Linh Áo Cửu Chuyển bộ!

Vút!

Bóng dáng của vị đạo nhân đang là một bóng thay đổi và biến thành chín cái bóng, tất cả cùng một lúc xuất hiện quanh phương vị của Hà Kinh Chi! Điều đó làm cho năm bóng trào được gọi là Ngũ Hành Long Hồn trào do có ít hơn nên không biết phải chớp vào năm bóng nào trong số chín bóng nhân ảnh của vị đạo nhân!

Hà Kinh Chi nhếch miệng cười :

- Hào bộ pháp! Nhưng, xem đây!

Vút!

Bóng kinh của Hà Kinh Chi chớp động hóa thành một bóng mờ và bóng mờ này cùng một lúc xuất hiện đón đầu chín bóng nhân ảnh của vị đạo nhân kia.

Đang mãi mê mục kích những cảnh tượng vô cùng kỳ ảo, Tiểu Thiên bỗng giật mình khi nghe có nhiều tiếng gào rú cùng một lúc vang lên :

- Khúc Đới Lập ngươi quả độc ác. Xem chiêu!

Ào... ào...

- Bọn Thất tính các ngươi phải chết! Đỡ!

Vù... Vù...

- Tổng hộ pháp hãy cẩn trọng!

Nghe tiếng hô hoán, Hà Kinh Chi đang dùng công phu võ học giao đấu với vị đạo nhân bỗng phải dừng lại, quay đầu nhìn quanh!

Phát hiện Hồng Thụ Nhân đang len lén tung ra một lớp bụi mù mờ ảo.

Hà Kinh Chi quát lên giận dữ :

- Dừng đọc với ta ư! Hồng Thụ Nhân nguoi muốn chết!

Ào... ào...

Tay tả của Hà Kinh Chi lập tức khò lên tạo thành một luồng gió, đẩy bay toàn bộ lớp bụi mù kia quay áp lại chính kẻ tạo ra công là Hồng Thụ Nhân!

Càng nhìn càng ngỡ ngàng, Tiểu Thiên thật sự không ngờ đối với người luyện võ lại có quá nhiều cách thức để thi triển bản lãnh vượt trội!

Và những cách đó nếu trước kia Tiểu Thiên có nghĩ đến thì bất quá nó chỉ có thể nghĩ đó là cách đấu phép thiên hình vạn trạng của những bậc đại tiên mà thôi! Nào ngờ đó lại là những thủ pháp thông thường của những người luyện võ!

Với những suy nghĩ này, Tiểu Thiên bất giác tự nhủ nó phải cố luyện cho được những bản lãnh tương tự!

Đang nghi như thế, toàn thân nó bỗng bị một người tóm lấy! Đồng thời, bên tai nó chợt nghe thanh âm minh bạch của vị đạo nhân, chứng tỏ nhân vật vừa tóm nó chính là vị đạo nhân Huyền Thông Linh đạo chủ :

- Nguoi nên ngoan ngoãn đi theo ta! Bằng không, hừ, nguoi đừng trách ta sao quá ác độc!

Vút!

Chưa kịp đáp lại, Tiểu Thiên có cảm giác toàn thân nó đang bay đi thật nhanh và những âm thanh huyền ảo từ những trận giao chiến kia cứ nhỏ dần rồi mất hẳn!

Nhìn lại, Tiểu Thiên phát hiện vị đạo nhân đang đưa nó đi với cách di chuyển nhanh chưa từng có.

Vút!

Hoang mang, nó bật hỏi :

- Đạo trưởng định...

Định hỏi vị đạo nhân muốn đưa nó đi đến đâu nhưng nó chỉ hỏi được đến đó thì thanh âm vụt tắt ngang ngay bên trong miệng nó! Nó hiểu, thế là nó đã bị vị đạo nhân khống chế huyết đạo như có lần nó đã bị gã Đàm Khoát chế ngự!

Không thể ngờ một vị đạo nhân rõ ràng là bậc chân tu theo đạo Tam Thanh lại có thể có hành vi không khác gì hạng ác nhân. Tiểu Thiên cố quay đầu nhìn lão!

Nó bắt gặp ánh mắt kỳ quái của vị đạo nhân, kèm theo đó là một nụ cười nửa miệng :

- Nguoi muốn biết ta sẽ làm gì nguoi? Đừng lo, khi đến Huyền Thông Linh Đạo, tự ta sẽ nói cho nguoi rõ! Ha... Ha...

Cùng với âm thanh giọng cười quái dị, Tiểu Thiên bỗng thấy toàn thân chấn động và thần trí liền mất hết cảm giác!

Một tiếng quát thịnh nộ làm Tiểu Thiên giật mình lại tỉnh :

- “Cửu diệt Tử Linh thảo” sao không còn trong nguoi nguoi?

Mở mắt nhìn, Tiểu Thiên kinh hoàng trước sắc mặt quá dữ tợn của vị đạo nhân!

Đã thế, nó thêm kinh ngạc vì không hiểu sao vị đạo nhân lại cả quyết nó phải là người đang giữ những chiếc lá “Cửu diệt Tử Linh thảo”!

Nó lắc đầu :

- Chỉ có ba chiếc lá và đã bị Hồng Thụ Nhân...

Vị đạo nhân cười gằn :

- Ta không hỏi đến ba chiếc lá đó! Ta muốn hỏi sáu chiếc lá nguoi đã ăn mà thôi!

Nó bàng hoàng :

- Đã ăn? Đạo trưởng làm sao biết...

Vị đạo nhân cau mày :

- Tại sao ta biết, nguoi không cần hỏi! Nói mau. Sau khi nguoi ăn chúng, nguoi đã có những hành động gì?

Tiểu Thiên càng thêm ngờ ngác :

- Tiểu diệt không hề ăn! Đạo trưởng không chịu hỏi cho mình bạch đã vội đã quyết như thế, phải chăng đây là thái độ đã được Tam Thanh lão Tổ dạy bảo?

Vì đạo nhân bất ngờ kéo nó ngồi dậy, đưa tay chỉ cho nó thấy một khay gỗ cạnh đó và trên khay là dụng cụ sắc nhọn chưa hiểu để làm gì! Vị đạo nhân bảo :

- Ngươi đừng quá xem thường ta! Chỉ có bọn Thất tinh ngu muội mới không biết ngươi đã ăn hết sáu chiếc lá Tử Linh thảo! Riêng ta, cứ qua sắc mặt luôn bùng bùng huyết khí của ngươi, ta thừa biết điều gì đã xảy ra! Nếu ngươi không nói ra sự thật, những vật dụng này sẽ phanh thây ngươi cho dù ta biết sáu chiếc lá Tử Linh thảo hiện giờ đã không còn nằm trong ngũ tạng của ngươi!

Tiểu Thiên kinh hoàng hồn vía :

- Phanh thây? Đạo trưởng nhẫn tâm giết người một cách thê thảm thế sao?

- Ha... Ha... Ha... Đừng nói là nhẫn tâm, cho dù phải làm hơn thế ta vẫn làm, miễn sao ta có thể thu hồi hết những dược lực kỳ diệu từ những chiếc lá Tử Linh thảo mà ngươi đã vô tình ăn!

Như muốn làm cho Tiểu Thiên phải sợ hãi nhiều hơn, vị đạo nhân cất giọng âm trầm bảo :

- Ta sẽ phanh thây ngươi thành nhiều đoạn! Đặt tất cả vào một chảo to sau đó cho thêm nhiều dược vật vào và nấu ngươi đến tan chảy thành nước. Chờ chúng cô đặc lại, ta sẽ có một loại linh dược cực kỳ trân quý. Ha... Ha...

Kinh tâm táng đờm, Tiểu Thiên kêu la hoảng loạn :

- Ác ma! Đạo trưởng là một ác ma, không phải người! Chỉ có ác ma mới có những ý nghĩ kinh tởm như đạo trưởng!

Chờ cho Tiểu Thiên kêu xong, vị đạo nhân dần giọng :

- Ngươi có đúng nửa ngày để suy nghĩ Hoặc nói rõ tất cả sự thật hoặc sẽ bị ta chế luyện thành linh dược, tùy ngươi chọn! Hừ!...

Bung!...

Lão đạo trưởng tà ác bỏ đi sau khi dùng chân xô mạnh vào cửa làm cho gian phòng đang giam giữ Tiểu Thiên chỉ còn lại tiếng âm vang kéo dài.

Một lúc sau, dù đã dần dần trấn tĩnh nhưng Tiểu Thiên vẫn không hiểu tại sao lão đạo trưởng ma quái đó biết nó đã ăn những chiếc lá Tử Linh thảo!

Cũng vậy, nó cũng không hiểu tại sao lão đạo trưởng lại quá quan tâm và vì quá quan tâm nên sẽ không từ bỏ thủ đoạn nào nếu có thể giúp lão thu hồi những chiếc lá kia?

“Cửu diệt Tử Linh thảo” thật sự quý báu như thế nào? Sao bọn Thất tinh cũng có vẻ hớn hờ cho dù chỉ chiếm được ba chiếc lá?

Còn nữa, càng nhớ lại Tiểu Thiên càng hoang mang, nó đã nghe đến những danh xưng hết sức lạ tại! Nào là nội lực nguyên dương, nào là mười năm công phu...

Phải chăng đó là những gì quá đổi cần thiết cho bất kỳ ai muốn luyện võ học ngang bằng với phép tiên?

Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc là gì? Cũng là công phu võ học ư? Người đã có công phu ngoài sức tưởng như vị đạo nhân có sao vẫn muốn chiếm đoạt “Cửu diệt Tử Linh thảo”?...

Cạch!

Cánh cửa bỗng hé mở, đủ cho một người lách vào!

Thoạt nhìn qua đạo bào của người vừa xuất hiện suốt nửa Tiểu Thiên phải kêu lên vì cho rằng lão đạo trưởng khi này chỉ đối gạt nó! Lão bảo sẽ cho nó suy nghĩ đúng nửa ngày nhưng với quãng thời gian trôi qua rõ ràng đến một canh giờ còn chưa hết nói gì đến nửa ngày gồm những ba canh giờ?

Nhưng kịp nhìn lại vóc dáng nhỏ nhắn của người nọ, hoàn toàn khác với dáng dấp dong dong cao của vị đạo nhân ác ma. Tiểu Thiên nhờ đó không kêu toáng lên!

Thay vào đó, nó hỏi :

- Nhân huynh là ai? Vào đây để làm gì? Nhân huynh không sợ lão ác đạo phát hiện sao?

Người nọ giương mắt nhìn nó :

- Thứ nhất, ta là một tiểu đạo sĩ. Tiểu huynh đệ không nên gọi ta là nhân huynh! Thứ hai, nếu người khi nãy vừa từ trong này bước ra là người được tiểu huynh đệ gán cho mỹ danh “lão ác đạo”, rất tiếc đó chính là sư phụ của ta, tiểu huynh đệ không nên nói như vậy!

Tiểu Thiên ngó người :

- Lão là sư phụ của nhân huynh! Một ác đạo như lão cũng có đệ tử sao?

Người nọ nhăn mặt :

- Đã bảo đừng gọi ta là nhân huynh và cũng đừng gọi sư phụ ta như vậy, sao tiểu huynh đệ cố tình không nghe?

Tiểu Thiên giận dữ :

- Lão định nấu ta tan chảy thành nước để chế luyện linh đan, ta không gọi như vậy thì phải gọi như thế nào đây? Ngươi là đệ tử của một ác đạo, ta tin chắc ngươi cũng không có tấm địa tốt đẹp gì!

Tên tiểu đạo mỉm cười :

- Sư phụ ta chỉ dọa tiểu huynh đệ như thế thôi, có lý nào tiểu huynh đệ tin là thật?

- Dọa? Tại sao lão muốn dọa ta chứ?

Tên tiểu đạo không giải thích vội. Thay cho lời giải thích tên tiểu đạo bất ngờ hát nhẹ ổng tay áo!

Vù!...

Đạo bào nào cũng vậy, luôn có ống tay áo vừa rộng và dài, tên tiểu đạo sau cái hát vừa rồi đã bất ngờ để lộ ra một mâm thức ăn vẫn còn nghi ngút nóng!

Đặt mâm thức ăn xuống trước mặt Tiểu Thiên, tên tiểu đạo bảo :

- Tiểu huynh đệ đã được gia sư đưa về từ tối qua, cho đến giờ vẫn chưa ăn gì có lẽ phải rất đói! Huyền Thông Linh Đạo này vốn chỉ có những thức ăn chay tịnh và thanh đạm, nếu tiểu huynh đệ không ngại xin cứ tự nhiên cho! Ăn xong, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp!

Nhìn những thức ăn quả nhiên chỉ toàn là những món chay lạt, Tiểu Thiên bĩu môi :

- Miếng chay lạt nhưng tâm địa lại luôn nghĩ đến điều ác, đến bây giờ ta mới hiểu thế nào là câu khẩu Phật tâm xà!

Lời dè bĩu chê bai của Tiểu Thiên không hề làm cho tên tiểu đạo nổi giận!

Tên tiểu đạo vẫn thản nhiên sắp bày bát đĩa và trao cho Tiểu Thiên.

- Là khẩu Phật tâm xà hay không phải, chỉ cần tiểu huynh đệ sống ở đây ít ngày và tự tìm hiểu ắt sẽ minh bạch! Nào, tiểu huynh đệ mau dùng đi! Biết đâu lúc no lòng, tiểu huynh đệ sẽ nghĩ khác!

Sự nhần nại của tên tiểu đạo khiến Tiểu Thiên phải suy nghĩ! Do đó, đang lúc chờ tên tiểu đạo bới cho nó bát cơm thứ hai, Tiểu Thiên buột miệng hỏi :

- Không thể gọi nhân huynh là “Nhân huynh”, ta biết phải gọi như thế nào? Tên tiểu đạo mỉm cười :

- Đạo hiệu của gia sư là Linh Hóa. Ta là đệ tử nên được gia sư ban cho đạo hiệu Hóa Thông!

- Hóa Thông huynh!

Tên tiểu đạo Hóa Thông gật đầu khích lệ :

- Tiểu huynh đệ muốn hỏi gì thì cứ hỏi, bất tất phải ngại!

Tiểu Thiên vừa nhai vừa hỏi :

- Nói như Hóa Thông huynh thì đệ đang ở Huyền Thông Linh Đạo!

- Không sai!

- Thật sự đây là địa phương như thế nào?

Hóa Thông giải thích :

- Phía bên ngoài được gọi là Thất Khúc động, nằm cạnh núi Linh Thứu mãi phía Tây Trung Nguyên! Do là động nên Huyền Thông Linh Đạo đương

nhiên phải tọa lạc trong những thạch động liên hoàn!

- Thất Khúc động ư? Như vậy Thất Cầm cổ động là danh xưng khác của Thất Khúc động hay là một động hoàn toàn khác?

Hóa Thông kinh ngạc :

- Tiểu huynh đệ đã nghe ai đề cập đến Thất Cầm cổ động?

Tiểu Thiên đặt bát com đã cạn.

- Chính lão ác đạo... à không là do đệ nghĩ lệnh sư đề cập đến!

Hóa Thông gật đầu :

- Nếu do gia sư nói thì hoàn toàn đúng! Thật ra trước kia gia sư không hề biết ở Thất Khúc động còn có Thất Cầm cổ động, gia sư mãi sau này mới phát hiện!

- Như vậy nếu tính thêm Thất Cầm cổ động thì nơi này có đến tám động, phải gọi là Bát Khúc động mới đúng!

Hóa Thông lại gật đầu :

- Không sai! Tiểu huynh đệ ăn đủ chưa?

Tiểu Thiên thờ dài :

- Tuy chưa no nhưng trong cảnh trạng này đệ thật không muốn ăn nữa!

Hóa Thông tỏ vẻ cảm thông :

- Tiểu huynh đệ hoang mang, ăn không ngon miệng cũng đúng! Cũng như gia sư vậy những lúc gần đây đâu có lúc nào gia sư được ăn ngon hay ngủ yên!

Tiểu Thiên động tâm :

- Vì duyên cớ gì?

Hóa Thông rầu rầu nét mặt :

- Có một lần vì không lượng sức nên gia sư đã luyện công trong lúc chân lực không đủ! Khí huyết sôi trào khiến gia sư lâm phải hiện trạng chân khí nghịch hành!

Tiểu Thiên ngơ ngác :

- Thế nào là khí huyết sôi trào, nghịch hành chân khí?

Hóa Thông mỉm cười :

- Ta có nghe gia sư nói tiểu huynh đệ là người chưa từng luyện võ quả nhiên không sai! Nếu không, tiểu huynh đệ đâu hỏi ta những điều mà bất kỳ ai đã từng luyện võ đều biết?

Tiểu Thiên đỏ mặt :

- Đệ không phủ nhận điều này! Cũng như đệ không hề biết “Cửu điệp Tử Linh thảo” lại quá quan trọng đến người luyện võ như vậy!

Hóa Thông gật đầu giải thích :

- Còn hơn là quan trọng nữa! Như gia sư chẳng hạn, do gia sư một lần bị chân khí nghịch hành khiến bản thân công lực dễ có nguy cơ thất tán nếu phải vận dụng lâu để đối địch... Vì thế bấy lâu nay người vẫn quyết tâm truy tìm những loại linh dược tương tự như Cửu Diệp Tử Linh thảo! Giả như tiểu huynh đệ đã tình cờ tìm thấy và đã ăn một vài chiếc lá Tử Linh thảo...

Tiểu Thiên khần trương ra mặt :

- Đệ chưa từng ăn! Đệ nói thật đấy!

Hóa Thông cười xòa :

- Nào có ai nói tiểu huynh đệ thật sự đã ăn? Gia sư chỉ nghi ngờ nên tìm cách dọa để tiểu huynh đệ sợ và phải thú nhận!

Tiểu Thiên lo ngại :

- Nếu lệnh sư đã minh bạch là đệ không từng ăn, người sẽ xử trí đệ như thế nào?

Hóa Thông nhún vai :

- Cũng còn tùy!

- Tùy như thế nào?

- Tùy theo tư chất của tiểu huynh đệ! Nếu tiểu huynh đệ chứng tỏ là người có tư chất thích hợp cho việc luyện võ, gia sư đương nhiên sẽ thu nhận tiểu huynh đệ làm truyền nhân đệ tử!

- Đệ tử ư? Đệ không muốn!

Hóa Thông kinh nghi :

- Không muốn ư? Tại sao?

Tiểu Thiên vì không thể nói thật nên đành phải nói dối :

- Là người biết võ ắt không tránh khỏi việc giết người, đệ hoàn toàn không muốn điều đó sẽ xảy đến cho đệ!

Hóa Thông mỉm cười :

- Vậy thì dễ! Tiểu huynh đệ cứ chứng tỏ điều ngược lại, cứ làm như không hề có tư chất luyện võ, ắt gia sư sẽ đưa tiểu huynh đệ ra ngoài Huyền Thông Linh Đạo!

Nhẹ thờ phào, Tiểu Thiên lại hỏi :

- Còn ngược lại thì sao? Nếu lệnh sư vẫn đề quyết là đệ đã ăn “Cửu diệt Tử Linh thảo”, chuyện gì sẽ xảy ra?

Hóa Thông chột hạ thấp giọng :

- Gia sư đã trù tính, nếu tiểu huynh đệ thật sự đã ăn “Cửu diệt Tử Linh thảo”, tuy người không giết tiểu huynh đệ như đã dọa nhưng sẽ phải cưỡng ép tiểu huynh đệ luyện công!

- Cưỡng ép ư?

- Phải! Để sau này, khi tiểu huynh đệ luyện thành công phu, gia sư sẽ bảo tiểu huynh đệ dùng công lực đó giúp gia sư điều trị thương thế!

Tiểu Thiên ngơ ngác :

- Nhưng đệ nào phải y sư?

Hóa Thông tỏ ý nhần nại khi lên tiếng giải thích :

- Gọi là điều trị nhưng không phải cách điều trị thông thường như bọn y sư!

Lúc đó, tiểu huynh đệ sẽ phải dùng nội lực bản thân để trút sang người gia sư, đó gọi là truyền lực để điều trị!

- Ái chà...! Có cách điều trị kỳ ảo đến vậy thật sao?

Hóa Thông một lần nữa lại nhún vai :

- Đương nhiên là kỳ ảo và hậu quả cũng thật khó lường!

- Hậu quả như thế nào?

- Là người truyền lực do đã cạn kiệt chân lực nên khó tránh khỏi cái chết!

Tiểu Thiên kinh hoàng :

- Chết ư?

Hóa Thông gạt đầu :

- Không sai!

Tiểu Thiên kêu :

- Như vậy có khác nào lệnh sư chỉ muốn lợi dụng đệ?

Hóa Trang bỗng đặt một ngón tay lên môi :

- Ta không hề nói điều này! Đó là do tiểu huynh đệ tự nói ra, tiểu huynh đệ phải hiểu đúng ý của ta!

Tiểu Thiên vụt hiểu :

- May quá! Nếu không được Hóa Thông huynh giải thích, đệ chắc chắn khó tránh khỏi kiếp nạn vào thân!

Hóa Thông nhăn mặt :

- Ta không hề giải thích gì cả, tiểu huynh đệ đừng bao giờ quên điều đó!

Tò vè giận dữ, Hóa Thông quảy quả bỏ đi để lại một mình Tiểu Thiên trong tâm trạng hoang mang cùng cực!

Nhìn vị đạo nhân đang bước vào, Tiểu Thiên quyết tâm thực hiện theo kế sách đã trù định, cho dù lão phải hay không phải ác đạo.

Những chỉ điểm của Hóa Thông xem ra thật hữu ích, vì sau một lúc hỏi và chỉ nghe Tiểu Thiên khẳng khái là chưa từng ăn “Cửu diệt Tử Linh thảo”, lão đạo Linh Hóa bỗng thay đổi thái độ! Lão cười nhẹ :

- Ngươi không thừa nhận cũng không sao! Vì đối với ta có hay không có “Cửu diệt Tử Linh thảo” đều không quan trọng!

Có phần bất ngờ, Tiểu Thiên vội hỏi :

- Thưa đạo trưởng, tiểu diệt có thể tự ý rời khỏi nơi này?

Linh Hóa lão đạo giương mắt nhìn nó :

- Ngươi không thích nơi này hay do có việc nên phải gấp rút bỏ đi?

Tiểu Thiên vì không dám nói là không thích nên đành bịa chuyện :

- Tiểu diệt có việc cần phải đến Giang Nam!

- Đến Giang Nam? Để làm gì?

Tiểu Thiên ngắc ngứ :

- Tiểu diệt... tiểu diệt không thể...

Linh Hóa cười lạt :

- Như ta từng được nghe, ngươi đã chịu sự ủy thác của Hàn Nam Long! Phải chăng việc đến Giang Nam có liên quan đến sự ủy thác đó?

Cảm nhận có nói dối cũng không qua được mắt lão, Tiểu Thiên lắc đầu :

- Vị Hàn Nam Long nào đó chưa từng ủy thác điều gì cho tiểu diệt! Mục đích đến Giang Nam của tiểu diệt chỉ là tìm người thân!

- Ngươi tìm ai?

- Tiểu diệt... tiểu diệt vẫn chưa biết!

Linh Hóa lão đạo trầm giọng :

- Ngươi chưa biết thật hay ngươi đang tiếp tục bịa chuyện để dối gạt ta?

Tiểu Thiên trầm lo ngại :

- Lần này tiểu diệt không hề bịa chuyện!

- Hừ! Có nghĩa là những lần trước ngươi đã bịa?

Hoang mang và hoảng sợ, Tiểu Thiên ấp úng mãi mới thốt nên lời :

- Rất cuộc, đạo trưởng cho hay không cho tiểu diệt rời khỏi nơi này?

Linh Hóa mỉm cười :

- Ngươi không hề có người thân, đúng không? Và như ngươi vừa nói ngươi không hề chịu sự ủy thác nào của Hàn Nam Long? Như vậy tại sao ngươi không lưu lại đây và ta sẽ thu nhận ngươi làm đệ tử?

Những lời nói hàm ý cảnh tỉnh của Hóa Thông ngay lập tức quay trở lại với Tiểu Thiên, nó đáp :

- Tiểu đệ không thích luyện võ, việc bá sư là điều không cần thiết! Ngươi không thích võ công? Tại sao?

Tiểu Thiên nói luôn một hơi dài :

- Người luyện võ công nhiều thì ít cũng phải dùng võ lực để động thủ và chém giết lẫn nhau, tiểu đệ đã không ít lần mục kích những thảm trạng như vậy! Điều đó khiến tiểu đệ sợ hãi, không muốn biết đến võ tông!

Linh Hóa lão đạo bỗng bật cười :

- Ngươi có biết rõ những gì ngươi vừa nói không? Bất luận ai khác, một khi nghe ta hỏi như vậy đều hớn hờ và sung sướng vì được ta thu làm truyền nhân! Còn ngươi, phúc phận đến với ngươi ngươi lại khước từ! Được! Ta không miễn cưỡng ngươi! Ngươi muốn đi cứ đi! Rồi sẽ có lúc tự ngươi sẽ phải đập đầu cầu xin ta thu nhận! Ha... Ha...

Vút!

Lão bỏ đi cũng bất ngờ như lúc đến và điều đó chỉ làm cho Tiểu Thiên cảm thấy nhẹ nhõm như vừa được trút đi một gánh nặng!

Không chậm trễ, Tiểu Thiên vội bước ra và tìm lối đi!

Cũng đúng như Hóa Thông bảo, Huyền Thông Linh Đạo quả nhiên chỉ gồm những thạch động liên hoàn. Tiểu Thiên dù bước đi đến đâu cũng chỉ thấy toàn là đá và đá! Động này liền kề với động kia với những lối thông thương khi hẹp khi rộng, lúc thẳng lúc quanh co khúc khuỷu!

Do chỉ muốn mau chóng thoát khỏi địa phương u ám này, Tiểu Thiên đi càng lúc càng nhanh! Nhưng càng đi Tiểu Thiên như càng thêm hoa mắt! Bởi những nơi nó đã đi qua nếu so với nơi nó đang đến hầu như cảnh quang không hề thay đổi cũng có những ngách đá lúc ngoặt hữu lúc ngoặt tả! Còn vách động tức là những vách đá thì ở chỗ nào cũng giống chỗ nào, cũng lam nham sần sùi và thi thoảng vẫn, xuất hiện một vài chỗ ám khói chứng tỏ đã nhiều lần được ai đó cầm một ngọn đuốc thấp sáng sát vào vách đá!

Hoang mang vô tả, Tiểu Thiên vội đi nhanh hơn.

Được một lúc, bất chợt Tiểu Thiên nhìn thấy một bóng người!

Cả mừng, Tiểu Thiên hỏi hả kêu :

- Hóa Thông huynh!

Bóng đó thoáng dừng lại! Nhưng sau đó, thật kỳ quặc, bóng đó lại tiếp tục bước đi! Không để lỡ cơ hội, Tiểu Thiên vội chạy theo và cất tiếng gọi khẩn thiết!

- Hóa Thông huynh! Chờ đệ với!

Tiểu Thiên chạy thì người đó cũng chạy, khiến Tiểu Thiên càng thêm khẩn trương!

Vừa chạy theo, Tiểu Thiên vừa quan sát người đó. Đến khi thấy vóc dáng của người đó hoàn toàn khác với vóc dáng khá bé nhỏ của Hóa Thông, Tiểu Thiên mới biết là đã nhận lầm người!

Tuy vậy, do cần hỏi han về đường đi nước bước, Tiểu Thiên vẫn tiếp tục đuổi theo người nọ!

Hết quanh tả lại ngoặt hữu, được một lúc lâu, khi Tiểu Thiên ngỡ là đã hết hy vọng thì nó nhìn thấy người nọ đi vào một gian thạch động sáng bừng ánh dương quang!

Ngờ đó là lối thoát khỏi Huyền Thông Linh Đạo, Tiểu Thiên lập tức đi vào!

Đến khi lọt vào gian thạch động Tiểu Thiên hoàn toàn ngỡ ngàng với những gì đang nhìn thấy!

Đây là một thạch động khá rộng với nhiều bếp lò cứ hừng hực lửa! Cạnh những bếp lò là những nhân vật tuy cũng vận đạo bào nhưng dường như phận sự của họ không là gì khác ngoài việc nấu nướng những thức ăn!

Họ đang lăng xăng làm những việc họ cần làm: thái rau, rửa bát sắp bày những thức ăn đã nấu xong...

Còn ánh dương quang như Tiểu Thiên nhìn thấy, rất tiếc đó chỉ là những tia nắng chính ngọ được rọi thẳng từ trên cao xuống, xuyên qua một huyệt khẩu

vừa nhỏ vừa nằm tít trên cao, mãi ở trần động!

Điều này chứng tỏ nếu Tiểu Thiên muốn rời bỏ Huyền Thông Linh Đạo thì không thể bỏ đi từ chỗ này!

Không vội nản lòng, Tiểu Thiên lần la tìm cách dò hỏi một trong sáu vị đạo nhân có nhiệm vụ coi sóc trừ phòng!

Đến gần vị đạo nhân mà Tiểu Thiên đã từng bám đuôi, nó lên tiếng :

- Đạo trưởng! Tiểu diệt muốn đi khỏi nơi này thì phải đi theo lối nào?

Vị đạo nhân nọ vẫn đứng đưng như không, cứ tiếp tục công việc đang làm dở!

Thấy vậy, Tiểu Thiên đành đứng chờ đến lúc vị đạo nhân xong việc!

Nào ngờ, vị đạo nhân vẫn luôn tay luôn chân, vừa xong việc này lại bắt tay ngay vào việc khác!

Hết cả nhẫn nại, Tiểu Thiên vừa dùng tay chạm vào vị đạo nhân, vừa hỏi :

- Đạo trưởng có thể chỉ cho...

Bị chạm tay, phản ứng của vị đạo nhân thật là bất ngờ! Và sau cái hất tay của vị đạo nhân, Tiểu Thiên còn hỏi chưa dứt lời thì toàn thân liền bị bay bắn vào vách động.

Vù!...

“Bung”

Tuy bị một phen đau điếng nhưng Tiểu Thiên nhờ đó phát hiện được một điều thú vị! Những đạo nhân còn lại dường như cố tình không nhìn thấy hành động của vị đạo nhân kia. Và điều này chỉ có hai cách giải thích, thứ nhất vị đạo nhân này là người có bối phận cao nhất ở đây nên những vị đạo nhân kia không dám xen vào, thứ hai như Tiểu Thiên có ý nghi ngờ tất cả sáu vị đạo nhân ở đây đều là những người khuyết tật, họ không nghe cũng không nói được.

Để minh bạch, Tiểu Thiên vờ ôm chân la to :

- Ôi chao! Sao đạo trưởng lại mạnh tay với tiểu diệt? Chân của tiểu diệt, ôi... đau! Đau quá!

Cả sáu vị đạo nhân đều không lộ thần sắc, họ chỉ chuyên chú vào việc của họ, cứ như họ không hề nghe tiếng kêu đến chói tai của Tiểu Thiên!

Cố kêu la thêm một lúc nữa. Tiểu Thiên quả nhiên không nhìn thấy ở họ có bất kỳ một biểu hiện nào của những người phải bất ngờ chịu đựng những tiếng kêu gào của Tiểu Thiên!

Tuy chưa thể tin chắc là họ có bị điếc và bị câm thật hay không, nhưng tiếng kêu la của Tiểu Thiên dù sao vẫn thu được kết quả!

Từ bên ngoài bỗng có tiếng nói vọng vào :

- Là tiểu huynh đệ phải không?

Phản kích, Tiểu Thiên chạy ngay ra ngoài :

- Hóa Thông huynh!.. Tiểu Đạo Hóa Thông nhìn Tiểu Thiên kinh ngạc :

- Sao tiểu huynh đệ lại ở đây?

Tiểu Thiên vội đáp :

- Đúng như Hóa Thông huynh bảo. Sau khi đệ chối từ việc báỉ sư, lệnh sư đã chấp thuận cho đệ bỏ đi! Hóa Thông huynh có thể chỉ cho đệ...

Hóa Thông cười buồn :

- Chỉ lối đi khỏi nơi này chứ gì? Rất tiếc, ta không thể giúp gì cho tiểu đệ!

Tiểu Thiên ngờ ngạc :

- Tại sao chứ?

Hóa Thông đáp gọn :

- Vì ta cũng không biết!

- Huynh cũng không biết! Thật ư?

Hóa Thông thờ dài :

- Từ khi lên mười ta đã được gia sư đưa về đây! Đã năm năm trôi qua, cho dù ta đã nhiều lần nài nỉ, gia sư đến việc đưa ta ra ngoài cũng không có, nói gì đến việc chỉ cho ta cách thức xuất nhập trận đồ?

- Trận đồ! Là cái gì?

Hóa Thông cười nhẹ :

- Tiểu huynh đệ sẽ không bao giờ hiểu nếu chưa từng là người thuộc giới võ lâm! Tóm lại, nhờ có trận đồ mà nhiều năm đã qua nếu không có sự ưng thuận của gia sư nơi này vẫn không một ai có thể tự tiện xâm nhập hoặc thoát đi!

Nhân lúc Tiểu Thiên hoang mang Hóa Thông nói thêm :

- Phải chính gia sư đích thân đưa tiểu huynh đệ ra ngoài, đến lúc đó mới có thể nói người chịu buông tha cho tiểu huynh đệ!

Nhớ lại câu nói sau cùng của lão Linh Hóa: "...Rồi sẽ có lúc ngươi sẽ phải tự đập đầu để cầu xin ta thu nhận!". Tiểu Thiên hiểu bản thân nó vẫn bị lão đạo giam cầm nhờ vào trận đồ gì đó như Hóa Thông vừa bảo!

Nó đưa tay chỉ vào gian thạch động được dùng như một trù phòng :

- Bọn họ thì sao? Không lẽ lệnh sư cũng phải đưa họ đi mỗi khi cần mua sắm vật thực?

Hóa Thông lắc đầu :

- Bọn họ vừa cầm vừa điếc, là Đạo nô ở Huyền Thông Linh Đạo này, họ không cần ra ngoài và cũng không có quyền đi ra ngoài!

- Đạo nô? Danh xưng gì lạ vậy?

Hóa Thông phì cười :

- Ở Huyền Thông Linh Đạo này có tất cả bảy thứ bậc! Đạo nô là thấp nhất gồm toàn những kẻ vừa cầm vừa điếc như tiểu huynh đệ vừa nhìn thấy!

Tiểu Thiên ngờ vực :

- Họ bị khuyết tật bẩm sinh?...

- Cũng có thể! Hoặc do tự nguyện chọc thủng tai và cắt lưỡi để được gia sư suốt đời hoạn dưỡng!

Rùng mình vì sợ, Tiểu Thiên bảo :

- Chỉ để được hoạn dưỡng, họ dám hủy hoại bản thân ư? Thật khó tin! Còn những bậc khác thì sao? Họ phải hủy hoại những gì nữa để được lệnh sư bảo bọc?

Hóa Thông đáp :

- Ngoài hai bậc trên cùng là Đạo chủ và Thiếu đạo chủ, bốn bậc còn lại được phân như sau. Hộ Đạo, Vệ Đạo, Phòng Đạo và Tuần Đạo! Hộ Đạo gồm hai nhân vật gọi là tả hữu Hộ Đạo. Vệ Đạo có bốn người gọi là Tứ Giả! Hai bậc này được quyền xuất nhập tự ý, tùy theo sự sai xử của Đạo chủ? Riêng Phòng Đạo và Tuần Đạo, họ tuy đông, gồm Thập Nhị Chi Phòng và Tam Thập Lục Địa Sát Tuần Đạo, nhưng họ chỉ có nhiệm vụ bảo vệ trú sở, không được tự ý ly khai, nếu bất tuân sẽ bị xử trị!

Kinh ngạc về điều này, Tiểu Thiên buột miệng hỏi :

- Vị chi ở Huyền Thông Linh Đạo có không dưới trăm người. Họ ở đâu, sao đi đã hầu như khắp động nhưng vẫn không nhìn thấy?

Hóa Thông cả cười :

- Đã có trận đồ bao phủ, cho dù tiểu huynh đệ có đi đến mọi chân vẫn chỉ quanh quẩn ở khu vực hậu động. Còn bốn động ở phía trước tiểu huynh đệ chưa đi đến nên không thể nhìn thấy họ!

Thất kinh, Tiểu Thiên bật kêu :

- Đệ chỉ quanh quẩn ở phía hậu động thật sao? Còn huynh, huynh đã lần nào đi ra phía trước chưa?

Hóa Thông thu lại nụ cười :

- Cũng một đôi lần! Đó là lúc gia sư cao hứng, dẫn ta đi quanh cho biết.

- Hẳn Hóa Thông huynh còn nhớ rõ lối đã đi?

Hóa Thông lắc đầu :

- Đã bảo đấy là trận đồ, dù ta có muốn ghi nhớ rõ lối đi thì sau này khi tất cả đều biến đổi, điều ghi nhớ đó cũng trở nên vô ích!

Tiểu Thiên nôn nao :

- Nói như vậy đệ sẽ không bao giờ đi khỏi nơi này?

Khẽ hít một hơi, Hóa Thông chột hời :

- Tiểu huynh đệ thật sự không muốn gia sư thu nhận làm truyền nhân?

Tiểu Thiên cả quyết :

- Đệ đã nói rồi, không bao giờ!

Gật đầu, Hóa Thông bảo :

- Vậy hãy đi theo ta!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thất Cầm cổ động

Sau khi cùng Hóa Thông tiểu đạo lách người qua vài khe đá vốn hẹp, Tiểu Thiên nghe Hóa Thông thì thầm căn dặn :

- Những lúc rảnh rỗi ta thường đi khắp nơi vô tình phát hiện chỗ này! Tuy chưa biết chắc là từ nơi này có thể đi thoát hay không nhưng có lối đi vẫn hơn là không có!

Tiểu huynh đệ hãy ghi nhớ thật kỹ, giả sử có bị gia sư bắt gặp tiểu huynh đệ đừng bao giờ bảo là do ta chỉ điểm. Mà hãy nói đó là do tiểu huynh đệ tự tìm ra!

Đưa mắt ngó vực nhìn Hóa Thông, Tiểu Thiên chưa kịp hỏi thì đã nghe Hóa Thông rít qua kẽ răng :

- Nếu tiểu huynh đệ không ưng thuận, ngay bây giờ chúng ta nên quay lại! Ta không thích vì chuyện của ai khác phải hệ lụy đến tính mạng ta!

Hốt hoảng, Tiểu Thiên vội hứa :

- Được rồi! Đệ xin hứa là sẽ nói đây là do đệ tự tìm thấy! Nhất định không để lệnh sư nghi ngờ Hóa Thông huynh!

Hóa Thông trầm giọng :

- Tiểu huynh đệ hứa chắc chứ?

Tiểu Thiên gật đầu :

- Quân tử nhất ngôn, đệ quyết không sai lời!

Hóa Thông gật đầu :

- Vậy thì ta yên tâm! Đi!

Được một lúc lâu và trước sau đã vượt qua gần mười khe đá chật hẹp, Hóa Thông bỗng dừng lại và đưa tay chỉ cho Tiểu Thiên nhìn thấy một động khẩu ở phía trước :

- Từ động khẩu đó, ta phát hiện có gió mát từ phía trong thổi ra! Ta nghĩ hẳn phải có lối thông thương ra ngoài! Nếu tiểu huynh đệ thật sự có đóm lược hơn người và vẫn quyết lòng rời bỏ nơi này; theo ta, đây là cơ hội duy nhất cần thiết cho tiểu huynh đệ!

Nhìn vào, chỉ thấy bên trong động khẩu là khoảng tối om om, Tiểu Thiên có phần hoảng sợ. Tuy nhiên chợt nghĩ đến cảnh đêm tối đầy giá tuyết ở Khuyên Bích trì, Tiểu Thiên vụt lên tiếng :

- Đã có lần đệ phải trải quang cảnh còn kinh khiếp hơn thế này nhiều, đệ nhất quyết phải đi bất luận hậu quả ra sao?

Hóa Thông tỏ ý ngưỡng mộ :

- Khá lắm! Ta cũng cầu mong cho tiểu huynh đệ sớm đắc thành sở nguyện!

Dứt lời Hóa Thông nép người qua một bên; nhượng lối cho Tiểu Thiên có thể lách qua! Đến lúc Tiểu Thiên sắp bước ra ngoài khe đá và chỉ còn cách động khẩu độ hai trượng Hóa Thông bỗng kêu :

- Chậm đã!

Tiểu Thiên quay lại :

- Hay Hóa Thông huynh muốn cùng đi với đệ?

Hóa Thông lắc đầu :

- Ta vốn sợ bóng đêm và sự thật là không có đóm lược! Ta có thể chờ dịp khác! Ta có vật này muốn tặng cho tiểu huynh đệ!

Thấy Hóa Thông thận trọng đưa ra một thanh đoản kiếm, Tiểu Thiên ngơ ngác :

- Đệ biết dùng nó để làm gì?

Hóa Thông bảo :

- Khó có thể đoán bên trong những chỗ tối tăm sẽ có những gì đang chực chờ, như độc xà chẳng hạn! Tiểu huynh đệ nên giữ lấy để phòng thân! Nếu không muốn dùng có thể vất đi cũng không muộn!

Cảm kích, Tiểu Thiên đưa tay nhận lấy :

- Ân tình của Hóa Thông huynh, đệ nguyện khắc cốt ghi tâm!

Nhấn mặt tỏ ý không thích, Hóa Thông chợt hỏi thúc :

- Chỉ còn hơn hai canh giờ nữa là ngày sẽ tàn, tiểu huynh đệ đừng nên chậm! Đi ngay bây giờ thì hơn!

Gật đầu, Tiểu Thiên vừa quay lui, vừa nói lên lời cuối :

- Nếu đệ thoát, sau này khi có dịp, đệ sẽ nghĩ cách giúp huynh! Cáo biệt!

Tiểu Thiên khuất dần vào động khẩu không hề biết. Hóa Thông vừa nhìn theo vừa mỉm cười đắc ý...

Trong động khẩu quả nhiên có từng đợt gió mát đưa ra! Nhờ đó, cho dù không nhìn thấy nhưng Tiểu Thiên vẫn có thể ước định phương hướng và tiếp tục đi sâu hơn vào động khẩu!

Được một lúc, Tiểu Thiên chợt có cảm nhận cùng với những luồng gió thổi đến như văng vẳng có thêm những thanh âm mơ hồ vang đến!

Nghĩ ngơ đó là tiếng người đối thoại và phải là tiếng của những cư dân lưu ngụ ở ngoài Huyền Thông Linh Đạo. Tiểu Thiên bước đi nhanh hơn!

Lần này không những nhờ vào hướng gió mà đôi khi còn có những thanh âm thi thoảng truyền đến nên Tiểu Thiên có phần dễ dàng hơn trong việc nhận định phương hướng...

Những động khẩu tuy vẫn liên hoàn nhưng sau cùng Tiểu Thiên vẫn bắt đầu nhìn thấy những tia sáng mờ nhạt đã phản hồi theo chiều vách đá!

Cùng với những tia sáng, tai của Tiểu Thiên cũng bắt đầu nghe rõ ràng hơn những lời đối thoại vẫn tiếp tục vang đến :

Có tiếng người hỏi :

- Chư vị thấy thế nào?

Lập tức có tiếng người đáp lại :

- Có thể thương lượng được!

Tiểu Thiên hồ nghi những ai ở ngoài kia đang thương lượng với nhau điều gì?

Nó di chuyển nhẹ hơn và tiến đến gần hơn!

Và điều nó không hề chờ đợi lại xảy đến, thanh âm của Khúc Đới Lập vang lên rành rọt :

- Linh đạo chủ định lẽ nào?... Giao Thất Cầm cổ động cho bọn mỡ hay chờ khi bọn mỡ ghi lại toàn bộ những đồ hình này rồi sau đó ly khai?

Lão đạo Linh Hóa bật cười sang sảng :

- Chư vị muốn thế nào cũng được! Nhưng trước hết hãy thực hiện việc trao đổi đã!

Hồng Thụ Nhân the the kêu lên :

- Bọn ta sẽ không lưu lại đây! Chờ sau khi bọn ta họa lại đầy đủ những đồ hình này, bọn ta sẽ giao ba chiếc lá Tử Linh thảo cho Linh đạo chủ!

Lão đạo Linh Hóa trầm giọng :

- Lão ái nói như vậy là sai rồi! Lúc trước chúng ta đã thỏa thuận ngay khi chư vị nhìn thấy đồ hình võ học của Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc, ba chiếc lá kia sẽ thuộc về bốn Đạo chủ! Hay chư vị định nuốt lời?

Tiểu Thiên cảm thấy bất ngờ vì chỉ là vô tình nhưng nó bỗng dừng lại có mặt ở tại Thất Cầm cổ động! Muốn nhìn cho biết thế nào là đồ hình võ học, nhất là thứ võ học được mệnh danh là Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc, Tiểu Thiên cố tình đi đến gần hơn bằng những bước chân thật nhẹ nhàng..

Ánh sáng xuất hiện càng lúc càng nhiều giúp Tiểu Thiên nhìn rõ cảnh quan trước mặt. Trong lòng một động khẩu to rộng, Tiểu Thiên nhìn thấy đủ mặt Thất tinh, họ đang nhìn như dán mắt vào hai bên vách động!

Ồ đó, như Tiểu Thiên vừa nhắm đếm, có tất cả bốn mươi chín hình vẽ phác họa những động tác mạnh mẽ hoặc uyển chuyển của tất cả bảy loài chim điều!

Bảy hình tạo thành một khóm, khóm đầu tiên mô tả động tác bay vượt lên tầng không của con chim phụng! Khóm kế tiếp là động tác vỗ mồi của một chim điều. Có khóm mô tả những bước nhảy nhót linh hoạt của loài chim tước, hoặc trình tự bay là là của chú chim ưng!

Như vậy, gọi đây là Thất Cầm cổ động là hoàn toàn đúng! Nhưng nếu gọi những đồ hình bình dị kia là công phu Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc thì điều này, theo Tiểu Thiên phải cần xét lại!

Tuy nhiên, bằng những cái nhìn hoàn toàn khác với Tiểu Thiên là người chưa hề luyện võ công, bọn Thất tinh bảy người hầu như cứ ngỡ người nhìn không chớp mắt vào những đồ hình nọ!

Họ nhìn đến nỗi lão đạo Linh Hóa phải dậm ra nghi kỵ! Lão khẽ nói :

- Nếu chư vị định phân ra; mỗi người cố ghi nhớ một trong Thất Tuyệt Khúc, bốn Đạo chủ không ngại cho chư vị biết, chư vị đừng mong lẫn tránh việc trao đổi!

Nghe thế, Tiểu Thiên bất giác nhận ra sự thật đúng như lão đạo Linh Hóa vừa nói! Bọn Thất tinh gồm đúng bảy người, và rõ ràng bọn họ đang chia nhau, mỗi người chiêm ngưỡng và ghi nhận một khóm đồ hình của một loại chim điều! Bảy người cho bảy khóm!

Bị lão đạo Linh Hóa phát hiện, lão Nộ Quách Phú bỗng gầm lên :

- Không phải bọn ta không trao đổi những chỉ ít Linh đạo chủ phải cho bọn ta có thời giờ để phân định đây là những đồ hình thật hay là giả chứ!

Lão đạo Linh Hóa cười lạnh :

- Chư vị sẽ có đủ thời gian mà chư vị cần! Hay nói đúng hơn. Nếu chư vị không thực hiện ngay việc trao đổi chư vị sẽ có thừa thời gian để nghiền ngẫm những hậu quả!

Khúc Đới Lập biến sắc, quay lại diện đối diện với Linh Hóa :

- Linh đạo chủ nói như thế là có hàm ý gì?

Lão đạo Linh Hóa đắc ý :

- Để đưa chư vị vào Thất Cầm cổ động, đương nhiên bản Đạo chủ phải thay đổi cách bố trí trận đồ! Và cũng đương nhiên như vậy, ngay bên ngoài Thất Cầm cổ động bốn Đạo chủ phải bố trí một trận đồ khác! Nếu chư vị giờ trò chỉ muốn tiếp nhận Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc mà không muốn giao ra Cửu điệp Tử Linh thảo, chư vị sẽ bị giam cầm ở Cổ động này mãi mãi :

Lão ố đầu đà lập tức phát tác :

- Như vậy chính ngươi cũng phải lưu lại đây vĩnh viễn với bọn ta! Đánh!...

Vù!...

Như đã có dự định sẵn, ngay khi lão ố động thủ toàn thể bọn Thất tinh lập tức vào cuộc, hình thành thế vây hãm lão đạo Linh Hóa.

Tiểu Thiên hiểu, họ hành động như thế là không muốn lão đạo có cơ hội thoát đi và sau đó để lại bọn họ bị giam giữ suốt đời ở trong cổ động!

Cũng biết như thế nên lão đạo Linh Hóa gầm vang :

- Rượu mời không uống chỉ muốn uống rượu phạt! Bọn Thất tinh các người đừng trách linh Hóa này độc ác! Xem chiêu!

Ào!... ào!...

Bản lĩnh của Khúc Đới Lập như thế nào Tiểu Thiên đã biết! Từ đó mà suy sáu nhân vật còn lại một khi đã là đồng bọn của lão Khúc ắt phải có bản lĩnh ngang bằng! Và như vậy, nếu bọn họ bảy người cùng động thủ với chỉ một mình lão đạo, cơ hội thắng thế của họ hầu như nắm chắc.

Tuy nhiên, đến lúc này Tiểu Thiên mới biết tại sao lão đạo Linh Hóa tuy chỉ có một mình nhưng vẫn ngang nhiên có lời dọa nạt bọn Thất tinh! Bản lĩnh của lão đạo thật là kinh khủng!

Àm! âm!...

Vù..

Ào... ào...

Àm! âm!...

Lão đạo Linh Hóa tả xung hữu đột ngăn đỡ hầu hết những lượt chiêu phong vây áp của bọn Thất tinh. Không những thế, có đôi lúc Tiểu Thiên nhìn thấy một vài người trong bọn Thất tinh phải hốt hoảng nhảy lùi, chứng tỏ công phu bản lĩnh có đôi phần sút kém so với lão đạo Linh Hóa!

Tuy vậy, điều bất ngờ vẫn xảy ra liền Tiểu Thiên dù đang cố hiểu vẫn không sao hiểu nổi! Đó là câu hô hoán có phần đặc ý của Khúc Đới Lập :

- Vây chặt lấy lão! Sắp đến lúc lão không thể chi trì được nữa rồi!

Lập tức, bọn Thất tinh bắt mạnh tay mạnh chân, vận dụng toàn bộ sở học để cố chi trì thế vây hãm lão đạo Linh Hóa...

Ào... ào...

Vù.. Vù..

Tiểu Thiên càng nhìn càng hoang mang, vì theo nó nhận định, rõ ràng từng chiêu chiêu của lão đạo Linh Hóa hiện giờ vẫn tràn đầy uy lực, vẫn tiếp tục bức dồn bọn Thất tinh, vậy thì nguyên nhân gì Khúc Đới Lập dám có những lời huênh hoang nh thế?

Mãi một lúc sau Tiểu Thiên mới hiểu nguyên do, từ tràng cười đặc ý của Khúc Đới Lập :

- Thì ra lão đạo đã mang sẵn nội thương! Chúng ta đừng bỏ lỡ cơ hội, đánh! Ha... ha...

Àm! âm!...

Vù..

Ào... ào...

Àm! âm!...

Bây giờ mới rõ đã đến lượt lão đạo Linh Hóa bị dồn vào thế thụ động! Sắc mặt của lão trầm trọng hẳn, với những cái cật chân cật tay nặng như đeo chì!

Bất ngờ, như Tiểu Thiên vừa nhìn thấy vùng không gian ở bên ngoài Thất Cầm cổ động như đang có hiện tượng dịch chuyển!

Và nó dịch chuyển thật và bất ngờ để lộ ra bốn nhân vật với đạo phục uy nghi!

Một trong bốn nhân vật này bỗng lên tiếng :

- Tứ Giả Vệ Đạo xin chờ lệnh!

Lão đạo Linh Hóa nở một nụ cười :

- Bắt tất phải nhiều lời! Hãy khống chế và sanh cầm tất cả! Nhanh như những tia chớp, cả bốn vị đạo nhân lập tức xông vào trận tạo nhiều đợt kinh khiếp cho bọn Thất tinh!

Vút! Vút!

- Mau nằm xuống!

- Đờ!

- Xem chiêu!

- Hãy bó tay nào!

Vù! Vù...

Đang thăng thế, sự xuất hiện của Tứ Giả Vệ Đạo với khí thế cực kỳ uy mãnh đã làm cho Thất tinh mất thượng phong.

Họ mau chóng bị bức dồn và càng lúc càng luống cuống kinh hoảng.

Khúc Đới Lập nghiêng răng ken kết :

- Hóa Ta lão đạo thúy tha kia đã có sẵn dự mưu! Trong chúng ta, ai lui được cứ lui chờ báo thù!

Lão đạo Linh Hóa đã lui ra, nhường hẳn cục diện cho Tứ Giả Vệ Đạo xử lý, nghe họ Khúc nói như thế, lão bật cười :

- Đến lúc này bọn ngươi còn vọng tưởng đến việc lui chân ư? Đã muộn rồi! Ha... Ha...

Cùng lúc với tràng cười của lão Đạo chủ, Tứ Giả Vệ Đạo bất ngờ cùng gầm vang :

- Xem chiêu!

Àm! âm!...

Ào... ào...

Nhưng tiếng chấn động thập phần kinh khiếp liên nối tiếp nhau vang lên khiến Tiểu Thiên cứ nghe váng cả đầu và hoa cả mắt!

Đang lúc bị hoa mắt như thế Tiểu Thiên vẫn nghe tiếng gầm giận dữ của lão đạo Linh Hóa đột nhiên vang lên :

- Ngươi muốn chết sao? Hồng Thụ Nhân?

Vút!...

Vù...Vù...

Trong tầm nhìn của Tiểu Thiên, bóng hình của lão đạo đang như một tia chớp lao vào lão Ái - Hồng Thụ Nhân!

Và Tiểu Thiên cũng nhìn thấy Hồng Thụ Nhân đang vung tay như muốn ném đi hoặc huỷ bỏ vật gì đó trong tay lão! Kịp nhận thấy đó là nhánh cỏ chỉ còn lại vòn vẹn bá chiếc lá Từ Linh thảo sắp bị Hồng Thụ Nhân huỷ hoại, Tiểu Thiên thầm cầu mong cho chúng đừng rơi vào tay lão ác đạo Linh Hóa!

Nhưng, chừng lực của Linh Hóa đã đến đúng lúc lao ập vào Hồng Thụ Nhân.

Ào... ào...

Hồng Thụ Nhân hốt hoảng, tung bắn người lên cao, tay ném mạnh nhánh cỏ về phía khác :

- Lão muốn chiếm nó ư? Thì đây chộp lấy!

Vù...

Tiểu Thiên bàng quang vì nhận ra Hồng Thụ Nhân tuy là vô tình nhưng lại ném nhánh cỏ đúng vào chỗ nó đang nép!

Kinh hoảng vì sợ lão đạo Linh Hóa phát hiện, Tiểu Thiên vội nằm phục xuống, nép thật sát vào một phiến đá!

Và nó len lén thở phào khi nhận ra lão đạo Linh Hóa do cứ mãi quật chừng vào Hồng Thụ Nhân nên chưa ngó ngang gì đến vị trí đang bay đi của nhánh cỏ!...

Nhánh cỏ rơi xuống chỉ cách nơi Tiểu Thiên nằm một tầm tay!

Chính lúc đó, Tiểu Thiên nghe một tiếng chấn kinh kèm theo tiếng kêu thất thanh của Hồng Thụ Nhân.

Ầm! ầm!...

- Hự!...

Không bỏ lỡ cơ hội, Tiểu Thiên nhanh nhẹn nhặt lại nhánh cỏ và sau đó lẹ làng dịch chuyển sang một vị trí khác kín đáo hơn!

Từ nơi ẩn nấp mới, Tiểu Thiên tuy không còn nhìn thấy trận loạn chiến nhưng tai vẫn nghe ngóng tiếng động chạm kinh hồn.

- Nằm xuống!

Ào... ào...

Ầm! ầm!...

Và sự thất thủ của bọn Thất tinh điều không thể nào tránh khỏi, Tiểu Thiên nghe bọn họ lần lượt bị chế ngự :

- Hự!... Hự!...

Biết đã đến lúc thế nào lão đạo Linh Hóa cũng tự tìm hoặc cho người kiếm tìm nhánh cỏ Tử Linh thảo. Tiểu Thiên một lần nữa len lén chui vào những chỗ sâu kín hơn!

Nhờ vóc dáng nhỏ bé, Tiểu Thiên giờ đây kẻ như đã an toàn nhờ vừa chui vào một kẹt đá nằm giữa hai tảng đá chồng lên nhau! Nó cố nín cười khi nghe thanh âm kinh ngạc của lão đạo Linh Hóa đang vang lên :

- Không lẽ Cửu diệp Tử Linh thảo đã bị cuồng phong phá hủy! Bọn nguoi cố tìm kỹ xem!

Được một lúc, Tiểu Thiên nghe lão đạo hậm hực bảo :

- Được lắm! Đó là bọn chúng tự chuốc họa vào thân! Hừ... Biến bọn chúng thành Đạo nô, đưa vào Huyền Thông Linh Đạo!

Nghe vậy, Tiểu Thiên phải ngỡ ngàng! Và nó vụt hiểu tất cả khi lần lượt nghe những tiếng kêu rú của bọn Thất tinh!

Cố đưa mắt nhìn ra. Tiểu Thiên thật sự kinh hoàng lúc phát hiện bọn Thất tinh thất thủ bước đi theo sau lũ Tử Già Vệ Đạo. Bọn họ ai cũng có những dòng máu chảy ra hai bên tai còn miệng thì vẫn sôi trào huyết đỏ! Như vậy, hai tai họ đã bị chọc thủng và lưỡi cũng bị cắt, họ đã bị bọn Tử Già Vệ Đạo biến hành lũ Đạo nô thật sự rồi!

Điều này cho thấy những gì tiểu đạo Hóa Thông đã nói về những nhân vật Đạo nô không hẳn là đúng! Họ không hề tự nguyện huỷ hoại giác quan! Họ bị bọn người Huyền Thông Linh Đạo trừng phạt và hành hạ cho đến tận cuối đời!

Tuy hiểu như vậy nhưng Tiểu Thiên nào dám nghĩ đó là do Hóa Thông cố tình che giấu sự thật! Nó chỉ nghĩ, có lẽ chính Hóa Thông vẫn chưa biết sự thật ác độc này!

Sau khi bọn Thất tinh đã bị đưa đi, đến lượt lão đạo Linh Hóa cũng hậm hực bỏ đi! Tiểu Thiên nhìn theo và tình cờ phát hiện cảnh huống bên ngoài Thất Cẩm cổ động như đang trở lại bình thường! Nó nhìn thấy rõ từng khóm lá bụi cây, cũng có một dòng suối nhỏ đang róc rách chảy ở phía xa!

Mừng rỡ, vì nghĩ lão đạo Linh Hóa do không lo ngại một ai khác xâm nhập nên đã huỷ bỏ phần trận đồ ở mé ngoài, Tiểu Thiên vội vàng chui người ra khỏi khe đá!

Ngay lúc đứng lên thẳng người, việc đầu tiên Tiểu Thiên phải hành động là ngắt ba chiếc lá Tử Linh thảo cất kín vào người!

Sau khi cố tình ném bỏ nhánh cỏ rơi trên nền động, Tiểu Thiên nhanh chân chạy ra ngoài!

Cảnh quan bên ngoài quả nhiên đúng như Tiểu Thiên nhìn thấy, và nó nghĩ nếu cứ đi theo dòng suối ắt thế nào cũng đi thoát ra ngoài Huyền Thông Linh Đạo!

Nó đi thật nhanh!

Dòng suối vẫn chảy hiền hòa! Tuy nhiên những gì đang chờ đón Tiểu Thiên lại không hiền hòa chút nào!

Đang đi Tiểu Thiên phải bàng hoàng dừng lại vì nghe một tiếng quát vang lên lạnh lẽo :

- Nguoi là ai? Dừng lại!

Nhìn về phía có tiếng quát, Tiểu Thiên thoáng nhẹ nhõm vì chỉ nhìn thấy một vị tiểu thư và một thị tỳ! Không những thế niên kỷ của cả hai chỉ suýt soát, hoặc hơn một ít kém một ít nếu so với Tiểu Thiên!

Lễ độ, Tiểu Thiên lên tiếng :

- Gặp được tiểu thư thật là hay! Tiểu thư có thể cho biết đi theo lối nào sẽ đi khỏi địa phương này?

Vị tiểu thư tuy kém niên kỷ nhưng không vì thế mà lời lẽ kém uy lực! Ồ tròn mắt :

- Ngươi vẫn chưa đáp lời ta! Tại sao ta chưa từng nhìn thấy ngươi ở Huyền Thông Linh Đạo này?

Tiểu Thiên thất kinh :

- Tiểu thư cũng là người ở Huyền Thông Linh Đạo?

Ồ càng càng nét mặt xinh đẹp :

- Ta là Thiếu đạo chủ, đương nhiên phải là người ở Huyền Thông Linh Đạo rồi.

Tiểu Thiên kêu hoảng :

- Thiếu đạo chủ? Là tiểu thư?

Ồ cười khẩy :

- Ngươi nghe được, nói được chắc không phải lũ Đạo nô! Và ngươi do hãy còn bé nên càng không phải một trọng bối Tuần Đạo hoặc Phòng Đạo! Nói mau, có phải ngươi là đứa bé vừa được gia phụ đưa về, có liên quan đến Cửu điệp Từ Linh thảo?

Tiểu Thiên hoảng vía :

- Ta... Ta...

Ồ bật rít :

- Gia phụ quyết sanh cầm ngươi vĩnh viễn, ai đã chỉ ngươi đến tận nơi này?...

Thầm mắng là tại sao phải tỏ ra khiếp đảm trước một nữ nhân và chỉ là nữ nhân có niên kỷ không nhiều hơn bao nhiêu! Tiểu Thiên lập tức vung vẩy thanh đoản kiếm do tiểu đạo Hóa Thông trao tặng :

- Tự ta tìm thấy nơi này! Và lại, nếu lão đạo Linh Hóa là phụ thân ngươi thì chính lão đã tán thành việc ta bỏ đi! Nếu ngươi to gan, dám ngăn cản ta thì đừng trách ta không kiêng nể!

Ồ hừ mũi :

- Kiêng nể? Ai cần ngươi kiêng nể? Thanh kiếm kia là của sư huynh ta Hóa Thông, bằng cách nào ngươi có nó?

Tiểu Thiên vẫn hờm vũ khí, vừa tìm lời đối đáp vừa dần dần di chuyển :

- Tại sao ta có, ngươi không cần phải hỏi! Chớ đại mà ngăn đường ta, bằng không ta sẽ...

Vút!

Mất Tiểu Thiên bỗng hoa lên! Và khi định thần, nó nhìn thấy ả Thiếu đạo chủ đang đưa tay chộp vào tay cầm kiếm của nó!

Thân thủ của ả chứng tỏ ả cũng am hiểu võ công!

Kính hải, Tiểu Thiên hươ bừa thanh kiếm vào người ả.

Vù!... Ồ nhẹ nhàng lách tránh và bắt ngờ vung mạnh tay tả.

Bùng!

Tay tả của ả rõ ràng là cánh tay dịu dàng của nữ lưu nhưng không hiểu sao khi chạm vào Tiểu Thiên lại có đủ uy lực quật nó ngã bửa về phía sau!

Huych!

Đang đau và đang ngơ ngàng, Tiểu Thiên bỗng nghe tiếng ả cười khanh khách :

- Hạng như ngươi, đến một chiêu võ phòng thân cũng không có, ngươi có tư cách gì hăm dọa ta! Hãy xem đây! Ha... Ha...

Ả lao đến và thẳng tay giáng một ngọn chưởng vào Tiểu Thiên!

Phản nộ và uất hận, Tiểu Thiên bắt kẻ hậu quả, ném mạnh thanh đoản kiếm vào ả!

Vù!...

Ả bị bất ngờ thấy rõ, do đó khi ả vừa tràn người né tránh thì thanh kiếm vẫn cửa nhẹ vào tay ả.

Soạt!...

Một phần ống tay áo của ả bị rách rời để lộ ra một mảng da trắng hồng với một vạch máu róm đỏ.

Ả gào lên có lẽ vì đau :

- Ngươi! A... Trên kiếm có độc! Ngươi muốn chết!

Đang lúc ả gào, Tiểu Thiên ngồi bật dậy và bất ngờ cầm đầu bỏ chạy.

Ả nọ vừa đuổi theo vừa thét lạnh lạnh :

- Tiểu Mỹ! Mau chặn y lại!...

Nghe gọi, biết ả muốn gọi thị tỷ là người từ nãy giờ chỉ biết đứng nhìn và chưa một lần lên tiếng, Tiểu Thiên sợ ả thị tỷ cũng biết võ công và sẽ bất ngờ ra tay nên vừa bỏ chạy vừa đưa mắt nhìn chừng những động tịnh của ả thị tỷ!

Thật bất ngờ, cho dù Tiểu Thiên vừa chạy ngang qua nhưng không hiểu sao ả thị tỷ vẫn cứ đứng trơ trơ như phỗng đá? Ả không hề ra tay ngăn cản như chủ nhân vừa gào thét ra lệnh?

Được dịp, Tiểu thiên chạy nhanh hơn! Bất ngờ, từ phía sau Tiểu Thiên nghe tiếng ả tiểu thư quát nạt :

- Ta bảo ngươi đuổi theo y, sao ngươi không nghe lệnh? Hừ! Có một Đạo nô vừa điếc vừa câm như ngươi quả vô dụng!

Bốp! Bốp!

Quay đầu lại nhìn, Tiểu Thiên phản hận vì thấy ả tiểu thư đang giận dữ đánh vào mặt ả thị tỷ mấy cái liên tiếp!

Tiểu Thiên quày quả chạy lại :

- Người ta có bị điếc bị câm cũng là do phụ thân ngươi gây ra, sao ngươi còn nhẫn tâm hành hạ như thế? Tâm địa của ngươi cũng độc ác đâu kém gì phụ thân ngươi!

Ả tiểu thư với sắc mặt bỗng nhợt nhạt nhưng vẫn buông tiếng cười lạnh lẽo :

- Ả là Đạo nô của ta, ta đánh ả có sao người lại đau lòng? Ta sẽ đánh nữa, thử xem ngươi có cách nào ngăn được ta?

Ả vung tay lên :

- Bốp! Bốp!...

Bất thần, Tiểu Thiên lao đến :

- Tiệp tỷ độc ác! Ta phải hành hạ ngươi để trả thù! Xem đây! Tiểu Thiên cũng vung tay! Nhưng do không biết võ công nên hành vi của nó chỉ khiến bản thân nó mang họa!

Ả tiểu thư bất ngờ quật một cành vào Tiểu Thiên :

- Ngươi muốn chết!

Ào!...

Ầm!

Toàn thân Tiểu Thiên lập tức bị đẩy bắn lên cao. Và khi rơi xuống không ngờ lại rơi đúng vào một hẻm vực đột ngột xuất hiện!

Dù biết bản thân thế nào cũng phải chết Tiểu Thiên vẫn trợn to hai mắt nhìn trừng trừng vào ả Thiệu đạo chủ Huyền Thông Linh Đạo, một kẻ thật sự hung dữ và độc ác, chẳng kém gì lão ác đạo Linh Hóa!

Tiểu Thiên vẫn tiếp tục rơi. Và trước khi bị hém vực nuốt hoàn toàn vào cái miệng tham lam há rộng, trong một thoáng tình cờ Tiểu Thiên bỗng chạm phải mực quang của ả thị tỷ!

Mực quang của ả không hiểu sao bỗng long lên một cánh kỳ lạ! Và điều đó chỉ xảy ra trong một thoáng ngắn ngủi, ngay khi tầm nhìn của Tiểu Thiên bị vực sâu che khuất! Tuy thế, điều đó vẫn mãi mãi khắc ghi trong tâm thức Tiểu Thiên khiến nó quên đi bản thân nó đang rơi vào đáy địa ngục...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc

Tuy cảnh quan xung quanh chỉ là một lớp sương vụ dày đặc và mờ ảo nhưng với những cảm nhận vừa nó Tiểu Thiên hiểu nó vẫn còn sống.

Chừa tin lắm vào điều này, Tiểu Thiên khẽ cắn nhẹ vào lưỡi: đau!

Mừng rồi, Tiểu Thiên vừa ngồi bật dậy vừa gào toáng lên :

- Ta vẫn sống! Ta không chết!

Quá bất ngờ, ngay bên cạnh nó bỗng có thanh âm nhura nhura và khó nghe bỗng vang lên :

- Ngươi vẫn sống, đúng! Nhưng ngươi cũng không cách cái chết nhiều lắm đâu! Chớ vội mừng!

Đang mừng vì được sống, thanh âm này làm Tiểu Thiên kinh hoàng! Nó đảo mắt nhìn quanh :

- Ai vừa lên tiếng? Là người hay là ma?

Đáp lại, ở phía bên tả Tiểu Thiên liền có tiếng cười khùng khục phát ra :

- Nếu tà là ma, không lẽ chính bản thân ngươi hiện giờ cũng là ma? Ngươi kém đom lợc thế sao, tiểu oa nhi? Hừ... Hừ...

Cố giương mắt nhìn về phía tả, Tiểu Thiên phải thất vọng! Lớp sương vụ quá dày đặc đã hoàn toàn che khuất thị tuyến khiến nó không thể nhìn rõ, cho dù là chỉ nhìn thấy bóng hình của người vừa phát thoại!

Tuy nhiên, do đã biết đó là một con người sống, Tiểu Thiên có phần nào trấn tĩnh :

- Dù có nhiều đom lợc, trước cảnh ngộ này đương nhiên tiểu bối cũng phải hoảng sợ như bất kỳ ai khác! Như tiền bối, tiền bối có sợ không?

- Ta ư? ừm...! Ngươi nói đúng, có lẽ ta cũng phải có chút nào đó hoảng sợ? Mười năm rồi, ha... ha... có lẽ ta đã quá quen với cảnh sống cô tịch nên những cảm giác như hãi sợ hoặc vui mừng, ta hầu như đã quên! Quên thật rồi!... Ha... Ha...

Tràng cười của nhân vật ẩn diện làm cho Tiểu Thiên kinh tâm!

Và điều đó có lẽ đã bị nhân vật nọ nhìn thấy nên lập tức có tiếng hỏi :

- Đã biết ta không là ma, có sao ngươi lại sợ?

Tiểu Thiên cố trấn định :

- Tràng cười của tiền bối...! Đường như tiền bối cũng là một nhân vật võ lâm?

Thanh âm nọ có phần kinh ngạc :

- Ngươi hỏi câu này dường như ngươi không từng luyện võ công?!

Tiểu Thiên gật đầu :

- Đúng vậy! Tiểu bối chưa từng luyện võ! Và vì không muốn luyện nên tiểu bối mới lâm vào cảnh ngộ này!

Nhân vật nọ bỗng kêu :

- Là thật! Ngươi vẫn cử động được! Tại sao chứ? Sao ngươi bị rơi cao như thế mà xem ra thân thể vẫn nguyên lành?...

Tiểu Thiên ngờ ngác :

- Không phải tiền bối đã ra tay cứu mạng tiểu bối sao?

- Không! Ta chỉ giúp ngươi có một nửa, là làm cho ngươi rơi chậm lại! Nhưng... dường như nếu không có sự giúp đỡ của ta, ngươi vẫn có thể toàn mạng!...

Tiểu Thiên lắc đầu cả quyết :

- Chuyện đó nhứt định không thể có! Độ sâu của vực này chỉ ít phải là ngoài trăm trượng, bất luận ai rơi xuống cũng phải chết...

- Nhưng ngươi không chết, thử nói xem, điều gì đã xảy ra cho ngươi?!

Tiểu Thiên cười gượng :

- Người cứu mạng tiểu bối chính là tiền bối! Điều gì đã xảy ra cho tiểu bối chính tiền bối phải nói cho tiểu bối nghe thì đúng hơn!

Thanh âm nọ có phần nghi ngờ :

- Ta đã nói là ta chỉ giúp ngươi có một nửa! Ngươi toàn mạng, ta không lạ, chỉ lạ là tại sao ngươi vẫn có thể cử động như không bị việc gì?...

Tiểu Thiên ngờ ngác :

- Có lẽ tiểu bối gặp may! Và như vậy có lý nào tiền bối không mừng cho tiểu bối?...

- Hừ!... Ngươi thử đứng lên xem!

Tiểu Thiên đứng lên và lại nghe thanh âm kia tiếp tục bảo :

- Hãy đi lại phía ta! Nhanh nào!

Thoáng nghi ngờ, Tiểu Thiên vừa bước chậm vừa hỏi :

- Sao tiền bối không tự đi về phía tiểu bối?

Thanh âm kia thật kỳ lạ :

- Nếu ta có thể đi được thì đâu cần bảo ngươi đi về phía ta?

- Không đi được?

- Tại sao? Tiểu bối muốn... A... A...

Tiểu Thiên bật kêu vì bất ngờ bị một bàn tay chộp mạnh vào một bên thân đau nhói! Dù thế, nhờ nó đã đến khá gần nhân vật ẩn diện nọ nên bắt đầu nhìn thấy những gì nó đang mong mỏi được nhìn thấy! Và nó lại kêu :

- A...? Ma...! Quái nhân...! A!... A...

Ngoài một bàn tay thật khắng khịu vẫn đang chộp giữ Tiểu Thiên, những gì còn lại của nhân vật nọ, nói cho thật chính xác thì dường như đang góp phần tạo thành một vốc hình kinh tởm chưa thấy!

Ngự trị ngay trên một khuôn mặt sứt sẹo và nhiều chỗ nứt nẻ là những lọn tóc vừa dài vừa rối tung và cũng thật là nhơ bẩn.

Do khuôn mặt của nhân vật nọ quá quái dị lên ngũ quan cơ hồ lệch lạc! Nếu căn cứ vào diện mạo này Tiểu Thiên dù biết đó không phải một bóng ma thì có gọi là một quái nhân cũng không hề sai với sự thật.

Chưa hết, tứ chi của người ấy, bên tay tả chỉ còn lại một móm cụt và hai chân - Nếu có thể gọi đó là hai chân - Dù đang được mớ vải mục nát che phủ nhưng vẫn cho Tiểu Thiên nhìn thấy đó là những đoạn xương khô khốc!

Nuốt khan chỗ nước bọt chỉ xuất hiện trong tưởng tượng Tiểu Thiên chợt hỏi một câu ngoài ý muốn :

- Tiền bối... Hình dạng của tiền bối như vậy? Tiền bối còn sống được sao?

Hoặc điều đó là câu hỏi vô thức của Tiểu Thiên, hoặc không muốn đáp lời hay giải thích, quái nhân bỗng thu tay về và cất giọng gừ gừ trong miệng, một cái miệng cứ nhe răng chom chom do vành môi bị xé rách không thể che phủ hết miệng mồm :

- Thảo nào thân thể ngươi vẫn nguyên lành? Đây quả là điều hiếm thấy, toàn bộ kinh mạch ngươi dường như đã được bảo hộ, có lẽ do một loại linh dược cực kỳ trân quý nào đó ngươi đã từng ăn!

Sau những lời lảm bảm nhura nhura và khó nghe, quái nhân chợt long mắt nhìn Tiểu Thiên :

- Tiểu hài tử! Ngươi nói xem nào, ngươi đã ăn phải vật gì? Và ai đã xo ngươi xuống vực?

Đúng ra Tiểu Thiên sẽ không đáp và cũng sẽ không giới thích gì cả nhưng do ba chữ “Tiểu hài tử” hoàn toàn thân thiện của quái nhân đã khiến Tiểu Thiên thay đổi ý định!

Nó lên tiếng, nửa như đáp nửa như muốn tự giải thích cho bản thân hiểu rằng điều đó xảy ra chỉ là điều tình cờ đến bây giờ nó mới hiểu :

- Linh dược ư?

Rất có thể là Cửu diệp Tử Linh thảo!

Quái nhân sững người :

- Cửu diệp Tử Linh thảo?! Ngươi bảo ngươi đã ăn đúng loại kỳ thảo đó?

Hít mạnh một hơi, Tiểu Thiên nhìn quái nhân dò xét :

- Phải chăng tiền bối muốn nói, nếu tiểu bối không nhờ được lực thần hiệu của Cửu diệp Tử Linh thảo, lúc rơi xuống đáy vực tiểu bối sẽ chết hoặc chí ít cũng phải biến thành một... một phế nhân như tiền bối?

Quái nhân có phần chạnh lòng do hai tiếng phé nhân của Tiểu Thiên.

Quái nhân thu ánh mắt về và lảm bảm :

- Phé nhân? Phải chi ta cũng có sự may mắn như ngươi! Hà...! Cửu diệp Tử Linh thảo nếu được phát huy hết diệu lực, kinh mạch sẽ được bảo hộ, xương cốt sẽ cứng như hóa đá, tâm thần sẽ biến thành kim cương bất hoại, đao thương dù sắc bén cũng không thể gây tổn thương! Nếu ta có được một nửa sự may mắn như ngươi...

Đang lúc quái nhân lảm bảm, Tiểu Thiên tuy vẫn nghe nhưng mắt thì lại nhìn vào cái miệng há hốc của quái nhân!Đề rồi sau đó, bất chấp quái nhân đang nói chưa dứt lời, Tiểu Thiên do động tâm cứ kêu lên vì quá kinh ngạc :

- Lưỡi của tiền bối? Dường như lưỡi của tiền bối đã bị ai đó cắt đi một mẩu nhỏ!

Há to miệng, quái nhân cười khùng khục :

- Do ai cắt ư? Hừ...Hừ...! Ngươi tin không nếu ta bảo đó là kiệt tác của một người vốn luôn được ta xem như bào đệ? Hừ?...

Thất kinh, Tiểu Thiên khẽ bước lùi :

- Là bào đệ của tiền bối? Đã là huynh đệ sao nữ tương tàn? Y là ai?

Thờ ra, quái nhân nhắm chặt hai mắt như bằng cách đó sẽ dễ dàng tìm lại hình ảnh của quá khứ, một hình ảnh như Tiểu Thiên vừa bảo: là huynh đệ sao nữ tương tàn...

Đoán biết quái nhân đang trong tâm trạng cực kỳ thương tâm, Tiểu Thiên bỗng cho tay vào bọc áo! Và khi lấy tay ra, Tiểu Thiên khẽ ấn vào cánh tay xương xẩu duy nhất còn lại của quái nhân :

- Tiểu bối có vật này cho tiền bối!

Quái nhân mở to hai mắt :

- Là vật gì vậy, tiểu hài tử?

Hỏi xong, do nhìn rõ vật vừa được Tiểu Thiên trao cho, quái nhân kêu thảng thốt :

- Cửu diệp Tử Linh thảo?! Đúng là Cửu diệp Tử Linh thảo rồi!

Ha... Ha... Ha... Ha ha ha...

Cũng vui mừng như quái nhân đang vui mừng, Tiểu Thiên khẽ khàng lên tiếng :

- Vật này suýt bị lão đạo Linh Hóa chiếm đoạt. Nếu nó có thể giúp ích cho tiền bối...

Câu nói của Tiểu Thiên bị tiếng quát đột ngột của quái nhân cắt đứt! Quái nhân lại chộp vào người Tiểu Thiên, miệng kêu lên như quát :

- Lão đạo nào! Linh Hóa nào? Phải chăng ngươi muốn ám chỉ người hiện giờ là Đạo chủ của Huyền Thông Linh Đạo?

Tiểu Thiên kinh ngạc :

- Tiền bối cũng biết lão ác đạo đó sao?

Sau một lúc sững sờ, quái nhân bỗng thay đổi thái độ! Với lời lẽ ôn tồn, quái nhân bảo :

- Ngươi gọi y là ác đạo, nào, ngươi biết gì về y, hãy kể ra xem nào!

Kể ư?

Với những gì chất chứa trong lòng, Tiểu Thiên như tìm được một cơ hội để trút bỏ bằng hết! Nó kể :

- Sau khi biết trong tay tiểu bối có ba chiếc lá Tử Linh thảo, tuy chúng đã bị bọn Thất tinh nhanh tay đoạt mất, lão đạo Linh Hóa vẫn đưa tiểu bối về Huyền Thông Linh Đạo...

Tuy có nhiều lần quái nhân tỏ dấu hiệu như muốn nói xen vào nhưng sau cùng do đủ nhẫn nại, quái nhân chờ đến khi Tiểu Thiên thuật xong mới lên tiếng :

- Gã Hóa Thông nói đúng! Linh Hóa định sau khi ngươi luyện xong tâm pháp Huyền Thông Đồng Nguyên Công, y sẽ cưỡng ép ngươi chữa trị cho y. Và nhân đó, y sẽ chiếm đoạt hết toàn bộ chân nguyên của ngươi! Cũng may là ngươi đã từ chối và bây giờ là hoàn toàn thoát khỏi tay y!

Tiểu Thiên gật đầu :

- Nếu tiền bối cũng nói như vậy Hóa Thông chính là ân nhân cứu mạng của tiểu bối?

Quái nhân cười nửa miệng :

- Vị tất Hóa công thật sự tốt với ngươi!

Tiểu Thiên nghi hoặc :

- Sao tiền bối nghi ngờ Hóa Thông?

- Ngươi bảo Hóa Thông chính là đệ tử của Linh Hóa? Đã là đệ tử có lý nào y lại không biết cách xuất nhập Hồn Nguyên Thông Huyền trận? Ta ngờ y cố tình nói như vậy để dối gạt ngươi, y nhất định có dụng ý không tốt!

Tiểu Thiên vân kháng kháng :

- Chính Hóa Thông cũng có ý muốn rời khỏi Huyền Thông Linh Đạo!

Quái nhân cười nhạt :

- Từ từ, nếu sau này có cơ hội tự ngươi sẽ tìm hiểu và sẽ biết thực hư thế nào! Cũng vậy, nha đầu Thiếu đạo chủ như ngươi vừa kể, ả nhất định không phải cốt nhục của Linh Hóa!

Tiểu Thiên giật mình :

- Sao tiền bối biết?

- Bất kỳ ai, một khi đã luyện Huyền Thông Đồng Nguyên Công, người đó không được gần nữ sắc! Trừ phi kẻ đó tự nguyện phế bỏ bao công phu đã tu luyện! Linh Hóa không phải hạng người đó! Cả ta nữa, ta cũng không dám!

- Tiền bối nói cả cũng tiền bối cũng không dám, điều này có nghĩa gì?

Quái nhân sa sầm nét mặt :

- Vì ta đã từng là nghĩa huynh, sau đó là bào huynh và là sư huynh của Linh Hóa!

- Tiền bối?!...

Quái nhân xua tay :

- Chuyện xảy ra đã lâu rồi, kể từ lúc ta còn là một truyền nhân thực thụ của sư phụ ta; Đạo chủ Huyền Thông Linh Đạo! Lúc đó, ta tình cờ gặp y, lúc y còn mang tên Hồ Khắc Vọng. Cảm thấy y là người có nghĩa khí, ta và y kết nghĩa kim bằng! Ta đưa y về sơn môn, quyết tình cầu xin sư phụ gia ân thu

nhận y làm đệ tử!

Quái nhân thở dài :

- Lúc cùng ta kết nghĩa kim bằng là y đã có dụng ý! Do ta kém suy xét nên không nhận ra! Vậy mà khi sư phụ ta do có kính lịch hơn người đã nhận ra y là kẻ có tâm địa không tốt, ta vẫn khẳng khái bênh vực y! Mãi sau này, lúc sư phụ ta tạ thế, ta chính thức tiếp nhận môn hộ, ta vẫn xem trọng y và tự ta đích thân truyền thụ võ nghệ cho y! Kết quả, là...

Tiểu Thiên nôn nóng :

- Linh Hóa đã hãm hại tiền bối?

Quái nhân gật đầu :

- Do ta bất phòng nên phải làm kẻ thâm độc của y! Đầu tiên chỉ là một tiệc rượu vô thưởng vô phạt, đến nỗi ta không hề biết y đã âm thầm cho vào chén rượu của ta một loại dược vật được giới giang hồ gọi là Xuân Tình dược! Chỉ đến khi ta bị dục hỏa bộc phát, ta có biết thì đã muộn! Y đặt ta vào tình trạng nếu không nhân cận với nữ sắc thì phải chết! Hơn nữa, lúc đó thần trí ta đã bị lừa dục che mờ, ta đâu còn biết gì nữa! Đến khi ta tỉnh dậy...

Tiểu Thiên kinh tâm :

- Gần nữ sắc! Có nghĩa là Huyền Thông Đồng Nguyên Công của tiền bối đã bị phá hủy?

Quái nhân chột nắc lên :

- Chính là dụng ý của y! Ta bị y sanh cầm và Huyền Thông Linh Đạo, cơ nghiệp mấy mươi năm của Tổ sư sáng lập cũng rơi vào tay y!

- Tội của lão thật đáng chết!

Quái nhân gật đầu :

- Ta cũng nghĩ như ngươi! Do đó, một mặt ta vờ nhẫn nhục, chịu đựng mọi sự sỉ nhục của y, một mặt ta âm thầm khổ luyện Thất Cảm Tuyệt Hóa khúc, công phu có từ thời thượng cổ như ngươi đã nhìn thấy!

- Rồi tiền bối đã luyện được?

Quái nhân lắc đầu :

- Do là công phu có từ thời thượng cổ nên chỉ có đồ hình mà không có kinh văn, ta chỉ kịp ghi nhận một vài phát hiện cần thiết thì bị y phát hiện!...

Quái nhân bỗng tỏ ra giận dữ :

- Y ngờ ta đã thấu triệt công phu đó nên dùng nhục hình ép ta phải cung xưng! Do ta không có gì để nói và không thể nói, mười năm trước y đã nhẫn tâm xô ta xuống vực, sau khi cắt một mẫu lưỡi của ta!

Tiểu Thiên trợn mắt :

- Lão đáng chết trăm lần! Mối thù này tiền bối cần phải báo phục!

Quái nhân cười thâm, từ từ trao lại ba chiếc lá Tử Linh thảo cho Tiểu Thiên :

- Đã muộn rồi! Cho dù có đủ chín chiếc lá Tử Linh thảo, hoặc có tiên đan thần dược đi chăng nữa, đối với ta đều là vô dụng! Hào hài tử! Ngươi có tâm địa thật tốt, ta ghi nhận hảo ý của ngươi! Ngươi cất đi! Chính ngươi sau này sẽ phải cần đến!

Dứt lời, trước khi Tiểu Thiên cất ba chiếc lá vào người, quái nhân bỗng nghiêng người về phía sau và dùng cánh tay duy nhất để mò tìm vật gì đó ở dưới đồng đất đá lồi nhô! Lúc ngồi nguyên vị trở lại, quái nhân đưa cho Tiểu Thiên xem dăm bảy chiếc lá khô :

- Suốt mười năm buộc phải ẩn thân ở đây, không lúc nào ta không nghĩ đến Thất Cảm Tuyệt Hóa khúc! Nhờ đó, ta cũng có đôi chút tự thành!

Quái nhân mỉm cười và trao những chiếc lá khô cho Tiểu Thiên :

- Để ghi lại những điều đã thức ngộ, ta không còn cách nào khác đành phải dùng lá thay giấy, dùng vật nhọn thay cho bút! Ta tặng cả cho ngươi! Ngươi xem thử xem!

Nhìn vào từng chiếc lá khô, Tiểu Thiên cười ngượng với quái nhân :

- Đây là tâm huyết của tiền bối, tiểu bối không có công nên không thể nhận!

Quái nhân xua tay :

- Đẳng nào ta cũng là kẻ sắp chết, ta trao cho ngươi không phải không có điều kiện!

Tiểu Thiên ngây người :

- Điều kiện gì, tiền bối?

Quái nhân nghiêm mặt :

- Ta muốn sau này dùng chính công phu Thất Cẩm Tuyệt Hóa khúc đánh lại Linh Hóa, không lẽ ngươi không muốn điều đó?

Tiểu Thiên càng có cái cười gượng gạo hơn :

- Muốn thì có muốn, nhưng liệu tiểu bối có đủ năng lực không?

Quái nhân cả quyết :

- Nhất định phải đủ! Suốt mười năm chiêm nghiệm, ta có cảm nhận công phu này thật là cao sâu, có thể sánh với thiên hạ đệ nhất công phu hiện nay là Càn Khôn Thiên Địa nhị tuyệt thức!...

Lại đưa tay chỉ vào những chiếc lá khô vừa trao cho Tiểu Thiên, quái nhân hăm hở giải thích :

- Trong Thất Cẩm đồ hình, như ta đã ghi lại trên đó, ta tin chắc là ta đã phát hiện một loại nội công tâm pháp thượng thừa... Bản thân ngươi đang có diệu lực cực kỳ quý báu của Cửu diệu Tử Linh thảo bổ trợ, nếu ngươi chuyên chú luyện theo, nhất định sẽ thu được kết quả ngoài ý muốn.

Và quái nhân lại mỉm cười với tiểu Thiên :

- Ngươi chưa từng luyện võ nên xem ra ngươi có phần hồ hững với những gì ta vừa nói! Được rồi, để ta giải thích cho ngươi hiểu! Điều tiên quyết để có công phu hơn người là cần phải có nội công thâm hậu! Muốn có nội công thâm hậu ngươi phải có tâm pháp thượng thừa. Mà tâm pháp thượng thừa... hà... hà... hiện ngươi đã có trong tay! Ngươi thử đọc xem, ta ghi có rõ không?

Chẳng hề tỏ ra phần kích như thái độ hiện giờ của quái nhân, Tiểu Thiên chỉ nhẹ nhàng cúi đầu đáp tạ :

- Tiểu bối hiểu rồi! Đa tạ thịnh ý và sự tài bồi của tiền bối.

Nhưng quái nhân vẫn bảo :

- Ngươi chưa xem qua kia mà? Đầu vội gì phải nói lời đáp tạ?

Phát hiện Tiểu Thiên không những không chịu xem mà dường như còn đang có ý nhét tất cả những chiếc lá vàng khè vào bọc áo, quái nhân bất bình đưa tay giằng lại :

- Tại sao ngươi không chịu xem? Ngươi xem thường tâm huyết của ta hay...

Quái nhân bỗng dừng lời! Và sau đó ở quái nhân liền xuất hiện sự kinh ngạc tột bậc :

- Sao lại thế này? Những chữ ta cố tình dùng vật nhọn châm vào để lưu lại kinh văn, tại sao bây giờ chỉ còn là những vết lam nhàm? Chữ không ra chữ? Tại sao chứ?

...

Đình tâm không cho quái nhân biết điều đó, nhưng không ngờ lại bị quái nhân phát hiện, Tiểu Thiên ái ngại cho sự tuyệt vọng của quái nhân :

- Lũ kiến! Chính lũ kiến đã phá hủy tất cả!

Quái nhân sáu một lúc bàng hoàng và tuyệt vọng, bỗng ngửa mặt cười dài :

- Sao ngươi không nói sớm hơn? Ngươi sợ ta phiền não vì bao công lao của ta đã bị lũ kiến rắc rối phá hủy? Tốt, tốt lắm, ngươi là một đứa bé tốt! Ha...Ha...

Ngờ quái nhân vì tuyệt vọng sẽ bị quan, Tiểu Thiên có phần mừng vì quái nhân có thừa định lực để vượt qua điều đó!

Bất ngờ quái nhân ngưng cười :

- Không được! Tâm huyết của ta không thể trong phút chốc bị tan thành mây khói! Ngươi mau lại đây!

Bảo Tiểu Thiên lại nhưng chính quái nhân đã dùng tay lôi nó đến!

Vừa ấn Tiểu Thiên ngồi xuống, quái nhân vừa thăm thì nói như rót vào tai :

- Tuy ta không thể nhớ hết những gì ta đã ghi nhưng đại lược tâm pháp đó là thế này...

Vừa làm thăm giảng giải cho Tiểu Thiên hiểu về tâm pháp Thất Cầm, quái nhân vừa đặt bàn tay vào ngay phản bụng dưới của Tiểu Thiên! ở đó, như Tiểu Thiên cảm nhận, đang có một luồng nhiệt khí cứ từ từ thâm nhập vào bên trong thân thể Tiểu Thiên!

Do không biết quái nhân đang làm gì nên Tiểu Thiên dù kinh ngạc nhưng vẫn chú tâm nghe từng lời giảng giải.

Thanh âm của quái nhân cứ nhỏ dần, nhỏ dần...

Sau cùng Tiểu Thiên bàng hoàng khi nghe quái nhân nói qua hơi thở nhẹ nhàng tở.

- Nhờ tâm pháp đó, ta cũng đã tái luyện được mười năm công phu tu vi? Ta tặng tất cả cho ngươi! Nhớ... hãy cùng công phu Thất Cầm... đánh lại... đánh lại tên súc sinh... Hồ... Khắc...

Bàn tay của quái nhân liền rời ra, luồng nhiệt khí thâm nhập cũng chấm dứt!

Tiểu Thiên bật kêu khi nhìn thấy thân hình của quái nhân lao đảo :

- Tiền bối!...

Quái nhân cố mở mắt nhưng rốt cuộc chỉ là những tia mắt đã lạc thần!

Tiểu Thiên gào lên :

- Tiền bối!

Quái nhân hé miệng :

- Ta!... Hự!

Thế là hết! Quái nhân nhắm mắt, ngậm miệng! Lão đã vĩnh viễn ra đi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Cách luyện công kỳ lạ

Đang tìm địa điểm khô ráo để an táng quái nhân, Tiểu Thiên bỗng giật mình vì nghe có tiếng hỏi :

- Ngươi không chết? Cũng như lão quỷ kia suốt mười năm qua vẫn sống?

Tiểu Thiên quay người nhìn về phía có tiếng phát thoại :

- Là lão? Hồ Khắc Vọng?

Lão ác đạo Linh Hóa xạ ánh mắt ghê người nhìn Tiểu Thiên :

- Tính danh của ta là do lão quỷ kia nói cho ngươi biết? Lão còn nói những gì nữa với ngươi?

Tiểu Thiên khiếp hãi, không dám nhìn vào mắt ác nhân! Nó từng bước thụt lùi :

- Không!... Không còn gì nữa!

Lão đạo Linh Hóa gầm lên :

- Nói dối! Lão phải nói cho ngươi biết về Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc!

Tiểu Thiên lùi nữa :

- Không hề! Có chăng chỉ là những nghi ngờ của lão, khiến mười năm trước lão đã nhẫn tâm hãm hại chính nghĩa huynh của lão.

Đang lúc nói những lời này Tiểu Thiên vô tình chạm vào ánh mắt của lão đạo Linh Hóa, ánh mắt tràn đầy hung quang của lão khiến Tiểu Thiên kinh tâm động phách!

Do kinh tâm, khi bị vấp vào một mô đất nhỏ ở phía sau, Tiểu Thiên phải chấp chới ngã xuống!

Huych!

Do bị ngã bất ngờ từ trong người Tiểu Thiên liền rơi ra một chiếc lá nhỏ!

Lão đạo nhìn thấy, hai mắt sáng rỡ - Cứu diệp Tử Linh thảo?!

Phát hiện đã đánh rơi một chiếc lá Tử Linh thảo, Tiểu Thiên đành tiếc rẻ nhảy lùi lại do nhìn thấy lão đạo đang tung người lao đến và dễ dàng vồ lấy chiếc lá!

Thoáng bắt ngờ vì nhận ra cú nhảy lùi của bản thân không hiểu sao lại nhanh và mạnh ngoài sức tưởng, Tiểu Thiên càng thêm bất ngờ khi nghe lão đạo quát :

- Ai đã truyền khinh thân pháp cho ngươi?

Chợt hiểu, cú nhảy nhanh vừa rồi có phần nào giống với công phu khinh thân pháp như đã có lần nhìn thấy Đàm Khoát thi triển, Tiểu Thiên biết đây là do luồng nhiệt khí kỳ bí đã được quái nhân truyền sang!

Cho đây là cơ hội tốt, Tiểu Thiên vội nhìn vào phía sau lão đạo và kêu lên :

- Có người đến? Là Ngũ Hành bang?!!

Tưởng thật, lão đạo Linh Hóa quay người nhìn lại!

Không bỏ lỡ cơ hội, Tiểu Thiên lập tức quay đầu bỏ chạy...

Vù!...

Nghe tiếng động lão đạo biết đã mắc lợm bèn quay trở lại và quát lên một tiếng to như tiếng sấm :

- Tiểu oa nhi muốn chết! Đứng lại!

Vút!

Biết lão đạo Linh Hóa thế nào cũng đuổi theo. Tiểu Thiên ngay khi nhìn thấy một khe đá hẹp có vẻ khá sâu vội chui tọt vào.

Vù..

Thật kịp lúc, Tiểu Thiên nhìn thấy lão đạo vẫn giậm dừ lao vượt ngang khe đá.

Vút!

Chờ lão đi thật lâu có nghĩa là đủ xa, Tiểu Thiên quay người định chui ra. Bất ngờ, nó phát hiện ở ngay bên tả, cũng nằm sâu trong khe đá, có một huyệt khẩu nhỏ và từ đó thoang thoang đưa ra từng làn gió mát!

Không chút ngần ngại. Tiểu Thiên khom người, chui luôn vào huyệt khẩu! Được một lúc, do huyệt khẩu thu hẹp Tiểu Thiên phải nằm sát xuống mới có thể bò qua!...

Bất chợt, theo huyệt khẩu từ đâu đó ở phía trước cứ đưa đến những thanh âm quái lạ...

Ầm.. ầm...!!!

Kinh nghi, Tiểu Thiên tuy vẫn bò nhưng là bò thật nhẹ nhàng!...

Thanh âm đưa đến càng lúc càng lớn.

Ầm.. ầm...!!!

Thanh âm vang đến cứ đều đều khiến Tiểu Thiên tuy vẫn hãi sợ nhưng đã dần dần trấn tĩnh! Nó bò nhanh hơn!

Bất thành linh huyệt khẩu nó đang bò bỗng dốc chúi xuống! Tiểu Thiên bị rơi và rơi đúng vào làn nước giá lạnh!

Trong tâm trí nó liền hiện lên hai chữ “Nước ngầm!” Đó cũng là lúc toàn thân nó bị nước cuốn đi.

Ào ào...

Cổ nhin hơi để chỉ trì sự sống, Tiểu Thiên chợt hiểu những thanh âm đã nghe khi này là những thanh âm gì!

“Thác nước! Sau mạch nước ngầm sẽ là một thác nước? Phen này ta e khó toàn mạng”.

Chỉ nghĩ được đến đây, do nhin hơi đã lâu, tri giác của Tiểu Thiên dần mờ đi!

Nó bất tỉnh...

* * * * *

- Chủ nhân! Y tỉnh rồi!

Tiếng hô hoán của một nữ nhân khiến Tiểu Thiên phải kinh ngạc và mở bừng hai mắt!

Nó đang nằm ngửa, phải!

Trước mặt nó có ít nhất là ba cái đầu với những bím tóc đóng đưa đang nhìn nó với ý vui thích!

Bị nữ nhân ngắm nhìn; cho dù trong số ba nữ nhân này có đến hai người mà niên kỷ có thể nói đáng là tỷ tỷ của nó, Tiểu Thiên vẫn phải ngượng!

Nó ngồi bật dậy!

Và nó càng thêm ngượng khi phát hiện y phục nó đang mặc cũng là y phục của bọn nữ nhân.

Sự lúng túng của nó khiến hai nữ nhân cao niên phì cười :

- Người mặc y phục này trông xinh đẹp như những khuê nữ đài các!

- Nhất là đẹp hơn nếu so với bộ y phục đã rách nát của người!

Nghe nhắc đến y phục đã rách nát, Tiểu Thiên hốt hoảng :

- Nhị tỷ tỷ đã làm gì y phục của đệ? Mau trả lại cho đệ!

Một nữ nhân cao niên đưa tay chỉ qua một bên :

- Ai thềm lấy của người! Bọn ta vớt ở kia kia!

Đưa mắt nhìn theo, Tiểu Thiên mừng rỡ vội vàng nhào đến và chụp lại y phục của nó!

Ngờ nó định mặc vào thay cho y phục nữ nhân nó khoác trên người, nữ lang thứ ba là người có niên kỷ chỉ suýt soát với Tiểu Thiên vội lên tiếng :

- Huynh bị ngã vào nước, có lẽ đã trải qua thời gian lâu nên y phục không còn nguyên vẹn nữa. Huynh đang mặc tạm y phục của muội! Chờ lát nữa Xuân tỷ tỷ về, sẽ có y phục khác cho huynh!

Như không quan tâm đến lời nói hàm ý giải thích đó, Tiểu Thiên vội vã cho tay mò tìm trong bọc áo đã sũng nước của nó! Lúc lấy tay ra, Tiểu Thiên mừng rỡ kêu lên :

- Nó vẫn còn! Hay lắm! Nó vẫn còn đây!

Một nữ nhân cao niên chợt bĩu môi khi nhìn thấy vật trên tay Tiểu Thiên chỉ là hai chiếc lá bé nhỏ :

- Tưởng gì, chỉ là hai chiếc lá vô dụng! Người chưa từng được ai giáo huấn về cách xử sự với ân nhân sao? Chính chủ nhân ta đã phát hiện ra người và đã lệnh cho bọn ta cứu người! Không những thế, chủ nhân ta còn rộng lượng ban cho người chính y phục mà chủ nhân ta thích nhất. Không những người không có lời đáp tạ mà người còn vì hai chiếc lá cố tình làm lơ trước lời giải thích của chủ nhân ta nữa! Đó là thái độ của người sao?

Tiểu Thiên bị quở trách đến đỏ mặt! Nó nhìn nữ lang vừa có những lời nhẹ nhàng với nó :

- Ân cứu mạng của...

Nó bỗng dừng lời vì chợt nhìn thấy đôi chân đang để trần của nó!

Nó đưa mắt nhìn quanh như muốn tìm kiếm và kêu lên :

- Chân của đệ! Ai trong chur vị đã cời bỏ...

Nữ lang nhỏ tuổi bắt ngờ đưa cho Tiểu Thiên một bao kiếm cũ kỹ :

- Huynh đang tìm vật này?

Quá mừng, Tiểu Thiên đưa tay chớp nhanh bao kiếm!

Thái độ của nó khiến hai nữ nhân kia bất bình!

Một người giận dữ bảo :

- Trông mặt người thì xinh đẹp, không ngờ lời lẽ về thái độ đều là vô lễ! Thật uổng công bọn ta đã cứu người!

Biết lỗi, và lại những vật cần tìm đã tìm lại đầy đủ, Tiểu Thiên đứng lên, vòng tay thù lễ với tất cả :

- Do sợ thất lạc những di vật của người thân, tiểu đệ đã có những hành vi thất lễ khó thể tha thứ! Một lễ này mong chur vị tỷ tỷ nhận cho, gọi là sự hối tạ của tiểu đệ!

Nữ lang nhỏ tuổi vội đưa tay ngăn lại :

- Huynh đừng quá khách sáo! Nếu đó là những di vật không thể để mất của huynh, muội hiểu, hành vi của huynh chỉ là bất đắc dĩ!

Quay qua hai nữ nhân kia nữ lang lên tiếng với giọng uy quyền rõ rệt :

- Hạ tỷ tỷ, Đồng tỷ tỷ! Cả hai không được cứ mở miệng ra là mắng người! Nếu còn tái phạm, muội lập tức trả cả hai về cho gia bá bá quản thúc!

Bọn họ có lẽ chỉ là thị tỳ của nữ lang kia nghe như vậy tỏ vẻ sợ hãi :

- Thuộc hạ biết lỗi rồi, sẽ không tái phạm nữa, mong chủ nhân lượng thứ đừng đưa thuộc hạ về với Đại lão gia!

Mỉm cười, nữ lang nọ quay nhìn Tiểu Thiên, nói thật ngây thơ :

- Họ tuy tốt nhưng đôi khi muội không thể khang dọa họ như vậy! Muội ở họ Hà; tên Như Thủy! Còn huynh muội phải xưng hô với huynh như thế nào đây?

Tiểu Thiên ngập ngừng một lúc mới có thể lên tiếng :

- Mãi gần đây tiểu sinh mới biết mình ở họ Giang! Tiểu thư cứ gọi là Giang Thiên cho tiện!

- Giang Thiên? Không được! Có lẽ huynh lớn tuổi hơn muội, muội sẽ gọi là Giang huynh!

Tiểu Thiên bối rối :

- Tuổi của tiểu sinh chưa đến mười ba...

Như Thủy reo lên :

- Chưa đến nghĩa là sắp đến! Muội chỉ đúng mười hai thôi! Như vậy, huynh đủ tư cách làm huynh của muội rồi! Đã lâu rồi muội chỉ muốn gọi ai đó là huynh như trước kia muội đã từng gọi!

Tiểu Thiên nhăn mặt :

- Tiểu sinh chỉ là người là người tứ cố vô thân, so với Tiểu th...

Như Thủy vẫn nhanh miệng :

- Muội cũng vậy, đâu khác huynh! Song thân đã mất, đến vị biểu huynh năm năm trước cũng bị thất lạc! Giang huynh nữ nào khước từ một ước nguyện tâm thường của muội!?

Tiểu Thiên đành gật đầu :

- Cảnh ngộ của tiểu thư quả nhiên không khác với cảnh ngộ tiểu sinh! Như vậy, tiểu sinh đành thất lễ xin được gọi tiểu thư là Hà muội theo ước nguyện!

Hà Như Thủy nhảy reo lên :

- Hay quá! Hạ tỷ tỷ nghe chưa? Đồng tỷ tỷ nghe chưa? Muội bây giờ có một nghĩa huynh rồi đây! Thích quá! Thích quá!

Tiếng reo của Hà Như Thủy vừa chấm dứt cùng một lúc với việc Tiểu Thiên phát hiện có một bóng người đang từ phía xa chạy đến, một tiếng kêu kinh ngạc cũng được đưa đến :

- Điều gì khiến chủ nhân thích thú đến vậy?

Vút!

Nhìn người đang lao đến cũng là một nữ nhân có niên kỷ xấp xỉ như hai thị tỳ Hạ - Đông câu hỏi của nữ nhân này chứng tỏ đó phải là một thị tỳ khác, và nếu Tiểu Thiên đoán không lầm thì chính là Xuân tỳ tỳ như Hà Như Thủy khi nãy có đề cập!

Đúng như Tiểu Thiên đoán, Hà Như Thủy đang lên tiếng, nói với nữ nhân mới đến :

- Lại đây nào, Xuân tỳ tỳ muội xin dẫn kiến, đây là Giang Thiên; người vừa được muội nhận làm nghĩa huynh!

Quay qua Tiểu Thiên, Như Thủy hớn hờ :

- Còn Giang huynh, đây là những người thường hay hầu cận muội! Gia bá bá và mọi người vẫn gọi họ là A Xuân, A Hạ, A Đông! Nếu Giang huynh không ngại, hãy gọi họ như muội thường gọi.

Tiểu Thiên gật đầu :

- Xuân tỳ tỳ! Đề được cứu mạng tất phải có phần của Xuân tỳ! Đề sẽ không quên đại ân này của chư vị tỳ tỳ!

A Xuân mỉm cười, hòa với nỗi vui mừng của Như Thủy :

- Giang huynh đệ chớ khách sáo! Bất luận ai, nếu được tề chủ nhân xem trọng và người đó nếu cũng muốn đối xử tốt với tề chủ nhân, A Xuân này sẽ xem người đó ngang hàng với chủ nhân!

Đưa mắt nhìn Như Thủy, A Xuân bảo :

- Lúc thuộc hạ vào trấn thành, thực hiện việc chủ nhân sai bảo, có nhận được tin truyền của Đại lão gia! Ý của đại lão gia là...

Như Thủy xua tay ngăn lại :

- Gia bá bá chỉ muốn gọi ta về thôi điều đó không cần phải vội! Còn việc muội nhờ Xuân tỳ đã thực hiện đến đâu?...

A Xuân vội vã trao cho Hà Như Thủy một bọc vải :

- Thuộc hạ đã mua đủ! Hy vọng sẽ vừa với Giang huynh đệ!

Biết đó là y phục của mình, Tiểu Thiên đưa tay đón lấy, đồng thời còn hỏi A Xuân :

- Đề phải thay đổi y phục, Xuân tỳ...

Hiểu ý. A Xuân đưa tay chỉ vào một rặng liễu phía xa :

- Cỗ xe của chủ nhân đang ở đó. Giang huynh đệ nếu không ngại xin cứ dừng tạm.

Tiểu Thiên nào dám chần chừ, vội vàng ráo bước đi đến nơi A Xuân chỉ!

Một lúc sau, khi quay trở lại, tay Tiểu Thiên vẫn cầm bọc vải và bên trong bây giờ là y phục của Như Thủy nay đã được Tiểu Thiên thay ra.

Trao trả cho A xuân. Tiểu Thiên lúng túng nói không ra tiếng

- Xuân tỳ? Cái này... à... à...

A Xuân mỉm cười nhận lấy bọc vải :

- Đã là nghĩa huynh của tề chủ nhân, chỉ mong sau này Giang huynh đệ luôn đối xử tốt, đừng bao giờ để tề chủ nhân buồn phiền! Làm được điều này, đó là cách Giang huynh đệ báo đáp bao công khó của bọn ta, hà tất phải nói lên những lời đáp tạ sáo rỗng.

Không riêng gì A Xuân, như sau này Tiểu Thiên mục kích. A Đông, A Hạ đều luôn quan tâm đến Hà Như Thủy! Họ mến Như Thủy, cứ như giữa họ không phải là chủ bộc mà là tỳ muội cùng chung cốt nhục.

Do đó thay vì nói lên những lời sáo rỗng hoàn toàn vô ích, Tiểu Thiên bỗng thốt lên những lời nói xuất phát từ đáy lòng :

- Tiểu đệ hiểu rồi! Là huynh muội, nếu cần tiểu đệ thà chấp nhận khổ lụy về phía mình còn hơn là để Như Thủy muội gánh chịu!

Câu nói của Tiểu Thiên vừa dứt, trên sắc mặt của A Xuân ngoài những biểu hiện hải lòng dường như còn có thêm sự ngỡ ngàng!

Điều đó khiến Tiểu Thiên nghi hoặc, ngỡ đã nói điều gì đó không đúng!

Và Tiểu Thiên chỉ hiểu tất cả khi nghe Hà Như Thủy đột nhiên lên tiếng :

- Vậy là đúng như dự định! Xuân tỷ! Muội giao cho Xuân tỷ toàn quyền điều động!

Với sắc mặt thật khản trương, A Xuân lập tức phản phó :

- Lệnh của Đại lão gia tuy không rõ ràng nhưng thuộc hạ hiểu ngay bây giờ chưa phải là lúc chúng ta quay về sơn môn! Hạ muội, Đồng muội? Hai người mau đưa chủ nhân và Giang huynh đệ vào xe! Sau khi cải trang xong, chúng ta cùng đưa chủ nhân đến Động Đình hồ! Nhanh lên nào!

Cũng khản trương không kém A Xuân, A Hạ và A Đồng cùng vội vã chạy về phía cỗ xe!

Kinh ngạc, Tiểu Thiên hỏi Như Thủy :

- Điều gì đã xảy ra? Dường như mọi người định đi đến một nơi nào khác và bây giờ phải chuyển hướng trở về phía Động Đình hồ?

Hà Như Thủy gật đầu thừa nhận :

- Bọn muội xa nhà đã lâu, đang định quay về Giang Nam! Nhưng như Xuân tỷ đưa tin, ở sơn môn hiện đang xảy ra biến loạn, đại lão gia mà Xuân tỷ vừa nhắc... chính là đại sư bá của muội, đại sư bá sợ muội bị liên lụy nên có lệnh ngăn cản bọn muội hồi sơn! Bọn muội đành phải chọn giải pháp khác là đi đến Động Đình hồ, nơi Tam sư cô của muội đang cư ngụ!

Tiểu Thiên hoang mang :

- Vậy còn tiểu huynh, không lẽ tiểu huynh cũng phải đi theo Hà muội?

Hà Như Thủy cười nhẹ :

- Đúng lý ra, như Xuân tỷ đã bàn, trong hoàn cảnh này bọn muội đành phải chia tay với huynh! Nhưng như muội giải thích và cũng nhờ câu nói khẳng khái vừa rồi của huynh xem ra A Xuân đã chịu theo ý muội! Nghĩa là sẽ cho huynh đi cùng? Thế nào! Hay huynh đã có nơi cần phải đi, không tiện đi chung đường với muội?

Tiểu Thiên đang muốn đến Giang Nam hoặc Động Đình Hồ, gặp cơ hội này có lý nào Tiểu Thiên bỏ qua!

Tiểu Thiên mỉm cười :

- Nói như vậy, nếu vừa rồi không có lời hứa của tiểu huynh. Xuân tỷ và cả Hà muội nữa vì không tin sẽ không chấp thuận cho tiểu huynh đi chung đoàn?

A Xuân đang quay lại và đã nghe câu Tiểu Thiên hỏi! A Xuân lên tiếng :

- Giang huynh đệ nếu có phiền trách thì xin cứ phiền trách ta! Ta đã nghĩ, lần đi này thế nào cũng chạm cường địch, nếu Giang huynh đệ không thật lòng như tể chủ nhân đã thật lòng, bọn ta đâu thể vì một người xa lạ mà phải tự gánh thêm phiền não! Nhưng bây giờ thì khác, Giang huynh đệ hoặc thật tâm hoặc nhờ khéo nói đã khiến tể chủ nhân vui lòng! Bọn ta dù phải chịu ít nhiều tân khổ quyết không để Giang huynh đệ gặp nguy hiểm!

Dù A Xuân đã lên tiếng nói nhưng Tiểu Thiên hầu như vẫn không nhận ra A Xuân trong lớp cải trang thần diệu!

Với chiếc roi da cầm trên tay, đầu được một dải lụa cột chặt che đi những lọn tóc mềm mại và tha thướt của nữ nhân, với cách phục sức mới, A Xuân hiện giờ trông ra dáng một xa phu sẵn sàng ra roi điều động cỗ xe song mã lẫn bánh!

Cũng vậy, khi A Hạ và A Đồng xuất hiện trong bộ dạng mới, Tiểu Thiên nhìn họ thật giống những đại hán uy mãnh: đao cài ngang lưng và tuần mã làm chân!

Họ đang đưa cỗ xe song mã đến!

Đưa tay vén rèm, A Xuân hỏi thúc :

- Chủ nhân và Giang huynh đệ mau vào xe! Chúng ta cần phải lên đường ngay!...

Do hãy còn nhỏ nên giữa Hà Như Thủy là Tiểu Thiên hầu như chưa lưu tâm đến vấn đề tỷ hiếm nam nữ, cả hai thân nhiên chui vào cỗ xe!

Sau khi buông kín rèm, A Xuân lại lớn tiếng điều động :

- Hạ muội đi phía trước mở đường! Đồng muội đoạn hậu và đừng quên lưu lại ám ký để sau này Thu muội dễ tìm! Đi nào!

Trót!...

Vung roi da. A Xuân lập tức cho cỗ xe phi nước đại!...

Đưa mắt nhìn ra ngoài. Tiểu Thiên cũng phải thần phục tài kỹ mã điều luyện của A Hạ Và A Đông cả hai, một chạy trước một đi ở phía sau, không hề làm chậm cước trình của cỗ xe mà cũng không tạo khoảng cách quá xa so với cỗ xe!

Tiểu Thiên kinh ngạc nhìn Như Thủy :

- Tiểu huynh không ngờ bọn họ là người thuộc giới võ lâm! Nhìn họ nào ai dám bảo họ là nữ nhân?

Hà Như Thủy cũng tỏ ra kinh ngạc :

- Giang huynh không biết võ công ư? Muội thật không ngờ đấy!

Tiểu Thiên thở ra :

- Thật sự thì... tiểu huynh chưa từng luyện võ. Hà muội tin lay không cũng không hề gì, bất quá tiểu huynh vừa được một lão nhân vô danh ban truyền cho ít nội lực! Nếu sau đó lão nhân không chết đi, có lẽ tiểu huynh sẽ không lâm nạn và cũng không bao giờ gặp Hà muội!

Như Thủy động tâm :

- Giữa huynh và lão nhân đó có quan hệ như thế nào? Sao lão bỗng dung ban tặng nội lực cho huynh?

Tiểu Thiên lắc đầu tỏ ý thất vọng :

- Tiểu huynh chỉ tình cờ gặp lão! Và cho đến giờ tiểu huynh vẫn chưa biết rõ tính danh của lão!

- Lão truyền cho huynh bao nhiêu nội lực?

Tiểu Thiên đáp theo sự hiểu biết :

- Lão mang thương tích đã lâu, theo lão nói... chỉ độ mười năm công phu tu vi gì đó!

- Mười năm? Vậy là nội lực của huynh cao thâm hơn muội rồi!

Như đã nghe những lời này, A Xuân ngồi ở phía ngoại bỗng hỏi vọng vào :

- Giang huynh đệ có thân thể như thế nào?...

Không muốn tạo thêm nghi kỵ cho A Xuân. Tiểu Thiên đáp :

- Tiểu đệ từ nhỏ đã côi cút, không rõ gia thế ra sao! Họ Giang của đệ là do đệ thuận miệng nói ra, nhân câu chuyện tiểu đệ rơi vào nước và nhờ đó được gặp gỡ Hà muội!

A Xuân à lên một tiếng :

- Những gì Giang huynh đệ vừa nói đều là sự thật?!

Tiểu Thiên nhìn thẳng vào mắt Hà Như Thủy :

- Cũng như những lời thật tâm tiểu đệ đã biểu lộ với Hà muội, những gì đệ đã nói hoàn toàn là sự thật, không hề có đến nửa lời dối trá!

Bức rèm ngăn cách giữa A Xuân và cỗ xe bỗng bật tung lên!

Và Tiểu Thiên thật sự bàng hoàng khi nhận ra tay của A Xuân vừa lao qua tấm rèm và chộp mạnh vào đầu vai nó!

Nhìn rõ sắc mặt sợ hãi của Tiểu Thiên, A Xuân thu tay về với một nụ cười hài lòng :

- Không kịp có phản ứng, quả nhiên chưa từng luyện qua công phu! Trong kinh mạch xuất hiện luồng chân khí bảo hộ, nội lực này ngang với mười năm công phu! Ta tin Giang huynh đệ!

Buông rèm xuống, A Xuân quay lại nhiệm vụ với cỗ xe vẫn đều đều lao đi!

Hà Như Thủy khẽ cười thành tiếng :

- Trong bọn họ Xuân Hạ Thu Đông, Xuân tỷ tỷ là người muội tin tưởng nhất! Điều gì Xuân tỷ tin thì muội cũng tin! Giang huynh đừng phiền trách Xuân tỷ!

Tiểu Thiên lắc đầu :

- Không những không phiền trách mà tiểu huynh còn cảm thấy tự thẹn với bản thân! Hà muội nếu muốn, đừng gọi ta là Giang huynh nữa!

Hà Như Thủy cũng lắc đầu, làm cho hai bím tóc buông lơi cứ đung đưa qua lại :

- Tạm thời huynh chưa minh bạch gia thế, muội vẫn sẽ gọi là Giang huynh! Giang là sông và Hà cũng là sông, muội thích chữ Giang này.

Và trước khi Tiểu Thiên kịp có phản ứng, Hà Như Thủy đột nhiên nói vọng ra ngoài với A Xuân :

- Xuân tỷ nghĩ sao? Chúng ta có cần thêm trợ thủ không? A Xuân ở bên ngoài cười vọng vào :

- Thuộc hạ cũng đang nghĩ đến điều này! Nhưng do chủ nhân chưa được phép của lệnh sư nên không thể tự quyết định, thuộc hạ xin mạn phép truyền cho y chút công phu của thuộc hạ, Chủ nhân nghĩ sao?

Hà Như Thủy nháy mắt với Tiểu Thiên :

- Gia sư đứng ở hàng thứ hai, sau đại sư bá và trước Tam sư cô! Bọn Xuân tỷ được gia sư nuôi nấng từ bé tuy không bá sư nhưng cũng được gia sư chỉ điểm một ít công phu, mỗi người một thứ công phu khác nhau! Xuân tỷ luyện chương, Thu tỷ luyện khinh công còn Hạ tỷ và Đông tỷ thì chuyên luyện đao kiếm?

Hiểu ý của Như Thủy qua cái nháy mắt, Tiểu Thiên lớn tiếng nói vọng ra :

- Tiểu đệ tuy có nội lực nhưng không biết cách vận dụng! Nếu Xuân tỷ hạ cố chỉ giáo tiểu đệ kính không bằng tuân lệnh!

Bức rèm lại được vén lên cho Tiểu Thiên nhìn thấy trên tay A Xuân vừa đưa vào có cầm theo một mảnh giấy xếp nhỏ!

Tiểu Thiên nghe A Xuân căn dặn :

- Đây là khẩu quyết để luyện Tam Phong chương, ba chiêu chín thức! Công phu này tạm đủ cho Giang huynh đệ tự phòng thân, hãy nhận lấy!

Vừa đưa tay tiếp nhận, Tiểu Thiên lại nghe A Xuân bảo :

- Ta không thích nghe những lời đáp tạ khách sáo chỉ mong Giang huynh đệ hãy ghi nhớ những gì đã hứa là đủ rồi!

Biết A Xuân muốn nhắc đến việc kết huynh muội với Hà Như Thủy, lời đáp tạ Tiểu Thiên đang định thốt ra đành phải thu lại.

Thay vào đó, Tiểu Thiên khề bảo :

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Hà Như Thủy thúc hỏi Tiểu Thiên :

- Tuy muội chưa từng thử luyện qua Tam Phong chương nhưng nếu có chỗ nào Giang huynh không hiểu, muội sẽ giúp huynh?

Nhìn vào mảnh giấy và sau khi đọc lướt qua, Tiểu Thiên cười gượng :

- Đừng nói là có một vài chỗ không hiểu, những gì được Xuân tỷ ghi ở đây, tiểu huynh đến nghe nói cũng chưa bao giờ được nghe! Như câu này chẳng hạn: “Đưa nội lực từ Đan điền truyền theo Nhâm mạch để đến tận chưởng tay...”! Đan điền là gì? Nhâm mạch là gì?

Hà Như Thủy tròn mắt :

- Đó là những đại huyệt quan hệ đến việc vận dụng chân nguyên. Giang huynh không biết thật sao?

Tiểu Thiên lắc đầu vài lượt :

- Tiểu huynh chưa được ai khai hóa hoặc chỉ điểm, đương nhiên là không thể biết!

Hà Như Thủy sau một lúc nhìn sững liền bắt đầu giải thích cho Tiểu Thiên hiểu :

- Đại huyệt Đan Điền là nơi phát sinh cũng là nơi tích tụ nội lực. Giang huynh nếu bây giờ khề vận lực ắt sẽ cảm nhận nơi bắt đầu dẫn lưu một luồng nhiệt khí! Nơi đó gọi là Đan điền!

Tiểu Thiên làm theo và phải kêu lên mừng rỡ với một tay đặt vào bụng dưới :

- Tiểu huynh nhận ra rồi! Huyệt Đan Điền nằm ở đây phải không?!

Hà Như Thủy gật đầu :

- Trên huyệt Đan Điền một ít, theo hướng chân nguyên đang dẫn lưu, Giang huynh sẽ nhận thấy sự thúc đẩy nhẹ nhàng từ huyệt Khí Hải!

Cứ như thế, hoặc bằng tay hoặc chỉ bằng lời nói. Hà Như Thủy tuân tự chỉ cho Tiểu Thiên nhận biết bộ vị của mười hai đại huyệt và gần một trăm linh tám trung huyệt!

Đến lúc Hà Như Thủy định chỉ điểm thêm vị trí của các tiểu huyệt đạo, A Xuân như đã lắng nghe từ đầu bỗng nói vọng vào.

- Chỉ dẫn một lúc nhiều như thế, chủ nhân không sợ Giang huynh đệ không nhớ hết sao?

Tiểu Thiên lập tức ứng tiếng đáp lại :

- Xuân tỷ đừng lo, tiểu đệ đã ghi nhớ tất cả rồi!

Hà Như Thủy kinh ngạc :

- Giang huynh nhớ hết thật sao? Trước kia muội phải năm bảy ngày mới có thể ghi nhớ tường tận! Đáng lý muội không nên nói tất cả cùng một lúc. Giang huynh chắc chắn sẽ lẫn lộn!

Tiểu Thiên mỉm cười :

- Không thể nào lẫn lộn được! Để tiểu huynh nói lại cho Hà muội nghe! Đây này, các đại huyệt và trung huyệt được phân bổ đều cho hai mạch Nhâm Đốc! Theo Nhâm mạch, từ Đan Điền trở lên sẽ là các huyệt: Khí Hải, Toàn Cơ, Trung Vũ, Cự Cốt...

Cứ như thế Tiểu Thiên vừa đọc vừa dùng tay chỉ vào thân mình nơi có các huyệt đạo vừa đọc.

Nghe xong, chính A Xuân kinh ngạc, phải đưa đầu qua bức rèm :

- Giang huynh đệ chỉ mới học sao lại nhớ được ngay?

Biết rõ ở A Xuân đang có sự nghi ngờ Tiểu Thiên lúng túng giải thích :

- Đệ vẫn thường như vậy, các kinh sách đọc qua nhiều lần là hai hoặc ba lần đã thuộc.

Thật bất ngờ. A Xuân nhanh tay chớp lại mảnh giấy khi nãy đã trao cho Tiểu Thiên :

- Những gì có ghi trong này đã được Giang huynh đệ nhìn qua rồi! Giang huynh đệ thử đọc lại cho ta nghe xem?

Nắm chặt hai mắt để nhớ lại, và Tiểu Thiên sau khi mở mắt hẳn bắt đầu đọc luôn một hơi :

“Muốn vận dụng nội lực để biến thành Tam phong chương, ở đệ nhất thiêu có ba thức! Thức thứ nhất là phải đưa chân nguyên từ Đan Điền qua Chí Hải đến Khúc Trì...”

Tiểu Thiên càng đọc thì A Xuân càng kinh ngạc! Vì nó đọc như người đã từng học đến lưu thông, ngoại trừ những sai sót không đáng kể! A Xuân như vẫn chưa tin, bất ngờ lên tiếng gọi A Hạ :

- Hạ muội? Hãy cho ta tạm mượn khẩu quyết Tam Phong kiếm của muội!

Những gì xảy ra trong xe đường như cũng được A Hạ và A Đông nghe hết! Do đó, có tiếng A Đông kêu lên :

- Khẩu quyết của Tam Phong đạo khó nhớ hơn, Xuân tỷ hãy thử lại xem nào?

Như A Đông vừa ném cho A Xuân một mảnh giấy tương tự mảnh giấy trước, Tiểu Thiên lại nhìn thấy cánh tay của A Xuân đưa qua tấm rèm :

- Giang huynh đệ cần bao lâu để thuộc hết khẩu quyết này?

Tiểu Thiên nhận lấy mảnh giấy và đọc lướt qua!

Sau một thời gian đủ cho Tiểu Thiên nếu nhanh lắm thì cũng chỉ đọc hai lượt, Tiểu Thiên trả mảnh giấy vào tay A Xuân :

- Tiểu đệ ghi nhớ hết rồi! Xuân tỷ nghe thử này: “Đạo pháp phải cương mãnh nên lực đạo phải được phổ vào thân đạo. Muốn như thế, chân nguyên nội lực thay vì truyền tâm chương phải bắt đầu từ uẩn mạch thông qua thân đạo. Cách biến chiêu như sau...”

A Xuân chờ khi Tiểu Thiên đọc xong mới kêu lên thẳng thốt :

- Hoàn toàn đúng với khẩu quyết Tam Phong đạo! Đông muội cảm thấy thế nào?

A Hạ có phần bất phục bỗng cho ngựa chạy chậm lại! Khi đã chạy ngang bằng với cỗ xe, A Hạ vén rèm và trao cho Tiểu Thiên một quyển sách mỏng :

- Đây là yếu quyết để luyện nội công. Nếu Giang huynh đệ sau khi đọc qua một lượt mà vẫn có thể ghi nhớ tất cả, nó sẽ thuộc về Giang huynh đệ!

Hà Như Thủy kinh tâm :

- Hạ tỷ tỷ! Đó chính là...

A Hạ cướp lời :

- Không sai! Tâm pháp này là do lệnh sư giao cho thuộc hạ, bảo phải trao tận tay Đại lão gia! Có như thế mới có thể minh chứng, hoặc Giang huynh đệ là người thật sự toong tuệ hoặc chúng ta đã bị Giang huynh đệ lừa dối! Chủ nhân yên tâm, yếu quyết này chưa thật sự đầy đủ chúng ta không ngại công phu bổn môn lậu truyền!

Hà Như Thủy lặng người nhìn Tiểu Thiên đang chú tâm chú mục dồn vào quyển sách mỏng!

Như A Hạ đang dõi nhìn, Tiểu Thiên chỉ đọc qua một lượt là lập tức trao trả cho A Hạ!

A Hạ kinh nghi :

- Giang huynh đệ đã thuộc?

Tiểu Thiên gật đầu và vừa nhắm mắt vừa đọc lại toa bộ, trong khi A Hạ phải dò theo sách...

- “Từ thừa Hồng Hoang vũ trụ là một khối hư vô? Có Vô Cực thì phải có Hữu Cực! Hư vô sinh Lưỡng nghi, Lưỡng nghi sinh Tứ tượng. Sau Tứ tượng là Bát quái, Ngũ hành! Trong Bát quái chỉ có Càn và Khôn là chủ đạo...”

A Hạ do quá kinh ngạc nên quên việc điều động tuần mã! Vì thế, khi Tiểu Thiên dứt lời, Hạ phơi mấy lần giục ngựa mới có thể chạy ngang hàng với cỗ xe!

A Hạ nhìn Tiểu Thiên như nhìn một quái vật :

- Làm cách nào Giang huynh đệ có thể ghi nhớ tất cả chỉ sau một lần đọc qua?

Tiểu Thiên nhún vai :

- Đệ không biết! Có lẽ như Hạ tỷ tỷ vừa nói, đệ thật sự được cao xanh phú cho thông tuệ khác người?

Hà Như Thủy xua tay định bảo A Hạ hãy trở lại nhiệm vụ, thì ở phía trước bỗng nghe tiếng A Xuân hô hoán :

- Tất cả hãy cẩn trọng người ở phía trước!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tàn Hồn chỉ

Vút! Vút! Vút!

Nhìn những nhân vật vừa xuất hiện, họ gồm năm người và đều cài đại đao ngang lưng, Tiểu Thiên chưa kịp hỏi đã nghe tiếng A Hạ lầm bầm :

- Không Động phái! Họ đến để làm gì?

Cũng một ý như vậy, ở phía trước có tiếng của A Xuân cố tình nói ra trầm trầm cho phù hợp với lối cài trang, là một vị xa phu :

- Tệ chủ nhân đang trên đường hồi trang, cho hỏi, chư vị huynh đệ Không Động phái có hành động này là hàm ý gì?

Nhân vật ra dáng đầu lãnh của nhóm người mới xuất hiện, chợt ném về phía A Xuân cái dò xét.

- Bổn phái nếu có gì thất lễ mong huynh đài bỏ qua cho! Chẳng hay quý chủ nhân là người thuộc trang nào trong Tam trang?

Nhìn qua rèm Tiểu Thiên thấy A Xuân dùng chiếc roi da chỉ vào thành xe bên tả :

- Đây là tiêu ký của tệ trang, chứ vị hà tất phải giả vờ như không biết!

Nhân vật nọ cười lớn :

- Thanh Trúc trang? Ha... Ha... Chúng tôi tin tức bọn ta nhận được hoàn toàn không lầm!

A Xuân biến sắc :

- Thế nào là không lầm?

Nhân vật nọ quắc mắt :

- À người chứ không phải ta đang giả vờ! Trên giang hồ ai lại không biết Thanh Trúc trang chính là tai mắt của Ngũ Hành bang và hiện nay Ngũ Hành bang đang xảy ra chuyện gì, không lẽ người không biết?

Tiểu Thiên hoàng khi nghe nhân vật nọ khẳng định như vậy! Và nó đang cố tránh Ngũ Hành bang nhưng do quý thần xui khiến nó lại tự đâm đầu vào một nơi được xem là tai mắt của Ngũ Hành bang!

Nhưng Tiểu Thiên phải hoang mang thập bội khi nghe A Hạ vừa giục ngựa tiến lên vừa nói lời phản bác :

- Thanh Trúc trang là Thanh Trúc trang, không liên can gì đến Ngũ Hành bang như các hạ nói. Một đảng thì ở tận Giang Nam; một bên thì ở mãi Động Đình hồ! Lời của các hạ xem ra không có căn cứ!

Nhân vật nọ lại cười :

- Có căn cứ hay không, chờ khi bọn người gặp Chương môn bốn phái sẽ rõ! Bọn người muốn thế nào? Tự ý đi theo ta hay chờ ta ra tay động thủ?

A Xuân khề rít :

- Giữa bốn trang và quý phái tuy không phải thân thiện nhưng cũng chưa bao giờ xảy ra hiềm khích! Hành vi này của các hạ phải chăng thật sự muốn cùng bốn trang đối đầu?

Choang!

Nhân vật nọ bằng thân thủ lợi hại đã bất ngờ bạt đao đưa ra phía trước!

Y còn quát :

- Từ Mã Thanh này bình sinh chỉ biết tuân theo lệnh dụ của những Chương môn nhân hành sự! Nếu phải đối đầu, đao của ta chưa bao giờ tỏ ra ngần ngại. Bọn người đi hay không đi? Nói!

A Hạ vùng cười lên :

- Các hạ đã không ngần ngại có lý nào đao của bốn cô nương lại chịu thua kém? Xem đao?

Choang!

Vù...

Vẫn ngồi trên lưng tuấn mã, A Hạ vừa bạt đao vừa cho ngựa phóng ào về phía Từ Mã Thanh!

Từ Mã Thanh có phần kinh ngạc khi nghe A Hạ trong võ phục nam trang nhưng khi tự xưng lại tự nhận là nữ nhân :

- Tam Phong đao pháp. Bọn người không phải người Thanh Trúc trang?! Càng tốt! Đỡ!

A Xuân bật cười lạnh lớt :

- Không sai! Và bọn người sẽ biết thế nào là sự lợi hại của bốn trang Huỳnh Phong? Xem chương!

Vút!...

A Xuân từ cỗ xe bỗng bật người lao vút vào những nhân vật Không Động phái còn lại. Khi đến đúng tầm, từ tâm chương của A Xuân liền xuất hiện một luồng cuồng phong uy mãnh!

Phe đối phương lập tức khoa đao và gầm lên vang dội :

- Tam Phong chương ư? Hãy xem đao pháp của bốn phái!

Choang!...

Vù!...

Choang!...

Vù!...

Không hiểu A Đông từ phía sau đã tiến lên phía trước từ lúc nào, ngay khi bốn nhân vật Không Động phải định tiến hành việc vây hãm một mình A Xuân, A Đông bất ngờ hất mạnh trường kiếm :

- Bốn người đánh một, bọn võ sĩ các ngươi không thấy thẹn sao? Xem kiếm!

- Véo!... Véo...

Đã từng đọc qua khẩu quyết Tam Phong chưởng và Tam Phong đao; ngay khi Tiểu Thiên minh bạch bọn người A Xuân không phải là người của Thanh Trúc trang, nghĩa là không liên quan đến Ngũ Hành bang nó hoàn toàn yên tâm và thật sự hớn hờ vì được dịp quan sát từng chiêu từng thức do A Xuân và A Hạ đang thi triển!

Cùng một lúc với những quan sát này. Tiểu Thiên không thể không nhìn thấy lợi thế của A Hạ! Ngồi trên lưng ngựa, tầm đao của A Hạ vô hình chung càng có thêm uy lực, khiến người đứng ở phía dưới là Tư Mã Thanh ngay chiều đầu đã tỏ ra kém thế!

Nhưng lợi thế của A Hạ không chỉ do ngồi ở trên cao, bản lĩnh của A Hạ dường như thật sự cao cường hơn Tư Mã Thanh!

Bằng chứng, như Tiểu Thiên đang nhìn sang phía khác, một mình A Xuân, tay không tác sát, vẫn nghiêm nhiên bình thủ với đối phương hai người đều có đại đao trong tay! Như thế cũng đủ biết Tam Phong chưởng hoặc Tam Phong đao đều có sự lợi hại nhất định! Càng nhìn Tiểu Thiên càng phấn khích! Và hoàn toàn dễ hiểu khi Tiểu Thiên vừa nhìn vừa bắt đầu hoa tay múa chân!

Ngồi ngay bên cạnh, những cử động của Tiểu Thiên đương nhiên đều được Hà Như Thủy nhìn thấy!

Thoáng mỉm cười, Hà Như Thủy khẽ chạm vào Tiểu Thiên :

- Như Giang huynh đã lĩnh hội ít nhiều công phu Tam Phong?

Tiểu Thiên giật mình và đỏ mặt nhìn Như Thủy :

- Xem ra việc luyện công cũng không có gì là khó khăn! Hà muội đừng cười tiểu huynh!

Hà Như Thủy lắc đầu :

- Giang huynh không những thông tuệ mà ngộ tánh cũng cao, muội mừng không hết đâu lý nào lại cười huynh?

Chợt đưa tay chỉ ra ngoài, Hà Như Thủy hỏi :

- Bọn đối phương năm người, chúng ta cũng năm người, Giang huynh có ngại việc động thủ không?

Biết Như Thủy muốn nói gì, Tiểu Thiên ái ngại lắc đầu :

- Tiểu huynh chưa từng cùng ai động thủ việc này...

Chộp vào tay Tiểu Thiên, Hà Như Thủy vừa lời vừa bảo :

- Đây là dịp tốt để Giang huynh lĩnh hội hết mọi biến hóa của công phu vừa luyện, đừng bỏ lỡ cơ hội! Chúng ta cùng đi nào!

Bằng kinh thân pháp mà Tiểu Thiên không ngờ là Như Thủy lại có, Như Thủy lôi Tiểu Thiên lao ra khỏi cỗ xe như một con gió lốc!...

Vút!...

Lúc đến khá gần A Xuân, Hà Như Thủy lên tiếng :

- Xuân tỷ hãy nhường một người cho Giang huynh nào.

Dứt lời, Hà Như Thủy trước khi buông tay còn xô mạnh vào người Tiểu Thiên!

Điều đó khiến cho Tiểu Thiên phải diện đối diện với một trong hai nhân vật đang giao chiến với A Xuân!

Còn đang lúng túng chưa biết phải làm gì Tiểu Thiên bỗng nghe một tiếng quát kèm theo đó là một vệt đao loang loáng cuốn thẳng vào Tiểu Thiên :

- Tiểu oa nhi muốn chết ư? Mau tránh, bằng không thì nạp mạng!...

Ào... ào...

Kinh tâm động phách, Tiểu Thiên định nhảy lùi thì nghe tiếng A Xuân đề tỉnh :

- Chớ vội kinh hoàng! Tránh sang tả một chút! Được rồi, phát chiêu đi?

Đến lúc này Tiểu Thiên mới biết nếu chỉ học thuộc khẩu quyết không thôi vẫn chưa đủ! Điều cần yếu là khi lâm sự phải có những phản ứng cấp thời và chuẩn xác!

Đây là điều Tiểu Thiên chưa đạt được!

Do đó, đang lúc Tiểu Thiên còn lập cập cho việc phát kinh thì đao của nhân vật nọ đã đến lúc cuộn đến.

Thất kinh, Tiểu Thiên chỉ biết kêu :

- Xuân tỷ...

A Xuân vẫn nhìn chừng về phía Tiểu Thiên, tiếng kêu của nó có phần làm cho A Xuân hài lòng Do vậy khi A xuân dịch người về phía Tiểu Thiên, vừa phát hiện đỡ hộ chiêu đao cho Tiểu Thiên, A Xuân vừa bảo :

- Cần phải thật bình tâm! Kể cả việc phát chiêu cũng không cần phải cầu nệ; cứ thuận chiêu phát chiêu là hay nhất! Giang huynh đệ cứ xem đây! Rõ! Đỡ!...

Ào... ào...

Ầm!...

Linh hội được phần nào qua cái gạt tay thoát trông thì nhẹ nhàng của A Xuân nhưng khi biến thành chưởng lực thì kết quả thật lợi hại, Tiểu Thiên hiểu chiêu thức chỉ là hình thức, điều trọng yếu chính là tùy thuộc vào nội lực thâm hậu hay không thâm hậu!

Do đó, ngay khi phát hiện có mộ nhân vật đang len lén da đao về phía A Xuân, ngỡ A Xuân mãi phát chiêu nên không thể hay biết. Tiểu Thiên lập tức phát kinh theo phản ứng tự nhiên :

- Định ám toán ư? Không được rồi! Đỡ!

Vù... Vù...

Nhìn chưởng phong thật sự phát ra từ tâm chưởng, Tiểu Thiên phấn khích đến phải tự mỉm cười...

Đang ngấm ngấm quật đao vào A Xuân, nhân vật nọ phát hiện có chưởng từ phía Tiểu Thiên lao đến! Y lập tức hồi đao và quay người thật nhanh về phía Tiểu Thiên :

- Tiểu oa nhi muốn chết! Đỡ!

Ào...

Đao phong cuộn cuộn và thân đao lấp lánh ánh dương quang làm cho Tiểu Thiên vừa kinh khiếp vừa thêm lóa mắt! Điều đó khiến cho Tiểu Thiên quên đi việc phát chưởng!

Thay vào đó theo bản năng tự nhiên, Tiểu Thiên co rúm người và thu hai tay ở trước mặt như muốn nhờ đó sẽ ngăn cản được chiêu đao quá uy mãnh của đối phương?

A Xuân đã phát hiện chiêu đao ám toán của đối phương nên đã quay lại.

Nhìn Tiểu Thiên đang phát chưởng giữa chưởng bỗng bỏ dở đã thế còn bị đao pháp của đối phương đe dọa sinh mạng; A Xuân bật thét lên thịnh nộ :

- Ngươi muốn chết! Mau buông!

Bằng thủ pháp bắt phạm, A Xuân khẽ vẩy tay, phát ra một tia kinh mãnh như sợi chỉ, lao thẳng vào thân đao của đối phương!

Viu... Viu...

Choang!

Là tia kinh tuy mãnh nhưng khi chạm vào thân đao, uy lực của tia kinh liền hiện rõ! Nhân vật nọ vừa bị chấn bay thanh đao vừa bị chấn động khiến hồ

khẩu tay phải rách toạc, mau tuôn ra ướt đầm ống tay áo! Y kinh hoàng kêu thất thanh :

- Tàn Hồn chi!? Ngươi là...

A Xuân bật lao đến với sát khí ngợp tràn :

- Câm! Mau nạp mạng!

Viu!... Viu!...

Lại một tia kinh thật mãnh xuất hiện cuộn xoáy đúng vào tâm thất của nhân vật kia!

Như nhận ra lai lịch và sự lợi hại của công phu này, nhân vật còn lại từ nãy giờ vẫn giao chiến với A Xuân vội vàng lao đến cứu nguy cho đồng bọn :

- Hóa ra bọn ngươi không thực thụ là người Huỳnh Phong trang!

- Khoan hãy đắc ý! Tiếp đao!

Ào... ào...

Thán nhiên nhìn ngọn đao cuộn đến đủ gần, xuất kỳ bất ý A Xuân phát xạ thêm một tia kinh mỏng mảnh nữa!

Viu... Viu...

Như vậy đồng một lúc A Xuân đã thi triển những hai tia kinh và chúng phân ra nhắm vào phe đối phương đủ hai người.

Tiểu Thiên chỉ còn biết trở mắt nhìn bản lĩnh thật sự quá cao minh của A Xuân!

Và khi kết quả xảy ra, lần đầu tiên Tiểu Thiên mới biết thế nào là cảm giác bàng hoàng khi phải chứng kiến cảnh thấy người ngã gục :

- Phập! Phập!...

- Oa!... Oa!...

- Phịch!... Phịch!...

Hai vòi máu cứ phun ra như suối từ hai lỗ thủng chỉ to bằng đầu ngón tay cho dù hai nhân vật kia đã hồn du địa phủ!

Với cảm giác quá đối bàng hoàng, toàn thân Tiểu Thiên như biến thành khúc gỗ vô tri vô giác, đến nỗi không thể nào nhìn thấy ba nhân vật Không Động phái còn lại cũng vừa bị những tia kinh lợi hại do A Hạ và A Đông phát xạ để đoạt mạng họ!

Tiểu Thiên chỉ bừng tỉnh khi nghe Hà Như Thủy gọi :

- Giang huynh! Chúng ta có thể đi được rồi!

Nhìn lại cảnh quang, nơi chỉ mới đây vẫn còn diễn ra những trận thư hùng, Tiểu Thiên giờ chỉ nhìn thấy những thi thể bất động với năm cái chết hoàn toàn giống nhau!

Như người mất hồn, Tiểu Thiên tuy cùng Hà Như Thủy bước vào trong cỗ xe nhưng hầu như nó không nhận ra điều đó!

Phải một lúc lâu sau đó nhịp lắc lư đều đều của cỗ xe đã phần nào giúp Tiểu Thiên hoàn hồn, thanh âm của Hà Như Thủy vang lên làm cho Tiểu Thiên hoàn toàn trở lại với thực tại :

- Giang huynh như chưa quen nhìn những cảnh trạng tương tự?

Hít một hơi thật dài để trấn tĩnh, Tiểu Thiên buột miệng hỏi :

- Tàn Hồn chi, đây là loại công phu gì? Tại sao mọi người phải dùng công phu đó để hạ sát hại...

Có tiếng của A Xuân từ phía ngoài vang vào :

- Bọn họ rõ ràng có ác ý với chúng ta! Ta không giết họ ắt sẽ bị họ giết! Đạo lý này có nhân vật giang hồ nào không biết!?

Tiểu Thiên lắc đầu :

- Tiểu đệ đã nghe rất rõ, họ chỉ muốn đưa chúng ta đến gặp ai đó! Nếu chúng ta không muốn đi cũng đâu cần phải giết họ!

A Xuân cất giọng thật lạnh lùng :

- Đó chỉ là cơ bọn họ đưa ra! Giang huynh đệ đừng quên bọn họ đã nói, nếu chúng ta bất tuân sẽ bị họ lấy mạng! Đây là một đạo lý nữa, Giang huynh đệ hãy nhớ, đao kiếm hoặc quyền cước vốn không có mắt, trong lúc động thủ kẻ nào kém kẻ đó phải chết! Lúc này, nếu ta không kịp ứng cứu thì hiện giờ này ngoài năm thi thể kia ắt phải có một thi thể nữa, đó là thi thể của Giang huynh đệ!

Bất phục, Tiểu Thiên định tiếp tục cùng A Xuân tranh biện thì bị Hà Như Thủy đưa tay ngăn lại :

- Xuân tỷ nói rất đúng! Sau này, nếu Giang huynh thật sự cùng ai khác giao thủ nhớ không được khinh suất! Bằng không, chính Giang huynh phải trả giá bằng sinh mạng! Điều đó thật không nên không phải!

Nhìn thẳng vào mắt Hà Như Thủy, Tiểu Thiên hỏi thẳng thừng :

- Thanh Trúc trang, không phải; Huỳnh Phong trang, cũng không phải. Rốt cuộc Hà muội và mọi người có xuất xứ như thế nào? Có hay không có liên quan đến Ngũ Hành bang?

Hà Như Thủy đáp thật nhỏ nhẹ :

- Thật ra thì...

A Xuân bỗng nói xen vào :

- Chủ nhân đừng quên những cảm điều của bốn môn!

Hà Như Thủy thoáng cau mặt :

- Xuân tỷ? Muội nghĩ muội nên nói cho Giang huynh biết! Vì điều đó trước sau gì Giang huynh cũng biết!

Có tiếng A Xuân thở ra :

- Chủ nhân là chủ nhân! Chủ nhân muốn thế nào cũng được, thuộc hạ thật không dám ngăn cản.

Nghe thế, Hà Như Thủy thoáng ưu tư :

- Thôi được! Muội chỉ nói những gì có thể nói, Xuân tỷ đừng thở ra như vậy nữa!

Nhìn lại Tiểu Thiên, vẫn đang chờ lời giải thích, Hà Như Thủy nói thật chậm, vừa nói vừa suy nghĩ :

- Trên giang hồ, ngoài võ lâm thất đại phái và một đại bang là Cái bang, vẫn còn những môn, bang phái khác! Có một câu ca vốn được truyền tụng trên giang hồ để ám chỉ những môn bang phái này! Đó là: Nhất bang Ngũ Hành - Nhất đạo Huyền Thông - Tiểu - Trường nhị Kiếm - Tam trang xưng hùng!

Tiểu Thiên gật đầu :

- Ngũ Hành bang, Huyền Thông Linh Đạo, Tiểu - Kiếm Chương Trung Xuyên Bách Bộ Hàn Nam Long - Lãnh Kiếm Phi Thủ Giang hồ đệ nhất kiếm Cao Sơn - Thanh Trúc trang, Huỳnh Phong trang! Hãy còn một trang nữa là đủ với câu ca này!

Hà Như Thủy nghi hoặc :

- Giang huynh cũng nghe nói về họ?

Tiểu Thiên có ý thở ra :

- Trên bước đường lưu lạc phần thì tiểu huynh tự nghe ngóng phần do lão nhân đã truyền nội lực cho tiểu huynh có đề cập đến! Kiến văn của tiểu huynh về giới giang hồ vẫn chưa phải là nhiều! Như cái gì là võ lâm thất đại phái tiểu huynh chưa từng nghe qua!

A Xuân từ phía trước lại xen vào :

- Giang huynh đệ có thể nói qua nhân dạng của vị lão nhân đó không?

Đã lường trước điều này, Tiểu Thiên bỗng cất giọng ai oán :

- Gọi là lão nhân vì đệ không còn cách nào khác để gọi! Thật ra khi hai bên chạm mặt, đệ phải gọi lão là quái nhân!

Hà Như Thủy kinh ngạc :

- Quái nhân? Tại sao?

- Lão bị thù nhân hãm hại, thân thể hầu như bị tàn phế toàn bộ! Mất một tay, hai chân bị hóa cốt! Ngũ quan lệch lạc do diện mạo bị hủy, lưỡi bị cắt nên muốn phát âm cũng khó!

Hà Như Thủy co rúm người :

- Nhân dạng này có gọi là quái nhân cũng phải! á chà, không ngờ trên đời này lại có hạng người ra tay tàn độc với đồng loại như vậy!

Tiểu Thiên lại thở ra :

- Nếu tiểu huynh biết hung thủ là ai nhất định sẽ cho kẻ đó nếm đủ mùi đau khổ để báo thù cho lão nhân!

A Xuân lên tiếng :

- Một nhân vật có thể bị kẻ thù đối xử như vậy ắt phải là một nhân vật có bản lĩnh! Tại sao chỉ còn lại mười năm công lực để trao tặng cho Giang huynh đệ?

Để đánh tan lòng nghi kỵ của A Xuân, Tiểu Thiên giải thích đúng như sự thật :

- Có lẽ đúng như Xuân tỷ nói! Chính lão nhân khi truyền nội lực cho đệ cũng thừa nhận rằng lão chỉ còn lại khoảng mười năm công phu!

Hà Như Thủy gật đầu :

- Có lẽ lão nhân đã phải hao phí nhiều chân lực bản thân cho việc chữa trị thương thế hoặc chi trả sinh mạng, nên khi gặp Giang huynh lão chỉ còn lại bao nhiêu đó!

Ngắm coi như việc tra hỏi đã hết Hà Như Thủy thân nhiên nói tiếp chuyện lúc này :

- Còn một trang nữa cho đủ Tam trang, đó chính là Hắc Sát trang mà Trang chủ chính là sư phụ của muội! lúc này muội đã không nói thật, công phu Tam Phong của bọn Xuân tỷ là do Tam sư cô của muội dạy! Về Tam sư cô cũng chính là Trang chủ Huỳnh Phong trang?

Tiểu Thiên kêu lên :

- Như vậy Trang chủ của nhị trang Hắc Sát, Huỳnh Phong nói như vậy đều là sư huynh sư muội?

Hà Như Thủy mỉm cười :

- Chưa hết đâu, đại sư bá của muội lại là Trang chủ Thanh Trúc trang!

- Thảo nào trên cỗ xe của muội, vẫn là người Hắc Sát trang nhưng lại về tiêu ký của Thanh Trúc trang! Nếu không có mối quan hệ này...

Hà Như Thủy gật đầu :

- Giữa muội và trang Thanh Trúc còn có mối quan hệ mật thiết hơn thế nữa! Gia mẫu và đại sư bá chính là bảo huynh bảo muội! Vậy những lúc cần phải nói chuyện trong thân tình, muội vẫn gọi đại sư bá là đại cửu cửu!

Tiểu Thiên bất giác hỏi :

- Vậy việc Thanh Trúc trang là tai mắt của Ngũ Hành bang, điều này phải hiểu như thế nào?

Hà Như Thủy chưa kịp đáp thì ở đâu đó phía ngoài bỗng có một giọng trầm trầm vang lên thật đột ngột :

- Vô lượng thọ Phật! Chư vị Thanh Trúc trang xin dừng lại!

Hà Như Thủy tái mặt :

- Vô Đương phái sao cũng đến?

Tiểu Thiên cũng phải hoang mang :

- Họ niệm Phật, Vô Đương phái cũng có người xuất gia sao?

Một lần nữa Hà Như Thủy định giải thích thì bị tiếng của A Hạ cắt ngang :

- Bọn ta là người của Hắc Sát trang! Chư vị đạo trưởng hãy mau mau nhường bước!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lãnh Diện Thần Minh Chưởng

Vén rèm nhìn ra, Tiểu Thiên thấy A Hạ vẫn cứ thúc ngựa định lao bừa vào những đạo nhân Vô Đang phái đang cố ý đứng ngáng đường!

Thâm lo sợ cho những đạo nhân nếu họ không kịp tránh ắt sẽ bị những vó chân mạnh mẽ của tuần mã do A Hạ điều động giầy xéo, Tiểu Thiên bất giác kinh ngạc khi mục kích rõ sự việc!

Một đạo nhân có dáng dấp không lấy gì làm to lớn bỗng ngang nhiên thò tay chộp vào hàm thiếc của con tuần mã!

Đang định lao đi vì bị A Hạ thúc giục con tuần mã do không thể thoát cánh tay đang giữ chặt hàm thiếc nên kinh hoảng kêu hí vang trời.

Là chủ nhân, A Hạ vì lo cho tuần mã nên bất ngờ đưa cao cánh tay quật mạnh xuống cánh tay của đạo nhân nọ :

- Có thái độ này, phải chăng đạo trưởng tự xem mình là cường sơn thảo khấu? Mau buông!

Vù!... Vù!...

Đạo nhân nọ không vì chiêu chưởng của A Hạ mà phải buông tay! Cánh tay còn lại liền được vị đạo nhân sử dụng!

- Dừng công phu Tam Phong sao nữ hiệp tự nhận là người Hắc Sát trang? Dừng tay nào!

Vù!...

Ầm!...

Họ ra chiêu thật nhanh và ở khoảng cách thật gần, tiếng chạm kinh làm cho cả hai phải cùng một lúc nhân nhượng!

Vị đạo nhân buông tay và bước lùi! Trái ngược lại, A Hạ tuy đã đem lại sự tự do cho tuần mã nhưng bản thân lại không thể tiếp tục ngồi trên lưng ngựa, tiếng chạm kinh đã hất A Hạ lộn ngược người về phía sau!

Tuần mã được tự do và không có người kìm cương, tiếng chấn kinh ngay bên tai làm cho nó giật mình lông lên, hí vang...

Vô tình, những vó chân của tuần mã bỗng lao thẳng vào một đạo nhân khác!

Tiểu Thiên kinh hoàng và chực kêu thì nhìn thấy đạo nhân nọ có những phản ứng thật linh hoạt!

- Đứng lại, không được hỗn!

Cùng với tiếng quát to như tiếng sấm nổ, đạo nhân nọ còn chộp hai tay vào hai chân trước của tuần mã!

Bị chộp như vậy, tuần mã không những vô phương thế lao đi mà còn bị lực kéo xuống khiến toàn thân nó phải từ từ khụy sát xuống!

Thương cho tuần mã, A Hạ định lao đến ứng cứu :

- Lão lỗ mũi trâu...

Bất ngờ A Xuân từ phía cổ xe bật lên tiếng quát :

- Hạ muội không được nôn nóng! Còn đạo trưởng, hạ thủ xin lưu tình!

Kết quả sau tiếng quát này là cả A Hạ lẫn vị đạo nhân đang khống chế tuần mã đều phải bưng tình trở lại!

A Hạ bước lui khi nhìn thấy đạo nhân nọ cũng từ từ buông tha tuần mã!

Sự việc bỗng trầm hẳn lại và chỉ bị phá vỡ khi có tiếng kêu hí... hí... của tuần mã vang lên!

A Xuân đồng đặc lên tiếng :

- Chư vị đột nhiên xuất hiện như thế này thật ra là có điều gì cần chỉ giáo?

Một đạo nhân lên tiếng :

- Ngũ Hành bang đang có những hành vi đi ngược lại công đạo! Được lệnh Chưởng môn sai phái, bản đạo chỉ muốn mời chư vị cùng lên tề phái một

chuyển!...

A Xuân mỉm cười :

- Chuyện của Ngũ Hành bang đâu có liên can gì đến bản trang? Lời của đạo trưởng, bọn ta e khó tuân thủ!

Đạo nhân nọ vẫn thản nhiên :

- Thanh Trúc trang là tai mắt của bang Ngũ Hành, do đó...

A Xuân cướp lời :

- Bọn ta là người Hắc Sát trang, đạo trưởng chớ nên quên điều đó!

Đạo nhân nọ không một chút bối rối :

- Đối với ai khác thì Hắc Sát và Thanh Trúc trang không có liên can! Nhưng đối với tệt phái Võ Đang, hai trang này thực chất chỉ là một, và Huỳnh Phong trang cũng vậy!

A Xuân lạnh giọng :

- Toàn là những lời nói khiên cưỡng, khó chấp nhận. Chẳng qua Võ Đang phái chỉ muốn làm khó dễ bản trang mà thôi?

Đạo nhân nọ cao giọng :

- Tùy nữ hiệp muốn nghĩ thế nào cũng được. Nếu không thể mời, bản đạo đành phải dùng võ lực vậy!

A Xuân cười lên :

- Chư vị dám ư? Ha... Ha...

Đạo nhân nọ phẩy tay về phía sau :

- Đã có kiếm trận Cửu Cung ở đây ý định của bản đạo không thể không thực hiện! Lên!

Sau cái phẩy tay ra hiệu của đạo nhân nọ, Tiểu Thiên nhìn thấy bọn đạo nhân gồm đúng chín người bỗng chạy ùa lên, tạo thành một vòng vây, vây kín bọn A Xuân ba người và luôn cả cỗ xe bên trong có Hà Như Thủy và Tiểu Thiên. Không những thế, chín vị đạo nhân cũng cùng một lượt rút xoạt chín thanh trường kiếm, tạo khí thế không thể tránh khỏi việc động thủ.

A Xuân bắt ngờ xông về phía trước :

- Hạ muội, Đông muội! Lên!...

Vút!... Vút!... Vút!...

Do sự di chuyển của bọn A Xuân, vòng vây của chín vị đại nhân cũng di chuyển theo, khiến cho cỗ xe lúc này đã vô tình nằm ngoài vòng vây của kiếm trận!

Như muốn Tiểu Thiên hiểu rõ hơn, bên trong xe Hà Như Thủy bỗng thì thầm :

- Nếu Thiếu Lâm phái có La Hán trận là công phu trấn sơn thì Cửu Cung kiếm trận của phái Võ Đang cũng có công dụng tương tự! Xuân tỷ vì sợ hệ lụy đến chúng ta nên cố tình đưa kiếm trận tiến xa lên phía trước! Giang huynh nên nhìn cho kỹ để biết rõ sự lợi hại của kiếm trận này.

Không cần Hà Như Thủy nhắc nhở, Tiểu Thiên từ nãy giờ tuy nghe nhưng mắt vẫn chú mục vào những diễn biến phía trước.

Ngay khi Cửu Cung kiếm trận chưa kịp ổn định phương vị, A Xuân đã bắt ngờ xuất chiêu...

- Muốn dùng võ lực ư? Vậy thì hãy xem đây!

Vù!...

Không chậm hơn so với A Xuân, A Hạ và A Đông cũng động đao động kiếm!

- Cửu Cung kiếm trận tuy lợi hại nhưng muốn bắt giữ bọn ta đâu phải dễ? Hãy đỡ!...

Ào!...

Véo!... Véo!...

Chín vì đạo nhân dù ra tay chậm hơn nhưng khí thế của chín thanh trường kiếm đương nhiên không phải tầm thường!

- Mau phát động kiếm trận! Đánh!...

Véo!... Véo!...

Ầm!... ầm!... ầm!...

Sau loạt chấn kinh đầu tiên, có phần thấy bất ổn, A Xuân bỗng hét toáng lên :

- Đã đến lúc khẩn trương, chúng ta không cần câu nệ tiểu tiết! Chủ nhân mau đi gọi A Thu đến đây tiếp lực!

Tiểu Thiên thoáng kinh ngạc :

- Gọi Thu tỷ tỷ ư? Bọn Xuân tỷ đánh không lại họ à?

Không đáp lời, Hà Như Thủy vội vã chui ra phía trước cỗ xe và Hà Như Thủy điều động cỗ xe chạy đi như một vị xa phu thật sự.

- Đi nào!...

Trót!...

Phát hiện điều này, bọn đạo nhân bỗng hô hoán :

- Bọn họ sắp có thêm viện thủ, chúng ta phải nhanh tay lên! Đánh!

A Xuân cười giong giả :

- Hạ muội! Đồng muội! Chúng ta cũng đánh thôi! Ha... Ha...

Véo!... Ầm!...

Trong khi đó cỗ xe được Hà Như Thủy cho chạy đi càng lúc càng nhanh! Và theo phương hướng, Tiểu Thiên có phần kinh ngạc! Nó thò đầu ra ngoài cỗ nói cho Hà Như Thủy nghe :

- Theo tiểu huynh hiểu, Thu tỷ nếu có đi thì phải đi phía sau chúng ta bởi thế mới có chuyện Hạ tỷ luôn luôn ghi lại âm ký! Sao Hà muội không chạy trở lại mà cứ tiếp tục chạy luôn về phía trước?

Vẫn không một lời hồi đáp, Hà Như Thủy bỗng rẽ ngoặt cỗ xe vào một khu rừng!

Cho cỗ xe dừng lại ở một nơi không lấy gì làm kín đáo, Hà Như Thủy đến lúc này mới lên tiếng :

- Chúng ta không thể tiếp tục dùng cỗ xe, vì dễ bị phát hiện. Giang huynh mau chọn lấy một con tuần mã! Nhanh nào!

Thấy Hà Như Thủy thuận thực tháo bỏ những dây chằng giữa cỗ xe và đôi tuần mã, biết Như Thủy có ý định như thế nào, Tiểu Thiên bối rối :

- Hà muội! Tiểu huynh chưa từng cỡi ngựa!

Hà Như Thủy có một thoáng phân vân :

- Huynh không biết?

Chép miệng, Hà Như Thủy tiếp :

- Được rồi! Chúng ta sẽ dùng chung một ngựa! Muội sẽ không bỏ mặc huynh!

Nhảy thật gọn gàng, Hà Như Thủy từ trên lưng ngựa nói vọng xuống xe :

- Giang huynh hãy đưa tay cho muội!

Tiểu Thiên vừa đưa tay ra lập tức được Như Thủy kéo mạnh lên!

Vừa thúc gót, Hà Như Thủy vừa kéo nhẹ dây cương :

- Đi nào!

Tuần mã phi mau và được Hà Như Thủy cho chạy trở lại con đường đang đi lúc nãy! Đến khi ngựa phi đều, Hà Như Thủy từ phía trước nói lại phía sau

cho Tiểu Thiên nghe :

- Muội không tìm Thu tỷ! Xuân tỷ nói như vậy là đã có ám hiệu! Chúng ta chạy trước, Xuân tỷ và mọi người sẽ thừa cơ tẩu thoát và chạy theo! Cũng trong ám hiệu này, lâu lâu chúng ta phải lưu lại ám ký để bọn A Xuân dễ dàng tìm thấy chúng ta!

Vừa nói, Hà Như Thủy vừa khẽ nghiêng người ném vào thân cây ven đường ba hòn sỏi nhỏ...

Viu...

Phập! Phập! Phập!

Nhìn ba hòn sỏi cắm ngập vào thân cây theo hình chữ phẩm, Tiểu Thiên hỏi :

- Ám ký đó có ý nghĩa gì?

Hà Như Thủy đáp :

- Tam trang xưng hùng! Ba điểm chấm tượng trưng cho Tam trang!

Tiểu Thiên gật gù :

- Tam trang hợp một! Ý nghĩa cũng dễ hiểu!...

Ngừng lời một lúc, Tiểu Thiên lại hỏi :

- Việc Thanh Trúc trang là tai mắt của Ngũ Hành bang...

Cũng như lần trước, hoặc Hà Như Thủy chưa kịp đáp hoặc như lần này Tiểu Thiên hỏi chưa dứt lời liền có sự việc khác xen vào cắt ngang!

Lần này là có tiếng kêu :

- Chủ nhân!

Nghe rõ thanh âm này, Hà Như Thủy cả mừng, cho ngựa dừng lại và gọi to :

- Thu tỷ tỷ đã đến rồi ư?

Vút!

Một nữ nhân xuất hiện và niên kỷ quả nhiên chỉ ngang bằng bọn A Xuân!

A Thu tỏ vẻ kinh ngạc :

- Còn mọi người đâu! Vị tiểu huynh đệ này là thế nào?

Hà Như Thủy bắt đầu thúc ngựa chạy tiếp :

- Chúng ta sẽ vừa đi vừa nói! Thu tỷ liệu chạy kịp không?

A Thu trầm giọng :

- Thuộc hạ cũng mới nghỉ ngơi xong! Nếu chỉ chạy khoảng trăm dặm trở lại thuộc hạ sẽ theo kịp! Nào!

Vút!

Nhìn một người chạy bằng hai chân vẫn mặc nhiên chạy ngang hàng với tuấn mã, Tiểu Thiên thán phục :

- Thảo nào Xuân tỷ bảo Thu tỷ chuyên về thuật khinh công! Thu tỷ lợi hại thật đấy!

Như biết A Thu vẫn có nhiều điểm muốn hỏi về Tiểu Thiên, Hà Như Thủy như lời vừa hứa bắt đầu thuật lại những tao ngộ của Tiểu Thiên!

A Thu thật sự ngạc nhiên về những gì vừa nghe, bất ngờ đưa Tiểu Thiên một mảnh giấy :

- Nếu Xuân tỷ và Đông muội đã truyền cho Giang huynh đệ chương pháp và đao pháp, Thu tỷ này cũng có khẩu quyết khinh công để làm quà diện kiến! Giang huynh đệ hãy thử phô diễn trí thông tuệ cho ta xem nào!

Cũng như những lần trước, sau khi đọc qua hai lượt, Tiểu Thiên trả mảnh giấy cho A Thu :

- Xem ra luyện khinh công dễ hơn luyện chưởng và luyện đao! Đệ sẽ làm thử, nếu có gì chưa đúng mong Thu tỷ chỉ giáo cho!

Do đây là công phu không cần thiết phải qua giao đấu nên Tiểu Thiên phần khích nhảy từ trên lưng ngựa xuống! Tung người cõ chạy theo ngựa! Tiểu Thiên nghe rõ tiếng A Thu phì cười :

- Giang huynh đệ không cần phong bế toàn bộ sự hô hấp! Hay thở nấp thật chậm trong lúc dồn chân khí lên thượng bàn! Được rồi, thân thể giờ đã nhẹ, chạy nào!

Vút!

Tiểu Thiên cố bám theo A Thu.

Vút!

Nhìn Tiểu Thiên hầu như đuổi kịp, A Thu tấm tắc :

- Bằng niên kỷ này, Giang huynh đệ bỗng nhiên có đến mười năm công phu, tiền đồ nhất định sẽ thành công, rất có thể trở nên cao thủ đệ nhất đó!

Bật cười, Hà Như Thủy vì quá phần khích cũng nhảy khỏi lưng ngựa :

- Chúng ta hãy tỷ đấu khinh công nào!

Vút!

A Thu có phần hốt hoảng :

- Chủ nhân sao lại dụng lực? Nhỡ bệnh trạng lại khởi phát thì sao?

Tiểu Thiên quay đầu nhìn lại :

- Hà muội có bệnh à? Bệnh gì?

Hà Như Thủy cười khúc khích :

- Muội khỏi bệnh rồi! Đây đâu phải lần đầu muội dụng lực! Lúc này khi gặp bọn Không Động phái...

Bất ngờ ở phía trước có tiếng quát vang lên :

- Gặp người của bốn phái thì sao? Người chạy đến đây, phải chăng bọn Tư Mã Thanh đều đã mất mạng?

Vút! Vút!...

Có năm người xuất hiện chặn lối!

A Thu sa sầm nét mặt :

- Vừa nhắc đến Tào Tháo liền xuất hiện! Chư vị muốn gì?

Bọn họ nhìn Hà Như Thủy :

- Tiểu cô nương sao không đáp lời? Bọn Tư Mã Thanh giờ đã ra sao?

A Thu tiến lên :

- Đây là chủ nhân của ta, chư vị nói năng nên giữ lời!

Vẫn không nghe Hà Như Thủy nói, bọn kia lập tức bạt đao :

- Rượu mời không uống, bọn người chỉ muốn uống rượu phạt sao? Đờ!

Vù!...

A Thu vùng tay phát kinh...

- Chớ vô lễ! Đờ!

Ào...

Ầm!... Choang!...

Bọn kia nhất tề hô hoán :

- Hóa ra là người Huỳnh Phong bang! Tất cả hãy xông lên? Đánh!...

Vù!... Vù!...

Do bị một đao ập đến, Tiểu Thiên cũng như Hà Như Thủy không thể không xuất lực!

Tiểu Thiên cũng bất chước bọn A Xuân, gầm lên một tiếng :

- Xem chừng!

Ào... ào...

Tiếng chạm kinh liên vang lên ầm..

Lần đầu tiên giao thủ, tiếng chạm kinh tuy không hại gì cho Tiểu Thiên nhưng sự vui mừng quá đáng lại làm cho chính bản thân Tiểu Thiên phải giật mình! Và điều đó suýt nữa gây nguy hại đáng tiếc!

Đao của đối phương lại cuộn đến, mang theo toàn bộ sự giận dữ lẫn nhục nhã :

- Một cao thủ như ta lại chịu kém người, một tiểu oa nhi miệng còn hôi sữa sao? Nạp mạng!

Vù... Vù...

Phát hiện bản thân đã chậm và đã bỏ lỡ mất tiên cơ, Tiểu Thiên do thiếu kinh lịch nên thay vì lùi lại tránh chiêu vẫn ngang nhiên phát kinh như muốn chuộc lại lỗi lầm vừa rồi :

- Tiểu oa nhi thì sao? Đừng nên xem thường tiểu oa nhi này! Hãy đỡ!

Ào... ào...

Cũng có thái độ như A Xuân độ nào, A Thu tuy đang cùng phe đối phương đồng hon giao chiến nhưng vẫn không ít lần dõi mắt nhìn xem từng động tĩnh của Tiểu Thiên! Do đó, hành động của Tiểu Thiên khiến A Thu bật hoảng :

- Giang huynh đệ, dừng...! Ồ! Không kịp rồi! Ác tặc, đỡ!

Vù... Vù...

Lúc A Thu kêu cũng là lúc chiêu chưởng của Tiểu Thiên đã phát ra một cách vô dụng, do ngọn đao của đối phương đã tiến đến quá gần. Quá cấp bách, A Thu đành từ phía xa phát xạ một tia chỉ kinh mỏng mảnh vào chiêu đao nọ.

Nghe tiếng A Thu kêu hoảng và còn nhìn thấy sinh mạng bản thân đang như chỉ mảnh treo chuông, Tiểu Thiên đến lúc này mới hiểu câu A Xuân đã nói: trong lúc động thủ, kẻ nào kém kẻ đó phải chết! Và chính bản thân Tiểu Thiên giờ đang rơi vào thế kém rõ rệt!

Phát hoảng Tiểu Thiên vội nhích động thân hình, nhảy bật về phía sau thật nhanh!

Vút!

Nhờ đó, lúc tia kinh mảnh tợ chỉ của A Thu chạm vào thân đao của nhân vật nọ, ngọn đao bị văng đi thật mạnh nhưng chỉ văng vào chỗ trống, không thể chạm vào Tiểu Thiên.

Choang!...

Vù!...

Chưa kịp hoàn hồn sau sự biến này, bên tai Tiểu Thiên bỗng nghe một nhân vật Không Động phái khác quát lên :

- Người vẫn chưa nạp mạng ư? Đỡ!

Hà Như Thủy đứng gần đó vội hô hoán nhắc nhở :

- Phải biết tùy thời tùy lúc, Giang huynh! Khi động thủ ngoài việc dùng sức cũng cần phải dùng đến trí nữa! Hãy cẩn trọng kìa!

Tiểu Thiên tuy chưa thể ngay lúc này lĩnh hội hết câu nói của Như Thủy nhưng chỉ ít cũng biết thế nào là tùy thời tùy lúc! Do vậy, đối với chiêu đao đang cuộn đến, Tiểu Thiên sau một thoáng mất suy nghĩ bèn lấy thoái làm tiến, dịch người tránh chiêu của đối phương.

Vút!

Chiều đao theo đà lao sọt ngang qua người Tiểu Thiên.

Vù!...

Chờ đến lúc đó, thấy người sử đao vì mãi phát chiều nên bây giờ vừa ở quá gần vừa hoàn toàn bỏ trống phần ngực, Tiểu Thiên xuất kỳ bất ý quật ngay vào đó một kinh! Đờ!

Ào... Àm!...

Nhìn đối phương phải đau đớn đến nhăn nhó mặt mày, Tiểu Thiên càng thêm phấn khích nhất là lúc nghe tiếng A Thu tán dương :

- Người có cơ trí như Giang huynh đệ quả nhiên dễ dạy bảo! Khá lắm! Hãy xem đây!

A Thu cũng muốn tỏ rõ uy lực nên sau tiếng quát, hai tay lập tức vung tán loạn.

Vù... Vù...

Viu... Viu...

Không chịu kém, Hà Như Thủy cũng hét vang :

- Xem chiều!

Ào... ào...

Bọn người Không Động phải trước những chiêu thức nhanh khôn tả của A Thu đã phải kêu thất thanh :

- Tàn Hồn chi?!...!

- Công phu Tam Phong của Huỳnh Phong trang!

Những loạt chưởng kinh liên vang lên.

Àm!... àm!...

Choang!... Choang!...

Do kém thế, bọn Không Động phải không hện mà nên, tất cả cùng cầm đầu bỏ chạy.

Vút!... Vút!...

A Thu bật tung người một cách thần tốc lao theo bọn họ bèn gót :

- Chạy đâu cho thoát! Đờ!

Viu... Viu...

Chực nhớ lại những cái chết thảm của bọn người cũng là Không Động phải trước Tàn Hồn chi do A Xuân thi triển, Tiểu Thiên sợ cảnh nọ tái diễn vội kêu lên...

- Hãy buông tha cho họ, Thu tỷ!

Nhưng A Thu vẫn quyết liệt xuất chiêu, khiến Hà Như Thủy vì bất nhẫn phải ra lệnh tương tự, A Thu mới chịu dừng lại.

Quay lại, A Thu tỏ vẻ khó chịu, nhìn Tiểu Thiên :

- Giang huynh đệ có biết lần này ta tha cho họ thì chính họ sau này sẽ gây không ít khó khăn cho bọn ta không?

Tiểu Thiên bối rối :

- Điều đó đệ không biết! Nhưng nhìn họ phải thảm tử, đệ không chịu được!

Hà Như Thủy xen vào :

- Thôi bỏ đi, Thu tỷ! Mọi người cũng không muốn xảy ra lạng sạt!

A Thu thở dài :

- Thuộc hạ cũng nào muốn! Nhưng mệnh lệnh của đại lão gia...

Dừng lại thật đột ngột, A Thu chợt hỏi về bọn A Xuân :

- Mọi người đâu cả rồi, chủ nhân?

Hà Như Thủy vội thuật lại những gì đã xảy ra và A Thu càng nghe càng lộ vẻ thất sắc! A Thu chép miệng :

- Bọn Xuân tỳ rồi thế nào cũng thoát, thuộc hạ tin chắc như vậy! Chỉ có điều, nếu chúng ta chỉ có ba người... việc tìm đến Huỳnh Phong trang không phải dễ!

Hà Như Thủy kinh nghi :

- Thu tỳ nói như vậy, phải chăng ở phía đại sư bá thật sự gặp khó khăn?

Thu cau mày :

- Không hiểu do ai đưa tin, người của các phái vì nghi ngờ đã cùng nhau kéo đến Tổng đàn Ngũ Hành bang gây hấn! Xem ra việc truy ra Càn Khôn Thiên Địa nhị tuyệt thức sẽ không dễ như đại lão gia đã định!

Tiểu Thiên kêu khê :

- Môn công phu gì đó Thu tỳ vừa nói, phải chăng là đệ nhất công phu hiện nay trong thiên hạ?

Ném cho Tiểu Thiên cái nhìn ngờ vực A Thu bảo :

- Giang huynh đệ xem ra cũng biết khá nhiều đấy!

Tiểu Thiên chưa biết phải giải thích thế nào về sự hiểu biết này thì may thay Hà Như Thủy lại hỏi :

- Sao bảo đại sư bá đã hoàn toàn không chế tình hình?

A Thu quay lại đáp :

- Đó là chuyện lúc trước! Sau này đại lão gia mới hay công phu đó đã được cất giấu ở một nơi kín đáo, không thể tìm thấy ngay được!

Hà Như Thủy thoáng lo ngại :

- Hiện tình ở Huỳnh Phong trang như thế nào?

A Thu lắc đầu :

- Nếu đại lão gia buộc phải bỏ ý đồ, nhất định người các phái sẽ chú tâm đến Tam trang! Chủ nhân có muốn đến Huỳnh Phong trang cũng phải cân nhắc kỹ!

Hà Như Thủy nhắm tít :

- Quay lại Hắc Sát trang thì xa quá! Động Đình hồ tuy gặp nguy nhưng không phải ngay bây giờ! Nếu chúng ta đến kịp, và nếu đại sư bá có cơ may chúng ta sẽ xoay chuyển tình thế!

Đưa mắt nhìn Tiểu Thiên, Hà Như Thủy đột nhiên hỏi A Thu :

- Muội đang muốn đưa Giang huynh đến gặp Tam sư cô? Và nếu được thì đây sẽ là cơ hội tốt cho tiền đồ của Giang huynh sau này, Thu tỳ thấy thế nào?

A Thu có phần thận trọng :

- Người thông tuệ như Giang huynh đệ đương nhiên sẽ có nhiều cơ may được Tam nãi nãi thu nhận! Nhưng lai lịch của Giang huynh đệ...

Hà Như Thủy xua tay :

- Tuy không nói ra nhưng dường như Xuân tỳ đã không còn nghi ngại gì nữa, về điểm này Thu tỳ hãy cho muội một lời chân thật, ở Giang huynh Thu tỳ có phát hiện điểm nào giả dối?

A Thu lắc đầu :

- Hiện giờ thì chưa! Nhưng...

Hà Thu Thủy mỉm cười :

- Chưa là tốt! Vì nếu có giả dối, người nhiều lịch duyệt như Xuân tỷ hoặc Thu tỷ có lý nào dễ bị qua mặt!

Nhìn thấy Tiểu Thiên có phần ngờ ngác, Hà Như Thủy giải thích :

- Trong sư môn của muội, đại sư bá và sư phụ dù sao cũng đã thu được truyền nhân! Riêng tam sư cô cho đến giờ vẫn chưa tìm thấy người vừa ý. Muội muốn nhân cơ hội này diện kiến Giang huynh với Tam sư cô và muội tin chắc rằng thế nào Tam sư cô cũng hài lòng! Giang huynh nghĩ sao?

Chợt hiểu những gì hai người vừa bàn bạc là muốn loại bỏ những nghi ngờ về mình và từ đó sẽ có kết luận là dẫn kiến hay không dẫn kiến Tiểu Thiên cho một vị mình sư, Tiểu Thiên chớp mắt :

- Tiểu huynh có lai lịch không rõ ràng, Thu tỷ nói rất đúng, việc dẫn kiến e bất thành!

A Thu bỗng thay đổi thái độ :

- Ta nói như thế là chỉ muốn suy xét thật cẩn kẽ! Nhưng như chủ nhân vừa bảo, nếu đến A Xuân cũng không có ý gì thì ta cũng vậy! Người thông tuệ như Giang huynh đệ bất luận vị sư phụ nào cũng phải thích thú khi thu nhận!

Hà Như Thủy gật đầu :

- Chỉ cần Giang huynh chấp thuận là đủ! Về phần Tam sư cô, tự muội sẽ lo liệu!

Sau đó, Hà Như Thủy bảo A Thu :

- Muốn muội đến Động Đình hồ mà không gặp khó khăn, có lẽ phải cần đến tài khinh công của Thu tỷ!

A Thu mỉm cười :

- Chủ nhân muốn dụng kế hư trương thanh thế. Được! Thuộc hạ sẽ không để chủ nhân thất vọng!

Dứt lời, A Thu tung người lao đi mất dạng.

Tiểu Thiên chờ một lúc lâu vẫn không thấy Hà Như Thủy nói gì hoặc có hành động gì vội hỏi :

- Kế hư trương thanh thế là gì?

Hà Như Thủy chưa kịp đáp thì ở phía sau bỗng có một âm thanh lạnh lẽo vang lên :

- Dù là kế gì đi nữa, hai đứa bé nguoi đừng hòng thoát!

Quay nhìn về phía sau, cả Tiểu Thiên lẫn Hà Như Thủy đều phải bàng hoàng đến rụng rời tay chân!

Chỉ đứng cách họ độ hai bước chân, một nhân vật trung niên với diện mạo tuy uy nghi nhưng vẫn có phần nào giào quyet không hiểu đã xuất hiện tự lúc nào đang mỉm cười nhìn họ!

Hà Như Thủy vội lùi lại và cùng kéo Tiểu Thiên bước lùi, như phía trước là ác quỷ không bằng.

Tiểu Thiên bỗng nghe hơi thở của Như Thủy trở nên gấp gáp, nhất là lúc nàng thốt ra một câu :

- Lãnh Diện Thần Minh Chưởng! Chưởng môn nhân Không Đông phái?!...

Tiểu Thiên hoàn toàn chấn động...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Đại Ma lâm kỳ bí

Môn phái nào cũng vậy, luôn có một Chương môn nhân đứng đầu! Và nhân vật này để có một quyền uy tối thượng điều cần yếu trước tiên là phải có bản lĩnh cao minh đủ để phục chúng!

Không cần ai giải thích Tiểu Thiên cũng tự hiểu điều này! Và phải đối diện với một Chương môn nhân, nhất là Chương môn của phái Không Động đã có năm môn nhân bị sát hại, địch ý của đôi phương như thế nào Tiểu Thiên cũng đoán biết!

Do đó, Tiểu Thiên cũng có phản ứng nhanh không kém, lúc nghe Hàn Như Thủy buột miệng hô to :

- Chạy!

Quay người, Tiểu Thiên và Hàn Như Thủy song hành bỏ chạy!

Vút! Vút!

Lãnh Diện Thần Minh Chương buông tiếng cười lạnh :

- Lũ oa nhi các ngươi có chạy cũng vô ích! Ha... Ha...

Tiếng gió xao động vang lên ở phía sau phát ra thật mạnh, cho Tiểu Thiên biết Lãnh Diện Thần Minh Chương đã đến khá gần!

Biết có chạy nữa cũng vô ích Tiểu Thiên đột ngột kêu lên :

- Hà muội chạy đi! Tiểu huynh sẽ tìm cách ngăn chặn lão Lãnh Diện!

Vừa xoay người, Tiểu Thiên vừa hất mạnh cùng một lúc cả hai tay về phía Lãnh Diện Thần Minh Chương đang lao đến :

- Xem chương!

Ào... ào...

Tò ý xem thường, Lãnh Diện Thần Minh Chương chân không dừng bước chỉ cử lên một tay :

- Tam Phong chương? Chưa đủ tư cách! Đi!...

Vù!...

Àm..

Tiểu Thiên tuy bị chấn lùi nhưng vẫn làm cho đối phương kinh ngạc phải kêu lên “Úy! Nội lực khá đấy! Bản nhân đã xem nhẹ ngươi rồi! Lần này thì nằm xuống!”

Ào... ào...

Một luồng cuồng phong mang theo hơi lạnh bỗng ập đến Tiểu Thiên, khí thế như thác đổ đầu non!

Đang lúc bối rối, Tiểu Thiên không ngờ lại được nghe tiếng Hà Như Thủy hô hoán ngay bên cạnh :

- Đó là Thần Minh chương, không thể xem thường. Lui lại nào Giang huynh!

Hà Như Thủy nắm tay Tiểu Thiên lôi mạnh.

Vút!

Bất ngờ, có tiếng gầm kinh khiếp của Lãnh Diện Thần Minh Chương vang lên :

- Muốn lùi ư! Muộn rồi!

Quả thật đã muộn.

Àm! âm!...

Bị dư kinh chấn bay, sau đó là ngã lăn lông lốc, Tiểu Thiên thoáng kinh hãi khi phát hiện toàn thân Hà Như Thủy cứ run lên bần bật.

- Hà muội bị sao rồi!

Hà Như Thủy muốn đáp nhưng cứ lắp bắp mãi vẫn không nói nên lời.

Thanh âm của Lãnh Diện Thần Minh Chương vang lên đáp thay cho Hà Như Thủy :

- Ngươi muốn biết ả bị sao ư? Lạnh! Nếu ngươi muốn ả toàn mạng hãy giao ả cho bản nhân. Phần ngươi, ngươi hãy đến Huỳnh Phong trang và truyền đạt ý của bản nhân đến Trang chủ!

Tiểu Thiên động nộ, vùng đứng lên và hét giận dữ :

- Đây là thái độ của một vị Chương môn sao? Sao tôn giá không tự tìm đến Huỳnh Phong trang?

Lãnh Diện Thần Minh Chương cười nhạt :

- Nếu có thể dùng mưu đạt được ý đồ bản nhân đâu có lý nào từ chối? Bất tất phải rờn lòi, ngươi thuận hay không?

Tiểu Thiên vẫn lấy làm kỳ vì bản thân vẫn không cảm thấy lạnh đúng như Hà Như Thủy đang lạnh?

Do đó Tiểu Thiên bỗng nảy ý liều lĩnh :

- Tôn giá muốn truyền đạt ý gì?

Lão nói :

- Báo Trang chủ Huỳnh Phong trang, nếu không có kinh văn tuyệt học Ngũ Hành bang đưa đến, sinh mạng của ả sẽ bị bản nhân phế bỏ!

Hoang mang, Tiểu Thiên kêu lên :

- Tôn giá muốn chiếm đoạt công phu của Ngũ Hành bang?

- Không sai! Ngươi nên đi ngay thì hơn! Vì càng chậm, sinh mạng của ả kia càng khó bảo toàn!...

Tiểu Thiên thật sự bất bình :

- Muốn chiếm đoạt công phu của người sao tôn giá lại nhắm vào Huỳnh Phong trang?

Lãnh Diện Thần Minh Chương gắt :

- Ngươi hỏi để làm gì? Không nhắm vào Huỳnh Phong trang, bản nhân biết phải nhắm vào đâu?

Vốn có ý định là sẽ xuất kỳ bất ý đánh vào đối phương để hy vọng tìm thoát, nghe đến đây Tiểu Thiên lại nghĩ ra ý khác!

Nó cố nói bằng giọng thật hòa hoãn :

- Tiểu bối có một vật, nguyện đem ra đánh đổi với sinh mạng của Hà muội, tôn giá nghĩ sao?

Lãnh Diện Thần Minh Chương cau mày :

- Ngươi có vật gì?

Tiểu Thiên lấy ra một chiếc lá Tử Linh thảo :

- Là vật này, “Cửu diệt Tử Linh thảo”!

Hai mắt của Lãnh Diện Thần Minh Chương vụt sáng quắc! Lão chồm đến :

- Có thật là “Cửu diệt Tử Linh thảo”?

Sợ bị đối phương cướp, Tiểu Thiên vội thu kín chiếc lá vào lòng bàn tay :

- Tôn giá đòi hay không đổi?

Lão cười hềnh hếch :

- Bản nhân cần phải biết rõ thực hư mới có thể quyết định!

Tiểu Thiên xòe nhẹ bàn tay cho đối phương thấy lần nữa :

- Chính là vật do tự tay tiểu bối tìm thấy ở cạnh Khuyên Bích trì...

Khuyên Bích trì?!

Vừa kêu, Lãnh Diện Thần Minh Chương vừa lao ập đến với một bàn tay vươn thẳng vào chiếc lá trên tay Tiểu Thiên.

Vút!

Kinh hoàng Tiểu Thiên chỉ kịp kêu một tiếng :

- Đừng cướp mất...

Đúng lúc đó có một tia chớp chợt lóe lên và cả bàn tay lẫn thân hình của Lãnh Diện Thần Minh Chương đều phải lùi lại.

Viu!...

Thất kinh thì ít, giận dữ vì mất cơ hội đoạt lấy chiếc lá Tử Linh thảo thì nhiều, Lãnh Diện Thần Minh Chương gầm vang :

- Kê nào dám ám toán bản nhân?

Đáp lại tiếng gầm của lão, ở phía xa bỗng có một tràng cười vang lên :

- Cổ nhân lâu không gặp, tính tham vẫn không thay đổi! Người ở Đại Lương độ nào đây! Ha... Ha...

Sắc mặt thay đổi, Lãnh Diện Thần Minh Chương lập tức tung người lao về phía vẫn vang lên tiếng cười cợt nhạo :

- Hàn Nam Long, mau đứng lại!

Vút!...

Nghe rõ ba chữ Hàn Nam Long, Tiểu Thiên thoáng bàng hoàng!

Nếu đúng như lão Hỷ Khúc Đới Lập nhận định người đã chết ở Khuyên Bích Trì chính là Hàn Nam Long! Vậy còn Hàn Nam Long nào nữa vừa mới xuất hiện!

Đang ngờ ngạc như vậy, bỗng có một chuỗi thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu rót vào tai Tiểu Thiên :

- Chạy đi chứ, hài tử? Chạy?!...

Sực tỉnh và không cần biết là ai vừa lên tiếng nhắc. Tiểu Thiên lập tức khom xuống, xóc Hà Như Thủy dậy!

Chạm vào người của Hà Như Thủy, Tiểu Thiên mới biết toàn thân của Như Thủy đã hoàn toàn giá lạnh.

Ngờ Như Thủy đã chết, Tiểu Thiên suýt nữa phải bật lên tiếng gào!

Nghĩ lại, nó đưa tay ngang qua mũi Hà Như Thủy!

Phát hiện vẫn có những làn hơi đưa ra, Tiểu Thiên biết Như Thủy chỉ bị lạnh giá và chưa chết!

Chợt nhìn thấy chiếc lá Tử Linh thảo vẫn còn cầm trên tay, Tiểu Thiên nhớ đến lần nó đã nhờ lá này thoát khỏi cái chết vì lạnh...

Nhanh tay vò nát chiếc lá, sau đó Tiểu Thiên vừa vạch miệng Như Thủy vừa nhét tất cả vào!

Nó lăm bằm :

- Hãy thử một lá trước đã! Nếu cần, hãy dùng đến lá thứ hai!

Càng chờ đợi càng nôn nóng, vì thế khi thấy cơ thể của Hà Như Thủy có dấu hiệu ấm dần lên, Tiểu Thiên vội vàng xóc Hà Như Thủy lên vai!

Nó chạy bằng hết cả sức lực.

Vút!...

Chạy được một lúc lâu, Tiểu Thiên thoáng mừng khi nghe Hà Như Thủy trở mình và lăm nhăm hỏi :

- Ta đang ở đâu? Chuyện gì đã xảy ra?...

Tiểu Thiên chưa kịp lên tiếng, Hà Như Thủy bỗng có phản ứng thật đột ngột!

Vùng thoát khỏi tay đang ôm giữ của Tiểu Thiên, Hà Như Thủy còn thần tốc quật vào Tiểu Thiên một kinh :

- Ngươi là ai? Muốn đưa ta đi đâu? Đờ!...

Vù!...

Chỉ đến lúc ngọn kinh sắp chạm vào Tiểu Thiên, Hà Như Thủy mới nhận rõ sự lầm lẫn :

- Ôi chào! Là Giang huynh...

Muốn thu kinh về nhưng việc đó quả là khó đối với người chưa có bản lĩnh tuyệt cao, như Hà Như Thủy! Do đó...

Àm!...

Tiểu Thiên choáng người và loạng choạng mãi mới có thể ổn định cước bộ! Tuy nhiên qua thần sắc tái nhợt của Tiểu Thiên, Hà Như Thủy càng thêm áy náy và lo lắng!

Vội chạy đến với Tiểu Thiên, Hà Như Thủy hỏi dồn dập :

- Muội không kịp nhận ra huynh! Giang huynh cảm thấy thế nào? Sao huynh không tránh, cũng không ra tay ngăn lại?

Tiểu Thiên cười gượng :

- Tiểu huynh bị bất ngờ, Hà muội ra tay nhanh quá, khiến tiểu huynh...

Hà Như Thủy bỗng kêu lên :

- Phải rồi! Muội nhớ là muội đã bị Thần Minh chú咒 làm cho tê cóng, chân nguyên cũng vô phương vận dụng! Sao bây giờ muội bỗng trở lại bình ổn?...

Đang lúc Hà Như Thủy hỏi, trong nội thể của Tiểu Thiên bỗng xảy ra một chuyển biến kỳ lạ. Ngay chỗ bị Hà Như Thủy quật kinh vào không hiểu sao bỗng xuất hiện một luồng nhiệt khí. Và luồng nhiệt khí này thoát đầu làm cho chỗ đau giảm nhẹ đi, sau đó cứ lan tỏa dần về phía tứ chi, tạo cho Tiểu Thiên một cảm giác lâng lâng khó tả!

Không nghe Tiểu Thiên đáp, lại nhìn thấy thần sắc của Tiểu Thiên có phần khác lạ. Hà Như Thủy càng thêm hoang mang :

- Giang huynh...

Tiểu Thiên chợt thở ra. Sau đó xua tay và trấn an Hà Như Thủy :

- Tiểu huynh không sao! Chỉ có điều tiểu huynh vừa nhận thức được một việc! Có lẽ vì thế Hà muội mới mau chóng có được sự bình ổn và khôi phục nguyên trạng!

Cảm thấy khó hiểu, Hà Như Thủy hỏi :

- Chuyện gì đã xảy ra? Còn lão Lãnh Diện Thần Minh Chú咒 đâu?

Tiểu Thiên mỉm cười :

- Hà muội còn nhớ hai chiếc lá mà tiểu huynh đã nóng lòng tìm lại vì ngỡ đã mất?...

Hà Như Thủy nghi hoặc :

- Muội nhớ! Sao?...

Tiểu Thiên giải thích :

- Đó là “Cửu diệt Tử Linh thảo”...

Tiểu Thiên đang nói, bỗng có tiếng A Thu xen vào :

- Ai vừa đề cập đến “Cửu diệt Tử Linh thảo”?

Vút!

Nhìn thấy A Thu xuất hiện, Hà Như Thủy reo lên :

- Thế nào rồi, Thu tỷ! Sao Thu tỷ quay lại?

A Thu tuy đang muốn biết thêm về “Cửu diệt Tử Linh thảo” nhưng do câu hỏi của Hà Như Thủy là chủ nhân nên không thể không hỏi đáp :

- Theo lời chủ nhân, thuộc hạ định dùng kế nghi binh dẫn dụ những ai đang muốn đến Huỳnh Phong trang đi nơi khác! Nhưng điều đó xem ra không cần

thực hiện nữa!...

- Không cần! Tại sao, Thu tỷ?

A Thu cười vui :

- Có tin đưa về, Đại lão gia đã đạt ý đồ! Quần hùng các phái hiện giờ đều đổ dồn mọi chú tâm về Đại lão gia! Đường đi từ đây đến Huỳnh Phong trang hoàn toàn thông thoáng! Chủ nhân có thể yên tâm!

Hà Như Thủy lại hỏi :

- Thu tỷ có tin gì về bọn Xuân tỷ không?

A Thu gật đầu :

- Võ Đang phái cũng vì chuyện kia nên đã tự triệt thoái kiếm trận! Xuân tỷ và mọi người đang tìm cách tiếp trợ cho Đại lão gia đối phó với quần hùng!

Thật sự quan tâm, Hà Như Thủy vội hỏi thúc A Thu :

- Nếu như vậy, muội và Giang huynh sẽ tự đi đến Huỳnh Phong trang! Thu tỷ hãy kịp lên đường, cùng mọi người hỗ trợ cho Đại sư bá! Đi đi!

Vẫn muốn hỏi về “Cửu điệp Tử Linh thảo” nên A Thu tuy chân bước đi nhưng mắt cứ nhìn vào Tiểu Thiên!

Thấy vậy, Hà Như Thủy lại càng hỏi :

- Còn chờ gì nữa, Thu tỷ? Đi nhanh đi!

Có phần miễn cưỡng, A Thu tung người bỏ đi, điều đó khiến Tiểu Thiên phải thật sự dè dặt trong việc thổ lộ “Cửu điệp Tử Linh thảo” cho Hà Như Thủy!

Tiểu Thiên bảo :

- Như Thu tỷ rất quan tâm đến “Cửu điệp Tử Linh thảo”? Hà muội này... những gì ta sắp nói mong muội giữ kín, chớ vội thổ lộ cho ai khác biết!

Đến lúc này Hà Như Thủy mới nhớ đến những gì Tiểu Thiên đang nói dõ trước lúc A Thu xuất hiện.

- Có lẽ Giang huynh nói đúng! Thu tỷ rất quan tâm! “Cửu điệp Tử Linh thảo” là gì, Giang huynh?!

Tiểu Thiên đáp :

- Lúc này muội bị Thần Minh chúng làm cho lạnh cóng khắp người, với hai chiếc lá tiểu huynh đang giữ, chính là “Cửu điệp Tử Linh thảo”, tiểu huynh đã cho Hà muội dùng một! Kết quả thật không ngờ. Hà muội đã trở lại bình ổn, Thần Minh chúng đã bị hóa giải!

Vụt hiểu, Hà Như Thủy kêu lên vui mừng :

- Thật vậy ư, Giang huynh? Thảo nào lúc tỉnh dậy, muội có cảm nhận hơi thở khác thường và dường như bệnh trạng của muội cũng nhờ đó đã hoàn toàn thuyên giảm!...

- Bệnh.. Hà muội bị bệnh như thế nào?

Hà Như Thủy đột nhiên bảo :

- Muội sẽ giới thiệu sau. Bây giờ, muội muốn cùng Giang huynh dùng khinh công thử chạy đến Huỳnh Phong trang! Nếu trong lúc chạy, muội không cảm thấy điều gì trở ngại nữa, muội sẽ cho Giang huynh biết rõ bệnh trạng của muội! Đi nào!

Vút!...

Cũng muốn mau chóng đến Động Đình hồ, Tiểu Thiên vội chạy theo.

Vút!...

Được một lúc, Hà Như Thủy hớn hơ reo ầm lên :

- Hay quá! Muội đã thật sự khỏi bệnh rồi!? Chính Giang huynh đã cứu muội, giúp muội mau chóng đạt được ý nguyện!

Vui lây với cái vui của Như Thủy, Tiểu Thiên phì cười :

- Muội cũng một lần cứu mạng tiểu huynh! Thấy muội vui như thế này, tiểu huynh thật sự mừng!

Vẫn tiếp tục thi triển khinh thân pháp, Hà Như Thủy bắt đầu nói :

- Theo gia sư thuật lại, lúc muội lên ba, toàn gia đều lâm nạn! Muội cũng bị kẻ thù dùng thủ pháp tàn độc gây thương thế trầm trọng! Tuy muội được gia sư cùng với Đại sư bá và Tam sư cô tận lực chạy chữa nhưng cũng chỉ giữ được tính mạng của muội! Với thương thế đó đã trở thành căn chứng nan y, việc luyện công của muội hoàn toàn không thuận lợi. Bất luận là muội đang tự luyện công hay đang cùng người giao thủ gì cũng vậy, mỗi khi vận dụng quá sức, muội lập tức lâm vào tình cảnh huyết khí nghịch hành!

- Huyết khí nghịch hành là gì?

Hà Như Thủy thở ra :

- Đó là hiện trạng đại tối kỵ với người luyện võ. Người nào bị như thế nặng thì mất mạng, nhẹ thì bị tẩu hỏa nhập ma tàn phế suốt đời! Riêng muội do đã quen bị, và lại chân nguyên nội lực còn kém nên chỉ thường bị ngắt đi một lúc rồi thôi.

Tiểu Thiên chột hiểu :

- Thảo nào khi di chuyển. Hà muội luôn dùng đến xe! Là muốn tránh việc huyết khí nghịch hành?

Hạ Như Thủy nói với sắc mặt u buồn :

- Nào chỉ có việc di chuyển không thôi. Muội đi đâu cũng có bọn A Xuân theo hầu cận! Chưa hết, do việc luyện công không thuận lợi nên gia sư bấy lâu nay vẫn không thể dứt hết chân truyền...

Chột đổi giọng, Hà Như Thủy cười thành tiếng :

- Nhưng bây giờ thì khác rồi! Muội sẽ nhanh chóng báo cho gia sư biết! Nhất định gia sư sẽ vui mừng và nhờ đó, Tam sư cô càng xem trọng Giang huynh. Sẽ thu nhận Giang huynh làm truyền nhân!

Không mừng như Hà Như Thủy mong đợi. Tiểu Thiên lên tiếng hỏi một cách nghi ngại :

- Tiểu huynh vẫn muốn biết mối liên hệ giữa Ngũ Hành bang và Thanh Trúc trang! Nó như thế nào, Hà muội?

Hà Như Thủy trước khi đáp bỗng đổi hướng, chạy men theo một khu rừng. Và khu rừng này thoạt nhìn cứ như một nơi rất ít có người lai vãng! Do đó, tuy Tiểu Thiên vẫn nghe lời đáp của Như Thủy nhưng đối với khu rừng vẫn tạo cho Tiểu Thiên mối quan tâm kỳ quặc!

Như Thủy không để ý cứ đáp :

- Thật ra giữa Tam trang và Ngũ Hành bang không hề có liên can! Hay nói đúng hơn giữa Ngũ Hành bang và Tam trang từ xa xưa đã có những ân oán khó thể hòa giải!

Tiểu Thiên kinh ngạc :

- Vậy tại sao các phái cứ đề quyết Thanh Trúc trang là tai mắt của Ngũ Hành bang?...

Hà Như Thủy chột hạ thấp giọng :

- Muốn nói rõ điều này, muội cần phải cho Giang huynh biết qua nội tình của Tam trang! Và điều đó hiện giờ vẫn là điều cấm kỵ của bốn môn!

- Cấm kỵ ư? Nghĩa là Hà muội không thể nói?

Hà Như Thủy phân vân :

- Giang huynh đã là đại ân nhân của muội, đáng lý muội không nên giấu huynh...

Tiểu Thiên xua tay :

- Được rồi! Không nói cũng không sao! Chỉ có điều việc tiểu huynh đã cứu muội, tốt hơn hết muội đừng bao giờ đề cập đến với bất kỳ ai!

- Tại sao?

Tiểu Thiên cố ý mỉm cười :

- Quân tử thi ân bất cần báo! Hà muội chỉ cần hiểu như thế là đủ!

Càng thêm áy náy, Hà Như Thủy đột nhiên hạ thấp giọng hơn nữa, cho dù trước đó Hà Như Thủy đã một lần làm như vậy.

- Nếu vậy, muội có thể nói cho Giang huynh biết một phần nhỏ có liên quan đến nội tình của Tam trang! Mọi người bảo Thanh Trúc trang là tai mắt của

Ngũ Hành bang vì chính Trang chủ của trang này cũng là Đại sư bá của muội đã cố tình tiềm phục nhiều năm ở Ngũ Hành bang! Mục đích của Đại sư bá là làm cho Ngũ Hành bang phải bị hủy diệt?

Vụt hiểu, Tiểu Thiên kêu khẽ :

- Cùng với ý muốn này phải chăng lệnh Đại sư bá còn muốn chiếm đoạt công phu tuyệt học gì đó của Ngũ Hành bang?

Hà Như Thủy biến sắc :

- Làm sao Giang huynh lại biết rõ điều này?...

Tiểu Thiên thù người một lúc mới đem những lời nói của Chương môn Không Động phái thuật lại cho Hà Như Thủy nghe! Sau đó, Tiểu Thiên còn bảo :

- Lãnh Diện Thần Minh Chương mà có ý này, chứng tỏ việc các phái kéo đến Giang Nam, có lẽ cũng là Tổng đàn Ngũ Hành bang, họ cũng muốn chiếm hữu tuyệt học họ?

Hà Như Thủy đành phải thừa nhận và thối lộ thêm :

- Không sai! Giậu đồ bìm leo, các phái này dù là danh môn chính phái, họ vẫn có mong muốn là chiếm được tuyệt học đã một thời làm cho Ngũ Hành bang vang danh thiên hạ! Nhưng họ đã chậm hơn Đại sư bá của muội một bước!...

Nói đến đây Tiểu Thiên Và Hà Như Thủy do vẫn đi chuyển men theo khu rừng, Tiểu Thiên chợt hỏi :

- Nơi này kể như đã gần Động Đình hồ, là nơi phải có nhiều người lưu ngụ, tại sao vẫn tồn tại một khu rừng mà thoạt nhìn cũng biết là ít có người lui tới?

Hà Như Thủy đưa mắt nhìn vào khu rừng, sắc mặt đề lộ nỗi lo ngại mơ hồ :

- Muội từng nghe Tam sư cô bảo, khu rừng này có nhiều điềm kỳ quái! Đến tên gọi của nó cũng cho biết điều này! Vì thế, lần nào cũng như lần nào, hễ muội vừa đặt chân đến Huỳnh Phong trang thì lời căn dặn đầu tiên của Tam sư cô vẫn là: đừng bao giờ dại dột bén mảng vào Đại Ma lâm!

- Đại Ma lâm? Đó là danh xưng của khu rừng?...

Mối kinh ngạc của Tiểu Thiên làm cho Hà Như Thủy phải phì cười, nhưng cái cười của Hà Như Thủy vẫn đề lộ sự lo ngại kỳ bí :

- Không sai! Đó là tên gọi của nó! Giang huynh cũng vậy, nhớ phải tránh xa khu rừng! Ba chữ “Đại Ma lâm” không phải ngẫu nhiên mà có!

Bất chấp lời căn dặn của Hà Như Thủy, từ thâm tâm Tiểu Thiên đã có quyết định! Do đó, hầu như Tiểu Thiên không còn nói gì nữa dù vẫn đang cùng Hà Như Thủy đi đến tận Huỳnh Phong trang...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Vũ Mục Tàng Binh thất

Đến lúc gặp mặt, Tiểu Thiên mới biết tại sao bọn A Xuân vẫn gọi Tam sư cô của Hà Như Thủy là Tam nữ nãi!

Với niên kỷ xấp xỉ ngũ tuần, lại chưa từng có một đức lang quân, Tam sư cô của Hà Như Thủy không những có một khuôn mặt khó đâm đâm mà tính khí cũng hỷ nộ bất thường!

Thoạt đầu, vị Tam sư cô này có vẻ không hài lòng khi biết Hà Như Thủy tìm đến Huỳnh Phong trang mà không có bọn A Xuân ở một bên hầu cận! Đã vậy, bên cạnh Hà Như Thủy còn có thêm Tiểu Thiên, một đứa bé hoàn toàn xa lạ!

Nhưng khi nghe Hà Như Thủy nói qua về sự thông tuệ khác thường của Tiểu Thiên, thái độ của vị Tam sư cô đột ngột thay đổi!...

Tự xưng là nữ nãi, vị Tam sư cô bắt đầu sẵn đón Tiểu Thiên, mức độ càng lúc càng vồn vã khiến Tiểu Thiên khó chịu!

Do đó, dù trải qua một ngày thật sự vất vả mệt nhọc, đáng lý Tiểu Thiên phải được một giấc ngủ ngon thì nó cứ trần trọc và thao thức rất khó chợp mắt!

Suy nghĩ mãi nguyên nhân, sau cùng Tiểu Thiên nhận ra nó khó ngủ là vì nghĩ đến sự thân thiện giả tạo của Tân Lượng đã một thời gian làm cho nó hoàn toàn lầm lẫn!

Tân Lượm chỉ giả vờ thân thiện để thực hiện mưu đồ! Chính vì lý do đó sự sẵn đón gần như là quá đáng của Tam nãi nãi này làm cho Tiểu Thiên từ trong tiềm thức đã xuất hiện sự cảnh giác!

Và càng nghĩ Tiểu Thiên càng thấy nó cảnh giác là phải! Tam trang tiếng là ba nhưng thực chất chỉ là một! Bởi cả ba Trang chủ của Tam trang đều là đồng môn sư huynh sư đệ sư muội! Họ phân ra là để tạo thành một thế lực, chắc chắn là để đối đầu với Ngũ Hành bang, nếu giữa họ và Ngũ Hành bang thật sự có ân oán như Hà Như Thủy đã nói!

Nhưng, phải chỉ họ công khai cùng Ngũ Hành bang đối đầu có lẽ ở Tiểu Thiên sẽ không xuất hiện phần nào sự ác cảm!

Đang này, như Hà Như Thủy thốt lộ Trang chủ Thanh Trúc trang cũng là Đại sư bá của Như Thủy đã cố tình tiềm phục vào Ngũ Hành bang! Dùng thủ đoạn này để làm cho Ngũ Hành bang đi vào chỗ diệt vong, những vị tôn trưởng của Hà Như Thủy kể như đã sử dụng những âm mưu thấp hèn! Sự thành công của họ ít nhiều cũng làm cho mọi người mất đi sự kính phục!

Đang miên man nghĩ ngợi, trống điểm canh ba bỗng vang lên làm cho Tiểu Thiên giật mình :

- “Ta phải cố gắng ngủ mới được! Việc bái vị Tam nãi nãi làm sư phụ, giả như Hà Như Thủy đã gợi ý, đến mai ta phải tìm cách từ chối. Tư cách của họ nếu so với lão đạo Linh Hóa đâu có gì là khác! Một bên là ác nhân ra mặt, một bên thì ngấm ngầm, cả hai nếu kể ra chỉ là bên tám lạng bên nửa cân! Hừ!”

Tiếng trống canh đã dứt, Tiểu thiên đang cố dỗ giấc ngủ bỗng phải ngạc nhiên vì nghe nhiều thanh âm lạ kỳ vang ở ngay bên ngoài tịnh phòng của nó!

Dù không muốn nghe nhưng tai của Tiểu Thiên vẫn bắt được một mẫu đối thoại nhỏ!

Đầu tiên là có tiếng người hỏi lão thảo :

- Suyt! Nhị sư huynh định làm gì?

Tiếp đó là tiếng thì thảo đáp lại :

- Ta chỉ muốn nhìn thử xem có đúng là tiểu oa nhi đang bị Đại sư huynh truy tìm?

Thanh âm đầu tiên lại vang lên :

- Không cần nhìn, muội cũng biết chắc là y!

- Sao Tam sư muội biết?

Tiếng đáp của vị Tam sư muội nhỏ dần, chứng tỏ vừa nói vừa bỏ đi!

Tuy nhiên Tiểu Thiên vẫn nghe rõ một phần nhỏ của lời đáp, do phần đó có liên quan đến vật Tiểu Thiên đang cất giữ :

- Theo Thủy nhi nói, “Cửu diệp Tử Linh thảo”...

Càng lúc càng hồ nghi vì Tiểu Thiên biết những lời thì thảo vừa rồi rõ ràng là ám chỉ nó, Tiểu Thiên vội bước xuống giường và mạo hiểm mở cửa phòng bước ra ngoài!

Ánh trăng thượng tuần đang cho Tiểu Thiên nhìn thấy hai bóng người đang ở xa xa, vừa đi vừa đàm đạo thật khê :

- Cứ theo nhân dáng của hai nhân vật đó Tiểu Thiên minh bạch thanh âm của vị Tam sư muội mà nó vừa nghe chính là vị Tam sư cô của Hà Như Thủy! Chứng tỏ nhân vật còn lại, được vị Tam sư cô gọi là nhị sư huynh, phải là sư phụ của Hà Như Thủy!

Rón rén bước theo sau hai nhân vật nọ, Tiểu Thiên vừa di chuyển vừa trầm nghĩ :

- “Sư phụ của Hà Như Thủy đã đến lúc nào. Rõ ràng lúc ta và Như Thủy đến Huỳnh Phong trang, ở đây chỉ có một mình Tam sư cô của Hà muội mà thôi! Phải chăng lão này mới đến? Như vậy việc chiếm đoạt công phu gì đó của Ngũ Hành bang, lão và lão Đại sư bá của Hà muội đã thất bại? Bởi nếu họ đắc thủ, các phái vì hồng việc đâu dễ gì buông tha và sư phụ của Hà muội đâu thể yên thân tìm đến Huỳnh Phong trang này!”.

Thật may cho Tiểu Thiên, hai nhân vật nọ nhân lúc cao hứng đã đi đến một hoa viên và cả hai vừa đàm đạo vừa đưa mắt ngắm nhìn vầng trăng lên muộn!

Nương theo nhiều dây khóm hoa um tùm, Tiểu Thiên nhích dần từng bước đến gần họ! Sau cùng, phục người cạnh một khóm hoa đinh lăng. Tiểu Thiên nghe rõ từng lời của họ!

Họ đang đề cập đến vị Đại sư huynh của họ :

- Đại sư huynh đã tính lầm một chi tiết nhỏ! Giờ có hối cũng muộn!

- Ý nhị sư huynh nói chúng ta không thể nào làm cho lão Cuồng kia tỉnh lại dù chỉ một lúc ngắn ngủi?

- Không sai! Nhiếp Hồn đại pháp một khi đã vận dụng, nếu không có tâm pháp Phật môn thượng thừa và được một nội gia đại cao thủ thi triển, muốn hóa giải còn khó hơn đây bề tìm kim!

- Muội nghe nói Đại sư huynh đã lấy được gần như trọn vẹn Càn Khôn tâm pháp?

- Chưa đâu! Tâm pháp này có ai ngờ lại chia làm ba phần! Phần Đại sư huynh lấy được chỉ là phần Hạ, và lại cũng không phải là đầy đủ!

Vị Tam nãi nãi bỗng rít qua kẽ răng :

- Dầu sao chúng ta cũng đã hoàn thành tâm nguyện của sư phụ! Kể từ nay Ngũ Hành bang sẽ dần dần bị mọi người quên lãng! Hậu nhân của y cũng đang nằm trong tay chúng ta!

Vị nhị sư huynh cười ằng ặc trong miệng :

- Đúng là số trời định sẵn, tiểu oa nhi bỗng dưng mò đến nạp mạng! Nếu không phải nghe theo ý định của Đại sư huynh, ta chỉ muốn đưa ngay tiểu oa nhi về Quỷ Môn quan cho rảnh nợ!

Vị Tam sư cô cũng nói :

- Muội cũng muốn như vậy! Chỉ tiếc ý của đại sư huynh lại khác! Muội càng lúc càng không biết đại sư huynh muốn gì?

Rùng mình khắp lượt, Tiểu Thiên không những đã nhận ra những lời vừa rồi là họ ám chỉ nó, mà còn mơ hồ hiểu bản thân nó chính là hậu nhân của một nhân vật phải có vị trí thật quan trọng của Ngũ Hành bang!

Với chút nhận định mơ hồ về thân thế và lai lịch, Tiểu Thiên biết càng lưu lại thì tính mạng nó càng lâm nguy!

Đang định len lén bỏ đi, bất ngờ Tiểu Thiên nghe lão nhị sư huynh thỏ lộ một việc bằng giọng đã có tình hạ thấp :

- Cho dù không tán thành lắm ý định của đại sư huynh nhưng ta cũng rất nôn nóng muốn được mục kích cảnh phụ tử tương tàn! Còn nữa, ta còn có ý này, nhân việc Thủy nhi vô tình khôi phục toàn bộ kinh mạch! Đó là...

Tiểu Thiên tức tối vì dù đã cố gắng nhưng nó vẫn không tài nào nghe biết ý đồ của lão kia!

Đang tìm cách men đến gần hơn, Tiểu Tien phải hoảng hốt khi nghe bọn họ bảo :

- Đại sư huynh dụng mưu là muốn tiểu oa nhi hoàn toàn quên hết quá khứ, nào ngờ vô tình giúp tiểu oa nhi tìm thấy “Cửu điệp Tử Linh thảo”! Theo nhị sư huynh, y đã ăn hết hay vẫn còn giữ bên người?

Vị nhị sư huynh cười lạnh :

- Muốn rõ hư thực thì dễ thôi! Chỉ cần điểm huyệt y, tặng cho y một giấc ngủ say, ta sẽ mặc tình tìm kiếm! Thế nào?

Vị Tam nãi nãi lo ngại :

- Không được đâu “Cẩn tắc vô ưu”, lỡ để tiểu oa nhi phát hiện việc muội định thu y làm truyền nhân sẽ thất bại! Muội nghĩ, chờ khi danh phận sư đồ đã rõ, muội sẽ tìm dịp hỏi cặn kẽ y về những chuyện đã qua, lúc đó...

Tiểu Thiên mắng thầm :

- “Bọn giả dối! Muốn thu ta làm truyền nhân ư? Đừng hòng!”.

Len lén quay lui, Tiểu Thiên chui vào phòng và nằm im chờ đợi!

Đúng như nó đã đoán, sau đó không lâu, cửa phòng xịch mở! Cho nó thấy hai đôi mắt sáng quắc đang nhìn nó dò xét!

- Khi thấy Tiểu Thiên cứ nằm im và thờ ơ đều đều cả hai nhẹ nhàng bỏ đi!

“Dầu biết đục tốc bất đạt, nhưng nếu ta bỏ lỡ cơ hội này hậu quả thật khó lường!”.

Nghĩ như thế một lần nữa Tiểu Thiên len lén đi ra!

Xung quanh vắng lặng, chứng tỏ đôi huynh muội kia vì đêm đã khuya nên đều đã về phòng an nghỉ, Tiểu Thiên đi luôn một mạch đến hoa viên, nơi lúc này nó đã đến!

Nó nhận định không sai, phàm ở bất kỳ trang viên nào cũng vậy, hoa viên thường được bố trí ở phía hậu, Tiểu Thiên sau một lúc đi thẳng là đã đến được một vòng rào bao bên ngoài Huỳnh Phong trang!

Nhìn qua vòng rào cách đó không xa đang hiện rõ một khu rừng âm u, che chắn toàn bộ ánh sáng trắng yếu ớt chiếu từ trên chiếu xuống. Tiểu Thiên hít

mạnh một hơi để tự tăng thêm đóm lược!

Sau đó, dùng. kinh công do A Thu chỉ điểm, Tiểu Thiên phóng người lao qua vòng rào.

Vút!

Bất ngờ có tiếng quát cách đó mời trượng :

- Kê nào?

Nghe tiếng quát, Tiểu Thiên kinh hoàng định bỏ chạy thật nhanh? Nhưng do kịp nhớ đến lời Hà Như Thủy từng nói: “Trong giao thủ ngoài việc dùng sức cũng cần dùng đến trí”. Tiểu Thiên cố tình quật vào vòng rào một kinh, sau đó trầm giọng quát lên :

- Mau gọi Trang chủ của bọn ngươi ra đây! Bằng không đừng trách bản nhân phải dùng đến Thần Minh chương!

“Àm!” Tiểu Thiên giả giọng tuy không giống lắm nhưng kết quả thật như ý!

Tiếng quát tháo khi này lập tức đổi thành tiếng hô hoán náo loạn :

- Mau đi báo Trang chủ! Lãnh Diện Thần Minh Chương đến!

- “Thần Minh Chương! Thần Minh Chương!”

Nghe có tiếng người bỏ chạy vào trong trang, Tiểu Thiên khom người nhặt lấy một đoạn củi khá dài! Nó ồm ồm hô hoán :

- “Nếu không mau giao tâm pháp Càn Khôn thì đừng trách bản nhân sao độc ác!”.

Ném mạnh khúc củi qua vòng rào, Tiểu Thiên còn quật thêm một kinh nữa.

Vút!...

Àm!...

Những tiếng hô hoán vang lên nhiều hơn :

- Lão ta xông vào trang!? Đã báo đến Trang chủ chưa?

- Úy! Lão đến kia!...

Không bỏ mất cơ hội, Tiểu Thiên quay người, nhắm vào khu rừng mà chạy!

Vút!...

Có tiếng gầm vang lên từ phía Huỳnh Phong trang :

- Lão quỷ Lãnh Diện đã đến sao không mau hiện thân? Một chương của ngươi dành cho tiểu đồ Hắc Sát Đồ Tâm Vương Lịch này đêm nay quyết phải đòi lại! Mau xuất hiện nào, Lãnh Diện lão quỷ!

Một lúc sau đó, Tiểu Thiên phải cười thầm khi nghe chính lão Hắc Sát Đồ Tâm Vương Lịch, là sư phụ của Hà Như Thủy hô hoán :

- Nguy tai, Tam sư muội! Chúng ta như đã làm kẻ điếu hổ ly sơn! Thủy nhi e nguy mất!

Mọi thanh âm từ phía Huỳnh Phong trang dần im trở lại. Tuy nhiên như Tiểu Thiên đoán biết, một khi họ phát hiện nó đã thất tung nhất định việc tìm kiếm sẽ có một qui mô chưa từng có! Vì thế, Tiểu Thiên càng nhanh chân hơn, hy vọng càng đi sâu vào rừng chừng nào càng tốt chừng nấy!

Bởi, nếu nó muốn thoát, chỉ còn trông mong vào khu rừng này một nơi có tên gọi làm khiếp đảm rất nhiều người: Đại Ma lâm!

* * * * *

Ánh đuốc lập lòe xuất hiện càng lúc càng nhiều, Tiểu Thiên nhìn xuyên qua kẽ lá đương nhiên phải hiểu Huỳnh Phong trang đang điều động rất nhiều người vào việc tìm kiếm nó!

Kính hải, Tiểu Thiên dù không muốn chút nào vẫn phải rúc người vào giữa một đám cây đại với những lớp dây gai chằng chịt bao quanh!

Những gai nhọn được dịp biểu lộ uy lực chúng tha hồ cào vào bất kỳ chỗ nào trên người Tiểu Thiên! Dù đau, Tiểu Thiên vẫn cố nén chịu. Bởi tiếng chân người và những âm thanh huyền ảo đang dần dần lan tỏa đến theo từng ánh hỏa quang chập chờn!

Bất chợt, những ánh đuốc dừng lại và có một câu nói vang lên :

- Chúng ta đã tìm đến tận đây vẫn không phát hiện bất kỳ dấu vết nào! Liệu có cần tiến vào nữa không?

Có tiếng đáp lại, mang theo tâm trạng có phần hoảng loạn :

- Đại Ma lâm..., không phải nơi dễ xem thường... Tiểu oa nhi nếu lật sự đã tiến vào đó, chúng ta có muốn tìm cũng vô ích! Về thôi!...

Một gã khác lên tiếng phụ họa :

- Chỉ là một tiểu oa nhi, nhất định y không dám một mình tự chui vào rừng sâu, nhất là vào lúc trời chưa sáng! Ta nghĩ, lão Lãnh Diện Thần Minh Chương đã đến thật. Và lão đã bắt giữ tiểu oa nhi!...

Nhân vật đầu tiên lên tiếng hỏi bồng nhiên nói thật hăng :

- Trang chủ đã xem xét kỹ rồi, lão Lãnh Diện không hề đến! Bằng không, lão đâu dễ dàng bỏ đi mà không chờ gặp chính Trang chủ! Hơn nữa, nếu muốn bắt người lão phải bắt giữ sư diệt của Trang chủ mới đúng! Đàng này kẻ bị thất tung lại là tiểu oa nhi, quá đáng ngờ!

- Ngờ thì sao? Chúng ta vừa đồng người vừa là những người từng trải, chính chúng ta khi tiến vào Đại Ma lâm còn phải hoảng sợ nữa thay, một đứa bé như tiểu oa nhi không lẽ lại có đom lợc hơn cả chúng ta?

Nhân vật nọ vẫn khur khur giữ ý định :

- Nhưng lệnh của Trang chủ là phải tìm cho ra tiểu oa nhi! Bọn người chưa gì đã bỏ cuộc như thế này...

- Lão Hoàng! Người đừng nên đổ hết cho bọn ta như vậy! Bọn ta không bỏ cuộc! Nhưng chúng ta đã tìm khắp nơi và hầu như đã vượt quá hạn định an toàn của Đại Ma lâm rồi, người không nhận ra điều đó sao?

- Ta...

Nhân vật nọ định biện bác thì bị gã đang nói buông thêm một câu tối hậu :

- Bọn ta, ai ai cũng muốn biểu lộ lòng trung thành với Trang chủ, không riêng gì lão Hoàng người! Tuy nhiên, người đừng quên lời căn dặn trước kia của Trang chủ! Chúng ta đã vượt quá hạn định rồi, nếu người muốn tìm nữa, tùy người! Bất quá ở Đại Ma lâm này rồi sẽ thêm một oan hồn vất vương nữa, chính là người! Hừ! Ta quay lại đây!

Một ánh đuốc di chuyển làm cho nhiều ánh đuốc sau đó cũng dần dần dịch chuyển quay lui!

Nhân vật được gọi là lão Hoàng sau một lúc cố chịu đựng để tỏ ra có đom lợc hơn người, bây giờ, khi còn lại một mình với một ngọn đuốc lẻ loi, lão bồng kêu thảng thốt :

- Mẹ ơi! Đây...! Chờ ta với!

Phịch!

- Thịch... Thịch... Thịch...

Tiểu Thiên do nghe rõ những lời vừa rồi nên cũng kinh hoảng không kém! Dù vậy, nó vẫn không nén được cười khi tình cờ mục kích cảnh tượng này!

Lão Hoàng sợ đến nỗi tự ném bỏ ngọn đuốc và chạy nháo nhào như lão đang bị ma đuổi thật sự!

Được một lúc, khi mọi tiếng động đã hoàn toàn yên ắng, lúc Tiểu Thiên định chui ra khỏi nơi ẩn nấp thì ở phía trước ngay cạnh ngọn đuốc vừa bị lão Hoàng vất bỏ hai bóng người chợt xuất hiện.

Vút!... Vút!

Một người khom xuống nhặt ngọn đuốc! Nhờ đó, ánh lửa đang chuẩn bị tắt được dịp cháy bùng lên, cho Tiểu Thiên nhìn rõ hai nhân vật kia! Họ là Tam sư cô và sư phụ của Hà Như Thủy!

Cầm đuốc đưa cao, Tam nãi nãi nhăn mặt, ánh mắt mang vẻ sợ sệt lúc nhìn sâu hơn nữa vào rừng :

- Nhị sư huynh nghĩ sao? Liệu tiểu oa nhi có dám vào đến tận đây không?

Sư phụ của Hà Như Thủy cũng có nét mặt của người đang cố nén sự khiếp sợ :

- Nếu y có vào, đấy là số của y đã hết. Dù Đại sư huynh có ở đây cũng không thể làm gì hơn!

Tam nãi nãi nghi ngại :

- Nhưng Đại sư huynh vẫn sẽ trách nhị sư huynh và muội!

- Trách ta? Tại sao? Chúng ta đâu có để lộ sơ hở khiến tiểu oa nhi nghi ngờ?

Tam nãi nãi thần thờ :

- Muội nghĩ có thể tiểu oa nhi đã nghe biết điều gì đó!

- Từ ai? Là ta chăng?

Nói đến đây, bỗng dung lão bật cười :

- Ta nghĩ được một cách! Nếu đại sư huynh không biết chuyện tiểu oa nhi đã đến đây, bọn ta sẽ không phải âu lo! Ha... Ha...

Khuôn mặt của Tam nãi nãi cũng giãn ra :

- Nhị sư huynh nói rất đúng! chúng ta cứ thế mà bành động! Đi thôi!

Vút! Vút!

Họ bỏ đi, mang luôn cả ngọn đuốc, làm cho khu rừng trở lại sự âm u cổ hữu!

Còn lại một mình, Tiểu Thiên chợt nhận ra toàn thân nó đang run bần hai mắt đã nhắm chặt từ lúc nào!

Chưa bao giờ Tiểu Thiên lâm vào cảnh gây kinh hãi như thế này! Nỗi kinh hãi buộc nó phải thiếp đi vào giấc ngủ đầy mộng mị...

* * * * *

Định thần nhìn thật lâu vào khu rừng những tia sáng đang len lén rọi chiếu vào những nơi có thể xuyên đến tuy chỉ là những tia sáng nhợt nhạt nhưng Tiểu Thiên biết đây là lúc vàng dương ở trên kia, nằm tít trên cao bên trên tán lá cây rừng dày đặc phải là một vàng dương đang lúc chính ngọ!

Ánh nắng chiếu thẳng xuống, nếu không phải giờ ngọ thì ánh sáng nhất định không thể chiếu thẳng xuống như thế này!

Nó trầm ngâm ngai :

- “Đang giờ ngọ như thế này, ở quanh ta chỉ là một vùng sáng âm u, nếu ta không có ngay một quyết định, để chậm hơn một chút nữa vị tất ta có thể nhìn thấy lối đi!”.

Quay trở ra khu rừng, nó đã nghĩ nhiều kể từ lúc thức giấc, nó không dám!

Tiến vào sâu hơn, đối với Tiểu Thiên thì chỉ có một vấn đề khiến nó lo ngại!

Nếu ở Đại Ma lâm này nó không tìm thấy một nơi được gọi là Vũ Mộc Tàng Binh thất, đó là lý do khiến nó đồng ý đi đến Động Đình hồ cùng với Hà Như Thủy; một là những mong muốn của nó sẽ trở nên vô nghĩa, hai là nó có thể chết như những ai đã từng vào đây và đã chết!

Thủ hạ của Huỳnh Phong trang nào phải ngẫu nhiên khi bảo lão Hoàng nếu vẫn cả gan tiến vào sẽ biến thành một oan hồn vất vưởng!

Cũng vậy, đâu phải vô duyên cớ mà đến sư phụ và tam sư cô của Hà Như Thủy cũng có sắc mặt khiếp đảm khi biết họ đang có mặt ở khu rừng được gọi là Đại Ma lâm này?

Để tăng thêm đờm lược, nhân lúc những tia sáng vẫn còn đang chiếu thẳng xuống, Tiểu Thiên vội lấy từ trong người ra chiếc bao kiếm cũ kỹ!

Trong lòng bao kiếm, tấm da có mặt ngoài đen nhánh vẫn còn nằm đó!

Tiểu Thiên lấy tấm da ra vô tình làm cho bảy viên minh châu ở bên trong bao kiếm rơi ra!

Những viên minh châu vừa hiển lộ liền lóe lên những tia sáng lấp lánh! Chúng có bảy viên và những tia sáng của bảy viên hợp lại cũng đủ tạo ra một quang sáng, chiếu tỏa nơi Tiểu Thiên đang nghỉ!

Phản kích vì điều này, vô hình chung Tiểu Thiên có trong tay những vật tạo sáng nó sẽ không còn ngại bóng đêm nữa!

Mở rộng tấm da, Tiểu Thiên nhìn lại hàng lưu tự ở mặt trong tấm da!

Quả nhiên có câu :

“Cách Động Đình hồ năm mươi dặm về phía Bắc... Ta nghĩ đó là nơi được Nhạc Phi thiết lập Tàng Binh thất. Hãy đến thử xem!”.

Đọc lại để tin chắc vào điều vừa quyết định, Tiểu Thiên chợt chép miệng :

- Thì ta đang thử đây! Chỉ mong sao ta sẽ không gặp những gì quá nguy hiểm! Hà...

Chui ra khỏi bụi cây, một lần nữa lớp dây gai bên ngoài lại tha hồ cào xước khắp người Tiểu Thiên! Tuy vậy, với ánh sáng có từ bảy viên ngọc, Tiểu Thiên vẫn hăm hở tiến bước, đi sâu hơn nữa vào giữa khu rừng Đại Ma lâm...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bức tường thành ma quái

Soạt!...

Tiểu Thiên dừng ngắn người nhìn một con quái xà vừa tình cờ xuất hiện ngay quãng sáng của bảy viên ngọc!

Con quái xà cùng vron cao đầu và bắn xạ những tia mắt thu hồn nhìn lại Tiểu Thiên!

Khiếp hãi, Tiểu Thiên bước lùi lại!

Quái xà được dịp bò nhích lên. Quái xà chỉ dừng lại khi giữa nó và Tiểu Thiên đã có một khoảng cách như cũ!

Thất kinh, Tiểu Thiên quay người định chạy!

Soạt!

Tiếng động lại vang lên ngay ở sau lưng, cho Tiểu Thiên biết quái xà đang tấn công nó! Cuồng cuồng, Tiểu Thiên lại quay trở lại và quát :

- Súc sinh, ngươi dám...

Bỏ ngang tiếng quát, Tiểu Thiên kinh ngạc nhìn quái xà dù đang đã lao vào nó vẫn phải thu gọn thân hình và rơi xuống đất.

Phịch! Như có một lực lượng kỳ bí nào đó đã xuất hiện và làm cho quái xà phải bỏ ý định tấn công! Không những thế, sau khi lùi lại và có được một khoảng cách như cũ tuy quái xà đang bắt đầu vron cao đầu nhưng ánh mắt thu hồn của quái xà dường như không có nhiều uy lực như lần mới rồi!

Kinh nghi, Tiểu Thiên khẽ quay đầu nhìn lại phía sau!

Quảng sáng của bảy viên ngọc hợp lại vẫn không đủ rọi sáng phía sau, khiến cho Tiểu Thiên phải rung mình vì mục quang chỉ nhìn thấy một vùng tối đen sâu thẳm!

Ở?phía sau không có ai, chứng tỏ con quái xà khi nãy bị lùi lại và phải bỏ ý định tấn công là do một nguyên nhân nào khác, không phải do ai đó xuất lực ngăn cản?

Quay trở lại phía trước, Tiểu Thiên kinh ngạc khi phát hiện ánh mắt của quái xà giờ đang lơ dờ dẩn!

Khó thể hiểu rõ nguyên do, Tiểu Thiên bất giác đưa cao tay đang cầm giữ bảy viên ngọc?

Cử chỉ của Tiểu Thiên làm cho quảng sáng từ bảy viên ngọc phải dịch chuyển một ít.

Thật kỳ lạ, quái xà cũng dịch chuyển! Và nó chỉ dừng lại khi toàn thân nó đã dịch chuyển vào giữa quảng sáng!

Nghi hoặc, Tiểu Thiên thử di chuyển cánh tay, nghĩa là làm cho quảng sáng lại dịch chuyển. Đúng như Tiểu Thiên nghi ngờ quái xà lần nữa lại dịch chuyển! Nó dịch chuyển theo quảng sáng từ bảy viên ngọc!

Như vậy Tiểu Thiên thăm đoán ánh sáng của bảy viên ngọc đã thu hút quái xà! Và có lẽ quái xà cũng sợ quảng sáng đó! Để minh bạch, Tiểu Thiên thử lùi!

Quái xà tiến lên theo quảng sáng!

Tiểu Thiên thử tiến lên!

Thật lạ, Tiểu Thiên cho quảng sáng tiến đến đâu thì quái xà lại lùi đến đấy! Thuy chung, quái xà vẫn bằng mọi cách miễn sao bản thân nó được quảng sáng chiếu rọi là được!

Vỡ lẽ Tiểu Thiên bắt đầu ung dung tiến bước và làm cho quái xà phải lùi... lùi mãi.

Được một lúc quái xà bỗng gục đầu xuống, và sau một vài lần lăn lộn, quái xà hoàn toàn nằm im!

“Nó đã chết? Tại sao? Là do ánh sáng từ bảy viên ngọc ư? Lại thật!”

Vừa nghĩ, Tiểu Thiên vừa thử chạm vào quái xà! Quái xà đã chết thật! Còn nguyên vẹn, Tiểu Thiên thật khó tin là do ánh sáng của bảy viên ngọc!

Đi thêm một lúc nữa, Tiểu Thiên lại nghe “soạt!”

Lần này là cả một đôi rắn!

Chúng cũng lắc lư đầu và lùi mãi theo nhịp di chuyển của Tiểu Thiên!

Chúng cũng bị quang sáng kỳ lạ thu hút và chúng hoàn toàn không thể thoát ra khỏi quang sáng!

Giống như con quái xà khi nãy, đôi quái xà này lùi mãi cho đến khi tự ngã vật ra!

“Thật kỳ lạ, chúng tại sao lại chết? Không lẽ là do bảy viên ngọc này?”

Đang hoang mang, chân của Tiểu Thiên bỗng đập vào một vật!

Bộp!

Nhìn xuống, Tiểu Thiên kêu hoảng :

- Ôi chao! Hài cốt? Quả nhiên đã có người chết ở đây!

Luống cuống bước nhanh hơn, quang sáng trên tay Tiểu Thiên vẫn không ngớt chiếu vào từng bộ cốt khô rải rác!

Chúng nằm ở chỗ trống, nằm cạnh những cội cây, nằm bên lùm cây dại nằm ở bất kỳ chỗ nào mà chúng trước đó vốn là hình hài của của người đang kỳ làm chung!

Không những thế, qua sự mục nát hoặc còn nguyên vẹn của những bộ cốt khô, Tiểu Thiên biết họ đã từng là những người sinh sống ở nhiều thời khác nhau!

Có kẻ chết đã lâu, di cốt của họ đã bị thời gian phá hủy gần hết!

Có người chết chỉ vào những lúc gần đây di cốt của họ hãy còn cứng và trắng toát!

Duy có điều lạ, cạnh những di cốt hầu hết đều có vũ khí nằm kề, chứng tỏ họ đều là những nhân vật võ lâm!

Từ điều đó, Tiểu Thiên chợt tự hỏi :

- Tại sao họ bị chết? Ai giết họ? Hay cái gì đã làm họ tuyệt mạng?

Soạt?

Một con quái xà khác lại xuất hiện và bị quang sáng thu hút!

Không muốn quái xà uống mạng, Tiểu Thiên vội nắm chặt lòng bàn tay làm cho ánh sáng từ bảy viên ngọc không thể phát ra!

Bất ngờ, một thanh âm kỳ lạ vang lên :

Ôp!

Và tiếp đó tiếng thở phì phì và tiếng vật vã dữ tợn của vật nào đó cứ vang lên liên tục.

Tiểu Thiên mở tay ra và nhìn về phía trước.

Con quái xà khi nãy quả nhiên đang lăn lộn và tiếng thở phì phì cũng là do quái xà tạo ra!

Đang muốn biết tại sao quái xà lâm vào cảnh ngộ này, Tiểu Thiên phải thất thần kinh hãi khi nhìn thấy từ cổ của quái xà bỗng nhảy ra một vật!

Và vật này, khi bị quang sáng thu hút khiến nó phải lộ nguyên hình, Tiểu Thiên nhìn thấy nó chỉ là một con thiềm thừ bé nhỏ!

Nhìn lại cổ của quái xà, Tiểu Thiên càng thêm kinh hãi! Vì ở cổ quái xà máu đang luôn chảy và càng tuôn chảy quái xà càng đuối dần.

Sau cùng, quái xà nằm im, chứng tỏ cái chết của quái xà là do con thiềm thừ bé nhỏ kia gây ra!

Mơ hồ hiểu ra, Tiểu Thiên cảm thấy rộn người! Quái xà thường là loài độc vật muốn trừ khử quái xà nào phải chuyện dễ!

Thế nhưng, con thiềm thừ kia tuy bé nhỏ nhưng nó lại có thừa năng lực hạ sát quái xà chỉ trong một thời gian ngắn! Như vậy con thiềm thừ phải là một loài tối độc, độc hơn lũ quái xà nhiều lần!

Và Tiểu Thiên cũng mang máng hiểu, ở Đại Mạ lâm do có quá nhiều độc vật, những ai mạo hiểm vào đây, cho dù có công phu bản lãnh cao đến đâu đi nữa vẫn dễ dàng bị lũ độc vật hãm hại!

Nó nghĩ, không biết đến bao giờ sẽ đến lượt nó? Sợ hãi, Tiểu Thiên cứ đứng yên và nhìn vào con thiềm thừ!

Quầng sáng vẫn tiếp tục thu hút sự chú tâm của thiềm thừ! Những xem ra uy lực của quầng sáng lần này không đủ sức làm cho con thiềm thừ phải chết!

Vì như Tiểu Thiên nhìn thấy, con thiềm thừ sau một lúc chễm chệ ngồi giữa quầng sáng, chỉ cần nhảy một cái, con thiềm thừ lập tức khuất dạng vào bóng tối thâm u của khu rừng!...

Hít mạnh một hơi, Tiểu Thiên tiếp tục bước đi! Vừa đi, Tiểu Thiên vừa mừng rỡ tưởng cảnh con thiềm thừ sẽ bất ngờ nhảy ra và ngoạm vào cổ nó như đã ngoạm vào cổ quái xà, làm cho quái xà phải chết!

Đã lo sợ Tiểu Thiên càng thêm sợ khi càng lúc càng bắt gặp nhiều bộ cốt khô!

Quá đủ những nỗi kinh tâm, đúng lúc Tiểu Thiên định quay lui và bỏ cuộc thì ở phía trước một bức tường thành bằng đá bỗng bị quầng sáng soi tỏ!

Ngờ chi hoa mắt, Tiểu Thiên tiến lại gần hơn và nhìn kỹ.

Những phiến đá vuông vức nằm chồng lên nhau tạo thành bức tường thành kiên cố!

Dù có nhiều lớp dây leo che phủ phía ngoài nhưng Tiểu Thiên cũng biết đó là một bức tường thành được kiến tạo từ lâu!

Tim đập dồn, nhịp hô hấp bất loạn, Tiểu Thiên biết nó đã đến đích!

Nó đã phát hiện một nơi mà mười phần đủ mười phải là Vũ Mục Tàng Binh thất!

Nhìn lại đồ hình trên mảnh da, Tiểu Thiên thấy bảy hình vuông tuy nằm lồng vào nhau nhưng trên mỗi hình vuông, hình nào cũng có một dấu chấm nhỏ! Bảy dấu chấm cho bảy hình và chúng nằm ở những vị thế hoàn toàn khác nhau.

Nếu nối bảy dấu chấm này lại, có lẽ Tiểu Thiên sẽ được một hình thù khá kỳ quái! Đó là một nét dài gồm ba chấm liên hoàn, ở ba hình vuông phía ngoài! Bốn chấm cho bốn hình vuông ở trong sẽ tạo nên một hình gồm bốn cạnh không hẳn là vuông!

Với hình thù vừa mừng rỡ tưởng, Tiểu Thiên có cảm nhận nó đã từng nhìn thấy hình này ở đâu rồi! Nhưng nhìn thấy ở đâu, Tiểu Thiên cố nhớ mãi vẫn không nhớ ra!

Tuy nhiên, như nó vừa nghĩ, bảy dấu chấm này vì nằm ở trên đủ bảy lớp thành vuông vức nhất định phải có liên quan đến lối dẫn vào, hoặc dẫn ra khỏi Vũ Mục Tàng Binh thất!

Với ý nghĩ này, Tiểu Thiên thầm bảo :

“Dấu chấm ở lớp thành phía ngoài nằm ở phía đông! Để biết có phải lối xuất nhập hay không, ta phải thử mới biết!”

Tiểu Thiên lập tức đi men theo bức tường thành với quầng sáng từ bảy viên ngọc soi đường!

Đến nơi đã nghĩ, Tiểu Thiên không hề ngần ngại dùng tay gạt bỏ lớp dây leo đang bao phủ phía ngoài bức tường thành!

Lớp dây leo vừa bị gạt bỏ, Tiểu Thiên suýt nữa kêu hoảng do nhìn thấy một bộ cốt khô đang ngồi dựa vào bức tường?

Ngay bên trên khô lâu của bộ cốt khô này, Tiểu Thiên nhìn thấy ai đó đã khắc vào bức tường thành một hàng chữ cho đến giờ vẫn còn lộ rõ: “Tần tặc”

Tuy chỉ có hai chữ vồn vện nhưng vì đã biết câu chuyện gian thần Tần Cối đã hãm hại Nhạc Phi. Tiểu Thiên chợt hiểu hai chữ này phải là do bộ cốt khô kia trước khi chết đã dùng kiếm khắc vào!

Vì nếu Vũ Mục Tàng Binh thất đúng là do danh tướng Nhạc Phi thiết lập, bộ cốt khô kia chắc chắn phải là tủy tướng của Nhạc Phi! Và người này thực chất phải là do Tần Cối hạ thủ nên trước khi chết, để trút nỗi căm phẫn người này đã khắc lên hai chữ đó thóa mạ kẻ gian thần!

Hiểu thì hiểu nhưng Tiểu Thiên vẫn không tìm thấy một dấu hiệu nào cho thấy ở đây có một lối xuất nhập như trên đồ hình đã lưu một dấu chậm làm ám ký!

Nghĩ đến ám ký, Tiểu Thiên bỗng nhớ đến cách ghi ám ký của Hà Như Thủy!

Hà Như Thủy đã điểm lại ba dấu chấm biểu thị cho Tam trang! Và ở đây đúng như trên đồ hình có lưu một dấu chấm, nếu có một lối xuất nhập thật sự phải chăng hai chữ Tần tặc kia cũng là một kiểu lưu ám ký?

Quan sát hai chữ này một lúc lâu, cuối cùng Tiểu Thiên phát hiện ở giữa hai chữ này không hiểu sao bỗng xuất hiện một lỗ thủng!

Lỗ thủng nằm trên phiến đá, chứng tỏ đó là lỗ thủng do người tạo thành, không thể trên phiến đá tự nhiên có!

Bằng chứng, ở nhiều phiến đá bên cạnh, chúng không hề có bất kỳ lỗ thủng nào?

Nhìn lỗ thủng, Tiểu Thiên không thể không so sánh với kích cỡ của bảy viên ngọc trên tay!

Đồ hình cho thấy có bảy dấu chấm, và kèm theo đồ hình lại có đúng bảy viên ngọc!

Và lại, nếu ở bảy lớp thành, lớp nào cũng có một lỗ thủng kỳ quái như vậy, phải chăng Tiểu Thiên phải nhét vào mỗi lỗ thủng một viên ngọc? Liệu có kết quả gì không? Và nếu có, liệu Tiểu Thiên biết phải nhét viên ngọc nào vào lỗ thủng nào? Cứ nhét bừa, miễn là có nhét, có được không?...

Nghi ngờ giữa bảy lỗ thủng và bảy viên ngọc phải có liên quan, Tiểu Thiên bắt đầu xem xét kỹ bảy viên ngọc!

Nhờ xem xét kỹ, Tiểu Thiên bắt ngờ nhận ra ở bảy viên ngọc có đúng bảy sắc màu phát ra! Đó là: Xích, Hồng, Huỳnh, Thanh, Lam, Bích Tía! Và cũng là bảy sắc màu của mây trời mà bất kỳ ai cũng một lần nhìn thấy!

Như vậy, phải chăng Tiểu Thiên phải nhét những viên ngọc này vào từng lỗ thủng và phải tuân thủ đúng thứ tự của bảy sắc màu trên?...

Không dám khinh suất Tiểu Thiên phải suy nghĩ thêm một lúc nữa mới dám đưa tay cầm lấy viên ngọc đang phát ra sắc màu đỏ (xích).

Thận trọng, Tiểu Thiên cho viên ngọc đỏ vào lỗ thủng! Với kích cỡ vừa vặn, viên ngọc nằm giữa phiến đá chiếu sáng ra, như một con mắt của một vị thần linh đang dõi nhìn xem ai là người đang đứng trước bức tường thành!

Tiểu Thiên nhìn viên ngọc, ánh sáng của viên ngọc nhìn lại nó!

Cứ như thế, được một thời gian đủ cho lòng nhẫn nại của Tiểu Thiên phải cạn, lúc Tiểu Thiên chán nản định lấy lại viên ngọc vì nghĩ đó là cách không có tác dụng, bất ngờ có một sự dịch chuyển mơ hồ ở bộ cốt khô!

Kinh hoàng vì ngỡ đó là hồn ma hiện về, Tiểu Thiên nhìn đắm đắm vào bộ cốt khô!

Bộ cốt khô dịch chuyển thật! Nó ngã dần về phía sau và chính một vuông đá ở phía sau bộ cốt khô đang từ từ thụt sâu vào trong!

Bối hối và nôn nao, Tiểu Thiên phản chấn vì biết cách vừa rồi vô tình đúng với sự bố trí ở đây, và vuông đá kia nếu cứ thụt mãi chắc chắn sẽ để lộ ra một lối xuất nhập!

Chờ đến lúc thật sự xuất hiện một lối đi, Tiểu Thiên nhanh tay thu lại viên ngọc nọ và chui nhanh vào trong!

Cạch! Quay lại, Tiểu Thiên phát hiện lối xuất nhập vừa rồi đã bị phong bế như trước! Không những thế, nơi Tiểu Thiên vừa chui vào, nhờ quang sáng từ bảy viên ngọc nó nhận ra đây là một địa đạo tối âm u!

Tuy đang hoang mang nhưng lỡ lâm vào tình cảnh này Tiểu Thiên đành phải tiếp tục dần bước!

Chưa đi được bao xa, bỗng có một tiếng động mơ hồ vang lên.

Soạt!

Thất thần, Tiểu Thiên ngồi thụp xuống và dùng cả hai tay che kín trước mặt!

Với quang sáng bị loang nhìn theo cử động vừa rồi, Tiểu Thiên lại nhìn thấy một lão quái xà cũng bị quang sáng thu hút!

Gọi là “lão” vì con quái xà này cả lớp da ngoài loang lổ và có nhiều chỗ bị tróc ra xơ xác, chứng tỏ quái xà đã quá già, cho dù thân hình có to lớn và dài thậm thụt!

Bị quang sáng ngăn cản, lão quái xà đành vuron cao đầu nhìn vào Tiểu Thiên! Biết chỉ có quang sáng là đủ lực không chế những loài độc vật, Tiểu Thiên đánh bạo đưa cao tay, cố tình chiếu quang sáng vào đầu lão quái xà! Nhưng điều bất ngờ ngoài sức tưởng tượng bỗng xảy ra! Lão quái xà tuy bị quang sáng chiếu vào đầu nhưng với thần thái dài thậm thụt, lão quái xà vẫn hung hăng quật thẳng vào Tiểu Thiên.

Vù!

Bị tấn công, theo bản năng Tiểu Thiên tung người nhảy tránh!

Vút!

Hụt đà, thân mình của lão quái xà phải quật mạnh vào thành địa đạo.

Ầm!

Tiếng chấn động thật kinh khiếp, tuy nhiên vẫn chưa kinh khiếp bằng điều đang xảy ra!

Do Tiểu Thiên nhảy tránh nên luồng sáng không còn chiếu vào đầu lão quái xà nữa!

Đầu của lão quái xà liền mở thẳng vào đầu Tiểu Thiên.

Vù!

Kinh hoàng, Tiểu Thiên hươ nhanh tay cầm bảy viên ngọc, lia quang sáng lên vừa ngăn cản vừa quát :

- Lão xà không được hung hăng! Dừng lại!

Không biết có phải do lão quái xà linh thông, nghe rõ mệnh lệnh của Tiểu Thiên, hay là vì một nguyên nhân nào khác đầu của lão quái xà liền dừng lại và lơ lửng và chỉ cách đầu Tiểu Thiên chừng một gang tay!

Thất kinh hồn vía Tiểu Thiên cố lên tiếng, nói bằng giọng thật ôn hòa :

- Lão xà! Ta vào được đây là nhờ có di vật lưu lại của tiền nhân! Ta không muốn người phải chết như lũ quái xà ngoài kia đã chết! Ta sẽ không hại người, nếu người chịu lùi lại nhường lối cho ta đi!

Đầu của lão quái xà cứ lắc lư, khiến Tiểu Thiên thật khó biết đó là do lão quái xà có ý phản kháng hay bị quang sáng làm cho khiếp sợ!

Thử lùi lại, Tiểu Thiên phải kinh tâm vì thoáng nhìn thấy thân mình của lão quái xà dường như đang chớp động!

Không biết đúng sai thế nào, Tiểu liền cứ nhảy lùi!

Thật kịp lúc, thân mình của lão quái xà quả nhiên đang quật đến.

Vù!..

Do Tiểu Thiên đã nhảy lùi nên một lần nữa lão quái xà chỉ quật vào nền địa đạo.

Ầm!

Biết trước thế nào đầu của lão quái xà cũng mở đến, Tiểu Thiên thừa cơ bội, lao thẳng về phía trước thật nhanh.

Vút!

Đầu của lão quái xà vì mở đến mạnh và vì chậm hơn Tiểu Thiên một ít nên phải mở vào nền địa đạo.

Bốp!

Tiếng động quá khô khan làm cho Tiểu Thiên nghi ngờ!

Quay lại và dùng quang sáng chiếu rọi, Tiểu Thiên nhìn thấy lão quái xà đang lăn lộn vì đau! Không những thế một bên đầu lão quái xà dường như bị vỡ chứng tỏ cái quật vừa rồi đã làm hại chính lão quái xà!

Không dám lưu lại lâu, Tiểu Thiên vội vàng chạy theo địa đạo!

Địa đạo hóa ra không dài lắm, và đều có dấu hiệu chệch dần lên cao.

Tiểu Thiên lui ra khỏi địa đạo, lập tức nhìn thấy một bức tường thành nửa.

Đưa mắt nhìn quanh, Tiểu Thiên có ý ngờ vì không hề nhìn thấy bức tường thành khi nãy, phải chăng sau khi chui vào địa đạo, chính địa đạo này đã dẫn Tiểu Thiên quay trở ra, và bây giờ đang đối diện với bức tường thành lúc đầu?

Để mình định điều này Tiểu Thiên vội đi men theo bức tường thành.

Không bao lâu, Tiểu Thiên dừng lại vì nhìn thấy một bộ cát khô và trên đầu cột khô vẫn là một hàng chữ!

Tuy nhiên, Tiểu Thiên biết nó đang đứng trước lớp tường thành thứ hai! Vì hàng chữ đang nhìn thấy không phải là chữ Tàn tặc như khi nãy! Trái lại đó là hàng chữ “Gián thần đáng chết!”.

Thở ra, Tiểu Thiên nhét lấy viên ngọc có phát ra màu hồng! Và như lúc này, Tiểu Thiên nhét viên ngọc vào lỗ thủng vừa tìm thấy!

Đã hiểu rõ cách bố trí, Tiểu Thiên thần nhiên chờ cơ quan phát động!

Bộ cốt khô di chuyển do một vuông đá ở phía sau đang di chuyển!

Nhanh nhẹn thu hồi viên ngọc, Tiểu Thiên một lần nữa chui vào địa đạo!

Lo sợ lại gặp phải một lão quái xà như vừa rồi, Tiểu Thiên đi thật chậm, ngay khi biết lối xuất nhập đã bị phong bế ở phía sau!

Đi mãi vẫn không có phát hiện gì, Tiểu Thiên nhẹ thở phào lúc nhìn thấy một bộ cốt khô cuộn tròn cho biết đó là một lão quái xà đã chết!

Cứ như thế, Tiểu Thiên vượt qua lớp tường thành thứ ba và cũng đang ở dưới địa đạo thứ ba!

Ở đây điều nguy hiểm đang chờ Tiểu Thiên không phải một lão quái xà!

Trái lại có đến năm hoặc sáu con thiềm thừ bé nhỏ từ những chỗ lẩn khuất bỗng nhảy xổ vào Tiểu Thiên!

Chúng cắn vào Tiểu Thiên ở những vị trí chúng tình cờ tìm thấy!

Kinh hãi, Tiểu Thiên khuỵa loạn tay, cố bứt chúng ra! Cử động của Tiểu Thiên làm cho bảy viên ngọc rơi xuống và văng tán loạn!

Nhưng dù đã cố sức, Tiểu Thiên vẫn không thể giật bỏ những con thiềm thừ dai dẳng!

Điên tiết, thấy một con đang cố ngoạm miệng vào mu bàn tay, để trả đũa, Tiểu Thiên nâng tay lên và dùng miệng ngoạm vào con thiềm thừ nọ.

Chóe!

Bị cắn đau, con thiềm thừ kêu ré lên! Tuy nhiên, nó vẫn không chịu buông tha cho Tiểu Thiên!

Vừa sợ vừa giận, Tiểu Thiên ngón ngấu nhai bừa vào con thiềm thừ!

Con thiềm thừ mãi đến lúc bị Tiểu Thiên cắn chết mới chịu rời miệng khỏi tay Tiểu Thiên!

Với những mẩu thịt lớn nhón đang nằm trong miệng, Tiểu Thiên kinh tởm, phun chúng ra.

Phù... Phù...

Đang phun, phát hiện ở đầu vai bên kia có một con thiềm thừ đeo bám, Tiểu Thiên đã lỡ dùng miệng đánh nghiêng đầu ngoạm luôn con này!

Chóe!

Tiểu Thiên nhai cho đến lúc con thiềm thừ chết!

Phun ra, sau đó lại ngoạm tiếp con thứ ba đang bám vào bụng dưới, Tiểu Thiên cứ như thế khu xử lần lượt cho đến con thiềm thừ thứ năm!

Dù muốn dù không máu và những mẩu thịt vụn của lũ thiềm thừ cũng được Tiểu Thiên nuốt vào!

Không quan tâm đến điều đó, Tiểu Thiên chỉ dồn nỗ lực vào việc giật bỏ con thiềm thừ sau cùng, nó đang làm cho Tiểu Thiên cảm thấy đau rất ở phần cổ!

Dùng tay giật nó ra chính bản thân Tiểu Thiên phải chịu đau đớn. Do con thiềm thừ vẫn cứ ngoạm chặt vào cổ Tiểu Thiên!

Nhưng nếu cứ để con thiềm thừ ở đó, cảnh tượng con quái xà to lớn vẫn bị con thiềm thừ sát hại làm cho Tiểu Thiên kinh sợ!

Sau cùng, vì quá tức giận, Tiểu Thiên cố chịu đau, dùng hai tay nắm vào hai chân con thiềm thừ giật mạnh về hai bên, Tiểu Thiên rít lên hung hãn :

- Súc sinh muốn chết!

Bực!...

Chóe!

Con thiềm thừ kêu lên một tiếng ngay lúc bị Tiểu Thiên giật nó thành hai mảnh rời ra!

Chưa hả giận, Tiểu Thiên chợt có một thái độ hung hãn khác thường! Cho cả hai mảnh thịt, là hai phần của con thiềm thừ vào miệng. Tiểu Thiên nhai rau rầu!

Cũng với thái độ khác lạ như vậy, lần này thay vì phun ra, Tiểu Thiên có phản thích thú khi cổ tình nuốt tất cả vào bụng!

Chép miệng một cách thèm thuồng, Tiểu Thiên đảo mắt nhìn quanh như muốn tìm kiếm thêm nữa những con thiềm thừ tuy nhỏ bé nhưng rất háu đói! Tiểu Thiên đang muốn hủy diệt tất cả!

Tìm không thấy, Tiểu Thiên di chuyển theo địa đạo, không hề biết là nó quên không nhặt lại những viên ngọc đang nằm rơi vãi khắp nơi!

Bất chợt, từ giữa bụng của Tiểu Thiên bỗng quần thắt lên một con đau kỳ lạ! Nó ôm bụng và nhăn nhó!

Nhờ cái đau này, Tiểu Thiên như kẻ ngủ mê vừa tỉnh lại. Nó ngơ ngác nhìn quanh, sau cùng kêu lên bàng hoàng:

- Sao ta tự nhiên có thái độ hung hãn khác thường? Điều gì khiến ta trở nên như vậy? Ôi chao! Ta vừa ăn tươi nuốt sống một con thiềm thừ? Nguy tai! Ta đã bị trúng độc rồi? A... A...! Đau! Ta đau đến chết mất!

Con đau dâng lên càng lúc càng nhiều khiến cho tứ chi của Tiểu Thiên phải bủn rủn và vật vờ!

Khắp người nó bắt đầu xuất hàn và mùi của lớp mồ hôi nhớp nhúa này không hiểu sao lại tanh hôi khó tả!

Không chịu nổi chính mùi hôi thối bốc lên từ cơ thể, Tiểu Thiên bắt đầu nôn mửa!

Nó chưa bao giờ phải nôn mửa như thế này! Mửa đến cuộn người và oằn oại cơ thể đến nỗi nó phải ngất đi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hỏa luyện cốt, Thủy tẩy thần

Tỉnh lại, Tiểu Thiên tuy đang nhìn thấy những cảnh quang vẫn như cũ nhưng hầu như nó không dám tin vào những gì nó đang nhìn!

Một như nó không thể nào có những hành vi vừa hung hăng vừa độc ác đến vậy! Xác của những con thiềm thừ vẫn còn đó cho Tiểu Thiên biết những gì đã xảy ra!

Cũng vậy, nền địa đạo vẫn còn lênh láng những gì nó đã nôn ra, nếu là bình thường nó không hề dám đến gần, nói gì bây giờ nó phát hiện nó đã nằm ngay trên những bãi nhơ nhớp đó!

Tự kinh tởm cho bản thân, Tiểu Thiên vội nhặt nhanh những viên ngọc và vội vàng bỏ chạy khỏi nơi đang có đầy những dấu tích chứng tỏ bản thân nó vừa có những hành vi đáng khinh bỉ.

Qua khỏi địa đạo, Tiểu Thiên bàng hoàng đứng nhìn bức tường thành thứ tư!

Ở đây không hề có bộ cốt khô, cũng không có những chữ hàm ý thóa mạ hoặc mạt sát gian tặc Tần Cối!

Thay vào đó, đứng với vị trí có dấu chấm trên đồ hình, phiến đá trước mặt Tiểu Thiên ngoài một lỗ thủng để đặt một viên ngọc vào, còn có thêm một hàng chữ khá kỳ quái:

“Mừng người vượt qua ba Độc ải.

Tần Cối!”

Điều này có nghĩa là những bố trí ở đây đều nhắm vào một nhân vật duy nhất: Tần Cối? Và cũng có nghĩa Nhạc Phi khi thiết lập Vũ Mục Tàng Binh thất là để đối phó với Tần Cối!

Phải chăng Tiểu Thiên đang tự dần thân vào tử địa, nơi đáng lý dành để hành xử gian tặc nhưng do gian tặc không vào nên bây giờ chính Tiểu Thiên là người thế mạng?

Với ý nghĩ này, Tiểu Thiên ngao ngán chỉ muốn tháo lui cho xong! Vào nữa để làm gì nếu chỉ để tìm cái chết?

Nhưng sau một lúc ngẫm nghĩ, Tiểu Thiên cảm thấy hồ nghi! Nếu Vũ Mục Tàng Binh thất là dành để đối phó với Tần Cối, việc lập ra bức đồ hình kèm theo bảy viên ngọc cho bảy bức tường thành phải chăng là những bố trí thừa thãi? Thay cho việc này, vị danh tướng Nhạc Phi chỉ cần bố trí những cách thức tương đối dễ hiểu, giúp Tần Cối thuận lợi trong việc xâm nhập, có phải sẽ dễ dàng hạ thủ hơn không? Cần gì phải làm cho có vẻ khó khăn, nhờ Tần Cối vì thấy khó nên không còn ý muốn tìm hiểu nữa, mọi bố trí của Nhạc Phi chẳng hóa ra vô dụng sao?

Đặt viên ngọc có phát ra ánh sáng xanh vào lỗ thủng, Tiểu Thiên chờ đợi. Cạch!

Lần này bức tường thành thay vì dịch chuyển để lộ ra một lối đi như những lần trước, phiến đá có viên ngọc vừa gắn vào bỗng vỡ thành nhiều mảnh!

Kính nghi, Tiểu Thiên thu hồi viên ngọc, tiện tay gỡ bỏ những mảnh vỡ của phiến đá!

Khi tất cả đã dỡ bỏ, Tiểu Thiên chỉ nhìn thấy một hốc đá vuông vức.

Trong hốc đá còn có thêm một vuông lụa được xếp làm tư!

Cầm vuông lụa, Tiểu Thiên mở ra! Nó nhìn thấy trên đó là một bức di thư của một nhân vật có danh xưng là “Tận Trung Nhân” (người biết lòng tận trung) Tiểu Thiên chậm rãi đọc :

“Hậu nhân nhĩ giám!

Bọn ta bốn người: Tiên - Thần - Thánh - Nhân cố ý lập ra Tầng Bình thất này với hai dụng ý!

Dụng ý thứ nhất, nếu gian đảng của Tần Cối phát hiện và cấp báo đến y, y sẽ đến và Tam độc ải ngoài kia sẽ là mồ chôn của Tần tặc!

Giả như y vượt qua, chính bọn ta bốn người sẽ liều mình báo quốc, quyết trừ khử Tần tặc ở đây!

Nhưng bản tính y rất đa nghi, bọn ta không dám nghĩ y sẽ mắc bẫy! Và đây sẽ là dụng ý thứ hai của bọn ta!

Số trời khó thay đổi, Nhạc tướng quân đang nào cũng đã bị gian thần hãm hại! Biết rõ điều này, bọn ta cố lập nơi này ít ra là sẽ lưu lại cho hậu nhân những sở học hiếm có của Nhạc tướng quân đã từng một thời giữ vững sơn hà, dẹp bỏ lũ giặc ngoại xâm, tạo bình yên cho một dải Trung Nguyên rộng lớn! Cũng muốn giúp hậu nhân có đủ dũng lực để sau này an bang định quốc, bọn ta cũng lưu lại di học một đời của bọn ta! Phải chi Nhạc tướng quân biết chút ít về công phu thi đấu đã bị gian thần hãm hại! Để tránh điều đáng tiếc đó những di học của bọn ta sẽ làm cho hậu nhân trở thành một thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Bốn ải còn lại đòi hỏi ở hậu nhân những lòng can đảm mà cần phải kiên gan tri chí, hết sức nhẫn nại và chịu đựng.

Hãy bắt đầu bằng “Hỏa độc ải”! Chỉ là Hỏa luyện cốt, hậu nhân đừng lo! Mở ải bằng cách vỗ vào phiến đá phía dưới ba lượt! Bảo trọng!

Tận Trung Nhân”

Hiểu tất cả, Tiểu Thiên thật sự mừng vì vô tình nó tìm thấy một lúc những bốn vị minh sư! Và với tất cả sở học của họ, chắc chắn Tiểu Thiên sẽ có công phu võ học vào hàng thượng đỉnh!

Tiểu Thiên cất bảy viên ngọc vào người và dùng tay vỗ vào phiến đá, ngay bên dưới hốc đá có lưu vuông lụa!

Bộp! Bộp! Bộp!

Bức tường thành chợt khai mở, để lộ một lối đi thênh thang!

Tiểu Thiên bước vào: Lối xâm nhập ở phía sau lập tức phong bế!

Và không khí chung quanh Tiểu Thiên lúc này bỗng trở nên oi bức khác thường!

Biết sắp đến một nơi được gọi là “Hỏa độc ải”, Tiểu Thiên cố chịu đựng và đi vào sâu hơn.

Một gian thạch thất bỗng xuất hiện ngay phía trước, bên ngoài cánh cửa đá có ghi bằng chữ: Hỏa Kiếp!

Dưới hai chữ này còn có một dòng chữ nhỏ :

“Người vượt qua Tam độc ải, chứng tỏ đã có tâm thần bách độc bất xâm! Với Hỏa độc ải này người không cần và cũng không nên dùng lực. Cứ để Hỏa độc thâm nhập, đó là cách luyện cốt khử trừ ma khí! Hãy vào đi!”

Tuy đã đọc rõ lời căn dặn nhưng khi cánh cửa bị Tiểu Thiên mở ra luồng khí nóng phả ra quá dội ngột cũng làm cho Tiểu Thiên bất ngờ! Vì bất ngờ nên Tiểu Thiên buộc phải vận dụng chân nguyên để chống trả cái nóng! Điều đó lập tức làm cho thần trí của Tiểu Thiên hoàn toàn mê muội! Nó ngã xuống và không còn biết gì nữa!

* * * * *

Cái nóng đến cháy người và cái đói đang cồn cào ngũ tạng làm cho Tiểu Thiên tỉnh giấc?

Nhìn quanh, đâu đâu cũng là màn sương vụ đỏ hồng cho thấy đó là những màn hơi nóng đang hùng hực như muốn thiêu cháy tất cả!

Tiểu Thiên ngồi dậy! Mỗi cử động đều đem đến cho Tiểu Thiên sự đau đớn tột cùng!

Thân thể rã rời, tứ chi tê liệt, Tiểu Thiên phải cố lắm mới có thể đứng lên!

Thử chạm tay vào bức tường đá ở gần bên, bức tường đá nóng đến lột da tay! Tiểu Thiên vội rút về và nhìn quanh với ánh mắt kinh hoàng.

Chỉ đến lúc ánh mắt đã quen với những bóng đỏ chập chờn, Tiểu Thiên mới nhìn thấy ở giữa nền thạch thất có khắc ghi nhiều dòng chữ.

Bước đến gần, Tiểu Thiên buộc phải ngồi bệt xuống mới có thể đọc được những dòng chữ nọ! Đó là “Cửu Trùng tâm pháp” với toàn bộ kinh văn khẩu quyết tu luyện!

Nhưng Tiểu Thiên chỉ quan tâm đến hàng chữ cuối cùng! Hàng chữ này ghi :

“Ở cuối Hòa thất có ba hoàn Tịnh Tâm đan. Mỗi hoàn có thể giúp qua cơn đói khát khoảng sáu tuần trăng hoặc hơn!”

Nghe nói có thể hết đói khát, đang đói, Tiểu Thiên vội chạy đến phía cuối của Hoà thất!

Nhặt lấy một hoàn Tịnh Tâm đan, Tiểu Thiên nghi ngờ công dụng của nó!

“Chỉ một hoàn bé tẹo như thế này làm sao có thể giúp ta nhịn đói và nhịn khát được nửa năm dài?!...”

Cho vào miệng, Tiểu Thiên phải cố hết sức kềm chế mới không nuốt luôn hai viên còn lại để ném cả vào miệng!

Chưa biết công dụng có đúng như lời di tự hay không, Tiểu Thiên nhẫn nại, quay lại nơi có ghi kinh văn “Cửu Trùng tâm pháp”!

Đọc lại khẩu quyết một lần nữa, Tiểu Thiên bắt đầu ngồi xếp bằng theo tư thế tọa sen!

Cố vận dụng và dẫn lưu chân khí đúng theo Tâm pháp Cửu Trùng, Tiểu Thiên đi vào cõi nhập định lúc nào không hay!

* * * * *

Nó chỉ mở mắt ra khi cảm thấy đói! Không thể tin là mới đó đã trải qua nửa năm tròn, Tiểu Thiên tự cười cợt và nuốt hoàn Tịnh Tâm đan thứ hai. Sau đó nó lại nhập định.

* * * * *

Sau ba lần như vậy, ba hoàn Tịnh Tâm đan tuy đã dùng hết nhưng bây giờ cảm giác đói khát đã quay trở lại, Tiểu Thiên nhìn quanh, hy vọng sẽ tìm ra bất kỳ lời chỉ dẫn nào đó cho tình cảnh hiện giờ!

Không nhìn thấy gì cả, bất quá ở Tiểu Thiên đang có một cảm giác lạ! Hơi nóng ở xung quanh dường như đã không còn!

Nhưng do những màn xương vụn đỏ hồng vẫn còn nguyên trạng, Tiểu Thiên chợt nghi ngờ :

“Hay do ta đã luyện xong tâm pháp “Cửu Trùng”, Hỏa Độc ở đây không còn gây hại cho ta?”

Để minh bạch, Tiểu Thiên đứng lên và thử áp tay vào tường đá!

Tường đá còn hay không còn nóng, Tiểu Thiên không thể biết! Nhưng cái ấn tay của nó không hiểu sao đã làm cho bức tường đá bị lún vào, và lúc thu tay lại, ở đó hãy còn nguyên hiện dấu một chưởng tay?

- Là dấu tay của ta? Ta có thể làm cho đá phải lún vào? Ta đã luyện xong Cửu Trùng tâm pháp?

Không muốn tin cũng không được, Tiểu Thiên vội vàng tìm lối thoát ra Hòa thất!

Ngay vị trí đã từng là cánh cửa đá dẫn vào Hòa thất, Tiểu Thiên nhìn thấy một dòng chữ thật nhỏ: “Mở được thạch môn tức đã tựu thành!”

Hiểu rõ ẩn ý của câu chữ này, Tiểu Thiên lại áp tay vào cửa đá thạch môn.

Nó hét lớn :

- Khai!

Lập tức ở thạch môn có dấu hiệu chuyển động!

Nó tăng thêm chân lực, và tỳ người đẩy mạnh :

- Mở nào!

Cạch!... Cạch!... Cạch...

Thạch môn vừa hé lộ đủ một chỗ để bước qua, Tiểu Thiên lập tức lao ra.

Vút!

Thạch môn sau đó liền đóng lại, tạo một tiếng động kinh hoàng. Àm!

Quay lại nhìn, Tiểu Thiên trở mắt? Hỏa thất không hiểu sao đang từ từ lún xuống, như ở phía dưới đang xuất hiện một vực sâu, và tiếng động vừa rồi đã làm cho vực sâu thức dậy, nuốt mất Hỏa thất!

Không phải!

Tiểu Thiên chợt vỡ lẽ khi phát hiện Hỏa thất chỉ lún xuống ngang bằng nền rồi dừng lại! Và do ở đó không còn Hỏa thất nữa, nên Tiểu Thiên dễ dàng nhìn thấy bức tường thành thứ năm trước đó đã bị Hỏa thất che khuất.

Chứng tỏ, nếu Tiểu Thiên không vượt qua Hỏa độc ái, không thể khai mở Hỏa thất, không làm cho Hỏa thất chìm xuống, nó sẽ không bao giờ tìm thấy lớp tường thành thứ năm. Và như vậy hai bức tường thành cuối cùng Tiểu Thiên cũng không thể nào tìm thấy, một sự bố trí đáng khâm phục!

Ở bức tường thành lần này, phù hợp với dấu chấm nhỏ trên đồ hình, Tiểu Thiên không cần tìm kiếm cũng dễ dàng nhận thấy nơi sẽ được đặt viên ngọc thứ năm, cạnh đó là những hàng chữ chỉ dẫn những việc cần làm trước khi bước vào Nhược Thủy thất.

Nhược Thủy là một loại nước có tính chất nhẹ khác thường! Nhẹ đến độ sẽ không có bất kỳ vật nào nổi được trên mặt nước! Và như thế, toàn thân của Tiểu Thiên phải bị ngập chìm hoàn toàn trong nước Nhược Thủy, có như thế nước ở Nhược Thủy thất mới có công dụng đúng như hàng chữ có ghi: “Thủy tẩy thần!”

Khai mở cơ quan, làm cho bức tường thành bé lộ, Tiểu Thiên bước đến cánh cửa đá dẫn vào Thủy thất!

Ngay trên cánh cửa đá có ghi :

- “Vận dụng toàn bộ Cửu Trùng tâm pháp bế khí kín ngũ quan và phong tỏa kinh mạch. Chỉ khi đạt đến mức vong ngã (quên mình) thất tình lục dục hoàn toàn bị trấn áp, toàn thân sẽ tự nổi lên khỏi mặt nước Nhược Thủy. Đó là lúc Thủy đã Tẩy Thần, công phu thành tựu! Hãy lưu lại toàn bộ y phục ở bên ngoài, thoát kỳ thủy đó chính là phương cách giúp mau đạt mức vong ngã!”

Không thể không tuân thủ điều này. Tiểu Thiên mau chóng trút bỏ y phục! Nó chỉ lưỡng lự đôi chút vì không biết nên mang theo hay phải bỏ lại những viên ngọc và những vật dụng khác!

Vong ngã, đó là điều cần yếu nếu muốn công phu mau chóng tựu thành, hiểu điều này Tiểu Thiên sau tiếng chép miệng liền bỏ lại tất cả ở bên ngoài Nhược Thủy thất!

Cánh cửa đá liền xịch mở ngay khi Tiểu Thiên dùng tay đẩy nhẹ!

Trước mặt nó một mặt nước phẳng lặng đang chờ đợi! Xung quanh, tất cả mọi thứ đều yên tĩnh, một cảnh quan cực tốt giúp người luyện công dễ dàng quên thân!

Vận dụng tâm pháp “Cửu Trùng” Tiểu Thiên bước vào làn nước!

Mặt nước chỉ khẽ chao một ít rồi thôi. Chứng tỏ Nhược Thủy có nhiều đức tính khác xa với các thứ nước thông dụng!

Trước khi tiến sâu hơn vào làn nước, Tiểu Thiên có cảm nhận ở những phần thân thể được tiếp xúc với Nhược Thủy, từng làn da từng thớ thịt như đều bị Nhược Thủy thâm nhập, gây cho bản thân Tiểu Thiên những cảm giác vừa khó tả vừa chưa bao giờ gặp phải!

Hít mạnh một hơi thật dài, Tiểu Thiên bế kín hơi thở và bắt đầu trầm hẩn mình vào làn nước!

Nhược Thủy vô lực, toàn thân Tiểu Thiên không hề bị bất kỳ một lực nào đẩy lên!

Điều đó có nghĩa Tiểu Thiên không gặp bất kỳ trở lực nào trong việc tự ngồi xếp bằng ở dưới nước!

Toạ công và toạ công! Tiểu Thiên vì muốn mau vong ngã nên không còn nghĩ gì khác ngoài việc toạ công!

Chỉ một lúc sau, sự thâm nhập nhẹ nhàng và chậm chậm của Nhược Thủy đã giúp cho Tiểu Thiên dễ dàng đi vào cõi hư vô!

Không gian vẫn tĩnh lặng!

Thời gian như ngừng trôi cho dù nó vẫn trôi!

* * * * *

Với thất tình lục dục, mọi cảm giác đều bị trấn áp, Tiểu Thiên vẫn tỏ ra điềm nhiên cho dù đang nhìn thấy một cảnh tượng khó tin! Toàn thân nó đang phểu bồng ngay bên trên mặt nước! Nước Nhược Thủy vốn nhẹ, có thể nhấn chìm mọi vật, nhưng bây giờ năng lực đó đã không còn! Nước Nhược Thủy không thể nhấn chìm Tiểu Thiên nữa! Công phu của Tiểu Thiên đã tột thành!

Vẫn tiếp tục vận dụng “Cửu Trùng tâm pháp”, Tiểu Thiên vẫy nhẹ hai tay về phía trước!

Kinh phong xuất hiện, tạo một lực đẩy ngược lại làm cho toàn thân Tiểu Thiên từ từ trôi về phía sau!

Bước lên khỏi mặt nước. Tiểu Thiên định đưa tay mở cửa thì một diễn biến ly lạ liền xảy ra! Làn nước Nhược Thủy trước mặt Tiểu Thiên bỗng từ từ hạ xuống!

Không chút kinh ngạc, Tiểu Thiên biết tất cả những điều này nếu xảy ra đều do có sự bố trí từ trước!

Không bao lâu, khi toàn bộ nước Nhược Thủy đã biến mất, ngay vị trí đã từng là nơi chứa đựng nước Nhược Thủy liền nổi rõ lên một hàng chữ : “Mau mau vận dụng công phu phá hủy toàn bộ những gì đang có ở trên trần Nhược Thủy thất!”

- Ở trên trần?

Tiểu Thiên ngược mắt nhìn lên và lập tức phát hiện một vuông đá mà trên đó có ghi hàng chữ thật to: “Gian tặc Tàn Cối phải chết!”

Tiểu Thiên hoang mang, phá hủy cái gì? Dòng chữ kia hay cả vuông đá!

Đúng lúc đó, nền đá dưới chân Tiểu Thiên bỗng rung chuyển! Thoạt đầu thì nhẹ, sau cứ mạnh dần!

Nhớ lại lời hồi thúc vừa nhìn thấy, phải mau mau, Tiểu Thiên không dám nghĩ ngợi thêm, vội tung người lao vọt lên!

Vút!...

Khoảng cách từ nền lên đến trần là ngoài ba trượng, cái nhún chân của Tiểu Thiên không ngờ đã làm cho toàn thân nó dễ dàng vượt qua khoảng cách đó!

Cũng nhanh không kém, Tiểu Thiên hất nạnh cả hai tay quật bổ vào vuông đá có khắc hàng chữ mặt sát kia hai kinh toàn lực!

Ầm!

Vuông đá vỡ toang những mảnh vỡ rơi ào xuống rào rào.

Nhìn xuống dưới, phát hiện nền của Nhược Thủy thất không biểu đã nứt rạn từ lúc nào, chúng vẫn chao đảo và một hố sâu bỗng xuất hiện nuốt tất cả những gì vốn trước kia là Nhược Thủy thất vào đó! chợt hiểu, lối thoát thân duy nhất chính là vuông đá vừa bị phá hủy, Tiểu Thiên định tiếp tục lao lên thì do đà bay lên đã mất, giờ đang là đà rơi xuống!

Nếu để chân chạm đất có nghĩa là Tiểu Thiên cũng phải rơi vào hố sâu, chịu chung số phận với toàn bộ Nhược Thủy thất. Do đó. Tiểu Tien lại vận lực, giữa khoảng không bật lên tiếng thét :

- Lên!

Cùng với tiếng hét Tiểu Thiên quật xuống phía dưới một kinh.

Vù... ầm!...

Lực phản chấn vừa có lập tức đẩy bắn thân hình Tiểu Thiên lên cao.

Nương theo đà, Tiểu Thiên lao vút qua lỗ hồng, trước đó chính là vuông đá đã bị Tiểu Thiên phá hủy!

Vút!...

Vẫn từ trên cao nhìn xuống, do Tiểu Thiên đã lao ra khỏi phạm vi Nhược Thủy thất là nơi đang bị hố sâu nhấn chìm! Y phục của nó, mấy viên ngọc, mảnh da có khắc ghi đồ hình, bao kiếm cũ kỹ và cả chiếc lá Tử Linh thảo duy nhất còn lại, tất cả rồi cũng sẽ bị rơi vào hố sâu!

Nó không thể không có y phục!

Cũng vậy, nếu muốn khai mở hai bức tường thành còn lại nó không thể không có hai trong bảy viên ngọc kia!

Còn nữa, bức đồ hình và chiếc lá Tử Linh thảo, cả hai cũng là những vật không thể để mất, Tiểu Thiên cần có chúng!...

Nảy sinh ý mạo hiểm, Tiểu Thiên trầm người xuống và tìm vội một chỗ có thể đặt chân khi đã tì thấy. Tiểu Thiên cũng nhìn thấy bảy viên ngọc đang lăn đi do sự chuyển dịch xuống phía dưới của Nhược Thủy thất.

Vội vàng nhặt trước bảy viên ngọc, sau đó Tiểu Thiên lại phải lo thu hồi tám da có ghi đồ hình. Vì đến lượt tám da sắp bị rơi vào hố sâu.

Tương tự như vậy Tiểu Thiên lại phải lo nhặt chiếc lá Từ Linh thảo trước!

Đến lúc định cầm lấy y phục thì chỗ đặt chân của Tiểu Thiên bỗng long ra và rơi xuống!

Hốt hoảng, Tiểu Thiên vội giậm chân, tung vọt lên cao!

Vút!

Từ trên cao nhìn xuống, Tiểu Thiên đành tiếc rẻ nhìn cái bao kiếm cũ kỹ và y phục đang mất hút dần dưới hố sâu...

Do mãi nhìn nên Tiểu Thiên hầu như quên những gì đang xảy ra! Đến lúc nhớ lại, Tiểu Thiên không thể không kinh hoàng! Vì bây giờ đến lượt nó sắp phải rơi vào hố sâu nếu không kịp tìm thấy chỗ đặt chân khác!

Với ánh sáng có từ bảy viên ngọc, Tiểu Thiên biết nó đang gặp một thực tế khác nghiệt! Nơi nó đang rơi xuống trở lại hoàn toàn không có chỗ nào đặt chân! Đồng thời, chỗ đặt chân duy nhất mà nó vừa nhìn thấy chính là bức tường thành thứ sáu! Khốn nỗi bức tường thành đó lại đang cách nó những bảy trượng dài hoặc hơn!

Bảy trượng, một khoảng cách đâu dễ gì vượt qua. Huống chi chính bản thân Tiểu Thiên hiện giờ đến một điểm tựa để lấy đà cũng không có!

Bị lâm vào tình cảnh sắp sửa bị mất mạng, Tiểu Thiên đương nhiên do cuống quýt nên khó mong nghĩ ra một phương cách nào khả thi và kịp lúc!

Nhưng không lẽ phải chịu bó tay!

Chợt nhìn thấy có một hòn đá vừa lăn ngang ngay dưới chân, Tiểu Thiên đánh liều, trảm người xuống thật nhanh!

Vừa chạm chân vào hòn đá, Tiểu Thiên dốc toàn lực dòn vào tiếng hét :

- Đi!

Bị đập mạnh, hòn đá nọ lập tức lao thẳng vào hố sâu! Nhưng nhờ đó, toàn thân Tiểu Thiên có cơ hội bay vọt lên như mũi tên vừa được cung cứng tác động vào!

Vút!

Đưa mắt nhìn bức tường thành thứ sáu càng lúc càng tiến lại gần, Tiểu Thiên nhanh chóng lượng định tình thế!

Biết không thể tìm thấy bất kỳ chỗ đặt chân nào khác, cho dù có thể chạm đến bức tường thành, Tiểu Thiên bất ngờ nảy ra một ý cũng liều lĩnh không kém gì hành vi lúc nãy.

Nhặt vội viên ngọc màu bích Tiểu Thiên cầm sẵn trên tay!

Đến lúc nhìn thấy phiến đá có một lỗ thủng, chính là nơi Tiểu Thiên phải đặt viên ngọc bích vào đó, Tiểu Thiên lập tức bắt chước cách thức trước kia Hà Như Thủy đã làm ném mạnh viên ngọc bích vào đúng lỗ thủng nọ.

Viu!

Ném xong, Tiểu Thiên thầm cầu mong sao cho bức tường thành kia kịp hé lộ lối xuất nhập đúng vào lúc Tiểu Thiên lao đến!

Thật may, từ bức tường thành nọ bỗng vang lên một tiếng động khô khan. Cạch!

Phiến đá có mang theo viên ngọc bích liền chuyển dịch, làm cho những phiến đá kề đó cũng phải dịch chuyển theo!

Biết sẽ muộn nếu cứ chờ cho đến lúc lối xuất nhập xuất hiện, Tiểu Thiên ngay khi có thể chạm tay vào bức tường thành liền chộp mạnh năm đầu ngón tay vào phiến đá có mang viên ngọc, sao cho viên ngọc nằm giữa năm đầu ngón tay!

Bộp!

Năm ngón tay ngấp sâu vào đá, viên ngọc nọ vì thế cũng bị Tiểu Thiên chộp giữ vào lòng bàn tay!

Nhờ đó, Tiểu Thiên tạm thời có thể giữ thân mình treo lủng lẳng ở bức tường thành, với một hố sâu ở dưới chân!

Trút vội một hơi trọc khí, nạp thanh khí vào lồng ngực, Tiểu Thiên nhún mình vào hai tay đang chộp vào phiến đá!

Bùng!

Phiến đá bị chấn vỡ, những phiến đá kề đó long ra để lại cho Tiểu Thiên một lối có thể lao qua!

Quảng mình qua đó, Tiểu Thiên nhẹ thở phào vì vừa nhìn thấy một gian tịnh phòng đang hé sẵn cửa!

Vút!

Lao luôn vào gian tịnh phòng, Tiểu Thiên vừa đặt được hai chân thì ngay phía sau bỗng vang lên một tiếng động :

Cạch!

Quay lại nhìn, Tiểu Thiên ngơ ngác vì phát hiện cánh cửa khi nãy đã đóng lại! Nó đang bị nhốt kín trong một gian tịnh phòng chưa thể biết có những gì đang chờ nó!

Chưa kịp đưa mắt tìm hiểu kỹ gian tịnh phòng, nền phòng dưới chân Tiểu Thiên bỗng rung chuyển!

Lần này Tiểu Thiên thất kinh thật sự, nó nghĩ : “Không lẽ cả gian tịnh phòng này đang được rơi vào hố sâu? Nếu vậy thì nguy mất! Ta chạy đâu không chạy lại chạy vào đúng chỗ chết?!”

Tuy không thể hiểu điều gì đang xảy ra cho gian tịnh phòng nhưng qua những cảm giác mơ hồ. Tiểu Thiên biết gian tịnh phòng đang rơi xuống. Đã lỡ rơi vào cảnh ngộ này Tiểu Thiên chỉ còn biết đứng yên và chờ đợi. Bởi điều xấu nhất vẫn chưa xảy ra.

Thế nhưng!

Cạch!

Một tiếng chạm khô khan và gian tịnh phòng dừng lại, đó là do cảm nhận cho Tiểu Thiên biết rõ điều này, toàn bộ sự việc liền tĩnh lặng cho Tiểu Thiên biết gian tịnh phòng không phải “bị” rơi xuống mà là “được” rơi xuống! Và nếu đúng như vậy, tất cả những gì đã xảy ra đều nằm trong sự bố trí sẵn có!

Sau đó, sự tĩnh lặng bỗng bị phá vỡ! Ở phía bên tả của Tiểu Thiên, vách đá chợt dịch chuyển, để lộ ra một hốc đá vuông vức!

Bên trong hốc đá là một hộp gỗ, dẫn ở phía dưới là một mảnh hoa tiên đã ố màu vì thời gian. Cầm hộp gỗ đặt qua một bên, Tiểu Thiên đọc mảnh hoa tiên :

“Bên mình ngươi giờ không còn bất kỳ vật dụng nào, kể cả y phục! Nếu ngươi là Tàn Cối, chắc chắn ngươi sẽ không luyện Tâm pháp Cửu Trùng! Và bây giờ, nơi này sẽ biến thành nơi tăng thân của ngươi! Dù ngươi có bắt đầu luyện Cửu Trùng tâm pháp thì do không có Hóa luyện cốt cũng như Thủy tẩy thân hỗ trợ, việc luyện công của ngươi hoàn toàn vô dụng!

Còn như ngươi không phải Tàn Cối mà là người tình cờ tìm đến đây dựa theo Tàng Binh thất họa đồ, ngươi sẽ thoát nếu quả nhiên ngươi đã luyện đến trụ thần Tâm pháp kia!

Hãy vận dụng toàn lực làm cho hộp gỗ mềm ra! Mọi chi dẫn đều có sẵn bên trong!

Cầu mong sao ngươi đúng là người bạn ta cần!

Tiên - Thần - Thánh - Nhân”.

Ngay khi đọc xong, Tiểu Thiên lập tức hiểu rõ sự việc!

Bốn nhân vật kia đã có sự sắp xếp này dành cho hai trường hợp!

Với trường hợp đầu, giả như người tìm đến chính là Tàn Cối, y cho dù có vượt qua những cửa ải kia rồi thì ở cửa ải thứ sáu này sẽ hóa thành tử ải cho y! Kết quả, tâm huyết của bốn nhân vật nọ sẽ đạt ý nguyện!

Ở trường hợp thứ hai, kẻ tìm đến không phải là Tàn Cối, người nào lọt vào tình cảnh này nếu không đủ nhẫn nại, kém cơ trí sẽ chết ở đây! Trái lại nếu người đó thực sự đã học được Tâm pháp Cửu Trùng, có thể tìm thấy những chỉ dẫn tiếp theo ở bên trong hộp gỗ, kẻ đó mới có cơ hội vượt thoát! Và nhân vật kia tuyển chọn qua hàng loạt những bố trí đã được dự tính chuẩn xác!

Không chút nghi ngờ bản thân chính là người được chọn, Tiểu Thiên đặt tất cả những gì đang cầm giữ trong tay qua một bên: những viên ngọc, Tàng Binh thất họa đồ, mảnh hoa tiên vừa đọc và cả chiếc lá Tử Linh thảo nữa.

Cầm hộp gỗ bằng cả hai tay, Tiểu Thiên ngồi xuống theo tư thế tọa công.

Vận dụng Cửu Trùng tâm pháp, Tiểu Thiên dồn chân lực qua hai lòng bàn tay, truyền vào hộp gỗ.

Hộp gỗ đỏ dần!

Thật lạ, như vậy cái hộp này thật sự không phải hộp gỗ! Nó phải bằng thiết luyện!

Trên mảnh hoa tiên ghi là hộp gỗ chỉ để phòng vạn nhất mà thôi! Vì nếu nó chính là một hộp gỗ, bất kỳ ai nếu có công phu nội lực hơn người, việc phá

hủy bộp gỗ đầu phải là điều khó khăn!

Màu đỏ của chiếc hộp tăng mạnh? đến độ nó đang biến dần thành trong suốt!

Nhìn qua thành hộp Tiểu Thiên bỗng mỉm cười thú vị! Bởi bên trong hộp không hề có chứa đựng điều gì! Trái lại ngay dưới đáy hộp, những hàng chữ nhỏ được khắc một cách tinh vi nhờ bị nung nóng đang dần dần lộ rõ.

“Tính từ hốc đá qua bên hữu đứng một trượng! Từ đó đếm xuống ba lần đá! ấn mạnh tay vào đó ba lượt!”

Hiểu rõ đã thành công, Tiểu thiên nhanh chóng thu kinh và làm theo lời chỉ dẫn!

Sau ba lượt ấn tay, phần trần của gian tịnh phòng liền hé lộ!

Tiểu Thiên thu nhặt mọi vật dụng, kể cả cái hộp và lao nhanh qua trần phòng!

Vút!...

Ở bên trên, nếu tính luôn gian tịnh phòng giờ đang nằm phía dưới, trước mặt Tiểu Thiên là một con đường được rải sỏi. Xa xa phía trước, ngay phía cuối con đường, Tiểu Thiên nhìn thấy một ngôi miếu với bức hoành phi đề bốn chữ: “Tận Trung Bảo Quốc”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Công phu Cửu Trùng

Bên trong miếu, ngoài phần chính điện dùng để thờ tự, bốn bức vách còn lại đều chỉ chít chữ! Chúng là kinh văn của bốn loại công phu của bốn nhân vật tuấn tú có danh xưng là: Kiếm Tiên Vị Quốc; Thần Chương Phục Giang San; Thánh Y Bảo Thiên Tử; Tận Trung Nhân.

Theo danh xưng công phu của bốn nhân vật: Tiên - Thần - Thánh - Nhân chính là kiếm, chương, y thuật với khinh công, và sau cùng toàn bộ sở học của Tận Trung Nhân như: Kỳ hoàng thuật, Trụ nhan thuật, Kỳ môn độn giáp, Tâm pháp Cửu Trùng và pho chương Cửu Trùng gồm chín thức!

Qua đó, Tiểu Thiên biết tất cả những bố trí ở đây đều do Tận Trung Nhân chủ xướng! Và Tiểu Thiên thật sự ngỡ ngàng khi nhìn thấy những di tự sau cùng của Tận Trung Nhân :

“Hậu nhân nhĩ giám!

Ngươi đã khổ nhọc gần ba năm mới có thể tìm đến và đọc được những lời này! Chứng tỏ ngươi đã luyện xong Tâm pháp Cửu Trùng!

Để giúp ngươi có thể an tâm lưu lại ba năm nữa và luyện xong toàn bộ di học của bọn ta, sáu hoàn Tịnh Tâm đan cuối cùng ta đã dành sẵn cho ngươi!

Trong khi đó nếu muốn ngươi nên đọc hoặc cất giữ quyền binh thư của Nhạc tướng quân! Đến lúc cần, hoặc ngươi, hoặc chính kẻ được ngươi chọn sẽ dụng binh pháp đó an bang định quốc!

Nếu muốn rời khỏi nơi này, bên dưới miếu có nhọt bí đạo đưa ngươi ra!

Xong theo ta, ngươi hãy chờ đến lúc luyện xong hết toàn bộ công phu.

Cũng ở dưới bí đạo ngươi sẽ tìm thấy vị trí phát động cơ quan! Tầng Bình thất này sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn khi cơ quan được ngươi phát động! Nhớ đấy!”

Mãi đến lúc Tiểu Thiên tìm thấy nơi cất giữ sáu hoàn Tịnh Tâm đan, cạnh đó là một quyển binh thư và một bộ y phục của người lớn, Tiểu Thiên mới biết nó đã thật sự lưu lại Hòa thất và Thủy thất tất cả là ba năm!

Vì cơ thể của nó giờ đã lớn, có thể mặc vừa vặn với bộ y phục kia! Như vậy, cứ mỗi hoàn Tịnh Tâm đan quả nhiên đã giúp nó nhịn đói khát được nửa năm!

Riêng thời gian ngâm mình vào nước Nhược Thủy, nó nghĩ, do nó đã nhập định suốt thời gian đó nên quên cả đói! Và có nước bao bọc quanh thân, cảm giác khát cũng không hề có!

Thán phục mọi bố trí của Tận Trung Nhân, Tiểu Thiên bèn làm theo lời khuyên họ! Nó quyết định sẽ chỉ đi khỏi đây khi đã luyện xong toàn bộ sở học của bốn nhân vật này!

Thời gian trôi vẫn trôi...

* * * * *

Sau khi đi theo bí đạo độ hơn trăm trượng, Tiểu Thiên nhìn sững vào khối đá to lớn đang nằm chắn ngang lối đi!

Trên khối đá có tất cả bảy lỗ thủng, chúng được sắp xếp theo hình như bảy nốt chấm trên đồ hình!

Do đã biết về Kỳ môn độn giáp, Tiểu Thiên hiểu hình thù của bảy lỗ thủng được sắp xếp theo dạng Thất tinh, với một hướng chỉ đến chòm sao Bắc Đẩu!

Điều này có nghĩa là Tiểu Thiên phải lần lượt đặt bảy viên ngọc vào những lỗ thủng, sau đó sẽ phát động cơ quan bằng cách ấn tay vào vị trí có ngôi sao Bắc Đẩu! Và như thế, cùng với Vũ Mộc Tàng Binh thất bị chôn vùi, bảy viên ngọc kia cũng phải chịu chung số phận, Tiểu Thiên dù muốn cũng không có cách nào giữ lại.

Có luyện tiếu cũng vô ích, Tiểu Thiên đành phải thực hiện đúng như những bố trí của Tận Trung Nhân!

Sau khi đã đặt những viên ngọc vào đúng vị trí, Tiểu Thiên thở dài và khẽ ấn tay vào khối đá, nơi chính là vị thế của Bắc Đẩu tinh. Bất chợt, lớp đá ở đó vỡ ra, cho Tiểu Thiên nhìn thấy một vật kỳ lạ!

Cầm vào vật đó sau một cái rút nhẹ, trên tay Tiểu Thiên bây giờ là một thanh kiếm vừa sắc bén vừa mềm mại!

Xem qua đốc kiếm, Tiểu Thiên một lần nữa thán phục những bố trí của Tận Trung Nhân. Vì ở đó có một mảnh hoa tiên được cuộn nhỏ! Trên mảnh hoa tiên đó có lưu tự như sau :

“Người đừng luyện tiếu những viên ngọc kia! Ngoài giá trị của ngọc thật chúng sẽ không giúp thêm gì cho người! Chính thanh Liễu kiếm này mới là vật người cần! Ngay khi có kiếm, cơ quan kể như đã bị phát động! Người chỉ cần chờ khối đá dịch chuyển là đủ! Đừng nán ná thêm nữa, hậu quả sẽ khó lường!

Vĩnh biệt!”

Lúc đó, khối đá dịch chuyển thật! Và khi khối đá chìm xuống, để lộ ra một thông đạo chỉ đủ một người đi qua, Tiểu Thiên lập tức lao đi!

Vút!

Ở phía sau, những tiếng động bỗng chầm chậm vang lên.

Ầm!.. Ầm!...

Sau đó, lúc Tiểu Tien đã hoàn toàn đứng bên ngoài Vũ Mộc Tàng Binh thất, toàn bộ những gì nằm ở trong bức tường thành đều rung mình chuyển động!

Chúng vừa đổ xuống vừa chìm dần vào lòng đất tạo nên những tiếng động vang dội cả khu rừng.

Ầm!.. Ầm!...

Sợ bản thân cũng bị hệ lụy Tiểu Thiên vội thi triển khinh công và lao đi thật xa, xa mãi, cho đến lúc vượt khỏi khu rừng vốn được mọi người biết đến qua danh xưng: Đại Ma lâm.

* * * * *

Đứng lại!

Tiếng quát vang lên khá bất ngờ, khiến Tiểu Thiên phải có phản ứng như lúc hầy còn là một đứa bé!

Dừng lại, Tiểu Thiên sợ sệt đưa mắt nhìn quanh. Ngay bên ngoài cửa rừng, một hàng người, toàn là những nhân vật võ lâm đang xạ ánh mắt nghi hoặc nhìn Tiểu Thiên!

Trong đó có một nhân vật tay cầm đại đao, miệng khinh khinh lên tiếng :

- Người vừa từ Đại Ma lâm đi ra?

Tuy đã trấn tĩnh biết chính bản thân giờ đã khác xưa nhưng Tiểu Thiên vẫn cố ý giữ nguyên nét mặt sợ hãi :

- Tôn giá cũng đã nghe những tiếng động kỳ quái vừa mới phát ra từ trong rừng?

Về mặt của nhân vật nọ bắt giắc cau lại :

- Người muốn nói người không hề biết chuyện gì đã xảy ra trong đó?

Tiểu Thiên mừng thầm, vì như thế Tiểu Thiên đã đánh lạc hướng sự chú tâm của những nhân vật này! Tiểu Thiên càng làm ra vẻ khiếp hãi khi vừa lắc đầu, vừa bảo :

- Chỉ vì hiếu kỳ, tại hạ cũng định tiến vào thám thính Đại Ma lâm? Vậy là nghĩ lại vẫn còn sợ hãi, những tiếng động kia làm cho tại hạ sợ đến chết khiếp!

Bầu môi, nhân vật nọ tuy nói với Tiểu Thiên nhưng trông mắt cứ luôn đảo nhìn những nhân vật kia :

- Ngươi nghĩ ngươi là ai? Thám thính Đại Ma lâm ư? Thật nực cười!

Lời nói của nhân vật này đương nhiên nhận được sự tán thưởng của mọi người, những nhân vật kia được dịp cười ồ lên

- Ha... Ha...

Những tràng cười đó cuối cùng làm cho nhân vật nọ phải ngoác rộng miệng và cười thỏa thích :

- Ha... Ha... Ha...! Ngươi mà dám thám thính Đại Ma lâm? Ha... Ha...

Biết họ đang cười chế giễu, Tiểu Thiên không những không giận, trái lại còn thích thú cố ý nói ra những lời ngây ngô với nét mặt phụng phịu của người đang có sự bất bình.

- Sao tại hạ lại không dám? Chẳng phải tại hạ đã vào và bây giờ đã quay trở ra rồi sao?

Đúng như dự kiến của Tiểu Thiên, nhân vật nọ càng ôm bụng cười nghiêng ngả :

- Ngươi quay trở ra? Ha...! Ha...! Phải nói là ngươi thực mạng chạy trở ra mới đúng? Hạng miệng hùm gan sứa như ngươi, ha... ha... ha....

Những nhân vật kia nghe thế càng cười nhiều hơn, như thể họ chưa bao giờ được cười!

Vờ làm ra bất bình nhiều hơn, nhiều đến độ không còn muốn nói gì nữa với những kẻ đang có ý trêu chọc, Tiểu Thiên chép miệng, phẩy tay, chân bước đi, miệng bảo :

- Chư vị không tin thì thôi, có sao lại cười? Được, tại hạ sẽ không nói với chư vị nữa!

Những tràng cười vẫn tiếp tục đuổi theo chân Tiểu Thiên :

- Nhìn y kia, kẻ ra y cũng có đom lợc đấy chứ? Thám thính Đại Ma lâm? Ha... Ha...

Không vội vã, sợ họ nghi ngờ, Tiểu Thiên cũng không dám đi chậm vì sợ họ sau khi nghĩ lại sẽ phát hiện sự giả dối và rồi sẽ không cho Tiểu Thiên đi! Đã can trọng như vậy nhưng Tiểu Thiên cũng bị một phen hú vía khi bắt ngờ nghe có tiếng người gọi lại :

- Đùng có vội đi như vậy, tiểu tử!

Đã có tiếng gọi nếu cứ tiếp tục bỏ đi ắt sẽ bị họ nghi ngờ nhiều hơn, Tiểu Thiên đành dừng lại và quay đầu về phía sau :

- Trêu chọc tại hạ như vậy, tôn giá cảm thấy chưa đủ sao?

Nhân vật đang cấp đại đao tuy muốn nén tiếng cười nhưng sự cố gắng của y chỉ làm cho tiếng cười trở nên khùng khục một cách đáng ghét. Cuối cùng, sau những cố gắng tốt bụng, y mới có thể buông ra một câu nói nửa thật, nửa đùa :

- Ta cũng đâu muốn trêu chọc ngươi! Mà này, người có đom lợc như ngươi nhất định không phải hạng vô danh! Ngươi nên cho bọn ta biết tính danh để sau này khi gặp lại, bọn ta còn biết đường mà gọi chứ!

Trong bọn kia liền có người lên tiếng phụ họa :

- Phải đó! Đầu phải bọn ta lúc nào cũng gặp một người có nhiều đom lợc như ngươi? Mau cho bọn ta biết rõ tính danh đi, tiểu tử?

Nhìn họ, lòng Tiểu Thiên thâm thán phục! Dù họ đã tin vào những gì Tiểu Thiên cố ý làm cho họ tin nhưng họ vẫn không vì thế mà quên đi nhiệm vụ của họ! Họ nghe những tiếng động phát ra từ Đại Ma lâm và ngay tức khắc có mặt, chứng tỏ họ lưu ngụ ở gần đây.

Và nếu Tiểu Thiên nhớ không lầm, nhận định không lầm thì họ phải là người ở Huỳnh Phong trang, là nơi sáu năm trước Tiểu Thiên đã từ đó bỏ chạy vào Đại Ma lâm để tìm thấy luôn Vũ Mục Tàng Binh thất Không thể không xưng danh, Tiểu Thiên cố ý phình bụng, ưỡn ngực nói một cách ngông nghênh tự đắc :

- Tại hạ là Cửu Trùng Thiên!

Nhân vật nọ trở mặt :

- Cửu Trùng Thiên? Khắp thiên hạ làm gì có họ Cửu Trùng?

Tiểu Thiên tròn mắt :

- Tôn giá đừng nói đùa chứ? Chính tại hạ đang mang họ Cửu Trùng đấy thôi?

Nhân vật nọ lắc đầu nguầy nguậy :

- Ngươi đùa thì có! Ta khẳng định, ta người đã gần hai mươi năm bôn tẩu giang hồ, đã từng cùng Trang chủ bốn trang gây nhiều chuyện kinh thiên động địa, vẫn chưa bao giờ biết có ai mang họ Cửu Trùng như ngươi!

Tiểu Thiên vò tròn mắt :

- Ô! Hóa ra tôn giá và chư vị đây đều là người của Huỳnh Phong trang, một trong Tam trang danh chấn thiên hạ?

Nhân vật nọ ngao nghể :

- Ta tưởng ngươi đã biết ngay từ đầu rồi mới phải?

Tiểu Thiên quay người lại, vòng tay thủ lễ :

- Thất kính, thất kính! Ngưỡng mộ đã lâu, tại hạ không thể ngờ lại có ngày được cùng chư vị anh hùng hội kiến! Những lời vừa rồi của tại hạ nếu có chỗ nào mạo phạm, mong chư vị lượng thứ cho!

Nhân vật nọ xua tay thái độ thật cao ngạo :

- Được rồi! Không biết thì không có tội! Nói lại đi, tính danh của ngươi là gì? Để khi Trang chủ hỏi Giả Trụ ta biết đường đối đáp!

Tiểu Thiên vò nhãn nhó :

- Tại hạ thật sự có tính danh là Cửu Trùng Thiên!

- Ngươi nói thật?

Tiểu Thiên gật đầu :

- Trước mặt chân nhân, tại hạ dù có gan trời cũng không dám nói sai!

Giả Trụ ngoẹo đầu ngẫm nghĩ :

- Vậy thì lạ thật! Ta cũng chưa hề nghe một tính danh nào tương tự như vậy thật! Ngươi ở môn phái nào? Sư phụ là ai? Từ đâu đến? Đến Đại Ma lâm để làm gì?

Tiểu Thiên nếu ngay từ đầu không trù bị sẵn những điều này có lẽ sẽ phải ngắc ngứ, càng tạo nhiều nghi ngờ cho đối phương! May thay, khi nghe Giả Trụ gọi lại, Tiểu Thiên đã kịp lường trước nên ung dung đáp :

- Gia sư qua đời đã lâu, tại hạ ngoài việc biết tính danh của người là Cửu Trùng Nhân thì đối với những việc khác tại hạ không còn biết gì nữa.

Giả Trụ chợt đưa tay ra :

- Khoan đã! Ngươi bảo ngươi là Cửu Trùng Thiên, sư phụ ngươi là Cửu Trùng Nhân? Ngươi có làm không vậy?

Biết rõ Giả Trụ muốn ám chỉ điều gì Tiểu Thiên mỉm cười :

- Không riêng gì tôn giá cảm thấy kỳ lạ! Cũng đã có nhiều người hỏi tại hạ như thế! Chuyện sẽ dễ hiểu nếu tôn giá nghe tại hạ giải thích?

Giả Trụ im lặng, chờ nghe Tiểu Thiên giải thích.

- Tại hạ vốn là một cô nhi, chưa từng biết song thân là ai! Ngay từ nhỏ may được gia sư bảo bọc, tại hạ còn được gia sư cho phép dùng đại tính của người! Ba chữ Cửu Trùng Thiên vì thế mà có?

Giả Trụ gật đầu, miệng hỏi :

- Nghĩa là ngươi không hề biết xuất xứ sư thừa?

- Không biết!

- Ngươi từ đâu đến?

- Thiên Sơn?

- Hừ! Ở nơi xa như vậy sao? Đến đây để làm gì?

Tiểu Thiên chợt cao giọng :

- Xa thì xa! Nhưng vì muốn nên danh nên phận như mọi người tại hạ quyết phải một lần thám thính Đại Ma lâm! Biết đâu tại hạ sẽ nhờ đó có may mắn được mọi người biết đến?

Giả Trữ nhếch môi cười nói :

- Và ngươi cũng đã được bọn ta biết đến? Nếu đó là ý của ngươi, ngươi toại nguyện chưa?

Tiểu Thiên bỗng nảy ý mạo hiểm vội lắc đầu :

- Không những không toại nguyện mà tại hạ còn bị một phen sợ đến vỡ mật! Cũng may qua sự việc này, tại hạ còn có một chút an ủi là gặp được tôn giá, một cao nhân thực thụ trong những cao nhân của Tam trang!

Được Tiểu Thiên tâng bốc, Giả Trữ liền tỏ ra cao hứng :

- Này, ngươi gọi ta là cao nhân, giá như bây giờ ta nhận ngươi là thuộc hạ, ngươi ưng thuận không?

Hề há ra mặt, Tiểu Thiên xoa hai tay vào nhau :

- Được làm thuộc hạ một đại trang như...

Giả Trữ nhăn mặt :

- Ta không nói đến bốn trang đâu ngươi chớ vội ngộ nhận!

Tiểu Thiên ngờ ngác :

- Tôn giá không phải người của Huỳnh Phong trang?

Giả Trữ phì cười :

- Sao lại không? Có điều, bọn ta còn là người của Ngũ Hành bang nữa, nếu ngươi ưng thuận ngươi cũng sẽ là người Ngũ Hành bang như bọn ta. Thế nào?

Tiểu Thiên cố ý hỏi :

- Đã là người Huỳnh Phong trang, sao còn là người Ngũ Hành bang?

Giả Trữ lắc đầu :

- Ngay một lúc giải thích tất cả cho ngươi hiểu, chuyện đó thật không dễ. Ta chỉ có thể vắn tắt nói cho ngươi hiểu như thế này. Bọn ta được lệnh phải giả làm người Ngũ Hành bang, còn giả để làm gì, từ từ ngươi sẽ hiểu! Nếu ưng thuận thì ngay bây giờ cứ đi với bọn ta! Còn như không thích mặc ngươi, ngươi muốn đi đâu tùy ý! Thế nào?

Tiểu Thiên nhún cười :

- Tóm lại, nếu là thuộc hạ của tôn giá, nghiêm nhiên tại hạ sẽ là người của Huỳnh Phong trang? Tưởng thế nào, nếu là vậy, lại hạ có lý nào bỏ qua cơ hội tiến thân?

- Ngươi thuận?

Tiểu Thiên gật đầu, thi lễ :

- Thuộc hạ, Cửu Trùng Thiên, nguyện tuân thủ mọi mệnh lệnh của Giả anh hùng!

Giả Trữ bật cười :

- Hãy gọi ta là Hương chủ! Giả hương chủ của Mộc Hành đường! Ha... Ha...

Chương 16: Phô diễn công phu

Càng đi theo Giả Trụ, Tiểu Thiên càng hiểu!

Việc giả vờ làm môn hạ Ngũ Hành bang chỉ là do Giả Trụ hiểu một cách nông cạn, vì y không thể quên bản thân y chính là thuộc hạ của Huỳnh Phong trang!

Thật ra, như Tiểu Thiên nghe ngóng, từ lúc Tiểu Thiên bắt đầu lọt vào Vũ Mục Tàng Binh thất, Ngũ Hành bang tuy vẫn là một đại bang riêng lẻ nhưng sự thật đều do người của Tam trang điều hành!

Nhân vật hiện thời chấp chương Ngũ Hành bang chính là Trang chủ Thanh Trúc trang, đại sư huynh của hai vị Trang chủ lại là Hắc Sát và Huỳnh Phong nhị trang!

Như vậy, như Tiểu Thiên suy đoán, sau lần tiếm phục cố ý đẩy Ngũ Hành bang vào chỗ diệt vong, có lẽ do chưa chiếm được tuyệt kỹ Càn Khôn của Ngũ Hành bang nên lão Trang chủ Thanh Trúc trang đành phải để lại sự hiện diện của Ngũ Hành bang, cho dù đó chỉ là tồn tại trên danh nghĩa.

Nhớ những gì trước kia đã lên nghe, Tiểu Thiên tuy biết giữa bản thân và Tam trang nhất định phải có oán thù nhưng do chưa thể biết đó là mối thù gì nên ngay lúc này Tiểu Thiên cảm thấy không vội ra mặt!

Và bây giờ, Tiểu Thiên đang vận dụng kế sách của chính lão Trang chủ Thanh Trúc trang để đối phó với chính lão!

Tiểu Thiên quyết tâm tiếm phục vào hàng ngũ môn hạ Tam trang! Và đây chỉ là bước khởi đầu!

- Cừu Trùng Thiên!

Tiếng gọi của Giả Trụ làm Tiểu Thiên quay trở lại thực tại!

Chạy vội đến, Tiểu Thiên lên tiếng :

- Thuộc hạ nghe lệnh?

Ngao ngán nhìn quanh, Giả Trụ bảo :

- Lương thực đã khô cạn, quanh đây lại không có lấy một bóng người. Ta thấy ngươi khá nhanh nhẹn, hãy đi thử một vòng rồi quay lại bẩm báo cho ta rõ! Đi đi!

Tiểu Thiên cúi đầu lãnh lệnh :

- Hương chủ yên tâm, thuộc hạ lập tức thi hành.

Quay người, Tiểu Thiên chạy đi. Và như vẫn thường hành động, Tiểu Thiên chỉ chạy với một cước lực vừa phải, không để bất kỳ ai phát hiện bản thân mình có bản lĩnh cao mình!

Vút!

Như Giả Trụ vừa nói, nơi này không có lấy một bóng người vì địa hình ở đây quá hiểm trở.

Một bên là núi, bên còn lại thì giáp với một khu rừng quá âm u, địa hình này nếu có bảo là thâm sơn cùng cốc thì cũng không có gì quá đáng!

Vì lẽ đó, những người có thể xuất hiện ở quanh đây nhất định không phải hạng thường nhân!

Có chăng, họ phải là những nhân vật võ lâm với những hành tung kỳ bí!

Vừa nghĩ đến đây, phía bên tả của Tiểu Thiên bỗng vang lên tiếng động khẽ.

Soạt!

Thu người lại, Tiểu Thiên đưa mắt nhìn về phía chân núi.

Dù đưa mắt nhìn thật nhanh nhưng Tiểu Thiên chỉ kịp nhìn thấy một bóng mờ vừa khuất sau những tảng đá.

“Thú dữ? Được lắm! Ta đã có cách tìm ra và đưa lương thực về cho bọn Giả Trụ!”

Nghĩ đến đây, Tiểu Thiên lập tức thi triển khinh công thân pháp với toàn bộ công lực!

Vút!

Bóng nhân ảnh của Tiểu Thiên cứ như tia chớp, lao vun vút qua từng gộp đá!

Bằng cách đó, Tiểu Thiên nhìn xuống và dễ dàng phát hiện rõ bóng mờ khi nãy!

Tiểu Thiên cười thâm :

“Có thịt sơn dương vẫn hơn là không có! Cách ta lập công như thế này, Giả Trụ đương nhiên phải hài lòng!”

Tăng cước lực, Tiểu Thiên quyết cùng con sơn dương so tài!

Vút!

Như biết có mối nguy hiểm đang rình rập, vó chân của con sơn dương càng thêm linh hoạt.

Nó phô diễn cho Tiểu Thiên thấy những bước nhảy ngoạn mục mà con người khó có thể bắt chước!

Chụm mạnh bốn chân, con sơn dương sau đó lao vút qua một bãi đá gập ghềnh.

Đang lúc lao, hai chân sau duỗi thẳng và hai chân trước khẽ quắp vào thân, bằng tư thế này khi con sơn dương sắp chạm đất thì cả bốn móng vuốt của nó đều có tác dụng làm cho nó tiếp đất thật nhẹ nhàng, đồng thời tạo đà để nó tiếp tục nhảy những bước nhảy kế tiếp.

Thán phục và muốn chiêm ngưỡng lâu hơn, Tiểu Thiên tuy có thể đuổi kịp nhưng vẫn chưa vội xuống tay hạ thủ.

Không những thế, Tiểu Thiên còn cố tình chậm lại, tránh việc làm con sơn dương vì quá hoảng hốt sẽ có những động tác luống cuống, gây trở ngại cho việc chạy nhảy.

Cứ như thế, Tiểu Thiên được con sơn dương đưa đến một bãi đất bằng.

Với cảnh quang vừa nhìn thấy, Tiểu Thiên lập tức lùi lại, nép người vào sau một tảng đá.

Con sơn dương vốn là một con thú nên không thể có những nhận biết nhanh nhạy như Tiểu Thiên, nó vẫn tiếp tục nhảy bằng những bước nhảy ngoạn mục.

Nó chỉ tỏ ra hoảng hốt khi bất ngờ có tiếng quát vang lên giữa một không gian những tường là bình yên :

- Chúng ta có vật thực rồi!

Sau tiếng quát là một tia chớp sáng ngời chói lên.

Bắt được tia sáng, con sơn dương rùn gối khi gắng sức đổi hướng!

Tiếng quát khi nãy lại vang lên :

- Chạy đâu cho thoát khỏi đao của ta chứ?

Vút!

Phập!

Bằng một đao ngọt lịm, chủ nhân của thanh đao đã làm cho con sơn dương đầu một nơi thân một nẻo!

Đang khi Tiểu Thiên mục kích một cách giận dữ, gã sử đao cười khăng khặc :

- Đến bọn Ngũ Hành bang còn không đối phó nổi đao này của ta, huống gì người chỉ là một con thú khờ dại! Ha... Ha...

Tràng cười của gã bỗng bị một tiếng hô hoán cắt đứt :

- Chúng ta đi thôi! Cách đây không xa đã có bọn Ngũ Hành bang xuất hiện!

Cùng với gã vừa cười, trên bãi đất bằng còn có thêm hai gã khác!

Hai gã đó chép miệng tiếc rẻ :

- Thật không đúng lúc chút nào! Lỡ của bọn ta một bữa ăn, đoán chắc là rất ngon miệng!

Người vừa lớn tiếng hô hoán liền chui ra từ cửa rừng :

- Cũng không lỡ lắm đâu! Chỉ cần nhanh tay thu thập xong lũ kia, có quay lại cũng còn kịp chán!

Gã đã hạ thủ con sơn dương liền khoa đao, miệng huênh hoang :

- Thất đệ nói không sai! Chúng ta sẽ được một bữa ngon miệng hơn nếu làm cho sư phụ hài lòng! Đi nào!

Hai gã nọ thoáng ngập ngừng :

- Còn con thú này thì sao?

Gã kia cười lớn :

- Cứ để đó! Có nhân vật nào ba đầu sáu tay dám ngang nhiên chiếm hữu miếng ăn của bọn ta, đệ tử Không Động phải! Ha... Ha...

Chờ bọn chúng bỏ đi, Tiểu Thiên xuất hiện.

Cởi bỏ lớp y phục bên ngoài, chính là sắc phục của Mộc Hành đường đã được Giả Trụ trao cho, Tiểu Thiên dùng nó quấn kín con sơn dương đã chết.

Sau đó, dùng một vuông lụa che kín nửa mặt, Tiểu Thiên vác con sơn dương đã được bọc kín lên vai!

Khẽ cười thành tiếng, Tiểu Thiên lẩm bẩm nói thành lời :

- Tuy ta không có ba đầu sáu tay, nhưng con sơn dương là của ta, ta không thể không lấy lại.

Tiểu Thiên quăng mình lao đi.

Vút!

Còn cách nơi bọn Giả Trụ đã dừng lại không xa, Tiểu Thiên quả nhiên phát hiện những tiếng gầm thét đang vang lên lồng lộng.

Giấu con sơn dương vào một vị trí dễ nhớ, Tiểu Thiên lần theo lưng áo, rút soạt thanh liễu kiếm ra.

Khẽ khoa kiếm lên, Tiểu Thiên bật lên tràng cười ngạo nghễ :

- Ha... Ha...

Không đợi dứt tràng cười, với khinh thân pháp ảo diệu, Tiểu Thiên lao đến nơi vẫn đang vang dội tiếng gầm thét.

Vút!

Đúng như Tiểu Thiên đoán, bọn Giả Trụ do đang mang sắc phục Mộc Hành đường thuộc Ngũ Hành bang nên đã bị bọn Không Động phát hiện! Và nếu Tiểu Thiên xuất hiện chậm hơn, có lẽ bọn Giả Trụ khó có thể duy trì lâu hơn một cục diện bí ẩn!

Sự xuất hiện của một nhân vật che kín mặt, kiếm cầm tay, khiến bọn Không Động phải gồm mười người phải hoang mang và giận dữ.

Chính gã đã dùng đại đao hạ sát con sơn dương đang giương mắt nhìn nhân vật mới đến :

- Các hạ là ai? Không dám chường mặt cho mọi người nhìn, phải chăng các hạ đã làm điều gì bất chính khiến phải hổ thẹn?

Tiểu Thiên dưới lớp người che mặt lạnh lùng lên tiếng :

- Muốn biết ta là ai, trong số các ngươi không có ai có đủ tư cách!

Gã nọ chợt hừ lạnh :

- Hóa ra ngươi chỉ muốn biến thành một oan hồn vô danh dưới đao của Đinh Lục ta?

Vậy thì đỡ!

Gã Đinh Lục hoành đao lao đến.

Vút!

Nhìn đao của gã cuộn đến với khí thế uy mãnh chưa từng có, Tiểu Thiên giờ mới hiểu sự khác nhau giữa người ngoài cuộc và người ở ngay trong cuộc!

Lúc này, cũng nhìn như vậy, nhưng khi đao của gã lia ngang và tiện phăng đầu của con sơn dương, Tiểu Thiên vì ở ngoài nhìn vào nên thấy đao pháp đó không có gì làm ghê gớm!

Thế nhưng, đến lượt Tiểu Thiên phải đối mặt cũng với một chiêu đao lia ngang như thế này, chính bản thân của Tiểu Thiên cũng không biết phải đối phó như thế nào!

Vì thế, hầu như Tiểu Thiên cứ bất động, mặc cho đại đao của gã muốn đến cứ đến, muốn lia như thế nào cũng được!

Thái độ của Tiểu Thiên, ngoài người đương cuộc là gã Đinh Lục, bất kỳ ai khác ở ngoài nhìn vào nào dám nghĩ Tiểu Thiên đang là người sắp sửa nạp mạng!

Họ lại nghĩ, Tiểu Thiên hẳn phải là kẻ có thân thủ bất phàm, lại có định lực hơn người nên mới dám đứng yên mãi như thế, cho dù chỉ cần kéo dài thêm một sát na nữa ắt đao kia sẽ phạm vào Tiểu Thiên!

Đó là những ý nghĩ của họ, những kẻ không có đủ điều kiện để nhìn vào mắt Tiểu Thiên vào lúc này! Đinh Lục thì khác, gã đã nhìn thấy tia mắt hoảng sợ đến độ lạc thần của Tiểu Thiên.

Vì thế, gã một mặt giữ vững chiêu đao, mặt khác thì buông tiếng cười khô khốc :

- Hóa ra ta đang gặp phải tên thất phu nông cuồng đã tới số chết. Ha... ha...

Thanh âm của Đinh Lục làm Tiểu Thiên thoát khỏi sự mê muội đúng lúc!

Và Tiểu Thiên ngay bây giờ chỉ có một ý nghĩ :

“Ta không thể mất mạng”

Muốn không mất mạng, Tiểu Thiên buộc phải có phản ứng. Và phản ứng đó đến như những lúc Tiểu Thiên đang một mình luyện kiếm trong Vũ Mục Tầng Bình thất!

Tiểu Thiên hoàn toàn không chú tâm gì đến chiêu đao kia. Tiểu Thiên chỉ có mỗi một đối tượng duy nhất, đó là gã Đinh Lục!

Thanh liễu kiếm bất ngờ được Tiểu Thiên hất ra.

Véo...

Cái hất kiếm của Tiểu Thiên ngay lập tức làm cho những người đứng xung quanh đang chờ đợi đều phải kêu “ồ” lên...

Nhưng cũng thật bất ngờ, có một thanh âm thật trầm hùng bỗng vang lên đúng lúc :

- Hào kiếm pháp! Dừng tay!

Thanh âm của tiếng quát quá lớn khiến Tiểu Thiên và Đinh Lục cùng một lúc phải dừng tay lại!

Cùng với động tác này, cả hai cùng kêu lên với hai tâm trạng khác nhau :

Đinh Lục kêu vui mừng :

- Sư phụ?!!

Tiểu Thiên kêu có phần hoang mang :

- Lãnh Diện Thần Minh Chương!

Vút!

Chủ nhân của tiếng quát trầm hùng đã xuất hiện!

Nhân vật này dù qua âm sắc của Tiểu Thiên có thể biết Tiểu Thiên đang hoang mang nhưng vẫn không dám có thái độ biểu lộ sự mạnh mẽ.

Đứng cách Tiểu Thiên và Đinh Lục không xa, nhân vật này khẽ khàng lên tiếng, nói với Tiểu Thiên :

- Do Trương mỗ thiếu giáo huấn nên tiểu đồ Đinh Lục khi gặp thái sơn vẫn có những lời mạo phạm! Một cao nhân như tôn giá xin hãy nể mặt Trương mỗ, tha cho tiểu đồ một lần!

Có nghe nhân vật này nói và có nhìn lại diễn tiến sự việc, Tiểu Thiên mới biết tại sao một nhân vật danh chấn giang hồ như Lãnh Diện Thần Minh Chương

lại có thể hạ mình nói lên những lời nói như thế!

Thật dễ hiểu, Tiểu Thiên và Đinh Lục đã cùng một lúc dừng tay. Với mức độ dừng của mỗi người đủ chứng tỏ ai trong họ có bản lĩnh thâm hậu hơn!

Kiểm của Tiểu Thiên ngay lúc dừng cũng vậy và ngay bây giờ cũng vậy, thủy chung chỉ cách vùng tâm thất của Đinh Lục đúng một lần y phục.

Nếu Lãnh Diện Thần Minh Chương chậm hơn một ít, hoặc có to gan dám ra tay ám toán Tiểu Thiên thì kết quả trước sau đều như một, Đinh Lục sẽ bị mũi kiếm oan nghiệt kia xuyên thấu tim và gã chắc chắn phải chết!

Trái lại, ngay lúc dừng, đao của Đinh Lục tuy phát trước nhưng hiện giờ hãy còn cách thân hình của Tiểu Thiên đúng một gang tay!

Đao của gã đầu sao cũng quá chậm nếu so với cái hất kiếm của Tiểu Thiên.

Biết rõ tâm trạng của mọi người vào lúc này, Tiểu Thiên chậm chậm thu kiếm về, miệng khào khào bảo :

- Đã có sư phụ người ra mặt, nghĩ tình người chưa có những mạo phạm quá đáng, ta tha cho người!

Đinh Lục thu đao về và do hãy còn kinh hoàng nên tay đao của gã cứ run bần lên, khiến nhân vật mới xuất hiện phải gắt :

- Đúng là lũ vô dụng! Còn không mau lùi lại!

Những ai là đệ tử Không Động phải liền nhất loạt bước lùi qua một bên...

Được dịp, bọn Giả Trụ cũng ùn ùn kéo về một phía; dành trọn khoảng giữa cho hai nhân vật có thể xúng tay ngang tài đứng đối diện!

Mất nhìn mắt, Tiểu Thiên do quá phấn khích, nên là người phát thoại trước :

- Thần Minh chương, danh bất hư truyền, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu!

Nhân vật nọ chính là Lãnh Diện Thần Minh Chương, người đã có lần suýt lấy mạng Tiểu Thiên và Hà Như Thủy sáu năm trước, nhưng Tiểu Thiên vẫn còn nhớ rõ! Lão lên tiếng :

- Kiếm pháp của tôn giá mới bất phàm! Trương Đống này sẽ rất hân hạnh nếu được tôn giá cho biết quý tính đại danh!

Lời của Trương Đống suýt nữa làm cho Tiểu Thiên phì cười! Lão vừa khen kiếm pháp của Tiểu Thiên là bất phàm!

Tiểu Thiên khẽ chớp mắt :

- Không phải tại hạ muốn tỏ ra bí ẩn nhưng lúc này tại hạ chưa tiện xưng danh!

Trương Đống thoáng biến sắc :

- Tôn giá cho mỗ cũng không đủ tư cách?

Tiểu Thiên khẽ lắc đầu :

- Câu nói lúc nãy của tại hạ không bao gồm luôn Lãnh Diện Thần Minh Chương!

Câu nói quá khéo của Tiểu Thiên làm cho Trương Đống vừa lòng! Có muốn phát tác lão cũng không biết dựa vào đâu để phát tác!

Do đó, lão đành phải hỏi :

- Ngũ Hành bang hiện giờ đang là công địch võ lâm, sao tôn giá lại bênh vực cho họ?

Tiểu Thiên bỗng buột miệng hỏi lại :

- Ngũ Hành bang đã làm điều gì sai, khiến tôn giá gán cho họ bốn chữ công địch võ lâm?

Trương Đống thất sắc :

- Tôn giá không biết thật, hay cố tình hỏi khó mỗ?

Tiểu Thiên cười thành tiếng :

- Tôn giá không thể đáp được ư? Ha... Ha...

Tràng cười tràn đầy trung khí của Tiểu Thiên khiến Trương Đống phải để lộ sự thất kinh! Lão bước lùi lại một bước.

Không nghe Trương Đồng có bất kỳ lời nói nào để đáp lại câu hỏi vừa rồi, Tiểu Thiên bắt giắc nói cao giọng :

- Từ bây giờ, bất kỳ ai có thái độ đối đầu với Ngũ Hành bang tức là muốn đối đầu với tại hạ! Nếu tôn giá bất phục, được, tại hạ nguyện dùng chương lĩnh giáo Thần Minh chương của tôn giá!

Dứt lời, Tiểu Thiên cố ý cầm ngay thanh kiếm xuống đất, sau đó đưa tay ra hiệu cho Trương Đồng :

- Nếu tôn giá không ngại, mời!

Thái độ gần như là bắt buộc của Tiểu Thiên khiến Trương Đồng chỉ có một con đường để chọn! Không ra tay là khiếp nhục, sẽ khiến bọn đệ tử xem thường, mà đã ra tay tất phải thắng, không thắng cũng bị mất uy trước lũ đệ tử.

Trương Đồng lập tức hồi bộ về phía sau thêm ba bước nữa :

- Dù biết khó là đối thủ của tôn giá nhưng đã có dịp mở rộng tầm mắt, có lý nào mỡ bỏ qua? đành thất lễ, mỡ xin ra tay trước! Đỡ!

Vù... Vù...

Nhìn cuồng phong mang theo hơi lạnh đang được Trương Đồng quạt đến, Tiểu Thiên phải mắng thầm :

“Lão đúng là cáo đã thành tinh. Muốn tiên hạ thủ vi cường đây! Hừ!”

Tiểu Thiên lập tức vận dụng Cửu Trùng tâm pháp, hất mạnh ra một chương Cửu Trùng.

- Trương chương môn chó quá nhún nhường! Xem chương!

Ào... Ào...

Ầm!

Bị hơi lạnh thấm nhập, Tiểu Thiên phải rùng mình và điều đó làm cho mọi người phải nghĩ Tiểu Thiên cũng bị Thần Minh chương gây hại!

Với ý nghĩ như thế, họ tạm thời xem song phương đều bình thủ, do Trương Đồng cũng bị lão đảo ngã nghiêng!

Riêng Trương Đồng biết Thần Minh chương của lão không hề gây nguy hại gì cho đối phương. Bởi lão nhận ra chương của đối phương đã đẩy hầu hết uy lực lợi hại của Thần Minh chương!

Do đó, ngay khi ổn định cước bộ, Trương Đồng hậm hực phẩy tay, ra hiệu cho bọn đệ tử :

- Đi!

Không thể không đặc ý, Tiểu Thiên cũng tung người bỏ đi, sau khi kịp chộp tay thu hồi ngọn liễu kiếm.

Vút!

Đến chỗ đã cất giấu con sơn dương, Tiểu Thiên gỡ mảnh lụa che mặt, cất vào bọc áo!

Sau khi cuộn thanh liễu kiếm quanh thắt lưng, Tiểu Thiên lấy lại bộ y phục đang trùm kín con vật.

Lúc mặc bộ y phục đó vào người, Tiểu Thiên trở lại dáng dấp của một tên thuộc hạ Mộc Hành đường - Ngũ Hành bang!

Những đốm máu còn thấm đẫm trên y phục đã có con sơn dương bị tiện mất đầu làm bằng chứng, Tiểu Thiên hoan hỉ vác con sơn dương lên vai.

Vừa trông thấy Tiểu Thiên, Giả Trụ liền gắt :

- Sao đến bây giờ ngươi mới quay về?

Tiểu Thiên hất con sơn dương xuống, miệng huyền thuyên giải thích :

- Thuộc hạ phát hiện con thú nên phải đuổi theo! Đến lúc sắp sửa thu thập, thuộc hạ bất ngờ chạm mặt những nhân vật Không Động phái!

Giả Trụ kinh hoàng :

- Ngươi gặp bọn Không Động phái? Rồi sao nữa?

Tiểu Thiên liền bịa chuyện :

- Đương nhiên thuộc hạ phải bỏ chạy! Nhưng sau khi biết con thú đã bị bọn chúng ung dung dùng đuôi đao hạ thủ, tiếc bao công khó đã đuổi theo, thuộc hạ

len lên quay lại!

Giả Trạ tròn mắt :

- Ngươi dám ư?

Tiểu Thiên phì cười :

- Người tính không bằng trời tính, bọn kia chưa kịp xẻ thịt con thú bỗng có một tốp nữa chạy đến! Bọn này có vẻ rất hoảng sợ nên cứ luôn miệng thúc giục bọn kia phải chạy ngay! Nhờ đó, vật phải hoàn nguyên chủ. Thuộc hạ phải vất vả lắm mới đưa vật thực về đây cho Hương chủ!

Giả Trạ tin ngay vào lời kể của Tiểu Thiên.

Y ra hiệu cho đồng bọn :

- Đúng là bọn ta có số hường thụ! Hãy nhanh nào, nếu bọn ngươi đã cảm thấy đói!

Được một bữa ăn ngon, Giả Trạ khi kể lại chuyện đã xảy ra cho Tiểu Thiên nghe, y cứ hết lời ca tụng một nhân vật có kiếm pháp xuất thần, có cường lực mạnh đến độ đi sơn đảo hải!

Tiểu Thiên phải cố nhịn cười để âm ừ phụ họa theo Giả Trạ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ân tình sau trận chiến

Thái độ của những nhân vật Côn Luân phải như vậy đã rõ, hoặc bọn Giả Trạ phải liều một phen sống còn để tìm đường tháo chạy hoặc để bọn Côn Luân phải giam giữ tất cả!

Nhìn bọn Côn Luân phải càng lúc Tiểu Thiên càng có ác cảm với bốn chữ “Danh môn chính phái!”

Nếu không phải cần tìm phục lâu đài trong Tam trang, có lẽ Tiểu Thiên sẽ ra mặt, cho bọn Côn Luân phải này một phen vỡ mặt kinh tâm.

Một nhân vật Côn Luân phải chợt lên tiếng :

- Thế nào, Giả Trạ? Sống hoặc chết ngươi chỉ có một con đường để chọn? Nếu muốn sống, ngươi phải ly khai Ngũ Hành bang, tạm thời chấp thuận cho bọn ta giam giữ. Còn ngược lại...

Một nhân vật Côn Luân khác lên tiếng :

- Đại sư huynh hà tất phải phí lời với bọn Ngũ Hành bang! Tội của chúng đáng phải chết trăm lần! Buông tha cho chúng, tất sau này chúng ta tự gánh lấy hậu họa!

Nhắc kiếm lên khoa thành vòng, nhân vật nọ nhanh chóng phát lệnh :

- Đừng để phí thời gian nữa! Đánh!

Giả Trạ thật sự hốt hoảng :

- Bọn ngươi vừa bảo ta phải chọn một trong hai con đường, sao chưa gì bọn ngươi đã muốn ra tay?

Nhân vật vừa được gọi là đại sư huynh vụt cười lớn :

- Không phải Tư Mã Đằng ta đã nói rồi sao? Nhị sư đệ ta bình sinh rất ít nhẫn nại, chính Giả Trạ ngươi đã tạo cơ hội cho sự việc xảy ra! Ha... Ha...

Giả Trạ kêu thật to :

- Dừng tay!

Tên nhị sư đệ của Tư Mã Đằng cười lạnh :

- Được, dừng thì dừng? Nhưng nếu Giả Trạ ngươi không có ngay một giao phó rõ ràng, đừng trách Tây Môn Tụy ta cố ý dồn ngươi vào chỗ chết!

Giả Trạ đưa mắt nhìn quét qua đồng bọn!

Nếu tính luôn Tiểu Thiên, phía của y có nhân số chỉ mười hai người và đều là những kẻ có võ công không hơn gì Giả Trạ, nếu không muốn nói là kém hơn!

Trong khi đó, phe của bọn Côn Luân phái tuy ít hơn hai người nhưng mười người của họ là mười tay kiếm ít nhiều đã có uy danh trên giang hồ.

Giả Trạ chưa biết phải định liệu thế nào thì Tây Môn Tụy với tánh kém nhẫn nại bỗng quát lên :

- Ngươi muốn kéo dài thời gian ư, Giả Trạ?

Bị dồn ép, Giả Trạ đột nhiên tỏ lộ khí phách chẳng khác nào bậc đại trượng phu :

- Ngươi chớ quá xem thường ta. Chết thì chết, ta quyết không chịu nhục! Đánh!

Tây Môn Tụy cũng loang kiếm gầm vang :

- Bọn ngươi muốn chết! Ha... Ha...

Véo... Véo...

Thái độ của Giả Trạ, hành vi của Tây Môn Tụy, ngay tức khắc làm cho cục diện biến chuyển.

Kể từ khi bọn Côn Luân phái do Tư Mã Đằng dẫn đầu xuất hiện và có ý cầm giữ bọn Giả Trạ, như Tiểu Thiên nhìn thấy, bọn Giả Trạ đã bị dụ vào thế dồn sát chân tường!

Do đó, dù biết khó có thể đối đầu với bọn Côn Luân phái, bọn Giả Trạ đến lúc cuối cùng bỗng tỏ lộ khí phách khiến Tiểu Thiên cũng phải thán phục!

Cùng với Giả Trạ, Tiểu Thiên và mười người còn lại đều hăm hở xông ra, quyết cùng bọn Côn Luân liều chết một phen!

Tiếng huyên náo vang động cả một góc trời tạo cho Tiểu Thiên một sự phấn khích chưa từng có!

Bị phấn khích, nếu Tiểu Thiên không biết tự kiềm nén, chắc chắn sẽ để lộ một thân thủ cao minh mà ngay từ đầu Tiểu Thiên đã cố tình che giấu.

Do phải kiềm nén, Tiểu Thiên như đang chịu một nhục hình, buộc phải vận dụng chỉ một phần công lực trong khi bản thân có thể vận dụng nhiều hơn, lợi hại hơn!

Và điều đó đã khiến Tiểu Thiên phải một phen khốn đốn vì suýt bị kiếm chiêu của một gã đệ tử Côn Luân phái vây hãm.

Giả Trạ cũng đang thất điên bát đảo dưới kiếm chiêu lợi hại của Tây Môn Tụy, tuy nhiên, lúc phát hiện Tiểu Thiên lâm nguy, hành vi của Giả Trạ ngay lập tức tạo cho Tiểu Thiên nhiều thiện cảm.

Giả Trạ tìm cách tránh kiếm của Tây Môn Tụy và tức tốc lao về phía Tiểu Thiên.

Lúc đến đủ gần, Giả Trạ bật lên một tiếng gầm thịnh nộ :

- Cừu Trùng Thiên, ngươi đừng lo! Thất phu! Đờ!

Vù... Vù...

Gã đệ tử Côn Luân phái đang đắc ý vì sắp bức dồn Tiểu Thiên vào tử địa, tiếng gầm của Giả Trạ khiến gã phần nộ.

Gã quay lại, phất nhanh một kiếm vào Giả Trạ :

- Chính ngươi nên lo cho bản thân ngươi thì hơn. Xem kiếm!

Véo... Véo...

Với thân thủ cao minh nên mục lực khá tinh tường, Tiểu Thiên biết cách ứng cứu của Giả Trạ là hành động liều lĩnh.

Và nếu cứ để như thế này chính Giả Trạ sẽ khó lòng toàn mạng dưới kiếm chiêu đầy uy lực của gã kia.

Đang có thiện cảm với Giả Trạ, Tiểu Thiên đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn Giả Trạ mất mạng!

Tuy nhiên, nếu ra tay thì bộc lộ thân phận, Tiểu Thiên bối rối vì vô kế khả thi!

Bất chợt chính lúc đó có tiếng cười sảng sặc của Tây Môn Tụy vang lên :

- Nạp mạng nào! Ha... Ha...

Tức thì một tiếng thét bi thảm vang lên.

A... A...

Biết Tây Môn Tụy vừa đắc thủ, một đồng bọn của Giả Trụ đã mất mạng, Tiểu Thiên phần nộ đến tột cùng! Phần nộ vì sự ra tay quá độc ác của Tây Môn Tụy, phần nộ vì không có cách nào dùng chân tài thực học mà vẫn không bộc lộ thân phận. Tất cả những điều này tạo cho Tiểu Thiên một sự liều lĩnh chưa từng có.

Nghiến răng ken két, Tiểu Thiên vừa lao vào gã Côn Luân phái đang dùng kiếm đối phó với Giả Trụ, vừa rít lên căm phẫn :

- Bọn người thật độc ác! Cừu Trùng Thiên này quyết liều chết với người!

Vút!

Tiểu Thiên cố ý lao đến và dùng hai tay ôm giữ phần hạ thân của gã nọ!

Bị Tiểu Thiên ôm giữ một cách bất ngờ, chiêu kiếm của gã nọ thoáng khựng lại!

Dù đó chỉ là sự việc xảy ra trong một thoáng nhưng bao nhiêu đó cũng quá đủ cho Giả Trụ.

Giả Trụ cũng nghiến răng trợn mắt, nhấn thêm chân lực vào chưởng kinh :

- Nạp mạng!

Ào... Ào...

Gã nọ cảm thấy nguy và mối nguy xuất phát từ sự liều lĩnh của Tiểu Thiên.

Gã bật ngựa về phía sau theo tư thế Thiết bản kiêu, cố làm cho chiêu chưởng của Giả Trụ khi quật vào chỉ có một uy lực giới hạn.

Ầm!

Phản ứng linh hoạt kịp lúc đã giúp gã nọ toàn mạng, chưởng của Giả Trụ chỉ làm gã nọ đẩy về phía sau!

Nhân đà bị đẩy, gã tung ngược người về phía sau theo tư thế Lý Ngư Đà Đình.

Vút!

Với tư thế này, đầu dưới chân trên, gã làm cho Tiểu Thiên cũng bị hất ngược lên cao.

Chờ khi Tiểu Thiên bị hất lên hết đà mà vẫn còn ôm giữ hai chân của gã, tả chưởng của gã liền quật vào Tiểu Thiên một kinh chí mạng :

- Tiểu tử muốn chết!

Vù... Vù...

Bị ngọn chưởng này uy hiếp sinh mạng, mục quang của Tiểu Thiên bất ngờ lóe lên những tia nhìn tinh quái!

Ầm!

Tiểu Thiên giả vờ buông tay! Và khi bị chưởng kinh đẩy bay về phía sau, Tiểu Thiên cũng vờ kêu lên một tiếng bi thảm :

A... A...

Tận mắt mục kích Tiểu Thiên bị hại, Giả Trụ phần nộ gầm vang :

- Ác ma! Hãy đền mạng cho Cừu Trùng Thiên.

Vù... Vù...

Trong khi đó, thân hình của Tiểu Thiên không hiểu sao cứ bay đi, bay mãi đến một chỗ thật khuất mới chịu hạ xuống. Ngay lúc thân hình chạm đất, Tiểu Thiên nở một nụ cười bí ẩn và định ngồi bật dậy để thực hiện những điều đã dự định.

Một tiếng gầm cực lớn bỗng vang lên, khiến Tiểu Thiên vì nghe thấy phải bỏ dở ý định :

- Hay cho bọn Côn Luân, dám động thủ sát hại môn hạ bổn đường ngay trên trụ sở của bổn đường. Hãy xem đây!

Ào... Ào...

Ngay lập tức, hàng loạt những tiếng quát cũng được phát ra :

- Giết hết bọn Côn Luân!

- Hãy cho bọn chúng nếm mùi lợi hại của Mộc Hành đường!

- Vì Ngũ Hành bang, giết!

Tiểu Thiên len lén đưa mắt nhìn, cục diện đang hoàn toàn thay đổi. Người của Mộc Hành đường xuất hiện có đến hai mươi, và nếu tính luôn bọn Giả Trụ thì đây là một nhân số đáng kể!

Đã thế, chính tiếng kêu mừng rỡ liền sau đó của Giả Trụ càng khiến bọn Côn Luân rung động tâm can :

- Đường chủ đến rất đúng lúc! Bọn thuộc hạ vừa bị bọn chúng sát hại hết hai người!

Nhân vật mặc y phục toàn xanh và ở giữa thân áo có thêu một hình Ngũ Hành khá lớn, sau khi nghe Giả Trụ nói như vậy liền bật lên tràng cười ngạo mạn :

- Giả Trụ nguoi chớ lo! Bổn Đường chủ sẽ bắt chúng trả lại gấp mười! Xem đây! Ha... Ha...

Một trường thám sát liền được khai diễn với sự thất thủ hoàn toàn nghiêng về phía bọn Côn Luân!

Tiếng gầm thét của Tư Mã Đằng và Tây Môn Tụy vang lên càng lúc càng ít đi, cho thấy bước đường cùng của bọn Côn Luân phái đã đến gần.

Tuy cũng muốn bọn Côn Luân phái gặp thảm bại nhưng phải nhìn bọn chúng bị thám sát như thế này, Tiểu Thiên thật không nỡ.

Bất chợt, từ phía xa có một loạt những tiếng cười vang lên :

- Ha... Ha...

- Ha... Ha...

Tư Mã Đằng có ý gào to, ngay khi biết những tiếng cười kia mang theo ẩn ý gì :

- Sư phụ! Mau đến đây ứng cứu đồ nhi!

Tây Môn Tụy thì mừng, đến độ hô hoán loạn xạ :

- Trang bá bá! Sư phụ! Hãy còn Đường chủ Mộc Hành đường ở đây! Nhanh lên nào!

Đường chủ Mộc Hành đường bật quát :

- Hoa Sơn phái cũng đến sao? Được! Giết!

Ào... Ào...

Vù...

Ầm! Ầm!

Khi bọn Côn Luân phái mười người chỉ còn lại sáu, giữa đương trường liền xuất hiện hai nhân vật!

Vút! Vút!

Cả hai đối diện với Đường chủ Mộc Hành đường, một người nâng cao thanh kiếm :

- Thất đại phái đã tiến đến tận Tổng đàn quý bang. Dương đường chủ liệu còn vùng vẫy được bao lâu?

Đường chủ Mộc Hành đường mặt không hề đổi sắc :

- Nếu là vậy, sao Khương Vũ, Trang Hồi Nhận, cả hai cũng là Chương môn nhân, cho đến giờ vẫn còn ở đây? Tổng đàn bổn bang đã có Tổng hộ pháp trấn giữ, phải chăng nhị vị muốn Dương Hùng này tin Tổng hộ pháp đã bị thất đại phái các nguoi sát hại?

Người đang nâng cao kiếm khẽ cười lạnh :

- Hà Kinh Chi tuy chưa mất mạng, nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian! Khương Vũ ta vẫn nghe Dương Hùng người là trợ thủ đắc lực nhất của họ Hà! Xin được lãnh giáo!

Dương Hùng cười dài :

- Đến lúc này Khương Vũ người cần gì phải có lời khách sáo? Không lẽ chỉ có một mình người ra tay, còn Trang Hồi Nhạn chịu khoanh tay đứng nhìn? Hà tất phải làm bộ làm tịch nữa. Hai người nên cùng một lúc ra tay thì hơn! Ha... Ha...

Sắc mặt thoáng biến đổi, Khương Vũ bật rít lên :

- Với tuyệt học Côn Luân phái, một mình ta đã quá đủ lấy mạng người! Xem kiếm!

Véo... Véo...

Dương Hùng lùi lại, cố ý nhường cho chiêu kiếm của Khương Vũ lao sượt qua!

Và bất ngờ Dương Hùng động thân lao về phía Trang Hồi Nhạn :

- Tuyệt học Hoa Sơn phái đâu, hãy cho Dương mỗ thưởng thức nào?

Vù... Vù...

Bị Dương Hùng cố tình đặt vào tình thế phải giao đấu, Trang Hồi Nhạn bật lên tiếng quát :

- Nếu họ Dương người đã muốn vậy Khương huynh, hai chúng ta đừng để y thất vọng! Đánh!

Vù... Vù...

Sau mẩu đối thoại vừa rồi, Tiểu Thiên biết Ngũ Hành bang đang bị thất đại phải đặt vào tình thế hiểm nghèo! Tuy nhiên, thái độ vẫn bình thản của Dương Hùng lại làm cho Tiểu Thiên hoang mang.

Và nếu căn cứ theo thái độ của Dương Hùng, Ngũ Hành bang dường như vẫn vững như bàn thạch, bất luận có hay không có sự vây hãm của thất đại phái!

Tuy chưa biết phải tin vào lời nói của ai, nhưng vì lo lắng cho Bang Ngũ Hành, Tiểu Thiên nhanh chóng biến hình cải dạng.

Lột bỏ y phục của Mộc Hành đường, sau khi dùng vương lụa che kín diện mạo, Tiểu Thiên lấy ra thanh liễu kiếm.

Tung bông toàn thân lên không như cánh hạc xung thiên, Tiểu Thiên phát ra một tràng cười vang dội :

- Là ai muốn đối đầu với Ngũ Hành bang? Ha... Ha... Ha...

Vút!

Trầm người xuống, kiếm của Tiểu Thiên lập tức chiếu xạ vào Khương Vũ.

Véo... Véo...

Khương Vũ đang phát kiếm, hiệp lực với Trang Hồi Nhạn, chiêu kiếm của nhân vật che mặt làm cho lão kêu thất thanh :

- Vô Danh Nhân? Tôn giá là người đã cùng Trương Đổng giao thủ? Dừng tay!

Miệng kêu “dừng tay” nhưng chính Khương Vũ phải khoa kiếm để ngăn chặn chiêu kiếm đang ập đến của Tiểu Thiên.

Véo...

Choang!

Phát hiện tay cầm kiếm của Khương Vũ phải run lên do không chịu nổi áp lực từ chiêu kiếm của người che mặt, Trang Hồi Nhạn vừa quật mạnh vào Dương Hùng một chưởng vừa nhảy lùi lại :

- Mau dừng tay!

Vù! Âm!

Tiểu Thiên lần lượt đưa mắt nhìn Khương Vũ và Trang Hồi Nhạn :

- Được cùng lúc hội kiến với nhị vị Chương môn nhân, đầu phải lúc nào tại hạ cũng có sự hân hạnh này!

Trang Hồi Nhạn gườm gườm nhìn Tiểu Thiên :

- Trang mỗ có nghe nói về tôn giá! Cho hỏi, giữa tôn giá và Ngũ Hành bang thực sự có quan hệ như thế nào?

Tiểu Thiên khẽ nheo mắt :

- Trước khi đáp lời, tại hạ muốn biết tại sao thất đại phái cứ phải đối đầu với Ngũ Hành bang?

Khương Vũ trầm giọng :

- Có lý nào tôn giá không biết Ngũ Hành bang đã lần lượt gây thảm họa cho thất đại phái?

Tiểu Thiên gằn giọng :

- Thảm họa nào? Ở đâu? Có gì làm bằng có?

Kể từ lúc Tiểu Thiên xuất hiện dưới lốt một nhân vật thần bí, Giả Trụ đã len lén tiến đến gần Đường chủ Ngũ Hành đường.

Và có lẽ Dương Hùng đã biết nhân vật thần bí đó có lập trường như thế nào nên lập tức ứng tiếng kêu lên, ngay khi nghe Tiểu Thiên hỏi như thế :

- Tôn giá đừng tin vào những gì họ sắp nói! Họ chỉ có dụng ý...

Tiểu Thiên quắc mắt nhìn Dương Hùng :

- Tại hạ chỉ muốn nghe sự thật, dù đó là sự thật như thế nào! Dương đường chủ nếu không muốn nghe, có thể tự ý bỏ đi, đừng ngăn trở tại hạ!

Dương Hùng lập tức lùi lại và tiếp tục cùng Giả Trụ thâm thi to nhỏ.

Trong khi đó, Khương Vũ không bỏ lỡ cơ hội nói những gì lão muốn nói :

- Đã có quá nhiều thảm họa và tất cả đều do Ngũ Hành bang gây ra! Nếu tôn giá có thật sự có liên quan đến Ngũ Hành bang, có lý nào không hề nghe biết đến?

Tiểu Thiên cau mày :

- Chương môn tin chắc tất cả đều do Ngũ Hành bang gây ra?

Trang Hồi Nhạn lạnh giọng :

- Không sai! Cũng như những phái kia, bốn phái đã từng bị Ngũ Hành bang gây họa khiến tám đệ tử phải uống mạng!

Tiểu Thiên giật mình :

- Có chuyện này sao?

Dương Hùng lại lên tiếng :

- Bọn họ gây hấn trước! Là bọn họ tự chuốc họa, không phải do bốn bang muốn tạo hiềm khích!

Khương Vũ nhếch môi, cười khinh khinh :

- Người định lừa ai thế, Dương Hùng? Thất đại phái đường đường là danh môn chánh phái, có lý nào tự gây hấn với Ngũ Hành bang? Huống chi vào lúc đó Ngũ Hành bang đã tự triệt thoái khỏi giang hồ!

Dương Hùng cười lạt :

- Danh môn chính phái? Hừ! Vì nghĩ bốn bang đã tự triệt thoái nên bọn thất đại phái các người cho bốn bang không còn đủ lợi hại như thuở nào! Bọn người đừng quên đã có thời lão Bang chủ tiên nhiệm của bốn bang được thất đại phái các người suy tôn làm Minh chủ!

Tiểu Thiên thoáng hoang mang :

- Minh chủ võ lâm?

Dương Hùng gật đầu :

- Không sai! Nếu tôn giá muốn biết rõ hơn hãy hỏi họ! Họ sẽ phải thừa nhận là đã bị tuyệt học của lão Bang chủ đả bại như thế nào!

Tiểu Thiên chưa kịp hỏi như Dương Hùng gọi ý thì đã nghe Trang Hồi Nhận quát lớn :

- Lão Bang chủ của ngươi chỉ giỏi dùng kế trá nguy, có đáng gì để ngươi khoe khoang chứ?

Dương Hùng cười dài :

- Kế trá nguy? Ha... Ha... Ha... Bảo là kế trá nguy sao bấy lâu nay thất đại phái các ngươi cứ ngấp nghé muốn chiếm đoạt tuyệt học Càn Khôn của lão Bang chủ?

Trang Hồi Nhận phẫn nộ, bật tung người lao về phía Dương Hùng :

- Chỉ là một thứ công phu bang môn tả đạo, ai nói với ngươi bọn ta muốn chiếm đoạt? Đờ!

Vút!

Vù... Vù...

Dương Hùng lập tức phản công :

- Không muốn chiếm, có sao bọn ngươi đã mấy lần liên thủ, tiến đánh Tổng đàn bốn bang? Đờ thì đờ! Xem đây!

Vù... Vù...

Tiểu Thiên có phần hoang mang nên cứ đứng yên nhìn Dương Hùng và Trang Hồi Nhận động thủ.

Thái độ của Tiểu Thiên khiến Khương Vũ vì cẩn trọng vẫn phải bất động, chờ xem phản ứng của Tiểu Thiên.

Ầm!

Dương Hùng lại cười, do vừa chiếm được phần thắng :

- Không cần tuyệt học của lão Bang chủ, Dương Hùng ta vẫn có thể thắng được ngươi! Tiếp chiêu!

Ào... Ào...

Trang Hồi Nhận gầm vang :

- Ngươi đừng tưởng ta không biết ngươi đang vận dụng võ học Thanh Trúc trang! Hãy tiếp thử một chiêu Truy Phong Phục Ma của ta!

Nghe rõ lời cáo giác của Trang Hồi Nhận, vừa bảo Dương Hùng cũng là người của Tam trang, Tiểu Thiên càng lúc càng nghĩ ra nguyên ủy của sự việc.

Sắc mặt thay đổi của Tiểu Thiên, do để lộ qua ánh mắt, khiến Khương Vũ xuất kỳ bất ý tung ra một kiếm :

- Nhất định ngươi cũng là người của Tam trang! Đờ!

Véo... Véo...

Quá bất ngờ, Tiểu Thiên vội dịch người thật nhanh :

- Lão...

Tiểu Thiên tuy nhanh nhưng suất nữa vẫn bị kiếm của Khương Vũ gây thương tích!

Động nộ, Tiểu Thiên bạt kiếm :

- Tự xưng là danh môn chính phái, thái độ của Chưởng môn làm tại hạ quá thất vọng!

Đờ!

Véo...

Đang kinh ngạc vì cách tránh chiêu quá nhanh của Tiểu Thiên, Khương Vũ càng thêm thất sắc khi nhìn thấy cách phát kiếm tiếp đó cũng của Tiểu Thiên.

Lão quát :

- Thiểm Điện kiếm bấy lâu bị thất truyền, không ngờ bây giờ lại tái hiện! Ngươi thật sự là ai? Đờ!

Véo...

Choang! Choang! Choang!

Tiếng chạm kiếm vang lên bất tận khiến Tiểu Thiên phải thán phục kiếm pháp của Khương Vũ :

- Tôn giá quả không hổ danh là Chuồng môn một kiếm phái! Nhưng có gì làm bằng đây là Thiểm Điện kiếm như tôn giá bảo? Xem đây!

Véo... Véo...

Khương Vũ nghiêng người và thâm hoảng sợ trước lối phát kiếm liên tu bất tận của Tiểu Thiên.

Ngay khi có thể hoàn thủ, Khương Vũ quát :

- Phải hay không phải Thiểm Điện kiếm, ngươi cứ đỡ Liên Hoàn Thất Tuyệt kiếm của ta!

Véo...Véo...

Có vẻ như Khương Vũ đang vận dụng tuyệt kỹ Côn Luân, kiếm của lão cứ trùng trùng điệp điệp, vây bức tứ bề Tiểu Thiên.

Tuy có ý trọng vào nội lực thâm hậu hơn nhưng Tiểu Thiên cũng phải thừa nhận muốn hóa giải hết những chiêu kiếm liên hoàn của Khương Vũ không phải chuyện dễ!

Chúng tôi kiếm pháp do Tiên kiếm lưu lại chưa phải thiên hạ đệ nhất kiếm như Tiểu Thiên từng nghĩ.

Có phần thận trọng, Tiểu Thiên đem những hiểu biết về kiếm pháp áp dụng vào thực tiễn, chỉ mong sao sẽ có những nhận thức chuẩn xác hơn nữa về bản lãnh thực thụ của bản thân!

Véo...

Choang! Choang! Choang!

Như nhận ra Tiểu Thiên đang có phần kiên đề, Khương Vũ cười lớn :

- Hóa ra ngươi cũng không phải có bản lãnh cao thâm gì cho lắm? Suýt nữa ta đã bị ngươi qua mặt! Đờ! Ha... Ha...

Véo... Véo...

Tiểu Thiên vẫn thần nhiên, cứ giương mắt nhìn thật kỹ từng chiêu kiếm của Khương Vũ!

Gặp chiêu, chiết chiêu, đó là đối sách hiện giờ của Tiểu Thiên :

- Tại hạ cũng đâu bảo tại hạ có bản lãnh cao thâm! Nhưng, muốn đả bại tại hạ cũng không dễ! Xem đây!

Véo...

Choang! Choang! Choang!

Lần đầu được cùng người giao kiếm, và người đó lại là một nhân vật có thể xem là đại kiếm gia của võ lâm hiện nay, càng chạm chiêu Tiểu Thiên càng phấn khích!

Vì qua đó, Tiểu Thiên mới dễ thức ngộ những biến hóa về kiếm pháp mà trước kia do chỉ luyện một mình nên Tiểu Thiên khó lòng lĩnh hội.

Cũng tương tự như vậy, dù Khương Vũ đang nóng lòng, muốn thắng Tiểu Thiên càng nhanh càng tốt, nhưng qua một lúc giao đấu với Tiểu Thiên, ít nhiều lão cũng mở rộng tầm mắt trước kiếm pháp hoàn toàn xa lạ đang được Tiểu Thiên thi triển!

Đó là tâm trạng thường có ở bất kỳ ai có lòng say mê võ học, nhất là thứ võ học phù hợp với sở trường!

Do vậy, lời lẽ và thái độ của Khương Vũ đối với Tiểu Thiên đã bớt đi nhiều sự khinh mạn.

Lão luôn kêu :

- Hào kiếm pháp! Thử hóa giải chiêu này xem!

Véo... Véo...

Hoặc :

- Hay lắm! Chỉ tiếc ta không biết danh xưng của kiếm pháp này là gì! Đờ!

Véo... Véo...

Tiểu Thiên cũng có ít nhiều hảo cảm với Khương Vũ :

- Cứ tạm gọi là Vô Danh kiếm cũng được! Quan trọng gì đến danh xưng? Xem đây!

Véo...

Choang! Choang!

Khương Vũ cười dài :

- Tôn giá nói không sai! Danh xưng là dùng để gọi, chỉ có chiêu thức và lối biến chiêu mới đáng kể! Tiếp kiếm!

Véo...

Tiểu Thiên cũng bật cười :

- Kiếm pháp của quý phái cũng rất lợi hại! Tại hạ được một phen mở rộng tầm mắt! Xem chiêu!

Véo... Véo...

Choang! Choang! Choang!

Sự việc có lẽ sẽ còn kéo dài nếu như không có tiếng hô hoán bất ngờ vang lên :

- Mộc đường chủ! Không xong rồi! Tổng đàn đang bị vây hãm, Đường chủ phải mau đến tiếp trợ!

Dường Hùng lập tức gầm lên một tiếng kinh thiên động địa :

- Tất cả, lui! Lão Trang! Đờ!

Cũng có tiếng gọi đích danh Khương Vũ :

- Hãy kết thúc mau đi, Khương Vũ! Cơ hội tiêu diệt Ngũ Hành bang đã đến rồi!

Nghe rõ lời này, Tiểu Thiên phải kinh nghi khi nhìn thấy sắc mặt của Khương Vũ chợt biến đổi một cách kỳ lạ!

Lão có vẻ miễn cưỡng khi phải tuân theo mệnh lệnh ngấm ngấm trong lời nói kia.

Và kiếm chiêu của lão cũng thay đổi cho dù lời nói của lão vẫn có chiều hướng tiếc nuối :

- Hãy cẩn trọng! Ta dốc toàn lực đây!

Véo... Véo...

Vàng kiếm quang do Khương Vũ vừa phát động bỗng chốc tràn đầy những sát khí, không như nãy giờ kiếm chiêu của lão luôn được lão thi triển với tư cách một bậc Đại tôn sư về kiếm thuật!

Tuy chưa hiểu rõ nguyên do khiến toàn bộ con người của Khương Vũ phải biến đổi nhưng Tiểu Thiên do quan tâm đến chuyện sống còn của Ngũ Hành bang nên kiếm chiêu cũng phải đổi thay.

Tiểu Thiên loang nhanh một kiếm :

- Xin thất lễ! Đờ!

Véo...

Một tia kiếm vọt lóe lên như ánh chớp, chiếu xạ vào vàng kiếm quang của Khương Vũ!

Sát khí của vàng kiếm cứ như áng mây mờ vừa bị một tia sáng chiếu vào, chúng bị uy lực của tia kiếm làm cho tan biến...

Choang!

Sau tiếng chạm kiếm, bất kể kết quả như thế nào, Tiểu Thiên bỗng tung người lao đi thật nhanh!

Vút!

Tuy ngờ ngạc nhưng Khương Vũ cũng phải lạnh lùng buông hiệu lệnh :

- Đi!

Sau hiệu lệnh này, Khương Vũ đã tự động thân lao đi trước!

Vút!

Tây Môn Tụy và Tư Mã Đằng đành thu kiếm, cùng những đệ tử Côn Luân phải còn lại triệt thoái!

Vút! Vút!

Phát hiện sự thế, Dương Hùng xua tay :

- Chạy mau!

Không như Trang Hồi Nhạn đang chạy đuổi theo Khương Vũ, Dương Hùng và lũ thuộc hạ lại chạy theo hướng khác!

Giả Trạ đang định chạy theo chợt nghe có tiếng người thều thào gọi :

- Hương chủ...

Đưa mắt nhìn về phía có tiếng gọi, Giả Trạ nhìn thấy một người đang lao đảo đi ra từ một nơi ẩn khuất. Giả Trạ kêu lên mừng rỡ :

- Cừu Trùng Thiên! Ngươi còn sống ư?

Giả Trạ vội chạy đến...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Ngục thất của Tam trang

Do phải diu Tiểu Thiên cùng đi nên Giả Trạ dần dần bị mọi người bỏ rơi. Điều đó khiến Giả Trạ phải bấn loạn :

- Chúng ta e không theo kịp mất!

Tiểu Thiên vẫn cố ý thờ nặng nhọc :

- Hương chủ đừng quan tâm đến thuộc hạ nữa! Hương chủ hãy đi trước, thuộc hạ từ từ rồi cũng sẽ đến!

Giả Trạ nhăn mặt :

- Thứ nhất, ngươi đã cứu ta nên ta không đành lòng bỏ mặc ngươi! Thứ hai...

Tiểu Thiên cướp lời :

- Đó là phận sự của thuộc hạ, Hương chủ nói chỉ những lời quá đáng!

Giả Trạ lắc đầu :

- Làm người, điều trọng yếu nhất chính là nghĩa khí! Người có nghĩa khí như ngươi, nếu được Trang chủ biết đến nhất định sẽ được trọng dụng! Vì muốn đề bạt ngươi, ta cần phải đưa ngươi đi!

Tiểu Thiên thở ra :

- Muốn như vậy Hương chủ đâu cần phải vội? Để sau cũng không muộn mà!

Giả Trạ thở phì phì, có lẽ vì mệt :

- Sẽ muộn nếu ngươi không thể theo ta đến Tổng đàn!

- Thuộc hạ sẽ đến cho dù là muộn!

Giả Trự lắc đầu :

- Ngươi đến làm sao được nếu ngươi chưa từng biết bí đạo dẫn vào Tổng đàn nằm ở đâu!

- Bí đạo? Chúng ta phải đến Tổng đàn bằng bí đạo ư?

Giả Trự hạ thấp giọng :

- Đây là điều bí mật. Nếu không phải ngươi vừa chứng tỏ lòng trung thành, ta không thể hé môi nói cho ngươi biết!

Tiểu Thiên khắp khỏi mừng nhưng ngoài miệng vẫn nói :

- Hương chủ không thể nói, thuộc hạ nào dám trách! Nhưng nếu Hương chủ vẫn cố đưa thuộc hạ cùng đi, nhất định cả hai sẽ đến chậm! Thuộc hạ làm sao đảm đương nổi nếu Hương chủ bị khiển trách?

Giả Trự nghe thế liền có sắc mặt lo ngại :

- Ngươi nói không sai! Dương đường chủ sẽ không tha cho ta nếu ta đến quá chậm.

Tiểu Thiên cố ý trì người xuống :

- Hương chủ đừng cố nữa! Thuộc hạ sẽ lưu lại đây, và quyết chờ cho đến lúc Hương chủ quay lại!

Giả Trự thoáng phân vân :

- Ngươi chỉ có một mình, e không ổn!

Tiểu Thiên mỉm cười :

- Thuộc hạ sẽ tìm một nơi thật kín để ẩn nấp. Nếu phải chết, đó là số mạng của thuộc hạ, thuộc hạ nhất định sẽ không oán trách!

Giả Trự bất ngờ cho tay vào bọc áo, lấy ra một vật :

- Nơi này khá gần Tổng đàn, ngươi nấp ở đây, nguy cơ gặp địch hoặc gặp bằng hữu Tam trang xem ra đều bằng nhau. Hãy giữ vật này, sẽ có lợi nếu người của Tam trang cần biết ngươi là ai!

Nhìn vào vật đó, Tiểu Thiên thấy đó là một mảnh phù điêu nhỏ, vuông vức. Trên đó có chạm nổi hình thể một ngọn núi với phần đỉnh vượt lên khỏi tầng mây bồng bềnh.

- Vật này là...

Giả Trự ấn vào tay Tiểu Thiên :

- Chỉ có bậc Hương chủ trở lên mới được cấp cho Tam Trang lệnh phù. Ngươi cứ giữ lấy, sau này gặp lại hãy giao hoàn cho ta!

Tiểu Thiên thật sự cảm kích mối quan tâm của Giả Trự :

- Đại ân của Hương chủ...

Giả Trự vỗ vào vai Tiểu Thiên :

- Người có nghĩa khí như ngươi đâu phải dễ gặp? Không thể đưa ngươi cùng đi, Giả Trự ta rất áy náy. Thôi! Hãy cố bảo trọng! Nhất định ta và ngươi sẽ lại gặp nhau! Ta đi đây!

Vút!

Nhìn theo, Tiểu Thiên có phần nào hoang mang...

Người như Giả Trự thật đáng kết làm bằng hữu, cũng vậy, Chương môn nhân của phái Côn Luân, lão Khương Vũ cũng đã lưu lại cho Tiểu Thiên một ấn tượng tốt.

Chỉ tiếc, họ lại đứng về hai phe đối nghịch nhau.

Và hơn thế nữa, vị thế đứng của cả hai vô hình chung đều là vị thế đối đầu với Tiểu Thiên, Thất đại phái và Tam trang đều có thái độ hoặc ngăm ngăm hoặc công khai, muốn đẩy Ngũ Hành bang vào thế diệt vong.

Trong khi đó, qua hiểu biết của Tiểu Thiên, Ngũ Hành bang mười phần đến mười chắc chắn phải có liên quan đến Tiểu Thiên!

Tiểu Thiên không thể bỏ mặc Ngũ Hành bang, nghĩa là phải đối đầu với Thất đại phái và Tam trang.

Nhìn lại mảnh Tam Trang lệnh phù, mơ hồ Tiểu Thiên hiểu rõ dã tâm của Tam trang! Họ tự ví họ như ngọn núi cao ngút trời! Họ muốn làm bá chủ võ lâm!

Thay hình đổi dạng bằng cách biến thành nhân vật thần bí, Tiểu Thiên lập tức thi triển khinh công, lao về phía Già Trụ vừa mới đi.

Vút!

Tiểu Thiên đuổi theo thật kịp lúc Già Trụ đang khom người chui qua một vòm đá mà thoát nhìn không ai dám nghĩ là dưới vòm đá đó lại có lối đi!

Tiểu Thiên vận dụng khinh công đến độ chói, lao vút qua Già Trụ.

Vút!

Tiếng không khí xao động tuy có làm cho Già Trụ nghi ngờ, nhưng do không phát hiện thêm bất kỳ dấu hiệu nào khả nghi nên Già Trụ yên tâm, vẫn tiếp tục công việc của y.

Như Tiểu Thiên vừa tinh mắt nhìn thấy, Già Trụ bỗng giẫm chân ba lượt vào một phiến đá vuông vắn lót ở dưới nền.

Sau đó, lối xuất nhập ở dưới vòm đá chợt biến mất làm cho cảnh quang xung quanh Tiểu Thiên và Già Trụ phải rơi vào bóng đêm dày đặc.

Vừa nhận ra cách thức khai mở bí đạo, Tiểu Thiên chợt giật mình vì nghe ở phía Già Trụ bỗng vang lên một tiếng động lạ.

Xoạch!

Cùng với tiếng động, một tia lửa bỗng nhoáng lên!

Tiểu Thiên biết Già Trụ đang bắt hỏa tập, sợ y phát hiện hành tung, Tiểu Thiên thất kinh vội lao đi.

Vút!

Tiếng không khí xao động lần này làm cho Già Trụ bật kêu lên :

- Kè nào?

Đang lao đi, cũng may cho Tiểu Thiên, do mục lực tinh tường nên kịp nhìn thấy ở phía trước đang có bóng người dịch chuyển.

Tiểu Thiên bị đưa vào tình thế bất lợi, ở phía trước lẫn phía sau đều có người, chắc chắn họ thế nào cũng phát hiện ra.

Bất chợt nhìn thấy phía bên tả có một ngách đá hẹp, Tiểu Thiên vội nép vào thật nhanh. Chính lúc đó người phía trước nghe tiếng Già Trụ hỏi, y đáp lại bằng một câu ám ngữ :

- Ngũ Hành Hợp Thiên!

Già Trụ lập tức đưa cao ngọn hỏa tập :

- Tam Trang Tụ Đỉnh!

Người ở phía trước như đã từng biết Già Trụ nên nửa đùa nửa thật :

- Già hương chủ sao không để một lúc nữa hãy đến! Không sợ tai họa ập tới lưng đầu sao?

Già Trụ vẫn nhớ đến tiếng động khả nghi vừa rồi :

- Trác lão huynh có phát hiện điều gì khả nghi không? Dường như có người vừa lẩn khuất ở quanh đây!

Gã họ Trác phì cười :

- Nếu có người, chắc chắn là do Già hương chủ đưa vào. Yên tâm đi! Bí đạo này nếu bị phát hiện, người mất mạng trước nhất phải là Trác Hợp ta!

Già Trụ thở ra nhẹ nhõm nhưng lập tức có lại gương mặt trầm trọng :

- Tình hình thế nào rồi, lão Trác? Bốn trang lần này liệu có thể trụ nổi không?

Trác Hợp nhẹ răng cười khùng khục :

- Vẫn là tấn tuồng cũ! Lúc cần, chúng ta đã có bí đạo để che thân. Sau đó, cứ xuất kỳ bất ý giáng cho bọn Thất phái những đòn chí mạng, bọn chúng nhất định phải tháo chạy như thỏ nào!

Giả Trụ có phần ái ngại :

- Đã mấy lần chúng ta vận dụng kế sách này, bọn Thất đại phái lẽ nào vẫn tiếp tục để chúng ta cứ dùng mãi thủ đoạn đó? Ta nghĩ...

Trác Hợp xua tay :

- Nghĩ với không nghĩ, đã có tam vị Trang chủ ở đây, đâu đến lượt hạng hạ nhân như chúng ta lo nghĩ? Nếu Giả hương chủ lo như thế, hãy mau mau đến tiếp trợ mọi người!

Giả Trụ mỉm cười :

- Ta lo là lo bọn Thất đại phái rồi sẽ phát hiện nơi bọn ta giam người! Đến lúc đó, chiêu bài Ngũ Hành bang của bọn ta sẽ không còn tác dụng.

Trác Hợp bữu môi :

- Đâu dễ vậy, Giả hương chủ!

Giả Trụ cười dài :

- Cũng mong Trác Hợp người nói đúng! Thôi, ta không ở đây nữa! Ha... Ha...

Vút!

Giả Trụ đi, ánh sáng từ ngọn hỏa tập cũng không còn, mọi vật đều chìm vào đêm tối.

Gỡ bỏ vuông lụa che mặt, Tiểu Thiên từ chỗ nấp lao ra.

Vút!

Nghe động, Trác Hợp quát :

- Ai?

Tiểu Thiên đưa mảnh Tam Trang lệnh phù ra, dù biết Trác Hợp chưa hẳn đã thấy, và thản nhiên nói bừa một danh xưng vừa nghĩ ra :

- Ngụy Nhân! Hương chủ Thổ Hành đường!

Trác Hợp cũng lấy ra một ngọn hỏa tập và bật lên.

Xoạch!

Nhìn thấy lệnh phù của Tiểu Thiên, thanh âm của Trác Hợp bỗng đổi khác :

- Thổ Hành đường ư?

Nghĩ sự biến đổi thanh âm của Trác Hợp chỉ là bình thường, vì không nghi ngại người vừa xuất hiện là ngoại nhân hoặc là kẻ thù, Tiểu Thiên khẽ gạt đầu :

- Được lệnh Đường chủ, Ngụy mỗ cần xem qua nơi giam người! Trác bằng hữu hãy...

Bất ngờ, Trác Hợp ném ngọn hỏa tập vào mặt Tiểu Thiên :

- Ai là bằng hữu của kẻ giả danh người?

Vù...

Không thể ngờ Trác Hợp đã phát hiện sự giả dối, Tiểu Thiên lập tức khom người, né ngọn hỏa tập vừa được Trác Hợp dùng như ngọn ám khí.

Bất chợt, trước lúc ngọn hỏa tập tắt, Tiểu Thiên phát hiện Trác Hợp đang quay người tháo chạy.

Vút!

Sợ Trác Hợp làm âm ỉ lên sẽ gây nhiều bất lợi, Tiểu Thiên vừa tránh xong ngọn hỏa tập liền lao đuổi theo y.

Vút!

Kịp lúc, Tiểu Thiên nhìn thấy Trác Hợp như một bóng mờ, đang chui vào một ngách đá hẹp! Tiểu Thiên cũng ngoặt theo.

- Đứng lại!

Trác Hợp không có ý bỏ chạy luôn như Tiểu Thiên nghĩ! Y đứng lại ngay khi nghe Tiểu Thiên quát. Không những thế, y còn nhe răng như muốn cười trêu Tiểu Thiên.

Không hiểu sao Trác Hợp lại có thái độ kỳ quặc này, Tiểu Thiên định lên tiếng hỏi.

Bất ngờ, Tiểu Thiên chớp nhanh vào thanh liễu kiếm và khẽ rít qua kẽ răng :

- Mũi kiếm này sẽ xuyên suốt các hạ nếu các hạ dám phát động cơ quan!

Véo...

Bị mũi kiếm không thể ngờ là có của Tiểu Thiên uy hiếp, Trác Hợp lập tức thu chân về, không dám giẫm vào phiến đá lát ở phía dưới.

Và Tiểu Thiên lập tức nghe thanh âm tức giận của Trác Hợp vang lên :

- Ngươi là ai? Bằng cách nào có được lệnh phù kia?

Tiểu Thiên cười nhạt :

- Các hạ thử đoán xem!

Trác Hợp bước lùi lại, như muốn nhờ đó sẽ tránh xa mũi kiếm của Tiểu Thiên!

Nhưng giọng nói của y bỗng lạc đi khi nhận ra y lùi đến đâu thì kiếm của Tiểu Thiên cũng bám theo đến đấy.

- Ngươi không phải người của Thất đại phái?

Tiểu Thiên trầm giọng :

- Các hạ đoán đúng rồi! Thử nói tiếp xem nào?

Dù không thể thoát mũi kiếm của Tiểu Thiên nhưng Trác Hợp vẫn cứ lùi.

Vừa lùi, y vừa nói :

- Ngoài người của Thất đại phái, chỉ có một hạng người cũng rất quan tâm đến những nhân vật đã bị bốn trang giam giữ.

Tiểu Thiên đương nhiên phải tiến sát theo Trác Hợp, đề phòng y tìm ra cơ hội phát động cơ quan :

- Là hạng người nào?

Trác Hợp nói bằng giọng run run :

- Người của Ngũ Hành bang!

Tiểu Thiên kinh ngạc :

- Sao phải là người của Ngũ Hành bang?

Trác Hợp bỗng dừng lại, không muốn lùi nữa có lẽ vì nghĩ có lùi cũng vô ích :

- Vì ...

Sự ngập ngừng của Trác Hợp khiến Tiểu Thiên nghi ngờ :

- Các hạ muốn giở trò ư? Nên nhớ, bản lĩnh của các hạ không thể thoát nổi kiếm của...

Trác Hợp bất ngờ bật cười :

- Ta không thoát thì ngươi cũng đâu hơn gì! Ha... Ha...

Đầu đó ở phía sau Tiểu Thiên liền vang lên một tiếng động âm vang.

Ầm!

Tiếng đá rơi? Không cần quay lại, vì có quay lại nhìn cũng không thể thấy, Tiểu Thiên cũng rõ Trác Hợp vừa phát động cơ quan để phong tỏa lối đi.

Tiểu Thiên đẩy nhẹ thanh kiếm về phía trước :

- Các hạ không muốn sống nữa sao? Hãy mau khai thông bí đạo!

Trác Hợp ưỡn ngực ra, như sẵn sàng nhận lấy mũi kiếm của Tiểu Thiên :

- Ta chết, đó là vì nhiệm vụ. Còn ngươi thì chết chắc, bí đạo này chỉ mở được từ phía ngoài, ngươi đừng vọng tưởng tới chuyện thoát thân!

Tiểu Thiên thất kinh, thu kiếm về :

- Không lẽ các hạ cũng tự giam các hạ?

Ngửa mặt cười dài, Trác Hợp giương giương tự đắc :

- Mệnh lệnh không thể không chu toàn, bất luận ai lâm vào tình trạng như ta cũng phải có hành động như vậy! Ha... Ha...

Tiểu Thiên không còn sợ chuyện gây kinh động đến ai khác. Tiểu Thiên quát :

- Mau khai thông bí đạo! Ta không tin các hạ đủ dóm lược để tự giam như vậy!

Trác Hợp cũng quát :

- Ngươi không tin, tùy ngươi! Còn bây giờ, chờ!

Vù...

Muốn cho Trác Hợp ném chút lợi hại, Tiểu Thiên bật nhanh tả thủ :

- Các hạ chưa đủ tư cách! Lui!

Vù...

Ầm!

Bị chặn lùi, Trác Hợp kinh hãi :

- Tam Phong chương? Ngươi là người Huỳnh Phong trang nhưng cố tình tạo phản?

Tiểu Thiên cười lật :

- Các hạ sẽ còn phải kinh ngạc nhiều! Xem đây!

Tiểu Thiên loang kiếm.

Véo... Véo...

Soạt!

Bị lưỡi kiếm phốt ngang y phục, Trác Hợp sợ hãi nhìn mẩu y phục to bằng bàn tay vừa bị Tiểu Thiên dùng kiếm khoét bỏ.

- Tam Phong kiếm? Rốt cuộc ngươi thật sự là ai?

Tiểu Thiên nghiêm giọng :

- Ta sẽ giải thích nếu các hạ cho ta biết cách khai mở cơ quan!

Trác Hợp vẫn trừng mắt kinh ngạc :

- Ngươi biết những công phu này, nhất định đã có thời gian là người dưới trướng Huỳnh Phong trang. Nghiêm lệnh của Tam trang như thế nào, không lẽ ngươi không rõ?

Tiểu Thiên hoang mang :

- Nghiêm lệnh gì?

Trác Hợp chợt bật ngửa về phía sau :

- Nuôi quân ngàn ngày chỉ dụng một giờ! Đó là nghiêm lệnh của... Hự!

Thất sắc, Tiểu Thiên bước đến chụp vào Trác Hợp :

- Các hạ sao lại tự sát! Ta...

Hai cánh tay mềm oặt của Trác Hợp chợt vòng quanh ngang người Tiểu Thiên. Và y cười “ặc ặc” trong miệng :

- Ta chết, ngươi cũng phải chết! Ha... Ha...

Một vật sắc nhọn chợt chạm vào hậu tâm khiến Tiểu Thiên phải hất Trác Hợp ra.

Trác Hợp do không còn ai cầm giữ nên ngã lăn ra.

Huych!

Xem lại, Trác Hợp quả nhiên đã chết, ở khóe miệng hãy còn đọng lại nụ cười đắc ý, Tiểu Thiên không thể không nhớ đến cái đau nhói vừa rồi.

Mò tìm khắp người Trác Hợp, Tiểu Thiên phát hiện một ngọn hỏa tập khác.

Xoạch!

Vừa bật lên, Tiểu Thiên chợt thờ phào do nhìn thấy một mẩu kim nhọn vẫn còn ở trong tay của Trác Hợp.

- Các hạ hạ thủ sai đối tượng rồi! Ta nào ngại bách độc!

Nói thì nói như vậy, nhưng sau đó chính Tiểu Thiên vẫn phải lo đến bản loạn tâm can.

Vì dù Tiểu Thiên có tìm kỹ và làm đủ cách, bức tường đá chắn lối ở phía sau vẫn cứ nguyên vị, dù hiểu lời của Trác Hợp là đúng : muốn khai mở cơ quan phải từ phía ngoài!

Khi không lại bị giam giữ, Tiểu Thiên càng lúc càng thêm nôn nóng.

Chỉ đến khi trấn tĩnh trở lại, Tiểu Thiên bỗng chép miệng :

- Ta có nôn nóng cũng vô ích! Cứ đi theo bí đạo này, lẽ nào ta không tìm thấy lối thoát thân?

Tắt ngọn hỏa tập để phòng những lúc thật sự cần, Tiểu Thiên chậm rãi đi sâu vào bên trong, đồng thời cũng cắt luôn thanh liễu kiếm vào người.

Ngách đá càng lúc càng mở rộng, tạo cho Tiểu Thiên những cảm giác bất an.

Vì chỉ có ở những nơi địa thế hẹp, Tiểu Thiên mới có hy vọng tìm thấy những lối thoát hiểm bất ngờ. Còn với địa thế rộng rãi như thế này, có lý nào người của Tam trang không nhìn thấy và không có những bố trí cẩn mật.

Đúng như Tiểu Thiên đoán, khi đến một nơi có thể nói là khá rộng, Tiểu Thiên bất ngờ nghe tiếng người thóa mạ :

- Bọn nguoi muốn giết cứ giết! Cho dù đích thân Hà Kinh Chi có đến tra hỏi cũng vô ích! Bọn nguoi đừng mong ta sẽ hé môi! Giết ta đi!

Nơi giam người! Lời thóa mạ kia đã cho biết một cách chắc chắn rằng, Tiểu Thiên đã lọt vào nơi giam người của Tam trang, như Giả Trụ và Trác Hợp đã đề cập!

Chạy nhanh về phía vừa phát ra tiếng thóa mạ, Tiểu Thiên bật sáng ngọn hỏa tập trên tay.

Ánh sáng bật lóe lên giúp Tiểu Thiên nhìn thấy một sự thật!

Lòng động thật rộng nhưng do sự bố trí một cách cố ý của Tam trang nên bây giờ đã trở nên quá hẹp.

Ở sát hai bên vách đá, những hàng chấn song vững chắc đã tạo nên những gian ngục nối tiếp nhau, chỉ chừa ở lối giữa một lối đi.

Lối đi này đủ rộng để những ai bị giam giữ ở hai bên dù có vói tay cũng không thể chạm đến người được sai phái đến quan sát những kẻ tội đồ!

Gọi là những người bị giam giữ, vì ở đây, như Tiểu Thiên vừa nhìn thấy, có không dưới mười gian ngục và đương nhiên cũng có bằng ấy người đang bị

giám giữ.

Họ là ai?

Theo lời Trác Hợp nói, chỉ có người của Ngũ Hành bang mới quan tâm đến những nhân vật đang bị giam giữ. Như vậy, thật sự những nhân vật đang bị giam giữ này là ai?

Ánh sáng từ ngọn hỏa tập nếu giúp Tiểu Thiên nhìn rõ sự thật thì cũng chính ánh sáng đó làm cho những người bị giam giữ nhìn thấy Tiểu Thiên.

Thanh âm đã có lời thóa mạ khi này giờ lại vang lên :

- Súc sinh! Ngươi nhìn gì? Nhìn lại kiệt tác của lũ Tam trang khôn kiếp bọn ngươi ư? Mau cút? Hãy gọi Hà Kinh Chi đến đây!

Tiểu Thiên đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn người đó!

Dáng dấp bên ngoài của nhân vật này vừa như bắn với y phục xốc xếch và đầu tóc rối bù, vừa đang lúc tỏ lộ sự phẫn nộ - Tiểu Thiên khó có thể nhìn rõ nhân dạng cũng như đoán được niên kỷ.

Có chăng, như Tiểu Thiên đang nghi hoặc, trong những nhân vật đang bị giam giữ ở đây, chỉ có mỗi nhân vật này lên tiếng phát thoại, cho dù đó là những lời phẫn nộ khó nghe.

Những nhân vật khác thì, lạ thật, họ tuy đang nhìn vào nguồn sáng duy nhất vừa có, nhưng cái nhìn của họ hầu như không nói lên bất kỳ điều gì!

Để hiểu cái nhìn của những nhân vật này, bất quá Tiểu Thiên chỉ có thể nói được một câu : họ có những ánh mắt nhìn vô hồn!

Hoang mang về điều này, thay vì lên tiếng đối thoại với nhân vật kia, Tiểu Thiên chậm chậm nhìn lướt qua những nhân vật còn lại.

Trong số đó, có một diện mạo trông khá quen với Tiểu Thiên.

Cố nhớ lại và nhìn kỹ hơn, Tiểu Thiên không thể không bật kêu :

- Là Đường chủ Thổ Hành đường! Hóa ra đây là nơi giam giữ những nhân vật Ngũ Hành bang?

Thanh âm của nhân vật kia bỗng vang lên giễu cợt :

- Sao? Ngươi không biết thật ư? Hay đã biết nhưng ngươi cố tình làm như không biết?

Vụt đổi giọng, nhân vật đó quát :

- Cút đi! Ngươi định lừa ai chứ? Ngươi tưởng làm như thế sẽ khiến ta tin ngươi, rồi sau đó sẽ nói cho ngươi biết những gì bọn Trang chủ đồn mạt của ngươi muốn biết? Cút!

Bàng hoàng, Tiểu Thiên quay trở lại với nhân vật này :

- Tiền bối là ai? Tam trang thật sự muốn biết gì ở tiền bối?

Trong thâm tâm, Tiểu Thiên đang muốn nghe và sẵn sàng chờ nghe lời đáp của nhân vật này. Nhưng, thật đột ngột, Tiểu Thiên bỗng tắt ngọn hỏa tập!

Ngay khi bóng đêm đen hoàn toàn ngự trị nơi này, Tiểu Thiên ném luôn ngọn hỏa tập vào gian ngục của nhân vật kia!

Sau đó, Tiểu Thiên lao nhanh trở ra. Và khi đã nghe rõ những tiếng động mà lúc này đối với Tiểu Thiên chỉ là những tiếng động mơ hồ, Tiểu Thiên có ý ngã lăn ra đất, tay thì cầm giữ mảnh Tam Trang lệnh phù.

Đến lúc đó, một mệnh lệnh bỗng truyền đến tai Tiểu Thiên :

- Trước khi chết, Trác Hợp đã kịp phóng độc vào kẻ xâm nhập! Ngươi vào tìm thử xem. Nếu y chết thì thôi, còn như y còn sống, hãy ném y vào ngục tối!

Một đốm sáng từ từ xuất hiện cho Tiểu Thiên biết đang có người tiến vào để thực hiện mệnh lệnh kia...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bí ẩn của Tam trang

Đốm sáng đến khá gần. Tuy đang nhắm mắt nhưng Tiểu Thiên vẫn cảm nhận được điều đó.

Và đúng như tính toán của Tiểu Thiên, một thanh âm đầy kinh ngạc vang lên :

- Thuộc hạ tìm thấy rồi, Đường chủ! Nhưng trên tay tiểu tử sao lại có Tam Trang lệnh phù?

Lập tức có tiếng hồi đáp của người vừa ra mệnh lệnh lúc nãy :

- Có thật là Tam Trang lệnh phù không?

Người đã phát hiện liền kêu lên :

- Đường chủ chạy mau vào xem thử! Nhất định là thật!

Trong không khí liền có tiếng xao động, chứng tỏ nhân vật Đường chủ kia cũng đang đi gần đến chỗ Tiểu Thiên!

Và thanh âm của vị Đường chủ đang vang lên :

- Tiểu tử này trông rất lạ, ta chưa từng thấy qua? Việc y có Tam Trang lệnh phù thật đáng ngờ!

Thấy đã đến lúc, Tiểu Thiên vờ buông ra một tiếng rên :

- Giả hương chủ... mau cấp báo...! Có người... có người xâm nhập...

Thân hình của Tiểu Thiên liền bị xóc lên bởi một cánh tay thô lỗ.

- Ngươi là ai? Giả hương chủ nào ngươi vừa gọi?

Hé mở hai mắt, Tiểu Thiên vờ khép lại, như đang bị chói mắt bởi đốm hỏa quang xuất phát từ ngọn hỏa tập :

- Giả Trụ! Hương chủ của tiểu nhân là Giả Trụ!

Lập tức có một mệnh lệnh được ban ra :

- Mau gọi Giả Trụ đến!

Từ phía bên ngoài liền có một thanh âm ứng tiếng, nối tiếp mệnh lệnh :

- Giả huynh! Đường chủ có lệnh gọi Giả huynh!

Trong ý nghĩ, Tiểu Thiên không ngờ là có sự may mắn đến vậy, Giả Trụ đang có mặt ở đây!

Không bao lâu, Tiểu Thiên phải vụt mở to mắt khi nghe tiếng của Giả Trụ kêu :

- Cừu Trùng Thiên? Là người ư?

Nhìn rõ Giả Trụ, Tiểu Thiên vờ hốt hoảng :

- Có người đã đột nhập vào đây. Thuộc hạ đã nhìn thấy nhân vật đó hạ sát một người!

Giả Trụ quay sang nhìn nhân vật mà từ đầu Tiểu Thiên đã biết chính là Dương Hùng, Đường chủ Mộc Hành đường.

Giả Trụ bẩm báo :

- Y là Cừu Trùng Thiên. Một thuộc hạ mới thu nhận của tiểu nhân. Lệnh phù kia là do thuộc hạ trao cho hắn! Hắn đáng được tin tưởng!

Dương Hùng lạnh lùng :

- Đáng tin hay không bổn Đường chủ sẽ tìm hiểu sau! Hãy hỏi hắn xem điều gì đã xảy ra.

Đã chuẩn bị sẵn lời giải thích, Tiểu Thiên tự lên tiếng, không chờ Giả Trụ hỏi.

- Sau khi hết mệt, thuộc hạ đánh liều, đi theo hướng Hương chủ đã đi! Đến một vòm đá thuộc hạ phát hiện có người đang tìm cách chui vào! Thuộc hạ thấy hành vi của người đó rất khả nghi nên vội chui theo!

Giả Trạ hỏi vội :

- Nhân vật đó khả nghi như thế nào?

Tiểu Thiên nói thật sôi nổi :

- Y cầm kiếm, mặt luôn che kín bằng một vuông lụa!

Giả Trạ thất kinh, phải ngược mắt nhìn Dương Hùng :

- Là y, Vô Danh Nhân?

Đến lượt Dương Hùng tra hỏi Tiểu Thiên :

- Ngươi nhìn rõ chứ?

Tiểu Thiên gật đầu :

- Y đã loay hoay một lúc lâu ở bên ngoài vòm đá nên tiểu nhân có dịp nhìn rõ y.

Dương Hùng cười lạt :

- Vậy tại sao ngươi chui theo y nhưng y không phát hiện?

Tiểu Thiên lắc đầu, giọng cả quyết :

- Tiểu nhân nhất mực cẩn trọng, y làm sao phát hiện được?

Giả Trạ thở ra nhẹ nhẹ :

- Đường chủ! Có thể y đã phát hiện nhưng do Cửu Trùng Thiên có cấm lệnh phù trên tay nên y bỏ qua!

Dương Hùng cao giọng :

- Người muốn nói Vô Danh Nhân không hề có địch ý với bản trang?

Giả Trạ gật đầu :

- Đã hai lần y xuất hiện và đều đứng về phía chúng ta. Lập trường của y vậy là đã rõ!

Dương Hùng cau mày :

- Chưa rõ đâu, ngươi đừng nghĩ một cách nông cạn như vậy! Theo ta, y phải có quan hệ với Ngũ Hành bang! Hai lần y giúp chúng ta chẳng qua y chỉ muốn dò xét hư thực!

Giả Trạ bật kêu :

- Nghĩa là y chưa biết giữa bản Trang và Ngũ Hành bang không phải là một?

- Rất có thể đó là điều y đang muốn biết!

Đang nói, Dương Hùng quay sang Tiểu Thiên :

- Điều gì đã xảy ra cho Trác Hợp?

Tiểu Thiên vò ngực ngạc nhiên :

- Trác Hợp?

Dương Hùng háng giọng :

- Là người ngươi đã thấy bị sát hại!

Tiểu Thiên lập tức đáp :

- Là người đó ư? Tiểu nhân trông thấy người che mặt lao đến, còn Trác Hợp thì lùi vào một vách đá. Tiểu nhân vì muốn biết rõ điều gì xảy ra nên lập tức chui theo Trác Hợp! Nào ngờ chỉ nhìn thấy Trác Hợp ngã vật ra, riêng tiểu nhân thì bị giam giữ ở nơi này!

Dương Hùng thoáng nghi ngờ :

- Tại sao ngươi bất tỉnh?

Tiểu Thiên giả vờ giận dữ :

- Là do Trác Hợp phóng chưởng! Tiểu nhân còn nghe Trác Hợp cười và bảo rằng, nếu y chết thì tiểu nhân cũng chết!

Giả Trụ vội lên tiếng :

- Rõ rồi! Do Trác Hợp nhìn lầm, ngỡ Cửu Trùng Thiên là nhân vật che mặt kia. Trác Hợp sau khi phát động cơ quan và tự vẫn còn cố dụng chưởng đánh vào Cửu Trùng Thiên?

Dương Hùng ngờ vực :

- Vậy mũi kim có tẩm độc kia thì sao? Trác Hợp định phóng hay đã phóng vào ai?

Giả Trụ ngờ ngác :

- Hoặc Trác Hợp chưa kịp phóng thì đã chết?

Dương Hùng bỗng tỏ ra nhanh nhẹn khác thường :

- Nhất định Vô Danh Nhân đã bị Trác Hợp hạ độc! Trên đường xuống bí đạo, ta không hề nhìn thấy y! Đi nào!

Giả Trụ vội theo chân :

- Đường chủ định làm gì?

Dương Hùng vừa đi vừa đáp :

- Nếu là y, ta muốn nhìn rõ chân tướng của y! Đây quả là cơ hội hiếm có!

Được dịp, Tiểu Thiên đứng lên và cùng vội vàng đi theo bọn Giả Trụ!

Lúc ra đến bên ngoài, là nơi Tiểu Thiên đã bị Trác Hợp dẫn dụ vào ngách đá, Tiểu Thiên tỉnh mắt nhìn thấy Giả Trụ làm cách nào để phát động cơ quan!

Vừa thăm ghi nhớ cách thức đó, Tiểu Thiên vừa hỏi Giả Trụ :

- Tình hình thế nào rồi Giả hương chủ?

Giả Trụ đáp, qua tiếng thở dài :

- Diễn biến khá phức tạp! Thất đại phái vẫn đang vây hãm Tổng đàn! Theo ta nghĩ, trước sau gì Tổng hộ pháp và nhị vị Trang chủ cũng phải nhờ đến bí đạo để bắt ngờ giáng cho bọn Thất đại phái một đòn chí tử!

Tiểu Thiên có phần nào hiểu :

- Vậy sự xuất hiện của Hương chủ và mọi người là muốn kiểm tra qua bí đạo?

Giả Trụ gật đầu và chột mím cười :

- Đúng vậy! Và cũng may, nhờ đó ta và ngươi lại gặp nhau.

Đưa Tam Trang lệnh phù cho Giả Trụ, Tiểu Thiên bảo :

- Vật này...

Giả Trụ xua tay :

- Vẫn có nhiều người chưa biết ngươi là ai. Hơn nữa, trong lúc hỗn loạn như thế này, ta đương nhiên không thể lúc nào cũng ở bên ngươi. Hãy giữ lấy và nhớ đừng để mất!

Cảm kích, Tiểu Thiên cất luôn vào bọc áo, miệng hỏi :

- Những người bị giam giữ ở trong kia...

Giả Trụ bỗng hạ thấp giọng :

- Sao ngươi biết có người bị giam giữ ở trong đó?

Sực nhớ lại, Tiểu Thiên biết suýt nữa đã bị Giả Trụ phát hiện sự giả dối. Tiểu Thiên hạ thấp giọng khi tìm lời giải thích :

- Trước lúc ngắt đi, thuộc hạ nghe có tiếng người thóa mạ, hàm ý bảo bị giam giữ bất minh!

Giả Trụ cười khê :

- Chắc chắn đó là lão Đoan Mộc, nguyên Đường chủ Mộc Hành đường.

Tiểu Thiên thật sự hoang mang :

- Cũng là Đường chủ Mộc Hành đường?

Cảm thấy đã nói hớ, Giả Trụ sợ sệt nhìn ra phía trước. Thấy Dương Hùng vẫn thoăn thoắt bước đi, Giả Trụ khê thờ phào :

- Ta chỉ có thể giải thích ngắn gọn như thế này, người của bốn trang đang lần lượt thế chỗ hoặc chiếm giữ những địa vị trọng yếu của Ngũ Hành bang. Dương đường chủ là một ví dụ!

Tiểu Thiên giật mình :

- Nói vậy, những nhân vật trọng yếu của Ngũ Hành bang đều bị giam giữ?

Giả Trụ đặt một ngón tay lên môi :

- Suy! Những gì ngươi vừa biết đều là nội tình hãy còn trong vòng bí ẩn của bốn trang! Ngươi hãy liệu hồn, nên giữ mồm giữ miệng! Nếu ai khác biết, sinh mạng của ngươi đừng mong bảo toàn.

Cũng là để cắt đứt câu chuyện, Giả Trụ đột ngột rẽ về phía tả.

Thấy Tiểu Thiên định theo chân, Giả Trụ quay lại :

- Chúng ta cần phải tìm nhân vật che mặt kia, ngươi nên nhân cơ hội này, theo chân và giúp Dương đường chủ! Đi đi!

Nếu tuân theo lời chỉ dẫn của Giả Trụ, đây quả là cơ hội tốt cho Tiểu Thiên!

Chờ Giả Trụ đi khuất, Tiểu Thiên cũng vờ đi tìm nhưng chủ yếu là để dò xét khắp bí đạo.

Được một lúc lâu, đủ cho Tiểu Thiên hiểu đại khái vị thế của bí đạo, bất ngờ Tiểu Thiên nghe hiệu lệnh của Dương Hùng :

- Không cần tìm nữa! Hoặc y đã chạy thoát hoặc đã chết ở đâu đó bên ngoài bí đạo!

Hãy theo bốn Đường chủ, đến gặp Tổng hộ pháp!

Hiệu lệnh này đương nhiên mọi người phải tuân thủ. Tiểu Thiên nhờ đó phát hiện cách khai mở bí đạo để bắt ngờ có mặt ở bên trên chính là Tổng đàn Ngũ Hành bang!

Vừa xuất hiện, cũng như bọn Dương Hùng, Tiểu Thiên nghe khắp nơi vang lên tiếng huyền ảo.

Dương Hùng trầm giọng :

- Đề tuyệt đối giữ kín lối vào bí đạo, không ai được lưu lại nơi này! Bọn Thất đại phái lại tấn công, tất cả hãy theo ta, tiếp trợ cho Tổng hộ pháp!

Mọi người chạy vội, tạo cơ hội cho Tiểu Thiên!

Sau khi đã cải dạng, biến thành nhân vật che mặt, Tiểu Thiên lăm lũi tiến đến những nơi đang vang động tiếng huyền ảo.

Đúng là cảnh náo nhiệt chưa từng có! Tiểu Thiên tìm chỗ nấp kín và ung dung đưa mắt nhìn khắp toàn trường..

* * * * *

Tổng hộ pháp Ngũ Hành bang, cũng là Trang chủ Thanh Trúc trang Hà Kinh Chi đang cười ngạo mạn :

- Thiện Nhân đại sư! Người của Tam trang có gia nhập Ngũ Hành bang cũng là lẽ thường. Hay đại sư cũng muốn đưa Thiếu Lâm phái gia nhập? Đờ! Ha... Ha...

Thiện Nhân đại sư với tăng bào màu vàng sậm, ung dung phất mạnh tay :

- A di đà Phật! Nếu muốn chiếm đoạt tuyệt học Càn Khôn như Tam trang đang muốn, bổn phái có lẽ cũng gia nhập Ngũ Hành bang! Chỉ tiếc rằng bản tăng không hề muốn! Tiếp chiêu!

Ào... Ào...

Vù...

Àm!

Hà Kinh Chi quát :

- Lòng và cũng như lòng sung, tâm địa của Thất đại phái thế nào, Hà Kinh Chi ta thừa rõ? Hãy đỡ trào!

Vụt... Vụt...

Thiện Nhân đại sư cũng vuron trào :

- Ngũ Hành Long Hồn trào! Được! Hãy xem Tiểu Thủ Cầm Long trào!

Vụt... Vụt...

Àm! Àm!

Hà Kinh Chi quát to hơn :

- Hãy xem tuyệt học bổn trang! Đỡ!

Vù... Vù...

Chính lúc đó, một tràng cười phẫn nộ bỗng vang lên từ phía khác :

- Tàn Hồn chi? Hắc Sát Đồ Tâm Vương Lịch, ngươi quả là độc ác! Hãy ném thử Thần Minh chuông của Trương Đồng ta!. Ha... Ha...

Vù... Vù...

Hắc Sát Đồ Tâm Vương Lịch chính là Trang chủ Đệ nhị trang Hắc Sát. Sau khi dùng Tàn Hồn chi hạ sát một đệ tử Không Động phái, tràng cười của Lãnh Diện Thần Minh Chuông Trương Đồng đã khích nộ Vương Lịch :

- Thần Minh chuông nào có gì cao minh! Xem đây, Ngũ Hành Long Hồn trào!

Vụt! Vụt!

Àm!

Trương Đồng gầm vang :

- Dùng công phu Ngũ Hành bang, Vương Lịch ngươi không thấy hồ thẹn sao? Đỡ chuông!

Vù... Vù...

Vương Lịch cười dài :

- Ta là người Ngũ Hành bang, không dùng công phu Ngũ Hành bang thì dùng công phu gì? Xem chiêu! Ha... Ha...

Vụt... Vụt...

Àm!

Bị Ngũ Hành Long Hồn trào bức lùi, Trương Đồng chuông môn Không Động phái thật sự phát nộ :

- Bọn Tam trang các ngươi có ý đồ gì khi tự nhận là người Ngũ Hành bang, ngươi đừng tưởng ta không biết! Tham vọng của các ngươi thật dê hèn! Xem đao!

Vù... Vù...

Vương Lịch thấy Trương Đồng dùng đao cũng loang thanh trường kiếm :

- Ta tham hay các ngươi cũng tham? Tiếp kiếm!

Véo... Véo...

Choang! Choang!

Ngay bên cạnh trận chiến giữa Vương Lịch và Trương Đồng cũng có một trận chiến khác gay go hơn!

Một câu niệm Phật thập phần đắc ý bỗng vang lên :

- Vô lượng thọ Phật! Ta đường chủ Thổ Hành đường đừng nên miễn cưỡng nữa! Hãy bó tay quy hàng nào! Đờ!

Véo... Véo...

Bị trường kiếm của vị đạo nhân uy hiếp, nhân vật được gọi là Đường chủ Thổ Hành đường hậm hực gầm thét :

- Tên lỗ mũi trâu Du Hạc chó vộ đắc ý! Muốn ta quy hàng ư? Thì đây, đờ!

Ào... Ào...

Trong tay vị Đường chủ này là một đoạn xích dài. Đoạn xích đang quấy lộn một cách linh hoạt, quật chần chát vào vàng kiếm quang của Du Hạc đạo nhân.

Choang... Choang...

Nhưng kiếm của Du Hạc đạo nhân đâu dễ bị đoạn xích kia khống chế!

Khẽ uốn lượn thanh kiếm, Du Hạc đạo nhân hừ lạnh :

- Thất quái các ngươi có bao giờ có được bản lĩnh cao minh? Xem đây! Tề Mi Thủy Thượng kiếm!

Véo...

Đầu mũi kiếm của Du Hạc đạo nhân lập tức lao xuyên qua đoạn xích, như độc long xuất động, cắm vút vào tâm thất đối phương!

Phát hiện họ Tạ đang bị nguy hiểm, một ngọn chưởng cạnh đó bỗng cuộn thẳng vào Du Hạc đạo nhân, mang theo tiếng cười khà ồ :

- Tạ lão tam chớ sợ! Lão Du Hạc mau nạp mạng!

Vù... Vù...

Bị tập kích, Du Hạc đạo nhân hậm hực quay người nhìn vào nhân vật vừa phát chiêu :

- Tưởng là ai? Bần đạo nên gọi Đường chủ Kim Hành đường, hay cứ như trước kia, gọi là Đại Quái, kẻ cầm đầu Thất quái? Lui!

Véo...

Ầm!

Không thể gây hại gì cho Du Hạc, nhân vật nọ lập tức tung người lao ập vào :

- Ta không phủ nhận đã có thời ta là lão Đại của Thất quái, Du Hạc ngươi có thể gọi như thế nào tùy thích! Nhưng trước hết hãy đờ!

Vù... Vù...

Nhân vật họ Tạ đã mấy phen bị Du Hạc gây khốn đốn nên càng muốn hạ sát Du Hạc.

Y lao đoạn xích vào :

- Thất quái cũng được, là Đường chủ Ngũ Hành bang cũng được! Du Hạc, đờ!

Vù... Vù...

Du Hạc cười dài :

- Được! Là Chương môn nhân, bần đạo nào ngại Đại Quái và Tam Quái liên thủ! Xem đây! Ha... Ha...

Véo... Véo...

Choang! Choang!

Ầm!

Bất ngờ giữa đường trường có một tiếng kêu la thảm thiết :

- Khương Vũ, ngươi...? A... A...

Nghe tiếng kêu, Đại Quái quay lại nhìn và phải kêu kinh hoàng :

- Kiêu lão thất?!! Khương Vũ, ngươi muốn chết...

Định lao đi nhưng kiếm của Du Hạc đã ngăn Đại Quái lại :

- Thích đại quái đừng chạy! Đờ!

Véo...

Soạt!

Bị trúng kiếm, Đại Quái họ Thích gào lên điên dại :

- Ngươi phải chết! Đánh! Đánh!

Vù...

Ào...

Đang cuồng nộ, Thích đại quái chợt bình tĩnh khi nghe có người nhắc nhở :

- Thích đường chủ hãy mau trấn tĩnh! Cái chết của lão Thất, bốn Trang chủ sẽ thay ngươi đòi lại!

Nhìn qua Thích đại quái có ý mừng và kêu lên :

- Đã có Tam nãi nãi ra mặt, Thích mỡ và toàn thể Thất quái càng thêm cảm kích!

Người được gọi là Tam nãi nãi chính là Trang chủ Đệ tam trang Huỳnh Phong.

Là nữ nhân có niên kỷ ước ngoài ngũ tuần, nhưng cử chỉ vẫn nhanh nhẹn và có phần mạnh bạo.

Tam nãi nãi tung kiếm ngăn chặn Khương Vũ :

- Liên Hoàn Thất Tuyệt Kiếm của Côn Luân cũng khá cao minh! Tuy vậy hãy xem Huỳnh Phong kiếm của bốn Trang chủ!

Véo... Véo...

Khương Vũ cười lạnh :

- Ta cũng đã nhiều lần biết qua Huỳnh Phong kiếm rồi, đâu có gì lạ mà cần phải xem!

Có chăng hôm nay chính Trang chủ cần phải thưởng thức kiếm pháp của ta! Đờ!

Véo... Véo...

Choang! Choang!

Bị chấn động, Tam nãi nãi thất kinh :

- Kiếm pháp của ngươi... Nội lực của ngươi...

Khương Vũ cười dài :

- Ngươi lạ lắm ư? Chưa hết đâu, để xem mấy năm qua bọn Tam trang các ngươi đã luyện được mấy thành Càn Khôn tuyệt học của Ngũ Hành bang!

Đờ!

Véo... Véo...

Bị truy dồn, Tam nãi nãi cả giận :

- Khương Vũ muốn biết tuyệt học Càn Khôn ư? Vậy thì xem đây!

Nêu kiếm của Khương Vũ bỗng có sự lợi hại khác thường thì kiếm của Tam nãi nãi cũng có phần thay đổi.

Véo... Véo...

Nhận ra điều đó, Khương Vũ hô hoán :

- Không lẽ bọn ngươi đã đắc thủ Càn Khôn tuyệt học? Là do Bang chủ Ngũ Hành bang chỉ điểm ư? Là thật!

Choang! Choang!

Miệng bảo lạ nhưng kiếm của Khương Vũ vẫn giữ nguyên chiêu thức.

Vì thế, sau tiếng chạm kiếm vẫn giữ bình thủ, Khương Vũ quát to :

- Ngươi định lừa ta sao? Công phu Càn Khôn đâu kém như thế này. Đờ!

Véo... Véo...

Sau tiếng quát của Khương Vũ, tiếng găm đắc ý của Trang Hồi Nhận bỗng vang lên làm toàn trường rúng động.

- Tứ Quái Khiêm Đoạt! Hãy nạp mạng nào!

Vù...

Ầm!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên tiếp nối :

- A... A...

Dương Hùng bỗng gào lên :

- Khiêm lão tứ?!!

Và Dương Hùng lao ào về phía Trang Hồi Nhận :

- Trang thất phu mau đền mạng cho Khiêm lão tứ! Đờ!

Vù... Vù...

Trang Hồi Nhận cả cười :

- A ha! Bấy lâu nay ta cứ ngỡ lão Lục của Thất quái đã chết, không ngờ lại chính là Dương Hùng ngươi! Được lắm! Ta sẽ cho ngươi đi theo lão Tứ! Đờ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Dương Hùng đã một lần cùng Trang Hồi Nhận giao thủ nên không dễ bị Trang Hồi Nhận lấy mạng.

Nhưng chính lúc đó, Dương Hùng phải kinh hoàng khi nghe ở phía sau có tiếng niệm Phật :

- Nam mô A di đà Phật! Chúng ta chưa phân thắng bại, Dương đường chủ sao vội bỏ đi, không đếm xỉa gì đến bản ni? Đờ!

Ào... Ào...

Ầm!

Bị một sư thái tấn công từ phía sau, Dương Hùng thịnh nộ quay lại :

- Mụ sư thái thúì tha kia, ta và mụ có nợ nhau chắc! Đờ!

Ào...

Àm!

Trang Hồi Nhạn bất ngờ xen vào :

- Không Phải Dương Hùng người muốn đòi mạng cho Khiêm lão tử sao? Đờ!

Vù... Vù...

Đột ngột bị vây cứng bởi hai nhân vật Chưởng môn, Dương Hùng luống cuống

- Lão Đại, mau giúp ta!

Một tiếng quát trầm hùng bỗng vang lên át mất tiếng kêu cứu của Dương Hùng.

- Bọn Tam trang sắp thất thủ rồi! Toàn thể môn nhân Thất đại phái, đánh!

- Giết! Giết!

- Tiêu diệt Tam trang!

- Huy diệt Ngũ Hành bang!

- Chúng chạy kia! Mau đuổi!

- Đuổi theo! Ha... Ha...

- A di đà Phật! Đờ!

- Chạy đi đâu? Vô lượng thọ Phật!

- Ha... Ha...

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Àm! Àm! Àm!

Véo... Àm! Àm!

Bọn Tam trang quả nhiên đang ủa nhau bỏ chạy và bị người của Thất đại phái truy đuổi ráo riết.

Phát hiện sự thể, Hà Kinh Chi bật quát :

- Mọi người nghe đây! Lui!

Thiện Nhân đại sư gầm vang :

- Muốn lui ư? Hãy đỡ chưởng này nữa!

Vù... Vù...

Hà Kinh Chi bất ngờ nâng cao hữu thủ, hạ thấp tả thủ, miệng thét :

- Hãy xem Càn Khôn Thiên Địa nhị tuyệt thức!

Ào... Ào...

Danh xưng này vang lên không những làm cho quần hùng rung động mà đến Tiểu Thiên đang nấp kín cũng phải bàng hoàng!

Vì danh xưng này Tiểu Thiên đã một lần nghe qua, đó là do lão quái nhân năm nào ở dưới đáy vực đề cập đến.

Có điều Tiểu Thiên không ngờ đó chính là công phu tuyệt học của Ngũ Hành bang, là Càn Khôn Thiên Địa nhị tuyệt thức, đã được lão quái nhân đánh giá ngang hàng với công phu có từ thời thượng cổ: Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc!

Có lẽ lão quái nhân nói không sai, Thiện Nhân đại sư đang vội vàng thu chiêu hồi bộ, sắc mặt tỏ ra kinh hãi :

- Là Càn Khôn tuyệt học của Ngũ Hành bang? Nguy tai!

Nhân cơ hội này, Hà Kinh Chi bỗng tung người lao biến đi :

- Chạy!

Vút!

Như đã chờ sẵn dịp này, những nhân vật có liên quan đến Hà Kinh Chi cũng bất ngờ lao đi.

Vút! Vút!

Đến khi nhận ra thì đã muộn, Trương Đồng hậm hực quát :

- Lão họ Hà chỉ hù dọa bọn ta! Lão đâu dễ gì bỏ chạy nếu đã luyện xong Càn Khôn Thiên Địa nhị tuyệt thức? Hừ!

Thiên Nhân đại sư đỏ mặt :

- A di đà Phật! Bàn tăng đâu ngờ đối phương xảo quyệt đến vậy. Nên...

Du Hạc đạo nhân xua tay :

- Ai cũng có thể làm! Đừng nói nhiều nữa, mau đuổi theo!

Chờ đến lúc này, lúc phát hiện bọn Hà Kinh Chi đều chui xuống bí đạo, Tiểu Thiên liền tung người lao ra.

Vút!

Tiểu Thiên trầm giọng kêu lên :

- Chur vị xin dừng bước!

Sự xuất hiện của Tiểu Thiên làm cho ba nhân vật cùng kêu lên :

- Vô Danh Nhân!

Trong ba tiếng kêu, ngoài hai tiếng có phản giận dữ của Trương Đồng và Trang Hồi Nhạn, thì tiếng thứ ba lại mang máng có sự ngờng mộ.

Tiểu Thiên cố ý nhìn người đó.

- Khương chương môn! Chúng ta lại gặp nhau!

Khương Vũ cười gượng và không hiểu sao cứ lùi dần lùi dần...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Lưu Thủy Hành Vân Phi Lạc kiếm

Thêm một dấu hiệu nữa ở Khương Vũ khiến Tiểu Thiên ghi nhận với tất cả một trời hoài nghi.

Đồng thời Tiểu Thiên không hề ngạc nhiên khi nghe Trương Đồng bộc lộ sự kích động :

- Tôn giá vì Tam trang, quyết cùng thất đại phái đối đầu?

Tiểu Thiên chậm rãi đáp :

- Trương chương môn lầm rồi! Giữa tại hạ và Tam trang hoàn toàn không có liên quan!

Trang Hồi Nhạn gầm lớn :

- Đã hai lần tôn giá vì Tam trang xuất lực! Đây là lần thứ ba không lẽ không phải?

Tiểu Thiên vụt trầm giọng :

- Tại hạ đã minh định rồi, tại hạ không vì Tam trang, Trương chương môn hà tất phải nghi ngờ!

- A di đà Phật! Thí chủ thật sự là ai? Cố ý xuất hiện muộn màng như thế này, thật ra thí chủ có ý gì?

Tiểu Thiên gật nhẹ đầu, biểu thị lòng tôn kính đối với Thiện Nhân đại sư phương trượng Thiếu Lâm phái, một phái có uy thế lớn nhất nếu so với thất đại phái.

- Vì một ân tình khiến tại hạ chưa thể xuất đầu lộ diện, cũng không thể xưng danh, những mong phương trượng lượng thứ! Còn ý của tại hạ...

Tiểu Thiên chưa dứt lời, một nhân vật đã từng lớn tiếng hô hoán, gọi môn hạ thất đại phái truy đuổi môn nhân Tam trang, bỗng xua tay cắt ngang :

- Bất luận như thế nào, các hạ không vì Tam trang thì cũng vì Ngũ Hành bang! Và đã như thế, các hạ cũng là công địch của thất đại phái! Thiên bắt lại, lại giả bất thiện! Các hạ nếu có đủ bản lĩnh thì cứ ngăn cản bọn ta, còn như không có, cút!

Tiểu Thiên quắc mắt nhìn nhân vật đó :

- Người có lời lẽ huênh hoang như các hạ ắt không phải hạng vô danh?

Nhân vật nọ cười khinh khỉnh :

- Miêu Bất Nhận, Chương môn nhân Điểm Thương phái! Đến tính danh của ta các hạ còn chưa am tường, hai chữ huênh hoang kia hóa ra chỉ là lời võ đoán, không có căn cứ?

Tiểu Thiên hừ mũi :

- Có huênh hoang hay không, tại hạ sẽ có cách chứng minh! Chỉ cần các hạ lập lại một lần nữa, thử bảo tại hạ cút xem nào!

Miêu Bất Nhận bắt tung người lao đến :

- Ta bảo cút là nhẹ! Bằng không, chính ngươi phải nạp mạng! Đờ!

Vút!

Vù... Vù...

Đã hết nhẫn nại, Tiểu Thiên trầm người xuống và trụ bộ, hất mạnh hữu thủ :

- Để xem ai sẽ là người cút đi! Đờ!

Ào... Ào...

Àm!

Chấn động khắp người, Miêu Bất Nhận bật lùi lại, sắc mặt lập tức xuất hiện vẻ kinh hoàng.

Đồng thời, có tiếng của Thiện Nhân đại sư vang lên :

- A di đà Phật! Hóa ra thí chủ là hậu nhân của Cửu Trùng lão quái hai trăm năm trước!

Thất kinh! Thất kinh!

Tiểu Thiên lập tức kêu lên bàng hoàng :

- Cửu Trùng lão quái!

Thiện Nhân đại sư bỗng hít mạnh một hơi :

- Hoặc thí chủ không biết hoặc người truyền thụ công phu Cửu Trùng cũng chưa từng biết đến danh xưng này nên không thể cho thí chủ biết! Tóm lại thí chủ đã xuất hiện là tốt rồi!

Tiểu Thiên hoang mang :

- Tại sao lại tốt! Đại sư có thể nói rõ hơn không?

Thiện Nhân đại sư tiến dần ra :

- Có một đoạn công án cần nghe thí chủ giải thích! Tệ phái Thiếu Lâm có một vị tiền bối hai trăm năm trước đã cùng một lúc thất tung với Lão Quái Cửu Trùng! Thí chủ hẳn phải biết rõ chuyện này?

Hỏi mà như áp đặt, thái độ của Thiện Nhân đại sư như muốn nói, Tiểu Thiên biết hay không biết gì cũng mặc, phải có lời giao phó rõ ràng với phái Thiếu Lâm. Bằng không, hậu quả như thế nào, tự Tiểu Thiên có thể đoán ra.

Tiểu Thiên hốt hoảng thật sự :

- Một vị tiền bối của quý phái ư? Tại hạ... Tại hạ...

Bất chợt Du Hạc đạo trưởng cũng bước ra :

- Còn nữa, Chương môn nhân đời thứ hai mươi sáu của bốn phái cũng thất tung đúng vào thời điểm đó. Bản đạo hy vọng tôn giá cáo tri cho một ít tin tức.

Nổi kinh hoàng của Tiểu Thiên vào lúc này, có thể nói là không bút mực nào tả xiết!

Với những gì Tiểu Thiên vừa nghe cứ như tiếng sấm động giữa trời quang.

Cũng may, Tiểu Thiên chưa kịp nói gì thì nghe Du Hạc đạo trưởng nói tiếp với tâm trạng thật sự nôn nao :

- Vô lượng thọ Phật! Vị Chương môn nhân đó của tệ phái đã có thời được quần hùng biết đến qua danh xưng Tiên Kiếm.

- Tiên Kiếm?!

Tiếng kêu của Tiểu Thiên tuy không hề biểu lộ một ý gì rõ ràng nhưng cũng đủ làm cho Du Hạc đạo trưởng kêu lên đầy hy vọng :

- Hình như tôn giá có biết?

Tiểu Thiên gật đầu.

Chỉ là một cái gật đầu thôi nhưng tác dụng của nó là một điều gì đó thật lớn lao, vượt quá mức mong đợi của Du Hạc và cũng là sự chờ đợi của những ai đang đương diện.

Du Hạc hỏi dồn :

- Tôn giá biết như thế nào? Tiền nhân của tệ phái vì sao lại thất tung? Có liên quan gì với sự thất tung của Cửu Trùng lão quái? Phải chăng là do Cửu Trùng lão quái đã hạ...

Định nói luôn chữ thủ nhưng Du Hạc kịp nhớ lại và ngưng ngay câu hỏi. Bởi hỏi như thế có khác nào chưa gì đã đề quyết Tiểu Thiên chính là hậu nhân của một nhân vật đã từng hãm hại người mình muốn hỏi?

Giả như đúng, giả như tiếp đó Tiểu Thiên phủ nhận, Du Hạc sẽ bằng cách nào để biết rõ nguyên nhân sự thất tung của Tiên Kiếm?

Hiểu rõ tâm trạng của Du Hạc, Tiểu Thiên không trách. Nhưng thay vì đáp ngay như sự mong đợi của Du Hạc, Tiểu Thiên bình thản quay trở lại với Thiện Nhân đại sư :

- Phương trượng cho hỏi, vị tiền bối của quý phái trước khi thất tung đã được gọi như thế nào?

Thiện Nhân nghi hoặc :

- Pháp hiệu của vị tiền bối đó là Vong Ngã!

- Vong Ngã?!!

Nghi ngờ thật nhiều về pháp hiệu này, Tiểu Thiên hỏi tiếp :

- Tuy tại hạ chưa bao giờ được nghe đến pháp hiệu này, nhưng xin phương trượng chớ quá nôn nóng. Hãy cho tại hạ biết thêm về những gì có liên quan đến vị tiền bối kia?

Thiện Nhân đại sư cau mày :

- Thật ra ý của thí chủ là thế nào? Sao thí chủ muốn biết thêm về những gì có liên quan đến vị tiền bối của tệ phái?

Tiểu Thiên thở hắt ra một hơi :

- Rồi tại hạ sẽ giải thích nếu phương trượng đáp ứng lời thỉnh cầu của tại hạ!

Câu chuyện bỗng trở nên huyền hoặc khiến Trương Đống cảm thấy bị bỏ quên.

Lão bước đến :

- Muốn biết rõ mọi việc, sao chư vị không cùng tiến lên không chế gã? Một khi đã không chế rồi, chư vị lo gì việc y sẽ không giải thích tất cả?

Tiểu Thiên khẽ chớp mắt nhìn Trương Đống :

- Tại hạ đã từng lĩnh giáo Thần Minh chương của Trương chương môn! Lời này của Chương môn phải chăng là hàm ý, muốn cho tại hạ thưởng thức đạo pháp của quý phái Không Động?

Trương Đống như chỉ chờ có thể liền hươu đao :

- Đừng vội miệt thị như vậy. Đờ!

Choang! Vù...

Chộp tay vào lưng, Tiểu Thiên bật nhanh thanh liễu kiếm :

- Xem kiếm!

Soạt! Véo...

Bất thần, Du Hạc đạo trưởng kêu thất thanh :

- Đúng là Liễu kiếm và Lưu Thủy Hành Vân Phi Lạc kiếm pháp rồi!

Choang! Choang! Choang!...

Những tiếng chạm vang lên bất tận nhưng vẫn không át đi tiếng kêu có phần nào ngưỡng mộ của Khương Vũ đang khe khẽ vang lên :

- Tại sao ta không nghĩ ra kia? Quả nhiên là Phi Lạc kiếm, chiêu liên chiêu, thức liên thức, có gọi là Lưu Thủy Hành Vân cũng không sai!

Thu kiếm về, Tiểu Thiên chậm chậm nhìn Trương Đống rồi qua Du Hạc đạo trưởng :

- Cùng với Cửu Trùng công phu, Phi Lạc kiếm cũng là một trong sở học của tại hạ.

Du Hạc biến sắc :

- Cửu Trùng lão quái đã chiếm đoạt công phu này sau khi hạ thủ Tiên Kiếm?

Tiểu Thiên nghiêm giọng :

- Đạo trưởng nói sai rồi! Phải nói tại hạ là di mệnh truyền nhân đồng thời của Tiên Kiếm và Cửu Trùng lão quái!

- Đồng di mệnh? Các hạ nói dối!

Tiểu Thiên cao giọng :

- Tại hạ không hề nói dối! Có chẳng nguyên ủy sự việc như thế nào, đạo trưởng chưa rõ đấy thôi!

Quay qua Thiện Nhân đại sư, Tiểu Thiên tiếp :

- Và nếu tại hạ đoán không lầm, vị tiền bối của quý phái Thiếu Lâm phải là một trong bốn nhân vật đã lưu lại tuyệt học cho tại hạ!

Thiện Nhân đại sư giật mình :

- Thí chủ hãy nói rõ hơn nào!

Tiểu Thiên đưa ra bốn ngón tay :

- Tiên - Thần - Thánh - Nhân. Bốn nhân vật này khi lưu tự đã dùng bốn chữ này để ám chỉ cho mỗi người: Tiên là Tiên Kiếm, Nhân chính là Cửu Trùng lão quái. Dãy còn hai chữ Thần, Thánh kia...

Thiện Nhân bật kêu :

- Người của tề phái ngoài công phu võ học còn rất am tường y học!

Tiểu Thiên kêu còn lớn hơn :

- Địch thị là Thánh Y!

- Thánh Y?

Tiểu Thiên gật đầu :

- Những nhân vật này vì có một lý do riêng nên không một ai chịu lưu lại tính danh thật sự! Riêng Thánh Y, tại hạ bây giờ mới hiểu tại sao Thánh Y chỉ lưu lại y thuật và một môn khinh công, không lưu thêm võ học nào khác như ba nhân vật kia!

Thiện Nhân dẫn trần tĩnh :

- Khinh công như thế nào? Thí chủ liệu có thể phô diễn cho bản tăng xem?

Tiểu Thiên vội hóp một hơi thanh khí và vận dụng khinh công do Thánh Y lưu lại!

Vút!

Nhìn cách Tiểu Thiên treo lơ lửng thân hình ở giữa không trung, Thiện Nhân bàng hoàng :

- Đấng Bình Bát Bộ! A di đà Phật! Thiện tai, thiện tai! Rốt cuộc bản tăng cũng biết chút ít tin tức về Vong Ngã!

Hạ thân xuống, Tiểu Thiên cao giọng :

- Có lẽ do giới luật quá thâm nghiêm của quý phái nên Thánh Y không dám lưu lại sở học vốn là của Thiếu Lâm.

Du Hạc bất giác găm gù :

- Môn quy của tề phái cũng không kém phần nghiêm ngặt, kể từ nay các hạ vừa phải giao hoàn liễu kiếm và kiếm quyết Phi Lạc cho tề phái, vừa không được phép dùng Phi Lạc Kiếm để đối địch!

Tiểu Thiên kinh ngạc :

- Giao thì tại hạ phải giao rồi, nhưng còn việc không được vận dụng...

Du Hạc quát lớn :

- Các hạ không cần phải hỏi đến nguyên do! Bản đạo đã nói thế nào thì cứ thế ấy thực hiện. Trừ phi các hạ tự xem là kẻ thù của tề phái Võ Đang.

Tiểu Thiên như bị chấn động :

- Đạo trưởng đã quyết ý?

- Không sai!

Tiểu Thiên nói chậm và sẵn sàng chờ đón những điều xấu nhất có thể xảy ra :

- Tiếp nhận di học là tiếp nhận luôn di mệnh của người lưu lại võ học! Trong di mệnh đó, tại hạ không hề bị buộc phải giao lại bất kỳ cái gì hoặc vật gì cho Võ Đang! Đạo trưởng muốn đối xử với tại hạ như thế nào cũng được!

Tiểu Thiên không phải chờ đợi lâu, Du Hạc bật tung người lao đến :

- Các hạ dám ư? Đờ!

Vút!

Véo... Véo...

Tiểu Thiên khẽ dịch người :

- Nghĩ tình Tiên Kiếm cũng một thời là người Võ Đang, tại hạ nhường cho đạo trưởng chiêu này!

Vút! Vù...

Bị hụt chiêu, Du Hạc bề mặt quát lớn :

- Dù sao các hạ cùng là người có liên quan đến Ngũ Hành bang, chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ cho bản đạo phái tận lực! Xem kiếm!

Véo... Véo...

Tiểu Thiên lại lạng tránh :

- Nếu nói về Ngũ Hành bang, tại hạ muốn biết đạo trường vì sao chỉ muốn hủy diệt?

Vút! Vù...

Bị hụt chiêu lần nữa, Du Hạc thật sự động nộ :

- Đâu riêng gì Võ Đang muốn hủy diệt toàn Bang Ngũ Hành? Cả Thất đại phái cũng vậy! Đờ!

Véo... Véo...

Tiểu Thiên lùi nhanh về phía sau, tay đưa liễu kiếm ra phía trước :

- Dừng tay!

Vút!

Du Hạc thở hồng hộc vì sau ba lần tận lực vẫn không thể làm gì Tiểu Thiên, cho dù chỉ chạm vào chéo áo :

- Thất đại phái ở cả đây, các hạ đừng mong có sự buông tha!

Quả nhiên Trang Hồi Nhạn và Trương Động cùng bước đến :

- Hoa Sơn và Không Động...

Miêu Bất Nhận tiến lên :

- Có Điểm Thương phái nữa! Bất kỳ ai có liên quan đến Ngũ Hành bang đều đáng tội chết.

Phát hiện Thiếu Lâm, Nga My có phần dự dự, riêng Côn Luân phái Khương Vũ thì cứ như người mất hồn. Tiểu Thiên bỗng quát :

- Chư vị hãy nói rõ xem nào! Chư vị vì oán thù hay vì manh tâm muốn chiếm đoạt công phu Càn Khôn như Tam trang đang muốn?

Có nhiều người sẵn sàng trợ lực, Du Hạc lập tức lướt đến :

- Người không được nói bừa! Công phu tà môn của Ngũ Hành bang đâu đáng để quan tâm? Đờ!

Véo... Véo...

Trương Động với mỗi hận hai lần nhục bại cũng xông ra :

- Đã nhiều năm gần đây chủ đã phát cuồng của Ngũ Hành bang đã thất tung, ta tin chắc người phải có liên quan đến gần! Đờ!

Vút! Vút!

Miêu Bất Nhận rất muốn xông vào nhưng do ngại điều tiếng thị phi nên phải ầm ức đứng ngoài nhìn vào.

Cũng vậy, Trang Hồi Nhạn cứ luôn dõi mắt nhìn và chờ xem thái độ của Thiếu Lâm Thiện Nhân đại sư!

Phát hiện rõ và cũng ngại chính điều đó, Tiểu Thiên không muốn ngay lúc này làm mất đi chút hòa khí hiếm hoi với thất đại phái.

Do đó, tránh sử dụng Lưu Thủy Hành Vân Phi Lạc Kiếm, Tiểu Thiên thu giữ kiếm vào thất lưng và lập tức phát chiêu :

- Nhị vị đã bức ép tại hạ phải ra tay! Hãy xem Cửu Trùng đệ tam thức!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Đao và kiếm của Trương Đồng và Du Hạc không thể lọt qua lớp sóng kinh tăng tầng lớp lớp của trường Cửu Trùng. Cả hai lùi lại và đưa mắt nhìn nhau. Thật nhanh, cả hai lại xông lên với người bên hữu, người bên tả :

- Tiếp kiếm!

- Xem đao!

Véo... Véo...

Vụt! Vụt!

Tiểu Thiên sau lần giao thủ vừa rồi có cảm nhận nội lực bản thân không đủ cùng một lúc chế ngự hai tay đại cao thủ và đều là những nhân vật nhất môn chi chủ!

Thấy họ lại xông đến với đấu pháp tả hữu hiệp công, kín như tường đồng vách sắt, Tiểu Thiên cả giận :

- Nhị vị chớ bức người thái quá! Xem đây!

Ào... Ào...

Vù! Vù!

Cùng một lúc thi triển hai chiêu, phân khai ra để đối phó với hai phía, Tiểu Thiên đã quá liều lĩnh.

Nhận ra điều đó, nửa như hữu ý, nửa như vô tình, Tiểu Thiên nghe Khương Vũ lẩm bẩm :

- Nội lực không bằng, dùng cứng chạm cứng là hạ sách.

Tiếng chạm chiêu đã vang lên.

Ầm! Ầm!

Đúng là hạ sách như Khương Vũ bảo, Tiểu Thiên phải khó khăn lắm mới không bị đao và kiếm của họ chạm vào!

Nhận ra sự thật, Tiểu Thiên đành phải bật kiếm :

- Tại hạ xin thất lễ! Xem kiếm!

Véo... Véo...

Du Hạc gầm vang :

- Ngươi dám dùng Phi Lạc Kiếm thật ư? Vậy đừng trách sao bản đạo không nhân nhượng. Đờ!

Véo... Véo...

Trương Đồng cũng bức tức hét vang :

- Khương chương môn sao lại giúp người ngoài? Thất phu, Đờ!

Vụt! Vụt!

Choang! Choang! Choang!

Kiểm liên kiếm, chiêu liên chiêu, nhờ Phi Lạc Kiếm, Tiểu Thiên xuất thủ như Lưu Thủy Hành Vân, ngăn chặn hầu hết kiếm chiêu và đao pháp của họ!

Hậm hực, Trang Hồi Nhạn quắc mắt nhìn Khương Vũ :

- Khương chương môn có ý gì khi cố ý lên tiếng điểm chỉ cho đối phương?

Không muốn Khương Vũ phải khó xử, Tiểu Thiên cố ý gầm to :

- Tại hạ nào chỉ có Phi Lạc Kiếm! Hãy xem đây!

Véo... Véo...

Kiểm pháp của Tiểu Thiên bỗng thay đổi, tạo ra một loại kiếm pháp nửa lạ nửa quen với quần hùng!

Có tiếng Du Hạc thịnh nộ :

- Là Tam Phong kiếm của Huỳnh Phong trang ư? Đờ!

Véo...

Nhưng Trương Đồng lại nói khác :

- Cũng là Phi Lạc Kiếm bị y cố tình đánh khác đi! Hãy đờ!

Vút... Vút...

Trong khi đó, do có chút hờn vì mãi vẫn không nghe Khương Vũ lên tiếng đáp lại, Trang Hồi Nhận vút kêu :

- Hóa ra y cũng biết Liên Hoàn Thất Tuyệt Kiếm của phái Côn Luân?

Choang! Choang! Choang!

Trong khi mỗi người đoán mỗi phách, kiếm của Tiểu Thiên bất ngờ lia ra, nhanh như tia chớp.

Véo...

Tiểu Thiên dùng kiếm chỉ cách huyết hầu lộ của Du Hạc độ nửa gang tay, miệng cười lạnh một tiếng :

- Đạo trưởng nghĩ sao? Tại hạ đâu cần Phi Lạc Kiếm vẫn có thể...

Lời của Tiểu Thiên chưa dứt, bỗng có một tràng những tiếng vỗ tay vang lên.

Bốp! Bốp! Bốp!

Đồng thời cũng vang lên tiếng tán dương :

- Hào kiếm pháp! Bồn Đạo chủ chưa từng thấy ai có kiếm pháp nhanh như vậy!

Mọi người rùng động..

Tiểu Thiên kêu to :

- Huyền Thông Linh Đạo? Lão đạo Linh Hóa?

Đúng lúc đó, lần lượt có chín bóng người xuất hiện.

Vút! Vút! Vút!

Mọi người được dịp kêu lên náo loạn :

- Chính là Huyền Thông Linh Đạo!

- Sao lại có Thất tinh cùng đi?

- Lão Hỷ Khúc Đới Lập?! Quả nhiên là Thất tinh sáu năm qua đã tuyệt tích?

Riêng Tiểu Thiên một lần nữa phải kêu trong sự kinh ngạc tột cùng :

- Hóa Thông? Phải chăng người chính là Hóa Thông?

Trong chín nhân vật mới xuất hiện, tuy tất cả đều mặc đạo bào, kể cả Thất tinh như mọi người vừa nhận diện, nhưng có một nhân vật với niên kỷ chỉ độ đôi mươi!

Đạo nhân này nhìn sững Tiểu Thiên :

- Các hạ là ai? Sao lại biết rõ Hóa Thông ta?

Đạo thủ Huyền Thông Linh Đạo xạ tia mắt rợn người vào Tiểu Thiên :

- Người biết bồn Đạo chủ, bồn Đạo chủ không lạ! Nhưng việc người biết tiểu đạo Hóa Thông, xem ra người không phải hạng người đơn giản!

Khẽ hất mặt, lão đạo Linh Hóa trầm giọng :

- Hãy lột bỏ lớp che mặt của hân, Hóa Thông!

Hóa Thông ứng tiếng đáp :

- Đồ nhi tuân lệnh!

Vút!

Y lao đến và chớp nhanh vào mặt Tiểu Thiên :

- Trúng!

Vù...

Từ lúc hiện thân, lời lẽ của lão đạo Linh Hóa luôn hàm ý khinh miệt, điều đó càng khiến Tiểu Thiên dễ nhớ lại chuyện đã xảy ra sáu năm trước ở Huyền Thông Linh Đạo!

Đương nhiên Tiểu Thiên cũng phải nhớ đến Hóa Thông, với những gì y đã nói, và sau này, khi lão quái nhân nghe chuyện đã đề quyết Hóa Thông không hề có thật tâm trong việc giúp Tiểu Thiên trốn chạy!

Sự xuất hiện của Hóa Thông ngay bên cạnh lão đạo Linh Hóa đã khiến cho Tiểu Thiên ngờ vực.

Với sự ngờ vực đó, Tiểu Thiên chợt có ác cảm với Hóa Thông, nhất là khi thấy y tuân theo mệnh lệnh của lão Đạo chủ và ra tay thật quyết liệt.

Tiểu Thiên nghiêng đầu, muốn tránh cái chớp của Hóa Thông!

Nào ngờ, Hóa Thông cười dòn dã :

- Các hạ làm kẻ của ta rồi! Xem đây! Ha... Ha...

Uốn cổ tay, Hóa Thông vuốt nhẹ xuống người Tiểu Thiên.

Bằng động tác này Hóa Thông vô hình chung khống chế toàn bộ những yếu huyệt quan trọng ở phần trước thân của Tiểu Thiên.

Thán phục và thất kinh trước chiêu thức vừa lợi hại vừa quá độc ác của Hóa Thông, Tiểu Thiên dậm chân nhảy lùi.

Vút!

Hóa Thông lại cười, khi tung người nhảy phốc qua đầu Tiểu Thiên và hạ thân ngay phía sau lưng :

- Hãy lột bỏ lớp che mặt nào! Ha... Ha...

Biết Hóa Thông nhờ quỷ quyết nên chiêu thức và lối biến chiêu đã đạt mức biến ảo lợi hại, khiến Tiểu Thiên nhận định rõ hơn sở học của Huyền Thông Linh Đạo!

Từ phía sau, bàn tay của Hóa Thông hầu như sắp chạm vào vương lụa che mặt của Tiểu Thiên.

Bất ngờ, ở Tiểu Thiên tuy không hề có bất kỳ dấu hiệu nào của sự dụng lực nhưng toàn thân bỗng không lại bốc thẳng lên cao, vượt ngoài sức tưởng tượng của Hóa Thông.

Vút!

Tay của Hóa Thông đang ngang mặt Tiểu Thiên, do động tác này, tay của y khi chụp vào chỉ là chụp vào phần ngực của Tiểu Thiên mà thôi.

Tưởng đắc thủ, nào ngờ thất bại, Hóa Thông giận dữ, dòn kinh vào tay, vỗ mạnh vào tâm thất Tiểu Thiên :

- Các hạ tránh được nữa sao?

Vù...

Đã lường trước phản ứng này của Hóa Thông, khi vận dụng khinh công thượng thừa để tự bốc thân hình lên cao, Tiểu Thiên cũng đã hóm hỉnh tả chương.

Ngay khi biết Hóa Thông, vỗ chương vào muốn sát hại, tả thủ của Tiểu Thiên từ sát lồng ngực liền được đẩy bật ra :

- Chiêu thức quá ác độc! Đờ!

Ào...

Ầm!

Tả chuông của Tiểu Thiên chạm vào hữu kinh của Hóa Thông, kết quả của chấn kinh làm cho hữu thủ của Hóa Thông bị đẩy bật ra ngoài, cũng làm cho thân hình của Hóa Thông ở phía sau phải bị nhích động, xoay về phía tả của Tiểu Thiên.

Hai phen thất bại khiến Hóa Thông chợt lạnh giọng rít lên :

- Nạp mạng!

Soạt!

Trên tả thủ của Hóa Thông bỗng xuất hiện một thanh tiểu kiếm. Y đâm thẳng vào phía tả thân hình của Tiểu Thiên.

Vút!

Với khoảng cách quá gần và trên tay của Hóa Thông lại có thêm lợi khí, mọi người ở phía ngoài nhìn thấy đều tin chắc Tiểu Thiên phen này khó toàn mạng!

Họ bật kêu không tự chủ :

- Nguy tai!

- Ô!

- Chiều thức quá hiểm độc...

Kể cả Tiểu Thiên cũng phải cảm nhận điều đó, vì Tiểu Thiên dù có nằm mơ cũng không thể ngờ Hóa Thông có thể xuất kỳ bất ý dùng lợi khí để hạ độc thủ!

Thân mình vẫn đang bốc cao, Tiểu Thiên chợt hét lớn :

- Lên!

Lập tức, thân hình của Tiểu Thiên lại tự bốc cao thêm một tầng nữa, vừa đủ cho tiểu kiếm của Hóa Thông phải chọc thẳng vào thất lưng của Tiểu Thiên.

Với diễn biến này, ai ai đứng quanh đó cũng phải tự hỏi :

“Y làm như thế có ích gì? Lợi khí của gã kia chẳng nào cũng đâm vào y. Không lẽ bị đâm vào thất lưng là khác với việc bị đâm vào những vị thế khác? Đâm vào đâu cũng là đâm. Vô Danh Nhân lần này đúng là vô phương thoát mạng!”

Cũng nghĩ như thế, Hóa Thông lập tức đâm mạnh tiểu kiếm vào vùng thất lưng của Tiểu Thiên.

Vù...

Cũng như mọi người. Hóa Thông đã quên trên tay Tiểu Thiên hãy còn thanh kiếm! Mà kiếm đó nào phải loại kiếm thông thường? Đó chính là Liễu kiếm, một loại kiếm có những tính năng khác xa những thanh kiếm khác.

Khi vận dụng khinh công thượng thừa để tự bốc lên cao một lần nữa, Tiểu Thiên nào phải ngẫu nhiên đưa vùng thất lưng cho Hóa Thông đâm vào? Với toan tính chuẩn xác, thanh Liễu kiếm trên tay Tiểu Thiên bất ngờ uốn vòng quanh thân và uốn đúng chỗ có thất lưng.

Đây là động tác Tiểu Thiên thường vận dụng mỗi khi thu giữ và cất giấu thanh Liễu kiếm trong người.

Do đã quen tay, sự xuất hiện của thanh Liễu kiếm ở quanh thất lưng ngay lập tức tạo một kết quả bất ngờ!

Choang!

Tiểu kiếm của Hóa Thông thay vì cắm ngập vào người Tiểu Thiên thì bị sự uốn vòng của thanh Liễu kiếm chặn đứng.

Hóa Thông sững người vì không thể hiểu tại sao gã che mặt kia lại có thể có một động tác xuất quỷ nhập thần đến như vậy!

Nhân cơ hội này, thân hình của Tiểu Thiên cứ là bay ra ngoài, vượt thoát khỏi tầm khống chế quá ác độc của Hóa Thông.

Vút!

Lão đạo Linh Hóa không thể không buột miệng kêu lên một tiếng thán phục :

- Đẳng Bình Bát Bộ quả nhiên lợi hại, thủ pháp còn lợi hại hơn!

Đã lên tiếng được, tức lão đạo Linh Hóa đã kịp trấn định! Lão cười khanh khách :

- Hóa Thông! Ngươi gặp kỳ phùng địch thủ rồi đó! Ha... Ha...

Vừa giận vừa hiểu rõ ẩn ý của sư phụ, Hóa Thông nhanh như tia chớp lao ập vào Tiểu Thiên :

- Các hạ chỉ nhờ may thôi! Lần này đừng hòng thoát! Đờ!

Vút!

Vù... Vù...

Đang lúc Hóa Thông quyết cùng Tiểu Thiên tranh hơn kém, lão đạo Linh Hóa bất ngờ phát tay, ra hiệu lệnh :

- Đã đến lúc rồi, chư vị Thất Tinh Hóa Đạo hãy mau thu thập tất cả, không chừa một ai!

Bảy nhân vật đã một thời được mọi người biết đến với danh Thất tinh, từ khi hiện thân cho đến giờ vẫn im hơi lặng tiếng. Đến lúc nghe hiệu lệnh của lão đạo Linh Hóa, bọn họ với danh xưng mới là Thất Tinh Hóa Đạo bỗng động thân lao đến thẳng những vị Chương môn nhân!

Họ phân khai, mỗi người tự chọn cho mình một vị Chương môn nhân làm đối tượng!

Do bất ngờ nên Trương Đồng phải quát lên kinh ngạc :

- Hành động này là có ý gì, Linh Đạo chủ?

Miêu Bất Nhận thì kêu sững sờ :

- Từ lúc nào Huyền Thông Linh Đạo có ý đối đầu với thất đại phái chúng ta?

Thiện Nhân đại sư như mơ hồ hiểu, bỗng chép miệng kêu như than :

- Chư vị vẫn chưa hiểu sao? Huyền Thông Linh Đạo đâu phải vô cớ xuất hiện lúc này?

Du Hạc đạo trưởng bàng hoàng :

- Đây là hành vi muốn độc bá võ lâm, thu phục quần hùng chăng?

Lão đạo Linh Hóa cười lớn :

- Vậy là chư vị đã hiểu! Ha...Ha... Nghịch ta thì chết, thuận ta thì sống! Chỉ có một con đường cho chư vị chọn lựa thôi. Ha... Ha...

Thất Tinh Hóa Đạo thủy chung không nói một lời. Họ bảy người đối mặt với bảy vị Chương môn nhân và cứ ngang nhiên xuất thủ.

Vù.. Vù..

Ào... Ào...

Buộc phải giao chiến, Trang Hồi Nhạn gầm vang :

- Lão Lạc! Hạng như lão mà dám đối đầu với bốn Chương môn sao? Đờ!

Vù... Vù...

Vị sư thái Nga My phái cũng phải thốt lên câu giận dữ :

- Hồng Thu Nhân! Bần ni thật không ngờ tuyệt tình, nhưng như thế này thì... Đờ!

Du Hạc đạo trưởng loang kiếm như mưa sa bão táp :

- Lão Nộ Quách Phú! Xem kiếm cho biết lợi hại!

Véo... Véo...

Có nhiều tiếng quát cùng vang lên, tất cả đều có chung một ý nghĩ :

Những vị Chương môn không thể nào ngờ bọn Thất tinh dám cùng họ đối chiêu! Vì từ thuở nào, bản lĩnh của Thất tinh nếu so với thất đại phái thì chỉ như ánh sáng mình nguyệt so với ánh sáng của vàng dương!

Và đương nhiên họ không tin bọn Thất tinh có thể bình thủ với họ, đó là chưa nói đến việc có thể chế ngự họ, thu thập họ như lão đạo Linh Hóa đã nói!

Thế nhưng sự thật lại khác!

Những tiếng chạm kinh đã vang lên.

Ầm! Ầm!

Choang! Ầm!

Vù... Ầm!

Kéo theo những tiếng chạm kinh là những tiếng kêu đầy kinh ngạc của những vị Chương môn :

- Hừ? Hào công phu!

- Uy! Lão Ô nguoi sao có bản lĩnh này?

- A di đà Phật! Công phu quả thật lợi hại!

* * * * *

Từ lúc Thất tinh xuất hiện và xuất hiện cùng với lão đạo Linh Hóa, Tiểu Thiên đã có nhiều nghi ngờ!

Sự nghi ngờ đó càng tăng cao khi Thất tinh được lão đạo Linh Hóa gọi bằng danh xưng khác: Thất Tinh Hóa Đạo.

Và Tiểu Thiên không thể không nhớ đến những thứ bậc khá kỳ lạ của Huyền Thông Linh Đạo, trong đó bậc thấp nhất là Đạo nô gồm toàn những người hoặc do bẩm sinh hoặc do bị hại mà họ đều bị cầm và điếc, những Lung Á nô bậc rất trung thành!

Như vậy, liệu Thất Tinh Hóa Đạo cũng có chung cảnh ngộ như bọn Đạo nô?

Vì thế, khi nghe những vị Chương môn nhân lần lượt kêu lên, bảo công phu của Thất tinh bây giờ đã quá khác lạ, quá lợi hại so với công phu của chính họ trước kia, Tiểu Thiên càng thêm nghi ngờ.

Nhảy tránh một chương của Hóa Thông, Tiểu Thiên loang kiếm, bức Hóa Thông phải lui về thế phòng thủ :

- Công phu của Thất tinh đã khác trước, phải chăng đó là lý do khiến họ bị gán thêm hai chữ Hóa Đạo vào danh xưng vốn dĩ của họ?

Càng giao đấu, Hóa Thông càng nhận ra muốn thắng Tiểu Thiên không phải dễ!

Y bất phục, vì thế, y chuyên chú vào việc tìm cách hóa giải những chiêu kiếm của Tiểu Thiên!

Y nạt to :

- Họ đã là môn nhân của Huyền Thông Linh Đạo, việc của họ, các hạ bắt tất phải hỏi đến! Đờ!

Vù... Vù...

Chương lực của Hóa Thông cứ man mác, như có như không, uyển chuyển len vào từng kẽ hở trong kiếm chiêu của Tiểu Thiên. Điều đó khiến Tiểu Thiên vì kinh ngạc phải tỏ ra cản trở :

- Huyền Thông Linh Đạo vốn nổi danh nhờ công phu Huyền Thông Đồng Nguyên Công? Chương này của các hạ phải chăng chính là công phu đó?

Đẩy nhanh chiêu thức, Tiểu Thiên ra chiêu liên miên bất đoạn làm cho kiếm chiêu thật sự trở nên Lưu Thủy Hành Vân.

Véo... Véo...

Như đã phát hiện chỗ có thể công kích, chương lực của Hóa Thông liền hội tụ, quật thẳng vào màn kiếm quang của Tiểu Thiên :

- Các hạ biết khá nhiều đấy! Rất tiếc hầy còn thiếu sót nhiều! Trúng!

Ào... Ào...

Ầm!

Vàng kiếm quang của Tiểu Thiên chợt khựng lại! Những tường sẽ tắt ngấm nào ngờ vàng kiếm lại bộc phát còn dữ dội hơn trước!

Tiểu Thiên quát :

- Dễ ễ như vậy?! Xem chiêu!

Véo...

Hóa Thông tuy bất ngờ vì Tiểu Thiên vẫn chưa thúc thủ nhưng lập tức y quát lên :

Đối với ta vẫn là dễ! Đỡ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Bị chấn kinh làm cho kiếm chiêu hết linh hoạt, Tiểu Thiên cười dòn dã :

- Hào công phu! Còn chiêu này thì sao? Đỡ! Ha... Ha...

Ào... Ào...

Hóa Thông găm giữ :

- Cửu Trùng chương? Được! Xem đây!

Vù... Vù...

Ầm!

Tiểu Thiên vừa thu kiếm vòng quanh lưng vừa hát mạnh song chương :

- Đỡ!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Hóa Thông bỗng dung tung chéch người lên cao, sau đó thân tốc xà xuống :

- Tiếp chiêu!

Vù... Ầm!

Ào... Ầm!

Mơ hồ nhận ra cách phát chiêu của Hóa Thông, Tiểu Thiên buột miệng nói ra thành lời :

- Là Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc?

Sắc mặt của Hóa Thông vụt thay đổi! Y lại bốc người lên cao, quát dội xuống :

- Các hạ quả nhiên biết nhiều hơn ta tưởng! Hãy đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Chính lúc đó có tiếng lão đạo Linh Hóa rít lên :

- Phải không chế y, Hóa Thông! Ta thật sự muốn biết y là ai!

Tiểu Thiên lập tức vận dụng chương Cửu Trùng, cổ mình trêu chọc lão đạo Linh Hóa :

- Muốn biết ta là ai ư? Không dễ đâu! Hãy xem Cửu Trùng đệ ngũ thức!

Vù... Ầm!

Ào... Àm!

Hóa Thông nương theo chấn kinh, vụt lạng nhanh về phía sau lưng Tiểu Thiên.

- Nằm xuống nào!

Vút!

Vù... Vù...

Tiểu Thiên cho toàn thân bốc cao theo kinh công thượng thừa Đẳng Bình Bát Bộ, miệng cười ngặt nghẽo :

- Chính Hóa Thông ngươi phải nằm xuống thì đúng hơn! Đờ!

Vút!

Ào... Ào Àm! Àm!

Kết quả thật bất ngờ, Hóa Thông do kém nội lực nên bị chưởng kinh của Tiểu Thiên đẩy lùi và lão đạo cước bộ!

Như cũng không ngờ điều đó, đích thân lão đạo Linh Hóa lao vào :

- Xem ra bốn Đạo chủ đã đánh giá ngươi quá thấp! Tiếp chiêu!

Vút!

Vù... Vù...

Khác xa so với Hóa Thông, chưởng lực của lão đạo Linh Hóa cứ cuộn cuộn, mang theo uy lực lấp biển dời non.

Tiểu Thiên thoáng bàng hoàng, đành phải liều mình tiếp đỡ :

- Thảo nào lão không có dã tâm độc bá võ lâm! Công phu quả thâm hậu! Đờ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Àm!

Tiểu Thiên bị chấn động đến phải lùi xa hơn trượng! Lão đạo lao đến :

- Còn chưa thúc thủ ư? Đờ!

Ào... Ào...

Nguyên khí chưa kịp ổn định, chưởng của lão đạo làm cho Tiểu Thiên bối rối, phải dịch người định tránh.

Vút!

Nhưng lão đạo đã kịp nhận ra ý định của Tiểu Thiên :

- Chạy đâu cho thoát? Đờ!

Vù... Vù...

Bị phong tỏa lối chạy, Tiểu Thiên mạo hiểm dốc toàn lực vào song chưởng :

- Ta sợ lão sao? Đờ!

Hự!

Tiểu Thiên bị chấn kinh làm cho lão đạo nhiều hơn, đúng là cảnh thuyền nan bé nhỏ bị sóng dữ nhồi lắc!

Lão Đạo cười ngạo nghễ :

- Ngươi đâu phải đối thủ của bốn Đạo chủ! Nằm xuống! Ha... Ha...

Vù... Vù...

Biết nguy, Tiểu Thiên vờ quát lên :

- Hãy xem tuyệt học của ta!

Vù... Vù...

Nhận ra chiêu chương của Tiểu Thiên, lão Đạo càng cười nhiều hơn :

- Tam Phong chương?! Thật nực cười! Ha... Ha...

Àm!

Tràng cười của lão bỗng ngưng bật khi phát hiện Tiểu Thiên kịp thu chiêu đúng lúc và nhân sóng kinh đưa đẩy, Tiểu Thiên cả người lẫn bóng đều lao đi.

Vút!

- Chạy đi đâu?

Tiếng quát của lão rớt cuộc chỉ rơi vào khoảng không vô định, vì Tiểu Thiên đã lẩn khuất vào những cơ ngòi trùng điệp vốn là Tổng đàn Ngũ Hành bang.

Phẫn nộ, lão đạo Linh Hóa quay qua trút giận vào những vị Chương môn nhân đang bị Thất Tinh Hóa Đạo đánh cho thất điên bát đảo :

- Kẻ nào không thuận phục, giết!

Tiếng gầm của lão đạo Linh Hóa còn đang âm vang thì mơ hồ có một tràng cười theo gió đưa đến tận tai lão :

- Nhất đạo Huyền Thông - Tiểu Trường nhị kiếm! Lão muốn giết ai vậy, Linh Hóa? Ha... Ha...

Đã thế, một tràng cười khác lại vang lên tiếp nối :

- Thông thường thì Đạo Vượng Ma Tiêu nhưng sao trong câu nói kia, lão cái ta chỉ nghe toàn là sát khí? Không có lẽ ta đoán sai? Ha.. Ha...

Lão đạo Linh Hóa biến sắc...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Họa kiếp giang hồ

Vút! Vút!

Nhìn hai nhân vật vừa xuất hiện, lão đạo Linh Hóa chưa kịp lên tiếng thì đã nghe những vị Chương môn nhân kia kêu ầm lên :

- Tiểu Kiếm Chương Trung Xuyên Bách Bộ Hàn đại hiệp!

- Nhị vị đến thật kịp lúc! Đa tạ Thôi tiên bối, Bang chủ Cái bang!

Hai nhân vật nọ, một ngoài thất tuần, một xấp xỉ bốn mươi, nhân vật cao niên tiếp tục cười hềnh chệch :

- Lão Cái ta già rồi, đương nhiên phải đến chậm hơn! Nhưng không sao, nhờ đó lũ đồ tử đồ tôn của lão Thôi này cũng kịp đến đông đủ! Ha... Ha....

Đang biến sắc, lão đạo Linh Hóa bỗng đổi thành hậm hực! Lão uất ức nhìn lão Cái :

- Đúng là âm hồn bất tán! Lão ám ta mãi thế sao, lão Thôi?

Lão Cái ngưng cười, khinh khỉnh nhìn Linh Hóa :

- Lão không ám ngươi thì ám ai? Ngươi đừng quên đó là lão thực hiện theo di mệnh của lão tổ mũi trâu mà ngươi vẫn gọi là sư phụ!

Linh Hóa giận dữ :

- Ta...

Lão Cái bữu môi :

- Sao? Ngươi định nói ngươi không có sư phụ? Cũng được! Vậy hãy cho lão biết, công phu của ngươi từ đâu có? Nghĩa huynh ngươi, Tư Đồ Thuận hiện đang ở đâu?

Linh Hóa lấp bắp :

- Ta... Ta...

Lão Cái cười nhẹ :

- Ngươi không nói được chứ gì? Vậy đừng trách lão sao cứ ám ngươi! Đi đi! Đừng đứng mãi đây khiến lão thêm ngứa mắt! Từ ngứa mắt sẽ chuyển sang ngứa tay; hậu quả như thế nào ngươi phải thừa biết! Hay ngươi muốn thử?

Linh Hóa lùi lại với sắc mặt nhợt nhạt. Sau đó, bất chấp sự ngỡ ngàng của Hoá Thông, Linh Hóa đành ra lệnh :

- Triệt thoái! Thất tinh mau, Hóa Thông!

Hóa Thông kinh ngạc :

- Sư phụ...

Linh Đạo cười lạt :

- Thực hiện đi, chớ hời hợt! Chúng ta tạm nhượng lần này vậy! Hừ!

Miền cường, Hóa Thông bỗng lấy ra một lá cờ hình ba góc, đó chính là tiêu kỳ của Huyền Thông Linh Đạo. Hóa Thông phát qua vài lượt :

- Thất Tinh Hóa Đạo nghe lệnh! Lui!

Nhìn bọn Linh Đạo vội vã bỏ đi, nhân vật cùng xuất hiện với lão cái cứ lắc đầu cười gượng :

- Cho đến nay vẫn bói vẫn không thể hiểu, làm cách nào Thôi tiền bối có thể khiến Linh Hóa phải trở nên nhu nhược trước tiền bối?

Lão Cái không còn giữ thái độ đùa giỡn nữa, trái lại, lão trầm giọng :

- Bằng cách nào thì ta không thể nói! Nhưng có điều này ta không thể không nói :

không bao lâu nữa Linh Hóa sẽ không sợ ta! Điều đó có nghĩa là ta phải sợ ngược lại y!

Thiện Nhân đại sư tiến lại gần :

- A di đà Phật! Cũng là điều khó hiểu, sao tiền bối không nhân cơ hội này, hoặc những cơ hội đã có trước đây, xử trí Linh Đạo?

Lão Cái quắc mắt nhìn lại Thiện Nhân :

- Ta cũng có điều không hiểu, Thất đại phái vì sao cứ muốn hủy diệt Ngũ Hành bang? Hừ! Đừng nói với ta là Thất đại phái muốn báo thù cho những đệ tử đã bị Ngũ Hành bang sát hại. Đệ tử của Ngũ Hành bang cũng bị Thất đại phái giết đâu ít?

Thiện Nhân đại sư ấp úng như không thể nói! Thấy vậy, Du Hạc lên tiếng :

- Tam trang đang lợi dụng danh nghĩa Ngũ Hành bang, quyết cùng Thất đại phái đương đầu! Thất đại phái chỉ muốn loại trừ Tam trang thôi!

Lời nói của Du Hạc lập tức nhận được sự hưởng ứng của Trương Đồng, Trang Hồi Nhạn và Miêu Bất Nhạn!

Nhưng mặc cho họ nói gì thì nói, lão Cái bỗng hỏi một câu :

- Vậy Tam trang đâu?

Trương Đồng đáp :

- Chúng đã tháo chạy!

Lão Cái lại hỏi :

- Chạy đi đâu? Thất đại phái sao không đuổi theo?

- Vì Linh Hóa chợt xuất hiện, khiến Thất đại phái...

- Hừ! Linh Hóa xuất hiện quá đúng lúc phải không? Nhưng đó đâu phải nguyên nhân khiến Thất đại phái không kịp đuổi theo Tam trang?

Trương Đồng bối rối, không biết phải đối đáp thế nào!

Lão Cái thò ra :

- Ta thừa biết Thất đại phái bất phục khi phải suy cử Bang chủ Ngũ Hành bang lên ngôi Minh chủ, ta cũng bất phục vậy! Nhưng, võ học không bằng người, Thất đại phái đâu phải không có cách đoạt lại ngôi vị từ tay Bang chủ Ngũ Hành bang? Nhưng thay vì tự khổ luyện công phu sẵn có, Thất đại phái cũng như Tam trang lại muốn chiếm đoạt công phu của người!

Thấy Du Hạc định lên tiếng như muốn biện bạch, lão Cái xua tay ngăn lại :

- Ta chưa nói hết đâu! Không như Thất đại phái, Huyền Thông Linh Đạo đã tự khổ luyện công phu! Như chuyện mới xảy ra, ta dám tiên đoán không bao lâu nữa mọi người sẽ biết rõ sự lợi hại của Linh Hóa. Đến lúc đó, với Linh Hóa làm Minh Chủ, võ lâm Trung Nguyên sẽ không dễ chịu như lúc Bang chủ Ngũ Hành bang làm Minh chủ đâu!

Chợt thò dài, lão Cái bảo :

- Đến ta cũng vậy! Một khi ta không thể kìm chế Linh Hóa được nữa, Thất đại phái sẽ ra sao? Võ lâm Trung Nguyên sẽ ra sao?

Nhân vật đã xuất hiện cùng lão Cái chợt lớn tiếng :

- Chư vị! Thôi tiên bối đã nói quá rõ, cũng như mỗ Hàn Nam Long, ngay bây giờ chư vị nên nghĩ cách đối phó với Huyền Thông Linh Đạo, đừng tính đến chuyện phải tận diệt Ngũ Hành bang nữa!

Thiện Nhân đại sư gật gù :

- Lời của Thôi tiên bối thật hữu lý! Và lời khuyên của Tiểu Kiếm Chưởng Trung Hàn đại hiệp cũng hợp tình! Bần tăng nghĩ, Thất đại phái chúng ta cũng nên suy xét lại thái độ của chúng ta đối với Ngũ Hành bang!

Khương Vũ, Chưởng môn Côn Luân phái đã lâu lắm mới lên tiếng :

- Đại sư nói không sai! Khương mỗ cũng đã từng nghĩ như thế!

Tiểu Kiếm Chưởng Trung Hàn Nam Long mỉm cười :

- Được chư vị thuận tình, võ lâm Trung Nguyên may ra thoát khỏi nguy cơ này! Hàn mỗ xin bái biệt!

Họ bỏ đi và không biết rằng từ những vị trí bí ẩn có nhiều ánh mắt hài lòng nhìn theo họ.

Ngay khi tất cả đã trở lại yên ắng, chủ nhân của những ánh mắt đó liền xuất hiện.

Họ gồm ba người. Họ thăm thì đàm thoại :

- Đại sư huynh nghĩ thế nào?

Người được hỏi chính là Hà Kinh Chi. Lão đáp :

- Các phái sẽ không quan tâm đến Càn Khôn tuyệt học nữa! Đây là cơ hội tốt cho Tam trang chúng ta!

Vương Lịch, Trang chủ Đệ nhị trang Hắc Sát thoáng nhăn mặt :

- Nhưng chúng ta cũng không thể chiếm được tuyệt học đó nếu không có cách nào làm cho gã kia khôi phục thần trí!

Hà Kinh Chi thò dài :

- Muốn phá giải Nhiếp Hồn đại pháp cần phải có tâm phát Phật môn thượng thừa!

Đúng là nan giải, trừ một cách do tam sư muội đã nhắc đến!

Tam nữ tử, Trang chủ Đệ tam trang Huỳnh Phong chợt bảo :

- Muội nghĩ lại rồi, chúng ta đâu dễ gì nhờ lão trọc Thiện Nhân giúp chúng ta!

Vương Lịch bỗng kêu :

- Có một người chúng ta có thể nhờ được.

Hà Kinh Chi nghi hoặc :

- Ai?

Vương Lịch nói :

- Gã Vô Danh Nhân nào đó, đại sư huynh và Tam sư muội đã nghe Dương Hùng nói qua chưa?

Hà Kinh Chi bảo :

- Chưa nghe! Nhưng có phải là gã khi nãy đã cùng Thất đại phái giao đấu với Linh Hóa?

Tam nãi nãi nôn nóng :

- Gã là ai?

Vương Lịch liền thuật cho đồng bọn nghe về chuyện Vô Danh Nhân, như đã nghe Dương Hùng thuật.

Đang thuật, Vương Lịch phải ngừng vì nghe tiếng hô hoán :

- Bấm báo Trang chủ, Đoan Mộc Quý đã được người cứu thoát!

Hà Kinh Chi giật mình :

- Mau phong toả bí đạo, không để chúng chạy thoát!

Miệng bảo, Hà Kinh Chi và Vương Lịch, Tam nãi nãi vội chạy vào bí đạo!

Nhưng có tiếng bấm báo khác làm họ giật dử :

- Lối xuất nhập ở ngoài đã bị khai mở! Đoan Mộc Quý và người cứu y đã thoát!

Hà Kinh Chi phấn nộ :

- Đuổi theo! Mau!

Vút! Vút! Vút!

* * * * *

Đặt lão Đoan Mộc nằm khuất sau một tảng đá, Tiểu Thiên vừa gỡ bỏ vương lụa che mặt vừa hạ thấp giọng nói với lão :

- Tiền bối thử nhìn tại hạ xem còn nhớ không?

Lão Đoan Mộc tròn mắt nhìn Tiểu Thiên, đầu gật vài lượt như đã nhận ra!

Tiểu Thiên nghiêm giọng :

- Tại hạ sẽ giải khai á huyết cho tiền bối, nhưng tiền bối phải hứa là sẽ không kêu lên. Bọn Hà Kinh Chi nhất định sẽ phát hiện!

Lão Đoan Mộc lại gật đầu. Nhưng đến khi được Tiểu Thiên giải huyết, lão chợt bảo :

- Ngươi cứu ta, ta biết! Cách đây ít lâu ngươi đã vào ngục và suýt bị bọn chúng phát hiện như thế nào, ta nhớ. Nhưng muốn gì thì muốn, nếu ngươi muốn tra hỏi ta về Ngũ Hành bang, ta cũng sẽ không nói gì, như đối với bọn Tam trang vậy!

Ngay khi nãy ra ý định cứu lão, Tiểu Thiên đã lường trước phản ứng này.

Vì thế, cứ để lão nói xong, Tiểu Thiên mới chậm rãi lên tiếng :

- Không như Tam trang hoặc bất luận ai khác, họ chỉ quan tâm đến tuyệt học Càn Khôn của Ngũ Hành bang. Tại hạ hoàn toàn không quan tâm đến điều đó!

Lão Đoan Mộc tỏ ra nghi hoặc :

- Ngươi cứu ta nhất định phải có dụng ý, ngươi quan tâm điều gì?

Tiểu Thiên cười nhẹ :

- Giả như tiền bối là ai? Tại hạ cũng nên biết người được tại hạ cứu là ai, đúng không?

Lão cười lật :

- Ta, nam tử hán đại trượng phu, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Đoan Mộc Quý này ngại gì không xưng danh! Nhưng vẫn có câu : ngọt mật chết ruồi. Ngươi đừng tưởng làm như thế sẽ khiến ta cảm kích và sau đó dùng thân tình làm ta lay chuyển! Ngươi lầm rồi!

Tiểu Thiên vẫn tỏ ra ung dung :

- Làm hay không, hoặc ai sẽ là người làm lẫn, tự tiền bối sau này sẽ hiểu! Phần tại hạ, như tại hạ nghe được, tiền bối trước khi bị giam vốn là Đường chủ Mộc Hành đường. Điều này đúng hay sai?

Đoan Mộc Quý bật ra tiếng “hừ” lạnh :

- Cuối cùng ngươi cũng để lộ chân tướng. Hừ! Vì biết ta là Đường chủ Mộc Hành đường nên ngươi mới cứu, dụng ý của ngươi nào khác gì bọn Tam trang?

Tiểu Thiên trầm giọng :

- Như vậy, nếu tại hạ bảo tại hạ cứu tiền bối vì tiền bối là người duy nhất có thần trí hãy còn tỉnh táo trong số những người bị giam giữ, có lẽ tiền bối vẫn không tin?

Lão Đoan Mộc vẫn giữ nguyên thái độ nghi kỵ :

- Ta tin chứ, sao lại không? Vì ngươi còn biết hỏi ai nếu không hỏi ta, khi họ, tất cả đều bị hại bởi Nhiếp Hồn đại pháp!

Tiểu Thiên giật mình :

- Nhiếp Hồn đại pháp? Vậy là do Tam trang hạ thủ?

- Hừ! Ngươi đã biết rồi càng tốt! Vẫn hay hơn là biết nhưng vẫn hỏi, ra vẻ không biết gì!

Tiểu Thiên vẫn ở trong tâm trạng hoang mang và lời nói cứ như là tự nói cho chính bản thân nghe :

- Họ có nói, muốn làm lão Cuồng tỉnh lại dù chỉ là một lúc ngắn ngủi cần phải hoá giải Nhiếp Hồn đại pháp. Hóa ra lão Cuồng mà họ đề cập chính là một trong những nhân vật Ngũ Hành bang đang bị giam giữ!

Đoan Mộc Quý chợt lên tiếng :

- Ngươi lầm! Bằng hữu của ta tuy có bị Nhiếp Hồn đại pháp làm cho mê muội nhưng đến mức Cuồng thì chưa!

Tiểu Thiên lập tức tranh biện với lão Đoan Mộc :

- Vậy người làm phải là tiền bối! Chính tại hạ nghe Vương Lịch nói như vậy!

- Ngươi lầm! Ta là người trong cuộc đương nhiên phải biết rõ hơn ngươi! Hoặc giả, có một lão Cuồng thật, nhất định lão Cuồng đó không phải là người của bốn bang!

- Sao lại không? Vương Lịch còn bảo, từ người này Hà Kinh Chi đã lấy được tâm pháp Càn Khôn phản hạ!

Đoan Mộc Quý kinh hoàng :

- Phần hạ của Tâm pháp Càn Khôn? Ngươi nghe không lầm chứ?

Tiểu Thiên mơ hồ hiểu :

- Không lầm đâu! Phải chăng tiền bối đã biết ai trong quý bang là người được họ gọi là lão Cuồng?

Đoan Mộc Quý bỗng đứng dậy :

- Súc sinh! Hà Kinh Chi đúng là một kẻ súc sinh! Đừng ngăn ta! Ta phải tìm y, giết y mới hả giận!

Vừa quát vừa gào, thái độ của Đoan Mộc Quý làm cho Tiểu Thiên dù đã ngăn được lão vẫn phải nom nớp lo sợ bọn Tam trang xuất hiện.

Nhưng sợ cũng vô ích, ngay phía chân núi lập tức có tiếng người hô hoán.

- Tổng hộ pháp! Nhị vị Trang chủ! Đoàn Mộc Quý đang ở đây!

Thất kinh, Tiểu Thiên vừa dùng vương lụa che mặt vừa hỏi thúc Đoàn Mộc Quý :

- Hồng cả rồi! Tiền bối đã gây kinh động! Hãy mau chạy nào!

Thay vì chạy, Đoàn Mộc Quý còn gào toáng lên :

- Hà Kinh Chi! Ngươi ở đâu? Sao người dám hãm hại Bang chủ?

Tuy bàng hoàng vì vừa được nghe Đoàn Mộc Quý đề lộ lão Cuồng kia chính là Bang chủ Ngũ Hành bang, nhưng Tiểu Thiên vẫn tìm cách để tỉnh lão, cố làm cho lão nhận thức thực tại :

- Quân tử báo thù mười năm vẫn chưa muộn, tiền bối đâu phải đối thủ của Hà Kinh Chi!

Đoàn Mộc Quý cứ hét :

- Hà Kinh Chi! Ta quyết liều chết với ngươi, sao ngươi dám ám hại Bang chủ?

Tiểu Thiên lay lão :

- Tiền bối liều chết được ư? Người duy nhất còn tỉnh táo là tiền bối! Ngũ Hành bang khôi phục hay không khôi phục là còn trông cậy ở tiền bối! Tiền bối không có quyền đem vận mệnh Ngũ Hành bang đặt ngang hàng với tính mạng của tiền bối!

Lão tỉnh ngộ!

Lão nhìn Tiểu Thiên :

- Ngươi...! Sao ngươi lại vì Ngũ Hành bang?

Dưới chân núi có nhiều bóng người xuất hiện. Họ đang leo lên, nhằm đúng vào chỗ Tiểu Thiên và Đoàn Mộc Quý đang ẩn thân!

Tiểu Thiên nhìn lão :

- Muộn rồi! Sau này khi gặp lại, tại hạ xin giải thích nguyên do. Còn bây giờ, với công lực khôi phục chưa được bao nhiêu thành, tiền bối chạy được bao xa cứ chạy. Tại hạ sẽ ngăn cản chúng! Nào, chạy!

Tiểu Thiên từ phía sau tảng đá lao vọt ra.

Vút!

Đứng trên một tảng đá, nơi dễ dàng cho bọn Tam trang nhìn thấy, Tiểu Thiên vận nội lực quát lên :

- Tất cả hãy đứng lại! Tại hạ cần gấp quý Tổng hộ pháp Hà Kinh Chi!

Nhìn thấy Tiểu Thiên, không nén được, có người kêu lên :

- Vô Danh Nhân? Sao lại là Vô Danh Nhân?

Do mãi chú tâm đến Vô Danh Nhân nên bọn Tam trang hầu như quên lửng Đoàn Mộc Quý.

Vút!

Hà Kinh Chi vừa hiện thân lập tức hạ lệnh :

- Đoàn Mộc Quý có lẽ đang ẩn ở gần đây! Hãy mau tìm!

Sợ Đoàn Mộc Quý chạy chưa đủ xa, Tiểu Thiên vọt quát :

- Chậm đã! Đoàn Mộc Quý đang do tại hạ khống chế! Tổng hộ pháp muốn tìm, trước hết hãy hỏi qua tại hạ.

Hà Kinh Chi mất lộ hung quang :

- Đối trá! Cứu y là ngươi! Không lẽ ngươi cứu chỉ để uy hiếp? Đừng nghe hắn! Tìm đi!

Tiểu Thiên tuốt kiếm

Choang!

- Kẻ nào muốn tìm Đoàn Mộc Quý, hãy hỏi qua thanh kiếm của tại hạ!

Hà Kinh Chi cười rộ :

- Vô Danh Nhân! Bản lĩnh của ngươi chưa đủ để dọa ta đâu! Để xem ngươi là kẻ nào, dám tiếp tay cho Ngũ Hành bang! Đờ! Ha... Ha...

Hà Kinh Chi lao đến.

Vút!

Tiểu Thiên cũng không chậm, tung người về phía bọn thuộc hạ Tam trang đang tán khai như muốn truy tìm tung tích Đoàn Mộc Quý :

- Bọn ngươi muốn chết ư? Lui lại nào!

Vút!

Véo... Véo...

Từ sau một tảng đá, một thanh chọt xuất hiện, đỡ thẳng vào kiếm của Tiểu Thiên :

- Vô Danh Nhân, đỡ!

Véo...

Choang! Choang! Choang!

Nhận ra nhân vật phát kiếm, Tiểu Thiên cười lớn :

- Quả là hạnh ngộ, may được diện kiến Trang chủ Huỳnh Phong trang! Hãy tiếp kiếm nào! Ha... Ha...

Véo... Véo...

Hà Kinh Chi kịp lao đến tung nhanh một trảo :

- Ngươi còn chưa lộ diện ư? Trúng!

Vụt! Vụt!

Tam nãi nãi, Trang chủ Huỳnh Phong trang như nhận ra sự quen thuộc trong chiêu kiếm của Tiểu Thiên nên kêu lên ngỡ ngàng :

- Sao ngươi biết Tam Phong kiếm? Hãy nói xem nào, ngươi là ai? Đờ!

Để chống đỡ một lúc hai cao thủ cùng hiệp công, Tiểu Thiên khẽ xoay kiếm quanh thân, sau đó hất mạnh hai kinh về phía họ.

Véo... Àm!

Choang! Àm!

Đắc ý vì vẫn giữ được bình thủ, Tiểu Thiên tìm cách khích nộ đối phương :

- Tam Phong kiếm ư? Trang chủ có làm không vậy? Hãy xem lại gần nữa nào! Ha... Ha...

Véo... Véo...

Với cách vận dụng hoàn toàn khác lúc này, Tiểu Thiên cười thầm khi nghe Tam nãi nãi kêu hoảng :

- Tam Phong đao? Không phải! Là Đao thì không là Kiếm! Đại sư huynh có hiểu gì không? Đờ!

Véo...

Choang! Choang!

Hà Kinh Chi tận lực lao đến :

- Đao hay kiếm gì cũng được! Tam sư muội đừng để y khiến muội phân tâm! Đánh!

Vút! Vút!

Tinh ngộ, Tam nãi nãi quét kiếm lao vào.

Véo... Véo...

Tiểu Thiên phát hiện họ từ hai phía lao vào lập tức tung bóng người lên không.

Vút!

Hà Kinh Chi hoảng hốt hô hoán :

- Đừng làm kẻ y. Dừng lại nào. Tam sư muội!

Tuy họ kịp dừng chiêu, chưa đến nỗi hại lẫn nhau, nhưng họ quên Tiểu Thiên đang từ trên cao lao xuống :

- Tiếp chương!

Vù... Vù...

Phát hiện cách phát chiêu quá linh hoạt của Tiểu Thiên, Hà Kinh Chi giật dử, đẩy thốc từ dưới lên một chương toàn lực :

- Ngươi thật giáo quyệt! Đờ!

Ào... Ào...

Ầm!

Tiểu Thiên bị đẩy bật lên cao và cứ thế, Tiểu Thiên là bay xa dần!

Cảm nhận đã trúng kế của Tiểu Thiên một lần nữa, Hà Kinh Chi phẫn nộ quát vang trời :

- Ngươi chạy đi đâu? Đứng lại!

Tiểu Thiên quả nhiên đang dụng kế và định chạy đi vì nghĩ Đoan Mộc Quý chạy đã xa.

Nào ngờ, từ phía sau Tiểu Thiên, bỗng vang lên tiếng quát :

- Ngươi muốn chết ư? Lui!

Viu... Viu...

Nghe tiếng quát và phát hiện tiếng rú rít của một ngọn chỉ kình, Tiểu Thiên lập tức trầm người xuống, xoay nhanh lại, tay phát kình :

- Dừng Tàn Hồn chỉ định ám toán ư? Đâu dễ! Xem chiêu!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Phản ứng của Tiểu Thiên quá nhanh khiến kẻ ám toán là Vương Lịch phải bị đẩy lùi, thay vì Tiểu Thiên bị lui như Vương Lịch vừa bảo.

Hà Kinh Chi và Tam nãi nãi kịp chạy đến, cả hai quát :

- Hãy xem Ngũ Hành Long Hồn trào!

- Hãy đỡ Huỳnh Phong kiếm!

Vút! Vút!

Véo... Véo...

Tiểu Thiên vẫn không nghe ở phía Đoan Mộc Quý có động tĩnh gì! Biết lão đã thoát, Tiểu Thiên bật cười thích thú :

- Hai loại công phu này tại hạ đã xem rồi nên không còn hứng thú để xem nữa! Cáo biệt! Ha... Ha...

Vút!

Dù biết không thể đuổi kịp nhưng Hà Kinh Chi vẫn gào thét :

- Mau đuổi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Gặp lại Thiếu đạo chủ

Dù không có lời hẹn trước, cũng không có một điểm hẹn cụ thể nhưng Tiểu Thiên vẫn không tin Đoan Mộc Quý chỉ mới đó đã chạy xa như thế này!

Đã vượt khỏi chân núi ngoài hai mươi dặm, khắp nơi lại toàn là bình nguyên, thi thoảng lại xuất hiện một vài cội cây không lấy gì kín đáo nhưng bóng dáng của Đoan Mộc Quý cứ như tấm cá bóng chim!

Định tâm sẽ không tìm Đoan Mộc Quý nữa, Tiểu Thiên thả chậm cước bộ.

Bất chợt, Tiểu Thiên phát hiện một lối mòn nhỏ nằm lẫn khuất sau những lùm cây dại.

Đứng nhìn theo lối mòn, mắt tầm mắt chỉ là một cánh rừng mà thoạt nhìn có thể nghĩ đó là một khu rừng hoang phế, Tiểu Thiên nghi ngờ :

“Thật khó tin đó sẽ là nơi Đoan Mộc Quý dùng để ẩn thân!”

Tiểu Thiên bỏ đi.

Nhưng có một vật nằm hững hờ dưới đất chợt lọt vào mục quang Tiểu Thiên.

Nheo mắt lại như để nhớ đến một điều gì đó, Tiểu Thiên bắt ngờ quay lại đi theo lối mòn!

Tiểu Thiên đoán không sai! Rải rác trên lối mòn, dường như cứ hai mươi trượng hoặc hơn hoặc kém là có một vật giống y như vật Tiểu Thiên đã phát hiện đang nằm nửa kín nửa hở cạnh lối đi!

Có người muốn dẫn dụ Tiểu Thiên đi vào lối mòn! Ai?

Thoạt tiên Tiểu Thiên nghĩ là Đoan Mộc Quý! Vì biết đâu đây là cách Đoan Mộc Quý muốn lưu lại ám ký, báo cho Tiểu Thiên biết rõ nơi lão đang ẩn thân?

Nhưng nghĩ thêm chút nữa, Tiểu Thiên ngờ là không phải. Tại vì nếu đúng là Đoan Mộc Quý, lão đâu cần lưu ám ký nhiều lần, nhất là cứ hai mươi trượng thì lưu một lần ám ký?

Vật được dùng làm ám ký chính là những mẫu y phục vụn vặt của lão. Lão lưu lại nhiều lần, trước hết chính lão tự hủy bỏ y phục của lão, phí lý! Lão sẽ không kịp tìm y phục khác để thay!

Sau nữa, tai vách mạch rừng, lão lưu nhiều như thế nhờ để bọn Tam trang phát hiện thì có phải “lạy ông tôi ở bụi này!”

Như vậy, chỉ có một hạng người là không ngại hai điều trên!

Không những thế, chính hạng người đó càng muốn nhiều người đến càng tốt! Đó là hạng người đã bắt giữ Đoan Mộc Quý!

Ai? Môn phái nào? Tam trang ư? Có thể! Huyền Thông Linh Đạo ư? Vô lý! Thất đại phái? Cũng có thể, cho dù thất đại phái rất có ít khả năng dùng thủ đoạn để dẫn dụ người!

Đi hết lối mòn, quả nhiên Tiểu Thiên đến một khu vườn thật sự hoang phế.

Có lối dẫn vào khu vườn và cạnh lối này một mẫu y phục nhỏ của Đoan Mộc Quý nữa vô tình nữa cố ý nằm vắt ngang một cánh cây! Quả nhiên có người quyết tâm dẫn dụ Tiểu Thiên đến tận đây!

Gặp rừng chớ vào, Tiểu Thiên nhớ như thế, là câu nói ngoài cửa miệng của bất kỳ ai đã trải nhiều đường đời, nên Tiểu Thiên dừng lại!

Một thanh âm từ khu vườn bỗng vang ra. Thật lạ, đó là thanh âm của nữ nhân :

- Đã đến rồi, tôn giá ngại gì không dám vào?

Hoang mang vì không thể đoán nữ nhân kia là ai, Tiểu Thiên buột miệng :

- Biết là đường đột nhưng tại hạ không thể không hỏi, dùng những mẫu y phục đặt rải rác khắp lối đi, phải chăng đó là hành vi của cô nương?

Thanh âm nọ thân nhiên thừa nhận và còn nói rõ hơn ngoài mong muốn của Tiểu Thiên :

- Có một nhân vật tự xưng là Đoan Mộc Quý, lão đang bị giam giữ ở trong này! Tôn giá muốn hay không muốn gặp?

Hít mạnh một hơi thanh khí, Tiểu Thiên cố ý dò xét :

- Là cô nương cố tình bắt giữ Đoan Mộc tiền bối?

- Đương nhiên!

Quá thẳng thắn, thái độ này khiến Tiểu Thiên phải cân trọng nếu muốn đối phó.

Và Tiểu Thiên không thể không hỏi tiếp :

- Nói rõ hơn, cô nương làm như thế là chỉ muốn đối phó với tại hạ?

- Đương nhiên!

Lại một câu đáp không cần che đậy hoặc giấu diếm ý đồ khiến Tiểu Thiên vừa nghe xong phải phẫn nộ :

- Dùng một thủ đoạn thấp hèn như vậy chứng tỏ cô nương ngại bản lãnh của tại hạ?

- Chưa chắc! Dùng một người tôn giá quan tâm đề uy hiếp tôn giá, nếu đạt ý đồ mà không phí sức, đó là điều nên làm! Ngược lại, nếu không thể uy hiếp được tôn giá, đến lúc đó ắt phải dùng đến võ lực, kết quả như thế nào thật khó nói trước! Kẻ thắng vị tất sẽ là tôn giá!

Tiểu Thiên tỉnh ngộ :

- Cô nương đã toan tính kỹ? Và bằng mọi cách, ý định của cô nương vẫn là đối phó, quyết loại bỏ tại hạ?

- Không sai! Tôn giá hỏi đủ chưa? Nếu đủ, hãy chọn lựa : tự ý tiến vào đây thì còn có cơ may nhìn lại người mà tôn giá cần, đương nhiên là một người còn sống. Trái lại, tôn giá không vào, lão sẽ chết và tôn giá trước sau gì cũng phải đối mặt với sự thật, nghĩa là tôn giá vẫn phải bị bắt giữ!

Bật cười ngạo nghễ, Tiểu Thiên lớn tiếng bảo :

- Muốn khích nộ tại hạ ư? Cô nương lầm! Người khác, có thể vì không nén nổi sự tức giận ắt sẽ tự chui vào cạm bẫy của cô nương! Tại hạ thì không! Cái không của tại hạ không phải vì sợ! Nói rõ hơn, tại hạ không dại! Trừ phi cô nương cho tại hạ nghe chính thanh âm của Đoan Mộc tiền bối!

Thanh âm của nữ nhân kia liền vang lên, hàm ý thán phục rõ rệt :

- Tôn giá quả nhiên là người có tâm cơ! Bội phục! Vậy thì nghe đây!

Lập tức Tiểu Thiên nghe một tiếng kêu khê, sau đó là câu nói có phần sùng sốt đích thị là do Đoan Mộc Quý tự miệng nói ra :

- U...! Ngươi thật sự quan tâm đến ta thế ư, Cừu Trùng Thiên? Ta muốn biết tại sao?

- Cừu Trùng Thiên? Đó là tính danh hay ngoại hiệu khá kỳ quặc của tôn giá?

Câu hỏi tiếp nối của nữ nhân không làm Tiểu Thiên quan tâm bằng những lời được Đoan Mộc Quý thốt ra.

Có quyết định thật nhanh chóng, Tiểu Thiên lao vút vào khu vườn, đi theo lối đi đã có mẫu y phục của Đoan Mộc Quý làm ám ký :

- Tiền bối hãy yên tâm! Bằng mọi giá, tại hạ sẽ cứu tiền bối!

Vút!

Đoan Mộc Quý bỗng thất thanh kêu, như muốn đề tỉnh Tiểu Thiên về một mối nguy hiểm nào đó :

- Ngươi đừng vào! Á là... Hự!

Dù biết có nguy hiểm chực chờ, dù biết Đoan Mộc Quý bị nữ nhân nọ khống chế huyết đạo, Tiểu Thiên vẫn tiếp tục tiến vào.

Có chăng, nhờ nghe Đoan Mộc Quý bảo như thế, Tiểu Thiên cố ý đi chậm lại, vừa đi vừa rào mắt quan sát khắp khu vườn!

Có những biểu hiện đó đây, tuy là mơ hồ nhưng vẫn cho Tiểu Thiên biết mỗi nguy hiểm nào Đoan Mộc Quý muốn cảnh báo.

Vì có mảnh lụa che ngang mặt nên Tiểu Thiên tha hồ tự mỉm cười đắc ý mà không ngại nữ nhân kia phát hiện. Tiểu Thiên đã biết nữ nhân kia đang ý trượng vào cái gì khi dám ngạo mạn buông ra những lời quá xem thường Tiểu Thiên.

Do đó, Tiểu Thiên thật sự ung dung, diện đối diện với hai chữ không phải một nữ lang, cho dù ngay từ đầu cho đến giờ Tiểu Thiên chỉ nghe duy nhất thanh âm của một nữ nhân mà thôi!

Họ là hai nữ nhân có dung mạo phải nói là đẹp. Một đẹp sắc sảo, mê hồn, và rất quyến rũ. Một kia đẹp thủy mị, có phần nào u mê nhưng đôi mắt thì dường như muốn nói lên một sức mạnh ẩn tàng, một sự quật cường có thể bùng nổ ra bất kỳ lúc nào!

Nhìn phớt qua họ, Tiểu Thiên dừng mắt ở Đoan Mộc Quý! Lão đang bị trôi chặt vào một thân cây và uy hiếp lão là một cánh tay trắng nõn nà của nữ nhân đẹp sắc sảo!

Hững hờ đặt nhẹ tay lên Bách Hội huyết của Đoan Mộc Quý, nữ nhân đẹp sắc sảo bảo :

- Tôn giá đã vào, tốt! Bây giờ thì, hừ, tôn giá hãy tự lộ chân diện thi hơn!

Qua lời phát thoại, Tiểu Thiên biết đây là nữ nhân từ nãy giờ vẫn lên tiếng, không như nữ nhân kia, thủy chung vẫn yên lặng, như thể nàng không có việc gì phải nói hoặc không thể nói.

Với ý nghĩ này, bất chợt, trong một thoáng Tiểu Thiên bất ngờ nhận ra họ, cả hai nữ nhân.

Vì thế, thay vì lột bỏ vuông lụa che mặt như nữ nhân kia bảo. Tiểu Thiên thân nhiên lên tiếng :

- Dùng thủ đoạn này cô nương không sợ uy thế của một Thiếu đạo chủ bị giảm sao?

Nữ nhân nọ động dung :

- Ai nói cho tôn giá biết ta là Thiếu đạo chủ?

Tiểu Thiên phì cười :

- Tại hạ chỉ đoán bừa thế thôi! Không ngờ Thiếu đạo chủ lại tự thú nhận!

Nữ nhân nọ quắc mắt :

- Hừ! Nếu đã biết ta là Thiếu đạo chủ Huyền Thông Linh Đạo, hẳn tôn giá biết ta không hề kém thủ đoạn! Nếu tôn giá cố tình kiên trì, không chịu để lộ chân diện thi... xem đây!

Bộp!

Bằng thủ pháp bắt phàm, Thiếu đạo chủ bỗng rời tay khỏi đầu Đoan Mộc Quý và chớp nhanh vào phần thân cây ngay trên đầu Đoan Mộc Quý!

Lúc ả thu tay về, trên thân cây lập tức xuất hiện một dấu trảo lún sâu vào thân cây, một công phu Tiểu Thiên không dễ gì thực hiện được!

Bối, nếu Tiểu Thiên miễn cưỡng thi triển thì bất quá Tiểu Thiên hoặc chém nát thân cây hoặc làm cho thân cây ngay chỗ đó bị vỡ một mảng to, không thể nào làm cho năm đầu ngón tay cứng như móng vuốt chìm ung để sau đó lưu lại trên thân cây một dấu trảo đầy uy lực!

Như sợ Tiểu Thiên không đủ năng lực để hiểu mức độ lợi hại của công phu này, Thiếu đạo chủ cười lạt :

- Tôn giá nghĩ sao nếu khuôn mặt của lão này sẽ thế chỗ cho thân cây?

Biết ả đang cao ngạo, Tiểu Thiên vờ sợ hãi, cố tình làm cho ả sẽ vì cao ngạo nhiều hơn mà cho rằng Tiểu Thiên dù có mấy vẫn không là đối thủ của ả! Người càng tự phụ càng để lộ nhiều sơ hở!

Tiểu Thiên vội lột bỏ vuông lụa, mặt thất sắc :

- Được rồi! Đây là chân diện của tại hạ, Thiếu đạo chủ không cần phải lấy mạng Đoan Mộc tiên bối!

Khi nhìn thấy diện mạo thật của Tiểu Thiên, Thiếu đạo chủ hoài nghi :

- Ngươi...! Hừ! Ngươi được bao nhiêu niên kỷ?

Ả kinh ngạc là phải, Tiểu Thiên hiểu vì ả nào có ngờ Tiểu Thiên chỉ là một trang nam nhi hầy còn quá trẻ! Nhưng, ở sắc mặt của nữ nhân còn lại cũng đang biểu lộ sự kinh ngạc và sự kinh ngạc này hầu như không giống sự kinh ngạc của ả Thiếu đạo chủ!

Đó phải là sự kinh ngạc khác, về vấn đề khác! Điều đó khiến cho Tiểu Thiên phải nghi ngờ, tự hỏi thầm :

“Nhờ ký ức tốt, ta đã nhận ra cả hai. Có lẽ nào ả Đạo nô đó cũng nhận ra ta, cho dù đôi bên chỉ gặp thoáng qua một lần, sáu năm trước?”

Thầm ghi nhớ điều này, Tiểu Thiên đáp lại câu hỏi của ả Thiếu đạo chủ :

- Mười chín!

Ả kinh ngạc :

- Mười chín? Với niên kỷ này sao ngươi có được bản lĩnh cao minh, đến sư huynh ta cũng không là đối thủ!

Tiểu Thiên cười nhẹ :

- Thiếu đạo chủ cũng biết rồi ư? Nếu so với Thiếu đạo chủ thì thế nào?

Ả cười lật :

- Ngươi đừng vì thế mà tự cao! Chưa đâu, so với ta, Hoá Thông sư huynh cũng phải nhường đôi phần!

Tiểu Thiên vò kinh ngạc :

- Thật sao? Nếu vậy, Thiếu đạo chủ cần gì phải dùng thủ đoạn này?

Ả khinh khỉnh :

- Một đảng không cần phí lực, một đảng thì ngược lại. Nếu là ngươi, ngươi cũng là kẻ có tâm cơ, ngươi chọn đảng nào?

Tiểu Thiên gật gù :

- Đương nhiên tại hạ phải chọn hành động nào nhẹ nhàng nhất!

- Tốt! Ngươi đúng là người thông hiểu, càng dễ cho ta!

Tiểu Thiên lắc đầu :

- Sai rồi? Sẽ không dễ như Thiếu đạo chủ nghĩ.

Ả biến sắc :

- Ngươi còn chưa biết ta định nói gì, sao biết là không dễ?

Tiểu Thiên cười lớn :

- Đã bại lệnh sư huynh Hóa Thông, làm cho lệnh tôn, Đạo chủ Huyền Thông Linh Đạo tức giận, nếu cô nương nghĩ dùng cách này có thể khiến Cửu Trùng Thiên này phải bỏ tay quy hàng thì cô nương làm rồi. Không tin, cô nương thử hạ sát vị tiền bối kia, xem tại hạ có chút nào động dung hoặc thương hại không? Ha... Ha...

Ả rít lên :

- Ngươi tưởng ta không dám?

Tiểu Thiên ung dung xoay lưng bỏ đi :

- Hoặc dám hoặc không, tại hạ nào biết cô nương sẽ có hứng thú như thế nào? Ha... Ha...

Tiểu Thiên thoáng mừng khi nghe ở phía sau có tiếng đuổi theo cấp bách.

Vút!

Đúng như Tiểu Thiên đoán, ả Thiếu đạo chủ đang đuổi theo và ả bật quát :

- Nếu muốn đi thì hãy lưu mạng lại!

Vù... Vù...

Chưa muốn chạm chiêu vào lúc này và ở tại chỗ này, Tiểu Thiên dịch người, tạt vào giữa khu vườn.

Vút! Vù...

Hựt chiêu, ả tức giận :

- Ta nghe nói ngươi rất tự hào Cửu Trùng công phu, ngươi không dám giao đấu với ta sao? Đờ!

Vù... Vù...

Vẫn chưa đến lúc giao đấu, Tiểu Thiên lại dịch người một lần nữa.

Vút!

Nào ngờ, như một bóng u linh, ả Thiếu đạo chủ bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt Tiểu Thiên với nụ cười đắc ý :

- Ngươi thấy Linh Áo Cửu Chuyển Bộ của ta như thế nào? Muốn thoát đâu phải dễ!

Đờ!

Vù...

Buộc phải đối đầu, Tiểu Thiên vờ lúng túng phát chiêu :

- Cô nương... Đờ!

Ào...

Ầm!

Vờ bị chấn kinh đánh bật, Tiểu Thiên lao thêm nữa vào khu vườn.

Vút!

Quyết tình bám theo, ả Thiếu đạo chủ khi đuổi kịp, lập tức quát :

- Xem chiêu!

Vụt! Vụt!

Ả đang vận dụng công phu lúc này đã phô diễn. Nhìn năm ngón tay co quắp như móng vuốt của chim ưng, Tiểu Thiên phải kinh hãi :

- Cô nương quyết liệt đến sao? Đờ!

Vù... Vù...

Vận dụng tám thành chân lực, Tiểu Thiên xô ra một kinh Cửu Trùng.

Ầm!

Tiếng chấn kinh làm cho ả Thiếu đạo chủ động nộ :

- Quả nhiên có bản lĩnh! Ta sẽ đòi nợ thay cho sư huynh. Đờ!

Vụt! Vụt!

Phát hiện nội lực của ả Thiếu chủ có phần thâm hậu hơn Hóa Thông, Tiểu Thiên quyết tâm làm rõ xem đó là nội lực thâm hậu thật hay do công phu kỳ bí kia tạo ra. Tiểu Thiên quát :

- Cửu Trùng đệ tam thức! Đờ!

Ào... Ào...

Ầm!

Tiểu Thiên tuy vừa tăng thêm một thành chân lực nhưng xem ra thì không làm cho ả phải nao núng.

Ả vẫn lờ lững :

- Còn nữa đây! Đờ!

Vút! Vút!

Tiểu Thiên chợt sa sầm nét mặt, bật hét :

- Tứ thức Cửu Trùng! Đờ!

Vù... Vù...

Tiểu Thiên đã vận dụng toàn lực.

Àm!

Thật lạ, ả nọ chỉ hơi chao đảo một ít rồi vẫn hùng hổ lao đến :

- Ngươi qua được chiêu này thì ta mới phục! Đờ!

Vút... Vút...

Tiểu Thiên khẽ chớp mắt! Tiểu Thiên vừa nhìn thấy chỗ sơ hở của ả! Nhưng, với một nụ cười kỳ bí, Tiểu Thiên bất ngờ quay người bỏ chạy.

Vút!

Nhìn rõ hướng chạy của Tiểu Thiên, ả vội hô hoán :

- Muốn cứu lão quý kia ư? Ngươi đã quá xem thường ta rồi!

Quyết thực hiện kế sách đã định, Tiểu Thiên bất ngờ rẽ ngoặt qua hướng khác, len lỏi giữa khu vườn hoang phế.

Vút!

Trông thấy, ả nọ nghĩ Tiểu Thiên quả nhiên không đoái hoài gì đến Đoan Mộc Quý.

Trái lại, Tiểu Thiên đang thật sự muốn bỏ chạy.

Ả Thiếu đạo chủ bật cười đắc ý :

- Ngươi đừng mong chạy thoát! Một khi Hồ Liễu Liễu này muốn, bất luận ai cũng không thể thay đổi! Ha...Ha...

Vừa cười, ả vừa đảo quanh khu vườn và nhanh tay phát kình vào một vài thân cây thoát Đông thoát Tây, khi Nam khi Bắc.

Ào... Ào...

Àm! Âm! Âm!

Rào... Rào... Rào...

Khi phát hiện ả đang thực hiện những hành vi kỳ lạ này, Tiểu Thiên không ngờ cũng có những hành vi kỳ lạ không kém!

Rút thanh liễu kiếm cầm tay, lợi dụng lúc ả quật đổ không ít những thân cây, Tiểu Thiên vùng kiếm tự phá hủy thêm đúng bảy thân cây khác.

Rào... Rào...

Tiếng thân cây gãy đổ nào cũng giống nhau rất khó phân biệt. Nên khi nghe tiếng thân cây đổ đã hết, Tiểu Thiên vội kêu lên thật to :

- Ô hay! Sao lại thế này! Không lẽ ta đang hoa mắt? Bằng không sao cảnh tượng bỗng trở nên ma quái thế này?

Miệng tuy kêu nhưng chân Tiểu Thiên vẫn thoăn thoắt. Tiểu Thiên di chuyển theo một cung cách rất kỳ lạ: tiến Nam một bước, dịch Đông hai, lùi Bắc một, tiến Nam ba, dịch Tây một... Cứ thế, Tiểu Thiên đi tuy chậm nhưng vẫn tiến bước.

Trong khi đó, có tiếng cười đắc ý của ả nọ vang lên :

- Ngươi đã lọt vào trận thế phục sẵn của ta. Đừng mong chạy thoát! Ha... Ha...

Tràng cười của ả bỗng dừng lại. Thay vào đó, có tiếng ả gào thét thanh :

- Chao ôi! Đây đâu phải trận đồ Hồn Nguyên? Nguy tai! Không lẽ đã có điều gì đó lắm lần?

Tự mỉm cười thích thú, Tiểu Thiên vẫn ung dung đi chuyển theo cung cách riêng.

Được một lúc, Tiểu Thiên đã quay lại chỗ Đoan Mộc Quý.

Lão vẫn bị trói vào thân cây, cạnh lão giờ chỉ còn một nữ nhân duy nhất, là nữ nhân thủy chung vẫn im lặng, không một lần hé môi!

Tiểu Thiên xuất hiện đột ngột khiến nàng nọ phải mở to mắt kinh ngạc!

Nhìn nàng, Tiểu Thiên chỉ chờ đợi ở nàng một dấu hiệu phản kháng. Nhưng, thật lạ, nàng không phản kháng cũng không mở miệng kêu lên dù chỉ là nửa lời!

Tiểu Thiên khẽ gật đầu :

- Cô nương là một Đạo nô, tại hạ biết! Cô nương cũng không thể nói, không thể nghe, điều này tại hạ cũng từng biết! Tuy vậy, tại hạ vẫn phải nói...

Đưa tay chỉ vào Đoan Mộc Quý, Tiểu Thiên tiếp tục độc thoại :

- Vị tiền bối này, tại hạ phải cứu! Nếu cô nương ngăn cản, tại hạ đành phải dụng lực! Ngược lại, nếu cô nương cứ tự thủ bàng quan như thế này, tại hạ hứa sẽ không hại gì đến cô nương!

Nói xong, không cần biết nàng kia hiểu hay không hiểu, Tiểu Thiên chợt vung kiếm, cắt đứt toàn bộ dây trói cho Đoan Mộc Quý!

Véo!

Bứt... Bứt...

Vừa giải khai á huyết cho Đoan Mộc Quý, Tiểu Thiên nghe Đoan Mộc Quý hô hoán :

- Tiểu Thiên hãy cẩn trọng!

Xoay người thật nhanh, Tiểu Thiên kịp nhìn thấy nữ nhân nọ đang lao vào định ám toán.

Tiểu Thiên khẽ quát :

- Sao vậy cô nương? Đành thất lễ vậy!

Vù!

Xuất phát chậm nhưng nhanh, Tiểu Thiên kịp khống chế huyết đạo của nàng trước lúc nàng quật kinh một cái!

Nàng kêu :

- Hự!

Nhìn nàng từ từ khụy xuống, Tiểu Thiên lâm bẫm :

- Với thế trận tại hạ vừa biến đổi, chủ nhân của cô nương sẽ không mấy khó khăn để nghĩ cách phá giải. Như vậy tại hạ càng yên tâm, cô nương sẽ không bị trách phạt và cũng không bị giam ở nơi này vĩnh viễn!

Giải nốt những huyết đạo còn lại cho Đoan Mộc Quý, Tiểu Thiên bảo :

- Tại hạ phải dùng kế mới cứu được tiền bối nên có phần chậm. Tiền bối đừng trách! Chúng ta đi thôi!

Không đáp lời nào, Đoan Mộc Quý bất ngờ giáng vào nữ nhân nọ một kinh.

Vù...

Thất kinh, Tiểu Thiên phải nhanh tay lắm mới chớp giữ được tay của lão :

- Sao tiền bối muốn giết nàng?

Đoan Mộc Quý hậm hực :

- Ta bị giam hằng nửa ngày trời, theo người, ta chưa báo thù lại chịu bỏ đi sao?

Tiểu Thiên thanh minh :

- Lỗi là lỗi của Thiếu đạo chủ, nàng chỉ là một Đạo nô, chỉ biết thừa hành mệnh lệnh, tiền bối không nên trách nàng!

Đoan Mộc Quý tuy thu tay về nhưng vẫn hậm hực :

- Chúng là đồng bọn! Chủ nhân có tội của chủ nhân, nô bộc có tội của nô bộc!

Định giải thích thêm cho lão hiểu những chịu đựng khắc nghiệt của Đạo nô, nhưng bất ngờ Tiểu Thiên kêu hét hoảng :

- Nguy tai! Trận thế đang bị phá giải! Đi nào!

Vút!

Hoảng sợ, Đoan Mộc Quý lập tức theo chân, không cần biết trận thế có thật sự đang bị hóa giải như Tiểu Thiên hoảng sợ không!

Vút!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Trận trong trận

Chạy chỉ được mười trượng, Đoan Mộc Quý kinh ngạc vì thấy Tiểu Thiên bỗng dừng lại :

- Sao không chạy nữa?

Tiểu Thiên chợt có thái độ nghiêm trọng :

- Trận thế không bị phá giải như tại hạ nghĩ, trái lại, tại hạ đang gặp phải đối thủ thật sự về trận thế kỳ môn!

- Người muốn nói...

Tiểu Thiên bỗng lạnh giọng :

- Không được rồi! Tiền bối nhớ đứng nguyên một chỗ! Tại hạ sẽ lập tức quay lại!

Vút!

Đoan Mộc Quý ngỡ như thấy ma, Tiểu Thiên vừa chớp động thân hình đi mất thì cảnh quang trước mặt lão bỗng biến đổi một cách kỳ lạ! Một vườn cây hoang phế như lão nhìn thấy đã biến mất, thay vào đó là những bóng cây nghiêng ngả rồi những mảng đêm tối âm u càng lúc càng xuất hiện nhiều, mang theo những tiếng rú rít rợn người, tạo thành những cảnh tượng ma quái chưa từng có.

Kinh hoàng, suýt nữa lão định bỏ chạy. Nhưng may thay, có hai nguyên do khiến lão không thể chạy loạn. Thứ nhất, là lời căn dặn mới vừa rồi của Tiểu Thiên. Thứ hai, lão bồn tẩu đã nhiều nên cũng hiểu thế nào là sự nguy hiểm nếu cứ chạy loạn trong một trận thế kỳ môn! Những ảo giác đó chỉ biến thành hiểm họa nếu lão kém định lực và cứ chạy loạn!

Bất ngờ, thị giác của lão trở lại bình thường. Hình ảnh của vườn cây hoang phế cùng một lúc xuất hiện trở lại với sự hiện hữu của Tiểu Thiên!

Nhìn thấy Tiểu Thiên, lão liền hỏi :

- Thế nào? Chúng ta đi được chưa?

Nghe câu hỏi này, Tiểu Thiên biết Đoan Mộc Quý hầu như đã xem Tiểu Thiên như người thân cận! Tiểu Thiên mỉm cười :

- Á Thiếu đạo chủ kể ra cũng khá cao minh! Á không phá trận, á chỉ biến trận của tại hạ thành trận của á! Để á ném mìn lợi hại, tại hạ vừa biến đổi trận một lần nữa. Muốn giải trận này, á cần ít lắm là nửa ngày nghiền ngẫm. Trong khi đó, chưa đến nửa canh giờ là chúng ta đã ra khỏi nơi này! Đi thôi!

Tiếp tục đi theo Tiểu Thiên, Đoan Mộc Quý không thể không hỏi :

- Dùng trận để ngăn á cũng là biện pháp hay, nhưng đâu bằng người dùng võ lực đánh đuổi hoặc khống chế á?

Tiểu Thiên ung dung bước đi theo cách di chuyển cần phải có cho một trận đồ :

- Có hai nguyên do khiến tại hạ tạm thời chưa muốn cùng ả đối địch hoặc một mất một còn. Và một trong hai nguyên do đó có liên quan đến sở học của ả!

- Sở học gì?

- Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc!

- Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc? Ta chưa hề nghe qua công phu này! Sao? Người sợ công phu Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc?

Tiểu Thiên đáp nhẹ :

- Không phải là sợ nhưng để thắng, tại hạ e không dễ!

- Cho nên người quyết dùng trận đồ để ngăn ả?

Tiểu Thiên định đáp thì một phát hiện mới lạ khiến Tiểu Thiên chợt kêu lên :

- Uy! Trận thế lại bị hóa giải! Làm sao ả có kiến văn uyên bác như thế này?

Rồi không đợi Đoan Mộc Quý lên tiếng, Tiểu Thiên lại căn dặn :

- Tại hạ cần phải biến đổi trận thế một lần nữa, tiền bối nhớ đừng đi đâu!

Vút!

Những ảo giác ma quái lại xuất hiện nhưng vì đã biết nên lần này Đoan Mộc Quý hoàn toàn yên tâm. Và nhờ đó, trong lúc chờ Tiểu Thiên lập trận xong quay lại, Đoan Mộc Quý có dịp ngẫm nghĩ nhiều về Tiểu Thiên, về mối quan tâm khá kỳ lạ Tiểu Thiên dành cho lão.

Không như sự yên tâm của lão, khi quay lại, sắc mặt của Tiểu Thiên tỏ vẻ khấn trương :

- Hóa ra tại hạ lầm! Người thật sự am tường trận thế kỳ môn, đang cùng tại hạ so tài không phải là ả Thiếu đạo chủ, chính là phụ thân của ả, Đạo chủ Huyền Thông Linh Đạo!

Lần này chúng ta phải đi thật nhanh mới được!

Vút!

Cố đuổi theo Tiểu Thiên, Đoan Mộc Quý hỏi :

- Là lão đạo Linh Hóa? Bản lĩnh của người so với lão như thế nào?

Tiểu Thiên vừa chạy vừa chờ lão :

- Không là đối thủ! Đó là nguyên do khiến tại hạ bảo chúng ta phải chạy thật nhanh!

Đoan Mộc Quý hỏi tiếp :

- Như vậy, là ta hay là người đang bị lão đạo Linh Hóa nhắm vào?

Tiểu Thiên cười gượng :

- Có thể là cả hai! Vì tại hạ đã từng làm lão tức giận! Còn tiền bối, có lẽ lão cũng muốn hỏi về công phu Càn Khôn như Tam trang đã từng chăng?

Đoan Mộc Quý chợt hỏi :

- Còn người, người thật không muốn hỏi về công phu Càn Khôn?

Tiểu Thiên lắc đầu :

- Không hề! Tại hạ chỉ quan tâm đến những chuyện khác!

- Những chuyện khác? Thí dụ?

Một lần nữa Tiểu Thiên phải dừng lại và lo lắng :

- Không xong rồi! Ngay phía trước lão cũng lập trận chờ sẵn! Chúng ta e khó thoát!

Đoan Mộc Quý vội hỏi :

- Nếu chỉ có một mình ngươi thì thế nào? Ngươi có thể đi thoát không?

Tiểu Thiên quay nhìn lão :

- Tại hạ sẽ không bỏ mặc tiền bối! Những lời tương tự, tiền bối đừng hỏi nữa!

Đoan Mộc Quý chợt nói :

- Nếu lão đạo Linh Hóa muốn bắt giữ ta vì công phu Càn Khôn, nhất định lão không giết ta. Ngươi đừng vì ta mà uổng mạng!

Tiểu Thiên nghiêm giọng :

- Có uổng mạng cũng không sao, miễn tại hạ biết những gì tại hạ cần biết là được! Đã thế này, tiền bối phải chờ tại hạ một lúc! Tại hạ đành phải lập một trận khác, nhất định phải khiến lão bó tay!

Vút!

Không như hai lần trước, Tiểu Thiên quay lại thật nhanh và cảnh quang xung quanh Đoan Mộc Quý vẫn không hề biến đổi!

Tiểu Thiên chợt nắm tay lão :

- Trận này được gọi là Cửu Trùng Diệt Tàn trận, tại hạ phải tự thân đưa tiền bối vào mới xong!

Đề ý cách di chuyển của Tiểu Thiên, Đoan Mộc Quý chỉ thấy Tiểu Thiên bước đi thoăn thoắt với những bước lúc dài lúc ngắn hoàn toàn khó phân biệt!

Với cách di chuyển này, được một lúc, Tiểu Thiên vừa dừng lại vừa thở phào nhẹ nhõm :

- Trận trong trận, có lẽ đây là lần đầu tiên lão đạo Linh Hóa gặp phải cảnh ngộ này!

Hy vọng lão sẽ mau chóng bỏ đi khi biết rằng lão không có cách nào hóa giải!

Đoan Mộc Quý thật sự lo ngại :

- Nếu lão không chịu bỏ đi thì sao? Nơi này không nước uống, không thức ăn, ta và ngươi liệu duy trì được bao lâu?

Tiểu Thiên thở dài :

- Đến lúc đó, cũng lắm là tại hạ đành phải mở đường máu, quyết liều mạng với lão!

Nhìn thấy Tiểu Thiên, một lúc lâu sau đó Đoan Mộc Quý chợt thở ra :

- Được rồi. Rốt cuộc ngươi muốn hỏi ta điều gì!

Tiểu Thiên nhìn lão :

- Ngũ Hành bang! Những gì tại hạ muốn hỏi đều liên quan đến Ngũ Hành bang!

Lão gật đầu :

- Cụ thể là về việc gì?

- Ai là Bang chủ? Tại sao mọi người khắp các môn bang phái đều có thái độ thù nghịch với Ngũ Hành bang?

Đoan Mộc Quý kinh ngạc :

- Hỏi câu này, dường như ngươi chưa biết chút gì về bốn bang?

Tiểu Thiên cười gượng :

- Có lẽ tại hạ phải nói thật. Tại hạ mới xuất đạo chưa lâu, đừng nói là Ngũ Hành bang, đến các môn phái khác tại hạ vẫn không có bao nhiêu hiểu biết!

Đoan Mộc Quý lại gật đầu! Tuy vậy lão bắt đầu nói :

- Nói về thời gian tồn tại, bốn bang chỉ mới được sáng lập cách đây chưa đầy hai mươi năm. Những huynh đệ ban đầu chỉ có bọn ta năm người và một người nữa sau này là Bang chủ, vị chi là sáu! Lúc sáng lập, vì dưới Bang chủ có đến năm người, bọn ta bèn gọi là Ngũ Hành bang cho tiện!

Đoan Mộc Quý đột nhiên phì cười :

- Gọi là Ngũ Hành nhưng kể cả Bang chủ, bọn ta nào biết gì về Âm Dương Bát Quái?

Do đó, thanh thế của Ngũ Hành bang so với các phái khác chỉ là một đóm lửa so với cả vàng dương! Thế nhưng, chuyện đời mấy có ai ngờ, từ nơi bọn ta chọn làm bản doanh ban đầu, Bang chủ của bọn ta bỗng gặp một duyên kỳ ngộ chưa từng có!

Tiểu Thiên hỏi xen vào :

- Phải chăng là Càn Khôn công phu?

Đoan Mộc Quý hấp háy mắt :

- Tuy ngươi đoán đúng nhưng ta sẽ không nói thêm về điều này! Trừ phi người thú nhận cả ngươi nữa cũng quan tâm đến Càn Khôn công phu!

Tiểu Thiên xua tay :

- Không phải như tiền bối nghĩ. Tại hạ thật sự không quan tâm! Tiền bối thuật tiếp đi!

Đoan Mộc Quý lại gật :

- Ừ, tiếp thì tiếp! Do có công phu này, có thể nói, chỉ một sớm một chiều ba chữ Ngũ Hành bang đã khiến quần hùng khắp Tam sơn ngũ nhạc đều kính nể! Người người kéo nhau gia nhập Ngũ Hành bang, bọn ta phải dời bản doanh đến chỗ khác, chính là nơi ta đã bị giam giữ!

Đến chỗ này, đột nhiên Đoan Mộc Quý cười khan :

- Hà... Hà...! Vậy là không đầy một năm kể từ khi được khai sáng, Bang chủ bốn bang nhờ công phu thực học, nghiêm nhiên được quần hùng suy cử làm Minh chủ vô lâm! Lúc đó, có ai lại không nghe biết đến năm chữ: Càn Khôn Thẩm Định Giang!

- Càn Khôn Thẩm Định Giang? Đó là tính danh của quý Bang chủ?

Đoan Mộc Quý gật đầu :

- Không sai! Dùng công phu làm ngoại hiệu, Bang chủ bốn bang lần lượt đã bại từng cao thủ đến khiêu chiến, ung dung chiếm giữ bốn chữ “Nhất Nhân Chi Thượng”!

- Vậy tại sao quần hùng sau này tỏ ra bất phục?

Đoan Mộc Quý chùng giọng :

- Có hai nguyên nhân! Đầu tiên là từ những lời lẽ và những hành vi có vẻ thất thường của Bang chủ, điều mà sau này nghe ngươi nói ta mới biết, đó là do tên Hà Kinh Chi thói tha hãm hại! Sẵn có đó, những ai đã từng bị Bang chủ đã bại liên tung tin, họ thua vì Bang chủ dùng tà môn công phu!

Bật cười, Đoan Mộc Quý nói tiếp :

- Họ tung tin mặc họ, Ngũ Hành bang vẫn ung dung ngạo thị giang hồ, hô phong phùng biển, hoán vũ vũ tan! Ha... Ha...

Tiểu Thiên ngăn tràng cười của lão bằng một câu nhẹ nhàng :

- Và sau đó, quý Bang chủ đã phát cuồng?

Lão động nộ :

- Đối với bọn ta, Bang chủ không hề phát cuồng. Bọn ta chỉ biết đã có một loạt biến cố xảy ra, và sau đó, đến lượt Bang chủ cũng thất tung!

Tiểu Thiên động tâm :

- Đã có những biến cố gì? Dùng hai chữ “đến lượt”, phải chăng tiền bối muốn ám chỉ đã có nhiều người thất tung trước quý Bang chủ?

Lão tỏ ra bí ai :

- Không sai, và toàn là những sự thất tung kỳ bí. Đầu tiên là Bang chủ phu nhân với ái nữ của Bang chủ hãy còn ẵm ngửa!

Tiểu Thiên không hề chờ đợi điều này nên ngay khi lão dứt lời phải kêu lên :

- Là ái nữ của Bang chủ ư? Sao lại là nữ?

Đoan Mộc Quý kinh nghi :

- Nữ là nữ, có gì đâu khiến ngươi kinh ngạc?

Tiểu Thiên cười gượng :

- À không! Là tại hạ không hề nghĩ quý Bang chủ lại chỉ có một vị ái nữ là hậu nhân!

Không ngờ, Đoan Mộc Quý lại lên tiếng tán đồng :

- Đương nhiên không phải chỉ có một! Ngươi quá vội trong khi ta chưa đề cập đến phần sau!

Tiểu Thiên tỏ ra nôn nóng :

- Bang chủ hãy còn một hậu nhân khác? Là ai? Tên gì? Nam hay nữ? Có bị thất lạc không? Nếu có thì khi nào? Ở đâu? Do ai hạ thủ? Và...

Đoan Mộc Quý đột ngột xua tay ngăn lại :

- Chậm đã! Ngươi tỏ ra quá quan tâm rồi đó! Tại sao?

Tiểu Thiên ngớ ngời :

- Tại sao ư? Vì... vì... Mà cần gì tiền bối phải hỏi?

Lão cười lạt :

- Ta không thể không hỏi! Ngươi nghĩ đi, mọi người ai cũng quan tâm đến tuyệt học Càn Khôn, riêng ngươi thì không! Không những thế, những tự sự liên quan đến Bang chủ, ngươi lại quá quan tâm, ắt phải có nguyên nhân! Nào, nói đi!

Tiểu Thiên chùng giọng :

- Tại hạ không thể nói! Tiền bối đừng quá miễn cưỡng?

Lão cười :

- Được! Ta sẽ không miễn cưỡng ngươi! Ngược lại, hà... hà... ngươi cũng đừng miễn cưỡng ta! Thế nào?

Bị lão bắt bí, Tiểu Thiên đành nài ni lão :

- Tại hạ sẽ nói nếu tiền bối cho tại hạ biết thêm một điều!

Lão lắc đầu :

- Không có điều nào nữa!

- Chỉ một thôi mà, tiền bối!

- Ngươi đừng nài ni! Ta không nói là không nói!

Tiểu Thiên vẫn cố nài :

- Tại hạ chỉ muốn biết đến tên gọi của vị hậu nhân mà thôi, không lẽ không được sao?

Đoan Mộc Quý bất ngờ nhìn sững Tiểu Thiên :

- Ngươi chỉ muốn biết tên của đứa bé? Không lẽ... Mà thôi, ta nói! Do công phu có tên là Càn Khôn Thiên Địa nhị tuyệt thức nên Bang chủ dùng hai chữ Thiên và Địa đặt tên cho hai đứa bé!

- Thiên? Địa! Quý Bang chủ có đến hai cốt nhục, một nam một nữ? Nam tên Thiên hay nữ tên Thiên?

Vẫn nhìn sững Tiểu Thiên, Đoan Mộc Quý đáp nửa đùa nửa thật :

- Sanh trai trước, đương nhiên đứa bé trai phải có tên là Thiên! Có lý nào lấy đầu làm cuối, lấy cuối làm đầu?

Không màng đến câu hỏi đùa của lão, Tiểu Thiên lẩm bẩm :

- Vậy là Thiên? Ngay từ nhỏ ta chỉ nhớ ta được mọi người gọi là Tiểu Thiên! Điều gì minh chứng Thiên này và Thiên kia là một?

Đoan Mộc Quý giật nảy người, chộp vào đầu vai Tiểu Thiên :

- Ngươi vừa bảo gì? Ai gọi ngươi là Tiểu Thiên? Ngươi vừa lảm nhảm điều gì?

Như kẻ đang nằm mơ sự tỉnh, Tiểu Thiên nhìn lão và thờ dài :

- Chuyện là thế này, mười một năm trước, lúc tại hạ vừa lên tám, tại hạ bỗng bị một người đưa đến vùng Tuyết Sơn sinh sống. Người đó tên là Tân Lương, sau này tại hạ biết y là lão Nhị trong Thất quái, y gọi tại hạ theo tên đã nghe quen từ nhỏ...

- Là Tiểu Thiên?

Tiểu Thiên gật đầu thừa nhận và sau đó thuật tiếp cho Đoàn Mộc Quý nghe. Tiểu Thiên thuật về năm năm đã sống ở Tuyết Sơn, về phát hiện sự dối lừa của Tân Lương và Đàm Khoát về những gì đã nghe Vương Lịch và Tam nãi nãi nói với nhau, họ là hai Trang chủ của trang Hắc Sát và Huỳnh Phong...

Càng nghe Đoàn Mộc Quý càng tỏ ra xúc động! Do đó, khi Tiểu Thiên chưa kịp kể về sáu năm sau đó ở trong Vũ Mục Tầng Bình thất, Đoàn Mộc Quý bỗng nghiêm giọng, nói với Tiểu Thiên những gì lão đang nghĩ :

- Nếu những gì ngươi nói đều là sự thật, ta nghĩ, vẫn có cách để mình chứng ngươi phải hay không phải là cốt nhục của Bang chủ Thẩm Định Giang?

Tiểu Thiên nhìn lão :

- Tiền bối muốn nói là cần phải hỏi lại kẻ đã gây ra việc này, Hà Kinh Chi hoặc Tân Lương?

Đoàn Mộc Quý gật đầu :

- Không sai! Đó là cách duy nhất chắc chắn giúp ngươi minh bạch thân thế!

Tiểu Thiên hít mạnh một hơi thật dài :

- Tại hạ cũng định tiến hành việc này từ lâu. Dù Tân Lương đã chết nhưng Thất quái vẫn còn đó! Sở dĩ tại hạ có phản chậm là vì muốn qua tiền bối giúp tại hạ hiểu rõ thêm những việc có liên quan đến Ngũ Hành bang.

Đoàn Mộc Quý tỏ vẻ phấn khích :

- Ngươi cẩn trọng như vậy rất đúng! Hiện giờ, tuy mười phần đến chín ta đã tin ngươi chính là cốt nhục của Thẩm Bang chủ nhưng nếu chưa có bằng chứng xác đáng...

Tiểu Thiên cũng rất phấn chấn :

- Tiền bối tin thật ư?

Lão ngập ngừng :

- Như ta vừa nói, ta có thể tin. Những thời điểm ngươi vừa nói hầu như đều trùng khớp.

Lúc Bang chủ đắc ngộ kỳ duyên cũng là lúc ngươi được sinh hạ, tên Thiên của ngươi đã giải thích điều đó. Khi ngươi lên hai, mẫu thân ngươi đã cùng một lúc thất lạc với muội muội mới sinh của ngươi. Sự việc xảy ra càng khiến Thẩm Bang chủ có những hành vi thất thường. Mọi việc trở nên nghiêm trọng hơn kể từ lúc đến lượt ngươi bị thất lạc, thời điểm cũng đúng như ngươi nói, tình hình bốn Bang phải ra tuyên cáo thoái ẩn. Sau cùng là, hà...

Bang chủ bị tuyệt tích, quyền chấp chương thuộc về lão Hà, Tổng hộ pháp Ngũ Hành bang!

Tiểu Thiên đang có nhiều nghi vấn về vị muội muội, nhưng chưa kịp nêu ra thì quanh quẩn bỗng loảng thoảng xuất hiện những làn khói trắng!

Tiểu Thiên thất kinh :

- Lão đang phóng hỏa!

Đoàn Mộc Quý giật nảy người :

- Đâu dễ gì phóng hỏa thiêu hủy một trận đồ?

Tiểu Thiên thờ ra :

- Chỉ không dễ nếu phạm vi trận đồ thật rộng. Đằng này, do là trận trong trận nên phạm vi không thể lớn hơn. Tâm cơ của lão thật không thể xem thường!

Đoàn Mộc Quý hốt hoảng :

- Nói như vậy, chúng ta đã rơi vào tuyệt lộ?

Tiểu Thiên khẽ rít :

- Có tận nhân lực mới tri thiên mạng! Tiền bối nên chuẩn bị, tại hạ quyết phải mở đường máu, nhất định phải thoát.

Đôi mắt của Đoan Mộc Quý bỗng đảo vòng :

- Có điều này ta nghĩ ngươi nên biết!

Tiểu Thiên nhìn lão, hồ nghi :

- Là điều gì, tiền bối?

Lão hạ thấp giọng :

- Cũng do ngươi nói, Bang chủ chỉ phát cuồng, ắt đang bị Hà Kinh Chi sanh cầm! Ta nghĩ, ngươi nên nghĩ cách giải cứu! Cũng vậy, những huynh đệ đang bị giam giữ ở Tổng đàn bốn bang đều là đường chủ và những vị phó đường chủ! Muốn khôi phục Ngũ Hành bang, nhất định phải cứu họ!

Tiểu Thiên phát hiện khói càng lúc càng tỏa ra nhiều và hầu như được tuôn ra từ tứ phía.

Tiểu Thiên phản nộ :

- Lão đã quyết bắt giữ chúng ta! Vòng vây bên ngoài có thể đoán chẳng khác nào thiên la địa võng.

Đoan Mộc Quý chợt chạm vào chàng :

- Những gì ta vừa nói mong ngươi ghi nhớ kỹ. Phải cứu tất cả, nhớ chưa?

Giọng nói của lão thật khác lạ, khiến Tiểu Thiên phải sinh nghi :

- Tiền bối định làm gì? Nếu bên ngoài vừa có lão Linh Hóa vừa có cả Thất Tinh Hóa Đạo, tiền bối có mạo hiểm theo một cách nào đó cũng vô ích.

Đoan Mộc Quý cố ý cười lớn :

- Ta đã nói rồi! Nếu lão Linh Hóa thật sự cần đến Tuyệt Học Càn Khôn, nhất định lão sẽ không dám lấy mạng ta. Ngươi lo gì chứ? Ha... Ha...

Bất ngờ, Tiểu Thiên và Đoan Mộc Quý cùng nghe lão đạo Linh Hóa thở dài :

- Cừu Trùng Thiên! Bọn ngươi đã như thú nằm trong rọ, hãy ngoan ngoãn thuận phục bốn Đạo chủ, may ra còn duy trì sinh mạng! Ha... Ha...

Tiểu Thiên lập tức quát trả :

- Hồ Khắc Vọng! Lão là hạng người như thế nào, ta thừa biết! Lão chó vọng tưởng ta sẽ thuận phục lão!

Thanh âm của lão Linh Hóa đang biểu lộ sự kinh ngạc tột cùng :

- Ngươi là ai? Sao ngươi biết rõ tính danh của ta?

Tiểu Thiên cố ý hý nộ lão :

- Lão thử đoán xem ta là ai? Mà này, lão đừng quên, nghĩa huynh của lão là Tư Đồ Thuận, người đã bị lão dùng oán báo ân như thế nào đấy. Ha... Ha...

- Cừu Trùng Thiên! Ai cho ngươi biết về nghĩa huynh của ta? Ngươi thật sự là ai?

Trong khi đối đáp với lão, Tiểu Thiên phát hiện có một hướng khói tuôn ra không nhiều bằng ba hướng còn lại!

Tiểu Thiên vội hạ thấp giọng như muốn nói cho Đoan Mộc Quý nghe :

- Trong bốn hướng có một hướng khói tuôn ra không nhiều, đó chỉ là kẻ...

Như nhận ra câu đang nói không có người nghe, Tiểu Thiên thất kinh quay lại! Và Tiểu Thiên càng thêm thất kinh khi biết Đoan Mộc Quý đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

Định đi tìm lão vì nghĩ lão do bấn loạn khi đang bị trận đồ cách ly, Tiểu Thiên chợt nghe có tiếng ả Thiếu đạo chủ quát :

- Lão Đoan Mộc kia rồi! Đừng để lão chạy thoát!

Tiếp đó là tràng cười ngạo mạn của Đoan Mộc Quý :

- Muốn bắt ta ư? Ha... Ha...! Chỉ một vòng lửa chưa đầy ba trượng như thế này, bọn Huyền Thông Linh Đạo các ngươi đánh giá ta thấp thế sao? Ha... Ha...

Vút hiếu, Tiểu Thiên biết ngon lửa do lão đạo Linh Hóa hạ lệnh phóng hạ đã phần nào làm cho trận đồ mất đi sự biến ảo và Đoan Mộc Quý cũng biết như vậy nên lão cố tình tạo cơ hội cho Tiểu Thiên thoát thân!

Do có ý này nên lúc nảy lời nói và thái độ của lão trở nên khác lạ, Tiểu Thiên tuy nhận ra nhưng chẳng hề nghĩ lão dám hy sinh như vậy!

Vòng lửa chỉ dày có ba trượng, đó là điều lão vừa ngấm ngấm báo cho chàng biết, có nghĩa, lão những mong chàng sẽ thoát và thoát để thực hiện những gì lão vừa cố tình cần dẫn!

Định tìm cách cứu lão nhưng Tiểu Thiên chợt nhớ lời sau cùng Đoan Mộc Quý cố ý nói lớn.

Lão tin chắc lão đạo Linh Hóa sẽ không hại lão nếu thật sự lão đạo có quan tâm đến Càn Khôn tuyệt học!

Và như vậy là quá rõ, Đoan Mộc Quý đã quyết thực hiện ý đồ của lão.

Lão cam tâm chịu cho Huyền Thông Linh Đạo bắt giữ, miễn là Tiểu Thiên đừng phụ lòng kỳ vọng của lão!

Thần sắc ngưng đọng, Tiểu Thiên buộc phải có một quyết định!

Khi đã có quyết định, Tiểu Thiên lập tức vận dụng toàn lực lao đi. Chàng lao về phía có lớp khói tuôn ra nhiều nhất.

Vút!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nhiếp Hồn đại pháp

Vượt qua vòng lửa, quả nhiên dày chỉ có ba trượng, tình hình bên ngoài hoàn toàn đúng với nhận định của chàng.

Phía có ít lửa là do lão đạo Linh Hóa đích thân trấn giữ! Bên hữu của lão là phía do ả Thiếu đạo chủ đảm nhiệm. Bên còn lại được Thất Tinh Hóa Đạo bủa vây. Đoan Mộc Quý đang ở phía này và đang bị hai lão Hỷ, Nộ tiếp đón! Còn ở phía Tiểu Thiên đang lao ra chỉ có Hóa Thông và ả Đạo nô khi nảy đã bị Tiểu Thiên chế ngự huyết đạo!

Lượng định tình thế, Tiểu Thiên biết có muốn cứu giúp Đoan Mộc Quý cũng vô ích.

Không những thế, chàng chỉ cần một chút chậm chân là đến lượt chàng cũng bị bắt giữ.

Đành phải giữ nguyên ý định, Tiểu Thiên bật tung Liễu kiếm, lao thẳng vào Hóa Thông.

- Xem kiếm!

Vút!

Véo... Véo...

Hoàn toàn bị bất ngờ, Hóa Thông vội thối lui, miệng hô hoán :

- Sư phụ! Tiểu tử Cửu Trùng Thiên...

Hắn kêu không được nhiều bởi thật là bất ngờ, ả Đạo nô kia không hiểu sao chợt quật vào hắn một kinh cực mạnh.

Bùng!

Hóa Thông bị đẩy bật đi, tạo một lối hoàn toàn thông thoáng trước mặt Tiểu Thiên!

Vì quá kinh ngạc trước thái độ lạ lùng của ả Đạo nô, Tiểu Thiên có phần chậm chân.

Thấy vậy ả Đạo nô hồi hải đưa tay ra hiệu cho chàng và chính ả lao đi trước.

Vút!

Nào dám tin điều đang xảy ra là do thiện ý của ả, Tiểu Thiên dừng lại. Như nhận ra Tiểu Thiên không những không chạy theo mà còn có dạ nghi ngờ, ả Đạo nô quay lại và hoàn toàn bất ngờ, ả lên tiếng :

- Các hạ còn chờ gì nữa! Tả Hữu hộ đạo và Tứ Giả vệ đạo sắp đến rồi, còn không mau chạy!

Tiểu Thiên bàng hoàng :

- Cô nương... Cô nương nói được!

Ả chưa kịp đáp, tiếng quát của ả Thiếu đạo chủ bỗng vang lên lờng lộng :

- Tiểu My! Hóa ra là người không cảm không tiếc như người đã già vờ!

Ả Đạo nô cuồng quát, nói với Tiểu Thiên như nài nỉ :

- Vì các hạ, ta phải tự bộc lộ thân phận. Các hạ muốn sao mới chịu tin ta!

Quay đầu nhìn lại, Tiểu Thiên thấy tất cả bọn Huyền Thông Linh Đạo đang ào ào lao đến, chàng gắt đầu nói với ả Đạo nô :

- Được rồi! Tại hạ tin cô nương! Đi!

Vút!

Thò ra nhẹ nhõm, ả Đạo nô lập tức đi theo Tiểu Thiên.

Vút!

Sắp vượt khỏi khu vườn hoang phế, Tiểu Thiên nghe ả Đạo nô gọi :

- Dừng lại! Hãy theo ta, chạy về hướng này!

Tiểu Thiên kinh nghi nhìn ả Đạo nô chạy đâu không chạy lại ngoặc trở lại khu vườn!

Không những thế, khi đến một thân cây to, ả chột chui xuống đó mất hút.

Như biết Tiểu Thiên không chạy theo, ả thò đầu lên, đưa tay vẫy :

- Mau lên! Bọn họ sẽ không nghĩ chúng ta ẩn ở đây!

Tuy vẫn còn do dự nhưng sau đó Tiểu Thiên đành phải hành động theo ả.

Cả hai vừa chui xuống, Tiểu Thiên chưa có đủ thời gian để nhận định rõ địa thế, bất ngờ ả Đạo nô đưa tay cao lên khỏi đầu và khua khoảng gì đó thật nhanh.

Cạch!

Một màn đêm đen liền bao trùm cả hai, khiến Tiểu Thiên dù có mục lực tinh tường cũng không thể nhìn thấy bất kỳ điều gì!

Như biết chàng đang trong tâm trạng hoang mang, ả Đạo nô chột thì thầm vào tai chàng :

- Chúng ta tạm thời ẩn ở đây. Các hạ chớ quá lo ngại! Nơi này tuy không kín đáo nhưng họ trong lúc nhất thời sẽ không hề nghĩ chúng ta lại chọn nơi nguy hiểm nhất để ẩn mình.

Ngưng lời một lúc, ả lại thì thào :

- Các hạ vốn có nội lực thâm hậu hãy cố lắng tai nghe ngóng! Chờ họ đi đủ xa và mãi lo tìm ở ngoài, chúng ta lập tức bỏ chạy!

Chàng kinh ngạc :

- Chạy đi đâu? Bên ngoài khu vườn, đâu đâu cũng có địa hình trống trải, nhất định khi quay lại bọn họ sẽ phát hiện chúng ta.

Ả tiếp tục thì thào :

- Đến lúc đó các hạ sẽ biết! Nào, nghe ngóng đi!

Vô hình chung, Tiểu Thiên đành tuân theo cách bố trí của ả, một người dám giả cầm giả điếc tiềm nhập vào và làm một Đạo nô cho Huyền Thông Linh Đạo!

Sau khi nghe ngóng một lúc, Tiểu Thiên bảo :

- Nếu tại hạ nghe không lầm, họ đã đi khỏi khu vườn khá xa rồi!

Ả lập tức rút tay lại, ánh sáng theo đó ủa xuống nơi họ ẩn thân! Ả rít :

- Lên!

Vút! Vút!

Định chạy đi thì Tiểu Thiên nghe ả gọi :

- Chậm đã! Ta sẽ cho họ một sự bất ngờ!

Tiểu Thiên nhìn thấy ả ném một ít bột trắng trắng xuống nơi họ vừa ẩn thân. Sau đó, ả dùng tay kéo một phiến gỗ che kín nơi đó! Tiểu Thiên nhận ra đó là một hố đất được đào vội, và miếng gỗ kia cũng không phải ngẫu nhiên mà có, nhất định phải do ả Đạo nô sắp xếp sẵn.

Điều đáng kinh ngạc hơn là ả nọ chợt lấy ra một vật vừa tròn vừa có màu đen. Ả nâng phiến gỗ lên và nhẹ nhàng đặt vật nọ xuống phía dưới. Cũng nhẹ nhàng như vậy, ả cho phiến gỗ nằm đè lên vật kỳ lạ đó. Đến khi xong việc, ả dùng chân hất một ít lá cây cho rơi vãi lên mặt trên phiến gỗ.

Xoa hai tay vào nhau, ả bảo :

- Chúng ta không vội chạy! Các hạ hãy đi theo ta thì biết!

Chạy đến một cội cây cách đó không xa, ả tung người lao lên, nấp kín vào tán lá dày đặc!

Tiểu Thiên tuy chưa hiểu rõ ý định của ả nhưng cũng làm theo.

Vút!

Không bao lâu, đúng như nhận định của Tiểu Thiên, bọn Huyền Thông Linh Đạo ngoài sự vắng mặt của lão đạo Linh Hóa, Hóa Thông và Đoan Mộc Quý, chỉ có bọn Thất Tinh Hóa Đạo và ả Thiểu đạo chủ đang hăm hực quay lại!

Ả Thiểu đạo chủ khoa rộng tay, miệng oang oang :

- Bọn chúng nhất định ở quanh đây! Tìm đi, nhớ đề phòng gã Cửu Trùng Thiên!

Tiểu Thiên nghiêng đầu, nói vào tai ả Đạo nô Tiểu My :

- Tại hạ chỉ ngại lão đạo Linh Hóa...

Ả xua tay ngăn lại :

- Các hạ đừng làm! Thất Tinh Hóa Đạo rất lợi hại nếu họ hiệp lực! Có thể các hạ chưa biết, họ nhờ công phu Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc nên có Thất Cầm trận uy lực khôn lường!

Chàng thất kinh :

- Họ đã thật sự luyện xong Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc như ả Hồ Liễu Liễu kia?

Tiểu My cười lạt :

- Chưa hoàn toàn! Bằng không, chính các hạ đã bị nha đầu kia hạ thủ!

Bất chợt, ả Hồ Liễu Liễu phát hiện nơi có phiến gỗ. Ả hô hoán :

- Chúng đây rồi!

Bọn Thất Tinh Hóa Đạo vẫn không nói một lời nào, cùng nhau chạy đến.

Tiểu My khẽ cười :

- Sắp có trò hay xảy ra! Ta hận nha đầu đã lâu, nay mới có dịp cho ả nếm mùi lợi hại!

Tiểu Thiên chú tâm nhìn từng cử động của ả Hồ Liễu Liễu.

Chờ khi Thất Tinh Hóa Đạo đã đứng vây quanh nơi có phiến gỗ nửa kín nửa hở, ả Hồ Liễu Liễu bật quát :

- Bọn nguoi chạy đâu cho thoát! Lên!

Ả dùng chân hất bay phiến gỗ đập kín hố đất!

Vù!

Một tiếng nổ nhỏ vang lên.

Bụp!

Lập tức lửa đỏ từ hố đất bùng lên tạo thành một quầng khói đen kịt.

Xòa...

Quá bất ngờ, ả Hồ Liễu Liễu vừa lùi lại, vừa gào :

- Đó là độc vụ! Mau mau bẻ khí!

Chính ả gào rồi chính ả bật ho khùng khục, chứng tỏ ả cũng hít phải không ít độc vụ!

Cũng lúc đó, bọn Thất Tinh Hóa Đạo cũng dùng tay dụi mắt, che mờm, và sau đó, tất cả cùng lao đảo.

Tiểu My lập tức lao xuống, miệng quát :

- Chạy được rồi! Mau lên!

Vút!

Tiểu Thiên đuổi theo Tiểu My, miệng hỏi :

- Có cơ hội sao cô nương không hạ thủ!

Tiểu My sa sầm nét mặt :

- Ta cũng muốn nhưng rất tiếc Hỏa Hắc Vụ của ta không hề có độc! Ả sẽ nhanh chóng nhận ra điều đó và chúng ta có muốn chạy cũng không kịp! Nhanh lên nào! Hỏa Hắc Vụ không ngăn ả được lâu.

Thất kinh, Tiểu Thiên lập tức bảo :

- Vậy đừng chậm trễ nữa! Nếu không ngại, cô nương hãy để tại hạ tiếp trợ!

Tiểu My đưa tay ra :

- Ta cũng định nhờ các hạ, nhưng không dám!

Chộp giữ tay nàng, Tiểu Thiên vội tăng gia cước lực!

Vút! Vút!

* * * * *

Chạy được một đôi xa, đủ để bọn Huyền Thông Linh Đạo không tài nào theo kịp, Tiểu Thiên chưa kịp dừng lại thì nghe một tiếng quát vang lên :

- Dừng lại!

Vút!

Nhìn nhân vật vừa xuất hiện hoàn toàn lạ mặt, Tiểu Thiên cau mày hỏi :

- Tôn giá gọi tại hạ dừng lại là có ý gì chỉ giáo!

Uy uy lẩm lẩm, nhân vật nọ đưa tay cố ý chỉ vào đốc kiếm đang cài ở sau lưng :

- Qua sắc phục của nguoi, ta biết nguoi là thuộc hạ Ngũ Hành bang, Mộc Hành đường. Ta là ai không lẽ nhìn vào đây nguoi không biết?

Nhận ra sự ngộ nhận của đối phương, Tiểu Thiên chợt lật bỏ y phục bên ngoài :

- Tôn giả lắm! Tại hạ chẳng qua là cải dạng, sự thực thì...

Nhân vật nọ bỗng quát :

- Bất luận ngươi là ai, hãy nghe ta hỏi, ở Tổng đàn Ngũ Hành bang, vừa xảy ra chuyện gì, ngươi có biết không?

Không ngờ lại gặp phải người ngang ngược, bất thông đạo lý, Tiểu Thiên lùi tay Tiểu My :

- Thật thất lễ! Tại hạ có việc vội, không thể và cũng không cần bẩm báo bất kỳ chuyện gì cho bất kỳ ai, kể cả tôn giá!

Tiểu Thiên chưa kịp bước đi, thì...

Xoảng!

Nhân vật nọ đã rút kiếm :

- Việc gì Lãnh Kiếm Phi Thủ ta đã muốn, không ai được quyền trái lệnh!

Tiểu Thiên nhìn sững nhân vật nọ :

- Lãnh Kiếm Phi Thủ! Tôn giá là...

Nhân vật nọ cười đắc ý :

- Giang hồ đệ nhất kiếm, Tiểu Trường nhị kiếm ta là Lãnh Kiếm Phi Thủ Cao Sơn!

Tiểu Thiên kéo Tiểu My về phía sau, như không muốn Tiểu My bị hệ lụy. Sau đó chàng bữu môi với thái độ khinh khinh :

- Dùng mưu đồ bất chính, hãm hại người đã từng là bằng hữu, tôn giá không xứng với năm chữ Giang hồ đệ nhất kiếm!

Cao Sơn tái mặt :

- Ngươi bảo ta hại ai?

Tiểu Thiên cười lạnh :

- Thời điểm là sáu năm trước, địa điểm là ở Khuyên Bích trì, tôn giá có cần tại hạ nói rõ hơn không?

Cao Sơn bỗng chấn động :

- Ai cho ngươi biết rõ chuyện này?

Chàng đáp :

- Muốn người đừng biết thì không nên làm! Tôn giá đừng nghĩ Khuyên Bích trì là nơi vắng vẻ, hành vi của tôn giá sẽ chỉ có trời biết, đất biết!

Cao Sơn động nộ :

- Nói! Phải chăng Hàn Nam Long thật sự còn sống và chính y đã cho ngươi biết mọi việc?

Tiểu Thiên bật cười :

- Nếu vị tiền bối họ Hàn thật sự còn sống, sáu năm qua tôn giá liệu vẫn yên ổn được sao? Nhưng không hề gì, sáu năm trước nếu ta không cứu được mạng của Hàn Nam Long thì bây giờ ta sẽ thay mặt Hàn tiền bối, đòi tôn giá phải trả lại công đạo!

Choang!

Tiểu Thiên bật tung Liễu kiếm, miệng quát to :

- Lãnh kiếm của tôn giá đâu! Ta muốn biết thế nào là Giang hồ đệ nhất kiếm!

Cao Sơn chưa kịp khởi phát kiếm chiêu bất ngờ có tiếng quát ngăn lại :

- Chậm đã, Cao Sơn!

Vút! Vút!

Hai nhân vật cùng một lúc xuất hiện! Và Cao Sơn phải bàng hoàng khi nhìn rõ một hai nhân vật vừa đến :

- Hàn Nam Long! Ngươi chưa chết?

Cũng nhìn rõ ai là Hàn Nam Long, Tiểu Thiên bước đến gần :

- Là tiến bối ư! Sáu năm trước tại hạ những tưởng Cửu diệp Tử Linh thảo đã không giúp được gì cho tiền bối!

Nhân vật có niên kỷ trạc tứ tuần so với nhân vật cùng xuất hiện rõ ràng là kém hơn hẳn, nhân vật này cũng kinh ngạc nhìn Tiểu Thiên :

- Cửu diệp Tử Linh thảo! Hóa ra vật được thiếu hiệp nhét vào miệng ta thính là...

Tiểu Thiên bỗng dịch người lao chắn trước mặt Hàn Nam Long :

- Cẩn trọng! Muốn ám toán ư? Xem kiếm!

Véo... Véo...

Choang! Choang! Choang!....

Nhìn lại, Hàn Nam Long, Tiểu My cùng với lão nhân đã xuất hiện một lúc với Hàn Nam Long, cả ba đều nhìn thấy Tiểu Thiên đang giao kiếm với Cao Sơn. Chứng tỏ Cao Sơn vừa bất ngờ tấn công Hàn Nam Long nhưng bị Tiểu Thiên phát hiện.

Họ nghe Cao Sơn quát lên phẫn nộ :

- Tiểu tử nguoi, đây là lần thứ hai nguoi phá hỏng đại sự của ta! Ngươi đáng chết! Đờ!

Véo... Véo...

Hàn Nam Long sợ Tiểu Thiên không phải đối thủ của Cao Sơn bèn kêu lên :

- Bản lãnh của y không thể xem thường! Thiếu hiệp hãy lui lại, giao y cho ta!

Tiểu Thiên bật cười :

- Tại hạ nào dám xem thường! Nhưng, ha... ha... hãy xem Lưu Thủy Hành Vân Phi Lạc kiếm của tại hạ thừa sức đối kháng! Xem đây!

Véo... Véo...

Choang! Choang! Choang!

Câu nói của Tiểu Thiên khiến ba nhân vật cùng thất kinh như nhau!

Hàn Nam Long và lão nhân cùng xuất hiện phải đưa mắt nhìn nhau để cùng kêu :

- Là y?

Riêng Cao Sơn thì thất sắc lùi lại :

- Lưu Thủy Hành Vân Phi Lạc kiếm! Ngươi đã tiến vào Vũ Mục Tầng Bình thất!

Tiểu Thiên giật mình, tay loang kiếm nhanh hơn :

- Tôn giá biết khá nhiều đấy! Đờ!

Véo... Véo...

Cao Sơn gầm lên thịnh nộ :

- Thì ra họa đồ Tầng Bình thất đã bị tiểu tử nguoi lấy mất! Đáng chết! Đờ!

Cao Sơn hét mạnh hữu kiếm, trong khi đó ngấm ngầm cho tả thủ vào người Véo... Véo...

Hàn Nam Long ở ngoài kêu lên :

- Đề phòng Tả Phi Thủ của y!

Đúng lúc đó, Tiểu Thiên phát hiện tả thủ của Cao Sơn chớp động! Một vật đen trùi trùi bỗng lao vút vào vàng kiếm của chàng Vũ...

Tiếng đề tỉnh của Hàn Nam Long cũng giúp chàng không ít. Tiểu Thiên vội thu kiếm, vung nhanh tả chưởng :

- Cừu đừng để nhất thức! Đờ!

Ào... Ào...

Àm!

Choang! Choang!

Vật đen nọ bỗng bật ngược về phía Cao Sơn. Y chớp lấy, miệng cười như gào thét :

- Cừu Trùng công phu! Ha...Ha...! Cừu Trùng công phu...

Vút!

Quá bất ngờ trước thái độ bỏ chạy của Cao Sơn, Tiểu Thiên quát :

- Chạy đi đâu? Dừng lại!

Định đuổi theo, Tiểu Thiên nghe Hàn Nam Long gọi :

- Đừng đuổi theo! Phi Thủ của y vẫn đang chờ hành vi đó của thiếu hiệp, rất nguy hiểm!

Lão nhân nọ cũng bảo :

- Đành để y thoát lần này vậy! Hà...! Nhiep Hồn đại pháp của y rồi sẽ hại thêm không ít người nữa.

Bốn chữ Nhiep Hồn đại pháp này lập tức gây kinh ngạc cho Tiểu Thiên :

- Lão tiên bối nói sao? Lãnh Kiếm Phi Thủ cũng tinh thông Nhiep Hồn đại pháp?

Lão nhân kinh ngạc :

- Người dùng chữ cũng, dường như còn biết thêm ai nữa cũng biết Đại pháp Nhiep Hồn?

Tiểu Thiên gật đầu :

- Là Hà Kinh Chi!

Lão nhân bỗng cười ngặt nghẽo :

- Hà Kinh Chi! Ha... Ha... Người làm rồi! Một Cao Sơn tinh thông thuật này đã khiến giang hồ nhiều phen náo loạn, nếu có thêm Hà Kinh Chi. Hừ, vô lâm Trung Nguyên đâu còn chỗ cho những người có tâm huyết dung thân?

Tràng cười hàm ý giễu cợt của lão nhân khiến Tiểu Thiên sinh bực.

Như đoán rõ tâm trạng này, Hàn Nam Long chợt lên tiếng như muốn khuyên giải :

- Thôi tiên bối đây chính là Bang chủ Cái bang. Từng lời nói của Thôi tiên bối đều xác đáng, trừ phi thiếu hiệp có những bằng cứ đáng tin hơn cho biết Hà Kinh Chi thật sự am tường thuật này!

Không thể nói rõ những gì có liên quan đến Ngũ Hành bang, vì nói như thế là phải đề cập đến thân thế lai lịch cho đến giờ hãy còn mơ hồ, Tiểu Thiên đành hỏi Hàn Nam Long về Cao Sơn :

- Chuyện xảy ra sáu năm trước tại Khuyên Bích trì, phải chăng Hàn tiên bối bị hại là do Đại pháp Nhiep Hồn của Cao Sơn, Lãnh Kiếm Phi Thủ?

Hàn Nam Long lắc đầu :

- Không phải! Ta đã có sẵn sự phòng bị, y có dùng Đại pháp Nhiep Hồn cũng không thể hại được ta. Chỉ có điều ta mãi lo ngira điều này, quên lưu tâm điều khác, kết quả, suýt nữa là ta vong mạng. Nếu không có lá Tử Linh thảo của thiếu hiệp tiếp trợ đúng lúc...

Vẫn không hết nghi hoặc, chàng hỏi :

- Chuyện xảy ra như thế nào, tiên bối?

Hàn Nam Long bèn thuật lại mọi việc sau khi buông một tiếng thở dài ngán ngẩm :

- Việc Thảm Định Giang, Bang chủ Ngũ Hành bang nhờ công phu tuyệt thế đã chiếm lĩnh ngôi minh chủ võ lâm như thế nào, có lẽ thiếu hiệp đã biết! Cũng như mọi người, ta và Cao Sơn tuy bại nhưng vẫn bất phục! Phàm ai cũng vậy, hễ bất phục nhất định phải sinh dị tâm! Các phái thì muốn chiếm đoạt công phu của họ Thảm, ta thì lo khổ luyện công phu, những mong sau này có dịp phục hận, riêng Cao Sơn thì chỉ muốn tìm cách hãm hại kẻ đã đã bại y!

Tiểu Thiên giật mình :

- Cao Sơn cũng có ý này sao? Vậy đâu khác gì Tam trang với Hà Kinh Chi cảm đâu?

Việc gộp Hà Kinh Chi và Cao Sơn làm một lần này của Tiểu Thiên không ngờ lại được Hàn Nam Long tán thành. Hàn Nam Long nói tiếp :

- Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Ta không ngạc nhiên khi biết Cao Sơn cứ lén lút quan hệ và đi lại nhiều lần với Hà Kinh Chi, Tổng hộ pháp của Ngũ Hành bang! Trong một lần gặp mặt, Cao Sơn có lỡ miệng khoe với ta điều này. Ý của y là muốn ta lên tiếng tán đồng việc y cấu kết với họ Hà. Và nếu được, ta sẽ đứng chung phe với y! Nhưng khi ta biết y đã dùng Nhíp Hồn đại pháp, giúp Hà Kinh Chi khống chế Thảm Định Giang, ta hết sức phẫn nộ!

Và thế là...

Tiểu Thiên càng nghe càng ngờ ngàng đến nỗi phải vừa thốt vừa đưa mắt nhìn Bang chủ Cái bang tỏ ý tạ lỗi :

- Hóa ra là Cao Sơn đã giúp Hà Kinh Chi. Khi này tiểu bối không biết, nên...

Thôi lão cái xua tay :

- Người bất tất phải lưu tâm! Ta cũng vừa nghĩ lại, biết đâu Hà Kinh Chi cũng đã được Cao Sơn chỉ điểm cho tà thuật này! Hãy nghe Hàn Nam Long nói hết đây!

Gật đầu, có phần nào ngưỡng mộ tính khí thật thẳng thắn của Bang chủ Cái bang, Tiểu Thiên lắng nghe Hàn Nam Long thuật tiếp :

- Khuyên y không được, ta tìm cách ngăn cản y! Hạng tham lam như y muốn ngăn cản cần phải có miếng mồi thích hợp. Ta vốn đang giữ trong mình mảnh họa đồ Tàng Binh thất.

Ta dùng nó để tách y ra khỏi Hà Kinh Chi.

Tiểu Thiên lại kêu :

- Mảnh họa đồ bao quanh một bao kiếm cũ kỹ, đó là vật của tiền bối!

Hàn Nam Long gật đầu :

- Không sai! Nếu thiếu hiệp biết rõ như vậy chắc chắn thiếu hiệp đã tìm thấy ở dưới đáy Khuyên Bích trì?

Chàng thú nhận :

- Đó cũng là điều tình cờ, tại hạ nào ngờ đó là vật của tiền bối!

Hàn Nam Long mỉm cười :

- Vận số mỗi người mỗi khác, có lẽ thiếu hiệp đã tìm ra nơi tọa lạc của Vũ Mục Tàng Binh thất?

Tiểu Thiên phải gật đầu :

- Tại hạ...

Hàn Nam Long xua tay :

- Không hề gì! Tìm ra là được. Biết đâu nhờ đó sau này võ lâm Trung Nguyên vì có thiếu hiệp sẽ vượt qua cơn đại nạn này! Trở lại chuyện của Cao Sơn, như y biết về Tàng Binh thất nhiều hơn ta tưởng! Thấy ta có họa đồ, y cứ bám lấy ta! Không rõ ý của y, ta lấy đó làm mừng vì như vậy y sẽ quên việc giúp Hà Kinh Chi! Nào ngờ, sáu năm trước, bất đồ y đề xuất với ta một việc...

Tiểu Thiên đoán :

- Phải chăng y muốn cùng tiền bối đánh cược và vật đánh cược chính là mảnh họa đồ?

Hàn Nam Long kinh nghi :

- Thiếu hiệp đã nghe ai nói hay tự đoán ra?

Tiểu Thiên bảo :

- Khuyên Bích trì là nơi không thể vượt qua nếu không có khinh công thượng thừa!

Với địa hình này và với chuyện đã xảy ra lần đó, tại hạ nghĩ nội tình không thể khác!

Hàn Nam Long gật đầu :

- Thiếu hiệp đoán đúng! Ta buộc phải nhận đánh cược với y. Và như đã nói, ta mãi đề phòng Nhiếp Hồn đại pháp nên vô tình trúng kế của y!

Tiểu My đứng nghe từ nãy giờ, đến lúc này chợt lên tiếng :

- Một người phải luôn ngưng thần, vận dụng định lực để ngăn ngừa Nhiếp Hồn đại pháp, đương nhiên chân nguyên phải hao tổn! Tiền bối nhận tỷ đấu khinh công với y kể như đã nắm chắc phần bại.

Hàn Nam Long thở dài :

- Nếu lúc đó ta có được sự hiểu biết như cô nương vừa nói, kết quả vẫn không thay đổi! Ta rất am hiểu y, y là người hành sự bất chấp thủ đoạn! Đúng vậy, chỉ mới vượt Khuyên Bích trì chừng năm trượng, ta đã nhận ra nguyên khí bất túc! Biết thế nào cũng bại, một mặt ta vất mảnh hoạ đồ nọ cùng bao kiểm vốn của ta xuống đáy trì, mặt khác, ta phải lợi dụng lớp băng không ngờ là có trên mặt trì để chạy nhanh khỏi chỗ chắc chắn sẽ chết!

Ngừng lời một lúc như để hồi tưởng, Hàn Nam Long tiếp :

- Lúc đó ta chỉ nghĩ, chỉ cần không chết ở Khuyên Bích trì là được! Còn việc đánh cược, tuy ta thua nhưng vật đánh cược không còn, y dù có ác độc cũng không nỡ giết ta!

Nào ngờ, hà, cho đến giờ ta vẫn không tin là ta còn sống!

Biết Hàn Nam Long lại muốn đề cập đến chiếc lá Tử Linh thảo ân tình, Tiểu Thiên mỉm cười :

- Trao cho tiền bối một chiếc lá Tử Linh thảo rồi, chờ mãi không thấy tiền bối lai tinh, tại hạ đành phải bỏ đi. Không ngờ, nhờ đó tại hạ gặp sự may mắn khác!

Hàn Nam Long cũng mỉm cười :

- Ta rất kinh ngạc khi biết sinh mạng không những được bảo toàn mà nội lực cũng đột ngột tăng tiến! Biết có người cứu, ta quyết tâm đi tìm! Và sau đó không lâu, ta tình cờ phát hiện một đứa bé đang bị Trương Đồng uy hiếp. Đứa bé đó vì muốn cứu mạng bằng hữu đã khẳng khái dùng Cửu điệp Tử Linh thảo để làm điều kiện trao đổi với họ Trương!

Nghe đến đây, Tiểu Thiên bất giác nhớ lại cảnh chàng và Hà Như Thủy suýt mất mạng dưới Lãnh Chương Thần Minh của Trương Đồng! Chàng nhìn sững Hàn Nam Long :

- Người lần đó đã dẫn dụ Trương Đồng và còn bảo tại hạ mau chạy, chính là tiền bối?

Hàn Nam Long gật đầu :

- Ta và thiếu hiệp kẻ cũng lạ, luôn lần lượt cứu giúp nhau cho dù không một lần quen biết!

Tiểu Thiên vòng tay đáp tạ :

- Ân cứu mạng của tiền bối...

Hàn Nam Long xua tay :

- Thiếu hiệp cũng đã từng cứu mạng ta, ân đền ân, đâu cần phải đáp tạ.

Chợt đổi giọng, Hàn Nam Long chợt hỏi :

- Nhưng ta muốn biết rõ điều này, mong thiếu hiệp thành thật đáp lời!

Chàng bảo :

- Những gì tiền bối muốn biết, tất phải là việc hệ trọng! Nếu biết, tại hạ nhất định không dám giấu!

- Thiếu hiệp là người đã từng xuất hiện ở Tổng đàn Ngũ Hành bang, dưới lốt Vô Danh Nhân?

Tiểu Thiên mỉm cười :

- Chính là tại hạ!

- Như vậy, đúng như thiếu hiệp đã nói, võ học của thiếu hiệp vừa có liên quan đến Cửu Trùng lão quái, có Tiên Kiếm Võ Đang và có cả Vong Ngã Thiếu Lâm?

Chàng thừa nhận :

- Không sai! Tuy nhiên lúc lưu tự, những người này không hề dùng tên thật hoặc những danh xưng đã dùng!

- Họ tự xưng như thế nào?

- Tiên - Thần - Thánh - Nhân!

Hàn Nam Long kinh ngạc :

- Thần là ai? Còn sao là Nhân mà không là Quái?

- Tại hạ chưa biết nhân vật nào tự xưng là Thần. Chỉ biết công phu của nhân vật này được gọi là Thần Chương! Còn riêng chữ Quái...

Bang chủ Cái bang đột nhiên xen vào :

- Thế nào là Thần Chương? Ngươi có thể cho ta xem qua không?

Tiểu Thiên thoáng ngần ngại :

- Trong những sở học của bốn nhân vật này, khó luyện nhất chính là Thần Chương!

Tiểu bối luyện chưa đến nơi đến chốn nên có phô diễn chỉ làm trò cười cho lão tiền bối mà thôi!

Bang chủ Cái bang vẫn nặng nề :

- Ta không cười là được rồi! Nào!

Hàn Nam Long nghi hoặc, bảo Tiểu Thiên :

- Rất có thể Thời tiền bối đã đoán biết nhân vật tự xưng Thần Chương là ai! Chỉ cần nhìn thêm một ít về sở học của nhân vật đó! Thiếu hiệp xin chú ý!

Định tâm làm theo, Tiểu Thiên bảo :

- Do chưa lĩnh hội hết mọi biến ảo nên uy lực của chương này rất kém! Xem đây!

Chàng quật vào cội cây gần đó một kinh, theo khẩu quyết Thần Chương.

Vù...

Ầm! Rào... Rào...

Thân cây bị chấn động nhưng không đổ, chỉ làm lá từ trên cành rơi xuống mà thôi!

Tiểu Thiên nhìn họ và cười gượng :

- Tại hạ đã bảo rồi, chương này vị tất đúng với tên gọi!

Không có vẻ xem thường như Hàn Nam Long và Tiểu My, Bang chủ Cái bang đi đến tận cội cây và xem xét thật kỹ vết chấn kinh.

Được một lúc, lão quay lại và hỏi Hàn Nam Long :

- Ngươi có bao giờ nghe nói đến một nhân vật, hai trăm năm trước đã tự xưng là Thủy Thần?

Hàn Nam Long ngờ ngác :

- Thủy Thần! Chưa!

Bang chủ Cái bang thở dài :

- Do trùng thời điểm nên thoát nghe ta cứ ngỡ Thủy Thần chính là người khi lưu tự đã nhận là Thần Chương! Nhưng xem ra không phải!

Tiểu Thiên động tâm :

- Vị Thủy Thần này công phu như thế nào?

Thôi lão cái đáp :

- Thủy vốn có tính nhu. Nhu chương của Thủy Thần cũng đã một thời ngao thị giang hồ!

- Nhu chương! Đã là chương sao có thể phát ra nhu?

Hàn Nam Long giải thích :

- Võ học có cương có nhu, cũng như nội lực phải có âm có dương! Tại thiếu hiệp chưa có đủ hiểu biết nên mới nghĩ là không có!

Còn muốn hỏi nữa nhưng Tiểu Thiên bất ngờ nghe Thôi bang chủ hỏi :

- Như vậy, Tiên - Thần - Thánh - Nhân là bốn người chung lực lập ra Vũ Mục Tầng Bình thất?

Có dịp giải thích cho mọi người rõ về nghĩa khí cao ngút trời của Tận Trung Nhân, một nhân vật chỉ được mọi người biết đến qua danh xưng Cửu Trùng lão quái. Tiểu Thiên bảo :

- Không sai!! Họ đã hợp lực, mục đích là để báo thù cho trung thần Nhạc Phi, quyết diệt trừ gian tặc Tần Cối! Ở đó, chính Cửu Trùng lão quái là người chủ xướng. Lão tự nhận là Tận Trung Nhân!

- Tận Trung Nhân! Như vậy, Tiên Kiếm Võ Đang, Vong Ngã Thiếu Lâm không phải bị Cửu Trùng lão quái hãm hại?

Mỉm cười với Hàn Nam Long, Tiểu Thiên đáp :

- Không hề có chuyện đó! Tất cả đều tự nguyện, danh xưng mới của họ lần lượt là: Kiếm Tiên Vị Quốc - Thần Chương Phục Giang San - Thánh Y Bảo Thiên Tử - Tận Trung Nhân!

Tuần tự lặp lại những danh xưng đầy chí khí này, Hàn Nam Long quay nhìn Thôi lão cái, cả hai cùng ngửa cổ cười vang.

- Ha... Ha...

- Ha... Ha...

Sau đó, Tiểu Thiên thoáng hiểu nguyên nhân khi nghe Hàn Nam Long bảo :

- Thất đại phái sẽ rất hài lòng nếu biết rõ chuyện này!

Thôi lão cái gật đầu :

- Ta cũng nghĩ như vậy! Việc liên minh tất thành! Đi!

Đột ngột, cả hai bỏ đi.

Vút! Vút!

Họ để lại Tiểu My ngỡ ngàng và Tiểu Thiên đang tự mỉm cười...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Thức ngộ thần chương

Quay lại nhìn thấy nụ cười nhiều ẩn ý của Tiểu Thiên, Tiểu My bỗng nhiên tức bực :

- Bỗng nhiên họ xuất hiện làm chậm trễ công việc của chúng ta. Các hạ còn cười được sao?

Chàng kinh ngạc :

- Công việc của chúng ta! Là công việc gì?

Tiểu My ngơ ngẩn :

- Ủa! Ta chưa nói với các hạ sao?

- Nói ư? Nói gì?

Tiểu My giẫm chân :

- Không lẽ ta chưa nói mục đích của ta là muốn hỏi các hạ về tung tích của một người?

Tiểu Thiên cố nhớ lại, sau đó lắc đầu :

- Không hề có! Nhưng không hề gì, cô nương muốn hỏi tung tích của ai?

Cũng nhớ lại, và Tiểu My vừa ngượng vừa cười khúc khích :

- Phải rồi! Đúng là chưa hề nói! Thế mà, hi... hi...

Mới tức bực đỏ lại cười đỏ, thái độ của Tiểu My làm cho Tiểu Thiên phải bật cười :

- Ha... Ha...

Bất chợt, tiếng cười của Tiểu Thiên bị một tiếng quát ngăn lại :

- Người còn cười được sao, Cừu Trùng Thiên?

Thanh âm không những rất quen tai mà lời nói hàm chứa nỗi oán thán kia càng giúp Tiểu Thiên dễ nhận ra người vừa quát :

Chàng kêu :

- Giả hương chủ!

Vút! Vút! Vút!

Không phải chỉ có một mình Giả Trụ xuất hiện. Ngoài Giả Trụ, người đã từng đề cao nghĩa khí của Tiểu Thiên và còn có những hành vi giúp đỡ Tiểu Thiên không ít, có cả Dương Hùng, đường chủ Mộc Hành Đường, cạnh Dương Hùng là hai nhân vật Tiểu Thiên chưa hề biết đến!

Quan trọng hơn trong số những người xuất hiện là có Hà Kinh Chi, Vương Lịch, Tam nãi nãi, họ là Trang chủ Tam trang, nếu không kể Hà Kinh Chi còn là Tổng hộ pháp Ngũ Hành bang!

Sự kiện có Giả Trụ xuất hiện, Tiểu Thiên biết việc giả danh của chàng đã bị vỡ lở!

Chàng nghiêng đầu nói vào tai Tiểu My :

- Họ muốn tìm tại hạ. So về mức độ lợi hại, họ không hề kém Thất Tinh Hóa Đạo! Cô nương nên tìm cơ hội, tụt chạy đi thôi!

Chàng hoàn toàn bất ngờ khi nghe Tiểu My bảo :

- Không được! Ta không thể đi nếu chưa nghe các hạ nói cho biết tung tích một người!

Kinh hoảng, chàng bảo :

- Hỏi ngay lúc này ư? Làm sao được!

Tiểu My lắc đầu :

- Vì thế ta mới nói ta không thể đi! Và lại...

Giả Trụ lại quát, làm cho câu chuyện giữa Tiểu Thiên và Tiểu My phải gián đoạn :

- Cừu Trùng Thiên! Người nói đi, phải chăng kẻ đã giả Vô Danh Nhân chính là người?

Tiểu Thiên cười gượng :

- Giả hương chủ nên hiểu cho, đó chỉ là...

Giả Trạ giận dữ :

- Ra ngươi chỉ lợi dụng ta! Ngươi còn định lợi dụng đến bao lâu nữa nếu lúc này ta không tình cờ nghe ngươi nói với Tiểu Kiếm Chương Trung Hàn Nam Long!

Chợt hiểu, những gì vừa xảy ra đều bị Giả Trạ nghe không sót, Tiểu Thiên nhìn lão :

- Và Giả hương chủ đã tố giác tại hạ?

Giả Trạ gầm vang :

- Ta còn biết làm gì khác! Ta đã hết lời tán dương ngươi, những mong Tổng hộ pháp sau này sẽ nhìn đến ngươi, nâng đỡ và đề bạt ngươi! Ngươi đã làm ta toàn toàn tuyệt vọng!

Hiểu rõ thiện ý của Giả Trạ, Tiểu Thiên trầm giọng :

- Tại hạ thừa biết hảo ý của Giả hương chủ và thật sự cảm kích! Nhưng biết sao được, giữa tại hạ và...

Định nói giữa chàng và Tam trang có nhiều vấn đề chỉ có thể giải quyết bằng những trận giao đấu sinh tử, lời nói của chàng bị Hà Kinh Chi cắt ngang :

- Ngươi muốn nói ngươi có liên quan đến Ngũ Hành bang? Liên quan như thế nào?

Chợt nhớ là cần phải dò xét Hà Kinh Chi về câu chuyện năm xưa, Tiểu Thiên lắc đầu :

- Liên can với Ngũ Hành bang ư? Không có!

Vương Lịch quát :

- Nếu không có sao ngươi cứu thoát Đoan Mộc Quý?

Chàng bịa chuyện :

- Tại hạ đã từng bị Trác Hợp phát động cơ quan, nhốt lại ngục thất! Tại hạ đã nghe lời khẩn cầu của Đoan Mộc Quý! Đó là lý do khiến tại hạ cứu lão!

Tam nãi nãi bỗng rít :

- Nói dối! Đã không quen biết, ngươi đâu dễ siêu lòng với những lời khẩn cầu của y?

Chợt nghĩ ra một ý, chàng gật đầu :

- Không sai! Tại hạ cứu lão, đương nhiên là có điều kiện!

Hà Kinh Chi cao giọng :

- Điều kiện gì?

Chàng cười thâm nhưng vẫn đáp :

- Tuyệt học Càn Khôn!

Hà Kinh Chi bật cười :

- Đoan Mộc Quý không thể có tuyệt học này để cùng ngươi trao đổi. Ngươi nên bịa lý do khác thì hơn!

Chàng vờ nhún vai :

- Tin hay không, tùy chư vị! Nếu không có gì cần nữa, tại hạ xin có lời cáo biệt!

Vương Lịch quát :

- Muốn đi ư? Đâu dễ! Hãy cho ta biết, Đoan Mộc Quý hiện ở đâu?

Tiểu Thiên quắc mắt

- Tôn giá ngăn được tại hạ sao?

Vương Lịch vẫy tay làm hiệu :

- Được hay không, ngươi cứ xem thì biết!

Lập tức, từ tứ phía có rất nhiều môn nhân của Tam trang xuất hiện, chứng tỏ họ đã chuẩn bị chu đáo.

Nhìn sắc phục của bọn môn nhân, đủ các sắc màu của Ngũ Hành bang, Tiểu Thiên động nộ.

Chàng quay nhìn Vương Lịch :

- Tam trang giả danh Ngũ Hành bang, có phải là vì Càn Khôn tuyệt học?

Hà Kinh Chi động tâm :

- Ngươi luôn nhắc đến tuyệt học này, có thật Đao Mộc Quý đã nói gì với ngươi?

Chàng mỉm cười :

- Chư vị đã không tin, còn hỏi tại hạ để làm gì?

Hà Kinh Chi quát mắt :

- Nghĩa là có?

Tiểu Thiên cao giọng :

- Đao Mộc Quý do tôn giả giam giữ đã lâu, có hay không, tự tôn giả biết rõ!

Hà Kinh Chi lạnh giọng :

- Đến ta, thân là Tổng hộ pháp còn không được Bang chủ tỏ lộ chút gì về nơi cất giữ tuyệt học. Hạng như Đao Mộc Quý làm sao biết!

Chàng âm ừ :

- Vậy tôn giả đã rõ, cần gì hỏi tại hạ!

Nói có cũng chẳng, nói không cũng chẳng, thái độ này khiến Vương Lịch tức giận.

Y gầm vang :

- Bất luận y biết hay không biết, đại sư huynh, chúng ta phải từ y tìm ra tung tích của Đao Mộc Quý!

Hà Kinh Chi cười dài :

- Nhị sư đệ nói không sai! Phát động đi! Ha... Ha...

Vương Lịch chưa kịp phát lệnh theo ý Hà Kinh Chi, Tiểu Thiên chộp tay Tiểu My, ném mạnh ra ngoài :

- Cô nương hãy đi trước! Tại hạ nhất định sẽ tìm gặp lại!

Vút!

Nào ngờ, Tiểu My tuy để cho Tiểu Thiên ném nhưng khi lao ngang bọn môn nhân Tam trang, nàng cố tình trảm người xuống! Lọt vào giữa bọn môn nhân Tam trang, Tiểu My lập tức tả xung hữu đột hét lồng lộng :

- Kẻ nào ngăn ta, kẻ đó phải chết! Đờ!

Vù... Vù...

Thái độ quá cương liệt của Tiểu My khiến Tiểu Thiên chỉ có một con đường để chọn lựa!

Chàng bật kiếm

Choang!

Tung cả người lẫn kiếm vào Vương Lịch, Tiểu Thiên quát :

- Muốn bắt giữ tại hạ hãy hỏi qua thanh kiếm này! Đờ!

Véo... Véo...

Vương Lịch bật rống lên và phát xạ thật nhanh ngọn chỉ kinh :

- Còn ngươi, hãy xem Tàn Hồn chỉ của ta!

Vù... Vù...

Tam nãi nãi như chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, bất ngờ lao vào cuộc chiến :

- Tiểu Thiên! Ngươi phải nói cho ta biết vì sao ngươi am hiểu công phu Tam Phong của bốn trang! Đờ!

Vù... Vù...

Ầm! Ầm!

Choang! Choang!

Biết rõ bản lĩnh của Hà Kinh Chi mới thật sự cao minh, Tiểu Thiên nào dám diên trì với hai nhân vật thứ yếu này!

Chàng vận dụng toàn bộ sở học, hữu kiếm tả chưởng cùng tung ra :

- Hãy đỡ!

Véo... Véo...

Vù... Vù...

Đứng ở ngoài, Hà Kinh Chi động thân lao vào :

- Quả nhiên là Cửu Trùng chưởng của Cửu Trùng lão quái! Tiểu tử hãy tiếp chiêu!

Vút!

Ào... Ào...

Vương Lịch và Tam nãi nãi cũng không chậm hơn, họ lập tức hình thành thế chân vạc vây kín Tiểu Thiên.

- Đờ!

- Xem kiếm!

Vù... Vù...

Véo... Véo...

Ầm! Ầm! Ầm!

Một phải đối phó với ba, tình thế của Tiểu Thiên thật không dễ thoát! Động nộ Tiểu Thiên vận dụng toàn bộ sở học, thi triển kiếm chiêu cùng chưởng kinh.

Véo... Choang! Choang!

Vù... Ầm! Ầm!

Đúng như Tiểu Thiên nghĩ, hợp lực của đối phương ba người làm cho huyết khí nội thể trong người chàng sôi nhộn.

Phát giác điều đó, Hà Kinh Chi há miệng cười đắc ý :

- Hậu sinh khá úy, một mình ngươi có thể chi trì loạt chiêu vừa rồi của bọn ta kẻ cũng khá! Nhưng trướng làm sao chọi được đá! Đờ! Ha... Ha...

Vù... Vù...

Vương Lịch và Tam nãi nãi cũng xắn xỏ lao đến, tiếp tục thế hợp công.

Véo... Véo...

Ào... Ào...

Bị lâm vào tình thế nguy ngập chưa từng có, Tiểu Thiên còn đang bối rối thì nghe ở trận chiến phía bên kia vang lên tràng cười cuồng ngạo của Dương Hùng :

- Nha đầu! Gặp phải thất quái bọn ta nguoi còn hung hăng được nữa sao? Nằm xuống! Ha... Ha...

Thoáng lo cho Tiểu My, Tiểu Thiên lập tức rơi vào điều cấm kỵ của người võ lâm!

Chàng đang bị ba nhân vật đại cao thủ uy hiếp nhưng vẫn khinh xuất khi cố ý đưa mắt nhìn qua Tiểu My.

Vừa nhìn thấy Tiểu My bị Dương Hùng và hai nhân vật lạ mặt khi nãy cùng xuất hiện đánh cho thất điên bát đảo thì chính bản thân Tiểu Thiên cũng lâm vào cảnh ngộ tương tự.

Àm! Âm!

Àm! Hự!

Bên kia Tiểu My buột miệng kêu đau đớn thì bên này Tiểu Thiên cũng bị trúng liên tiếp mấy kinh.

Thất kinh vì biết bản thân đã sai lầm, Tiểu Thiên càng thêm kinh tâm khi nhận ra bọn Hà Kinh Chi một lần nữa cùng hợp lực quật vào chàng những kinh tối hậu.

- Tiểu tử! Đờ!

- Nguoi còn chống đỡ được nữa sao! Xem chiêu!

- Nằm xuống nào! Ha... Ha...

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Cũng chính lúc đó, tai của Tiểu Thiên lại nghe Dương Hùng cười đắc ý :

- Có thể chứ! Không lẽ thất quái bọn ta mãi vẫn không đắc thủ! Ha... Ha...

Biết Tiểu Mỹ vậy là hết, nếu không bị hạ sát cũng bị nội thương nghiêm trọng, việc thoát thân kể như không còn, Tiểu Thiên găm lên thịnh nộ :

- Ý thế hiếp cô! Bọn nguoi thật vô si! Xem chiêu!

Định phát kinh cũng là trút hết toàn bộ phần hận vào chiêu thức, bất giác Tiểu Thiên thất sắc vì nhận ra toàn bộ chân nguyên dường như sau loạt trúng kinh vừa rồi đã bị thất tán! Nội lực ở đan điền hầu như đã rỗng không, chương của Tiểu Thiên đưa ra kể như vô lực.

Với kinh lịch đã từng, Vương Lịch biết rõ nguyên nhân khiến sắc mặt của Tiểu Thiên bỗng hóa thành ngò nghêch.

Y cười giễu cợt :

- Ngoan ngoan đi tiểu tử! Nguoi đừng cố vùng vẫy nữa, vô ích! Ha... Ha...

Chính trong tình cảnh thập tử nhất sinh này, từ Đan điền của Tiểu Thiên bỗng dâng lên từng đợt từng đợt một những làn nhiệt khí yếu ớt.

Chúng chậm rãi lan tỏa và thấm nhập vào từng kinh mạch của Tiểu Thiên. Diễn biến này vừa xảy ra lập tức gọi cho Tiểu Thiên nhớ đến cảnh đã từng ngâm mình vào hồ nước Nhược Thủy, gọi là Thủy tẩy thần!

Hai chữ thủy và thần lại lập tức tạo cho chàng sự liên tưởng đến Thủy Thần, nhân vật đã được Thôi lão cái từng đề quyết là người có công phu Nhu chương và phải là người khi lưu tự tại Vũ Mục Tàng Binh thất đã tự xưng là Thần Chương!

Tuy đây chỉ là những ý niệm thoáng qua nhưng ngay lập tức Tiểu Thiên hiểu tại sao trong những bố trí của bốn nhân vật Tiên - Thần - Thánh - Nhân, trong đó chàng phải trải qua thời gian ngâm mình ở gian Nhược Thủy thất! Nhất định công dụng của nước Nhược Thủy này phải có liên quan đến công phu nhu kinh của Thần Chương!

Nhu là yếu, là mềm mại, còn gì yếu ớt và mềm mại hơn nước! Nước là thủy, Nhược Thủy là một loại nước có đặc tính còn yếu ớt và mềm mại hơn các loại nước bình thường. Như vậy có thể nói Nhược Thủy là loại nước cực nhu, cực âm, là Thủy trong Thủy, là Thủy Vương Chi Thủy! Phải chăng đó chính là khái niệm có phần phù hợp với danh xưng Thủy Thần của nhân vật sau đó đã lưu danh Thần Chương ở trong Vũ Mục Tàng Binh thất?

Cùng với những ý niệm vừa thoáng qua thật nhanh này, Tiểu Thiên như nhìn thấy lại toàn bộ kinh văn khẩu quyết công phu Thần Chương!

Chàng chợt lĩnh hội kinh văn đó. Thôi lão cái bảo không sai, công phu lưu lại của Thần Chương chính là Nhu chương!

Ý niệm khởi phát, Tiểu Thiên nhẹ nhàng đưa cao tay, vận dụng khẩu quyết Thần Chương. Lập tức, những đợt nhiệt khí đang dâng lên nhẹ nhàng từ đan điền liên lưu dẫn đến chương tay Tiểu Thiên, tạo thành một làn nhu kinh nhẹ như gió thoảng, êm như nước Ngược Thủy khi thấm vào cơ thể chàng thuở nào!

Biết đó chính là Nhu chương vừa mới thấu triệt, trên mồm của Tiểu Thiên không thể không xuất hiện một nụ cười mãn nguyện!

Thế nhưng, nụ cười đó vụt tắt ngấm, Nhu chương của Tiểu Thiên xuất phát quá chậm so với hợp kinh của bọn Hà Kinh Chi!

Àm! Âm! Âm!

Hự!

Huyết khí sôi trào, Tiểu Thiên khụy xuống và không cảm nổi phải thổ huyết.

Oẹ!

Trước lúc hôn mê, chàng bỗng có ý nghĩ cay đắng :

“Không ngờ lúc thức ngộ Nhu chương lại là lúc ta bị...”

* * * * *

- Ngươi tỉnh rồi ư!

Vô thức tan dần, nhường chỗ cho nhận thức quay lại, Tiểu Thiên giương mắt ngơ ngác nhìn những bóng hình mờ mờ ảo ảo trước mặt!

Thanh âm kia lại vang lên giúp Tiểu Thiên nhận rõ thêm đó là thanh âm của một nữ nhân :

- Ngươi bị thoát lực, không dễ phục hồi! Vì thế, mục lực của ngươi đương nhiên phải kém ở một chốn tối tăm như thế này! Tuy nhiên, ta hy vọng ngươi có thể nhớ lại thanh âm của ta! Thử cố xem nào!

Thanh âm này đúng là khá quen với Tiểu Thiên. Nhưng nghe ở đâu, lúc nào, thật tình vào lúc này chàng khó nhớ lại.

- Ta đã nghe gia sư nói rất rõ về ngươi và khi nhìn thấy ngươi, ta lập tức nhớ lại! Còn ngươi, ngươi không nhớ thật ư!

Chính sắc mặt của chàng đã tố cáo điều đó khiến nữ nhân nọ phải thở than :

- Không lẽ chỉ mới sáu năm cách biệt, trong khi ta lúc nào cũng nhớ đến ngươi mà ngươi đến một chút ấn tượng cũng không có sao?

Sáu năm! Gia sư! Thoạt nghe chỉ là hai từ vô thưởng vô phạt nhưng khi lọt vào tai Tiểu Thiên chúng lại nối kết nhau, giúp trí nhớ mau hồi phục. Chàng kêu và giật mình vì nghe thấy những âm thanh khàn khàn đang phát ra từ chính miệng chàng :

- Hà Như Thủy! Là Hà muội đó ư?

Âm sắc của nữ nhân nọ lập tức để lộ sự vui mừng :

- Quả nhiên chính là Giang Thiên huynh! Một Giang Thiên bỗng đổi thành Cửu Trùng Thiên. Đây là tính danh thật của huynh?

Hít thật mạnh một hơi, Tiểu Thiên liền cảm nhận những đau đớn tột cùng đang giằng xé cơ thể, cố chịu đau, chàng đáp :

- Đối với Hà muội, ta vẫn là Giang Thiên! Cửu Trùng Thiên chỉ là cách để ta tạm thời giữ kín thân phận!

Hà Như Thủy buồn bực :

- Huynh đau lắm sao? Có sao huynh cứ đối đầu với gia sư, với đại sư bá và tam sư cô?

- Hà muội không thể hiểu được đâu! Sáu năm trước...

Bất chợt, bên cạnh Hà Như Thủy có tiếng người vang lên :

- Chủ nhân xin chớ quên mệnh lệnh của Đại lão gia!

Nghe thanh âm này, toàn bộ ký ức của sáu năm trước cứ ủa vào tâm trí chàng!

Tiểu Thiên phải kêu :

- Xuân tỷ! Phải Xuân tỷ đó không?

A Xuân, một trong bốn thị tỷ Xuân, Hạ, Thu, Đông của Hà Như Thủy liền lên tiếng :

- Chuyện đã qua rồi người đừng nhắc lại! Nếu như Đại lão gia nghe thấy, bọn ta đành phải trái lệnh chủ nhân, nói cho Đại lão gia biết rõ người là ai! Khi đó, sinh mạng của người khó lòng bảo toàn.

Chàng kinh nghi :

- Trái lệnh nào? Hà muội đã bảo bọn Xuân tỷ điều gì?

Hà Như Thủy thở ra nhè nhẹ :

- Giang huynh nên thực hiện đúng lời Xuân tỷ nói! Đại sư bá vẫn chưa biết Giang huynh chính là người đã cùng muội tìm đến Huỳnh Phong trang độ nào! Vì người chưa biết và vì có lời hứa của muội, Đại sư bá kể như giao phó sinh mạng huynh trong tay muội!

- Giao phó! Ý của Hà muội là...

Hà Như Thủy có lẽ đang gặp tình huống khó xử nên mãi vẫn không nghe nàng giải thích.

Có tiếng A Hạ vang lên :

- Chủ nhân đừng để chậm nữa! Nhờ Đại lão gia sinh nghi, bọn thuộc hạ khó lòng giúp chủ nhân che giấu chuyện này!

Tiểu Thiên mơ hồ hiểu :

- Hà Kinh... À, không, Đại sư bá của muội như muốn muội buộc ta phải nói ra điều gì đó! Nếu ta không nói hoặc muội hoặc lão sẽ lấy mạng ta?

Hà Như Thủy chợt trầm giọng :

- Kết thúc thì đúng như huynh nói! Nhưng không phải là việc tra vấn!

- Không tra vấn! Vậy lão muốn gì?

Hà Như Thủy thở dài :

- Nghe khẩu ngữ của huynh, quả nhiên giữa huynh và trưởng bối của muội có mối thù sâu nặng! Có thật đúng như muội đã đoán không?

Tiểu Thiên nhẹ giọng :

- Hà muội đoán được những gì?

Thanh âm của A Thu chợt vang lên :

- Giang Thiên! Sáu năm trước, lúc người tự ý ly khai Huỳnh Phong trang không lời từ biệt, do bị Đại lão gia nghi ngờ nên chủ nhân tự tìm hiểu về người! Và chủ nhân đã biết người chính là đứa bé bị Đại lão gia hạ lệnh truy nã. Người chính là hậu nhân của người bị Đại lão gia xem là kẻ thù.

Tiểu Thiên nôn nao :

- Ai là kẻ thù của Đại lão gia, Thu tỷ?

- Đừng gọi ta là Thu tỷ! Xuân tỷ đã cảnh cáo người rồi! Nếu người cứ gọi như thế này, chủ nhân dù muốn che giấu cho người e cũng bị chính người làm lộ!

Chàng gật đầu vài lượt :

- Được! Ta nhớ rồi! Vậy cô nương nói đi, ai là kẻ thù của lão!

A Thu đáp :

- Chính là...

Bất chợt có tiếng của A Đông từ ngoài xa vọng vào :

- Chủ nhân! Có người đến!

Sau tiếng hắng giọng, Hà Như Thủy bỗng thay đổi thái độ :

- Cừu Trùng Thiên! Người biết người đang ở đâu chăng?

Hiểu rõ bây giờ Hà Như Thủy buộc phải thi hành phận sự, không thể xem chàng là Giang Thiên như sáu năm trước, Tiểu Thiên cũng đổi giọng :

- Ta đã bị sanh cầm, sinh mạng ta đang do bọn ngươi nắm giữ. Ta cần gì phải biết ta đang ở đâu!

Hà Như Thủy giả vờ rít, cứ như là thật :

- Ngươi nên biết! Có như thế ngươi mới hiểu rõ cảnh trạng của ngươi hiện giờ! Đây là nơi giam giữ những phạm nhân trọng yếu của bổn trang, một nơi chỉ có trời biết đất biết và bọn ta biết!

- Vẫn chỉ là nơi giam người, có gì đáng để lưu tâm?

Hà Như Thủy không giải thích nữa, thay vào đó, nàng hỏi :

- Ta có thể ban cho ngươi con đường sống, ngươi muốn nghe chăng?

Chàng vờ nạt :

- Nếu điều kiện để đánh đổi chính là tuyệt học Càn Khôn thì ngươi nghe đây: Không!

Hà Như Thủy gằn giọng :

- Ngươi không hề biết gì về tuyệt học đó và Đoan Mộc Quý cũng không có gì để nói với ngươi! Ngươi đừng tưởng bổn trang dễ dàng tin vào những lời trá ngữ mà ngươi cố tình làm như thật.

- Sai rồi! Thật ra Đoan Mộc Quý đã...

- Câm! Ngươi có muốn nói gì đi nữa cũng vô ích! Bất luận Đoan Mộc Quý đã nói gì với ngươi, bổn trang cũng không cần biết! Có chăng đây chính là điều kiện của bổn trang và nếu ngươi chấp thuận, sau khi xong việc bổn trang sẽ buông tha ngươi!

- Điều kiện gì?

Ngờ hỏi cho có hỏi, nào ngờ Tiểu Thiên phải giật nảy mình khi nghe Hà Như Thủy giải thích :

- Bổn trang biết trong những nhân vật đã lưu sở học cho ngươi có một người thuộc Thiếu Lâm phái, pháp danh Vong Ngã. Cũng vậy, bổn trang biết ngươi chắc chắn phải có tâm pháp thượng thừa của Phật môn do Vong Ngã di lưu! Điều kiện của bổn trang là ngươi phải dùng tâm pháp đó giúp một nhân vật khôi phục thần trí. Ngươi nghĩ sao?

Chợt hiểu bọn Hà Kinh Chi muốn gì và nhân vật cần được khôi phục thần trí là ai nhưng Tiểu Thiên vẫn vờ hỏi :

- Khôi phục thần trí ư? Là ai vậy?

Hà Như Thủy gắt :

- Ngươi không cần biết! Thuận hay không thuận?

Tiểu Thiên nhăn nhó :

- Ta không thể thuận nếu không biết nhân vật đó vì sao bị thất lạc thần trí!

- Điều này có thể được! Người này đã bị Nhiếp Hồn đại pháp chi phá!

- Là thuật này ư! Ta chưa biết ta có thể giúp ích được gì đối với người bị thuật này hãm hại.

Hà Như Thủy như hạ cố giải thích :

- Bổn trang đã dò hỏi kỹ, thuật này sẽ bị hóa giải nếu có người vận dụng tâm pháp Phật môn thượng thừa đã thông kinh mạch! Và điều đó vừa đúng với khả năng của ngươi!

Tiểu Thiên thật sự bối rối! Vì nếu đúng như chàng nghĩ, người cần khôi phục thần trí chính là Bang chủ Ngũ Hành bang, là Thẩm Định Giang và cũng là phụ thân chàng thì đây là cơ hội cực kỳ hãn hữu giúp chàng giải thoát cho thân phụ.

Nhưng cơ hội này trong phút chốc bỗng hóa thành mong manh do chàng làm gì có tâm pháp Phật môn thượng thừa?

Thánh Y thì đúng là Vong Ngã, một tăng nhân Thiếu Lâm phái! Nhưng tiếc thay Vong Ngã chỉ lưu lại y thuật và khinh công, còn công phu Thiếu Lâm phái thì không hề!

Quyết không thể bỏ lỡ cơ hội này, Tiểu Thiên định đáp ứng bừa rồi sau khi gặp được phụ thân sẽ tùy cơ ứng phó, thì nghe A Xuân lên tiếng :

- Người đang nghĩ gì, ta biết! Người đừng tưởng khi khôi phục nội công người sẽ thừa cơ trốn đi!

A Hạ tiếp lời :

- Thiết tưởng người nên biết, khi trao Quy Nguyên Đan cho người, nội lực của người sẽ khôi phục và chỉ tồn tại trong vòng nửa canh giờ! Dùng thời gian đó để chạy khỏi Hắc Sát trang, đây là hành vi không những chỉ là vọng tưởng mà sau đó cơ hội giúp người toàn mạng cũng không còn! Người đừng quá xuẩn động!

Tiểu Thiên bật hỏi :

- Hắc Sát trang! Hóa ra ta đang bị giam giữ ở Hắc Sát trang!

A Thu cười lạnh :

- Không sai! Cùng với nha đầu kia, bọn người hiện đang bị giam giữ ở Hắc Sát trang!

Nhân đây ta không thể không nói, nếu người không đáp ứng điều kiện đó, nha đầu kia là người đầu tiên uống mạng. Sau đó mới đến lượt người!

Chàng rung mình trước những uy hiếp khốc liệt do bọn Hà Kinh Chi cố ý tạo ra!

Chàng cố giương mắt nhìn bọn Hà Như Thủy.

Do đã quen mắt với bóng tối từ nãy giờ, chàng đang nhìn thấy Hà Như Thủy và bọn Xuân, Hạ, Thu, Đông bốn người!

Và chàng cũng nhìn thấy nét mặt như đang nài nỉ chàng hãy thuận lời của Hà Như Thủy!

Để có thêm thời gian suy tính, Tiểu Thiên bảo :

- Trước khi chấp thuận, tại hạ muốn nhìn qua nhân vật kia!

A Đông gắt :

- Không được!

Chàng phải giải thích :

- Cho dù tại hạ thật sự có tâm pháp {hạt môn thượng thừa nhưng vẫn cần phải xem xét trước! Để sau đó, khi biết chắc là có thể giúp người đó khôi phục nguyên trạng, tại hạ mới dám thuận lời!

Lời của chàng quá hợp lý khiến Hà Như Thủy phải phân vân.

Chàng nói thêm :

- Hơn nữa, giả như tại hạ chỉ có nửa canh giờ như chư vị vừa nói, dùng thời gian đó để vừa xem xét vừa chữa trị, tại hạ e không đủ! Có xem xét trước vẫn hơn!

Hà Như Thủy chưa biết phải đáp như thế nào thì ở phía ngoài xa có tiếng nói của lão Vương Lịch đưa vào :

- Y nói rất đúng! Thủy nhi, hãy đưa hân đến chỗ lão Cuồng!

Nghe Vương Lịch gọi đích danh lão Cuồng, Tiểu Thiên kể như biết đích xác đó chính là Thẩm Định Giang, thân phụ chàng!

Do đó, chàng thật sự nôn nóng khi được bọn Hà Như Thủy đưa đi!

Không hề nôn nóng như Tiểu Thiên, Hà Như Thủy nhân cơ hội này giả vờ đi ngay phía sau chàng! Nàng nói vào tai chàng :

- Đại sư bá đã định hạ sát huynh! Muội đến kịp và nhờ đó nhận ra huynh. Trước kia, huynh đã cứu muội, còn giúp muội khỏi bệnh nhờ Cửu diệu Tử Linh thảo. Muội phải dùng cách này để giúp huynh toàn mạng! Huynh hãy vì muội, hãy chữa trị cho nhân vật này! Sau đó, nếu Đại sư bá không giữ lời, không chịu buông tha huynh, muội và bọn Xuân tỷ sẽ mạo hiểm cứu huynh!

A Xuân cũng nghe nên nói vào tai bên kia của chàng :

- Chủ nhân ta chỉ muốn ân đền oán trả, bọn ta do luôn được chủ nhân đối đãi tốt nên đành giúp chủ nhân che giấu thân phận thật của người! Người đừng làm bọn ta khó xử!

Có phần thất vọng nhưng vẫn phải cảm kích, Tiểu Thiên biết Hà Như Thủy muốn làm được việc này đã gắng sức lắm rồi!

Và chàng sẽ làm nàng khó xử nếu chàng để lộ cho bọn Hà Kinh Chi biết chàng và đứa bé độ nào chỉ là một! Không phải từ nãy giờ Vương Lịch vẫn

ngắm ngằm dò xét đó sao!

Chàng đành gật đầu, tỏ ý đã hiểu mọi cố gắng của Hà Như Thủy!

Đến một gian thạch thất, Tiểu Thiên được tận mắt nhìn thấy phụ thân. Một người hoàn toàn vô hồn lồng trong một thể xác còm cõi! Do đã phát cuồng nên phụ thân chàng luôn bị điểm vào Thủy huyết để tránh những hành vi xốc nổi khi phát cuồng!

Tiểu Thiên vội xem xét kinh mạch cho phụ thân chứ thật ra chàng đang dò xét nơi đang giam giữ.

Chàng nhận ra nơi giam giữ ở đây và ở chỗ chàng khi nãy có phần giống nhau, chứng tỏ Tiểu My cũng chung cảnh ngộ.

Và theo mùi không khí ẩm ướt luôn hiện hữu, chàng biết địa hình chốn này phải là phần nguồn ở phía dưới Hắc Sát trang. Có nghĩa là muốn tẩu thoát, chàng phải vượt qua tầng tầng lớp lớp những địa đạo, sau đó phải diện đối diện với bọn Hà Kinh Chi ở bên trên Hắc Sát trang.

Nhưng, chàng chợt nghĩ, tính làm gì chuyện tẩu thoát!

Chỉ nửa canh giờ khôi phục công lực đâu có đủ cho chàng vừa cứu người vừa đưa người đó vượt khỏi Hắc Sát trang!

Do đó, chàng đành quay lại nơi giam giữ trước đó khi nghe Vương Lịch lại truyền lệnh cho Hà Như Thủy :

- Đủ rồi! Đưa y trở về! Nếu cần, hãy cho y một thời gian suy nghĩ cách hóa giải Nhiếp Hồn đại pháp. Chậm lắm là sáng mai phải có câu trả lời!

Đang được bọn Hà Như Thủy đưa trở lại nơi giam giữ, một cảm giác khác lạ chợt xảy ra ngay trong nội thể của Tiểu Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lai lịch kỳ bí

Tự bước vào nơi giam giữ, Tiểu Thiên thần nhiên bảo Hà Như Thủy :

- Tại hạ cần một thời gian yên tĩnh, nghĩ cách giúp nhân vật kia khôi phục thần trí! Cho hỏi, giờ này là giờ nào?

Ngờ chàng đã chấp thuận kế sách để tự chi trả sinh mạng, Hà Như Thủy tuy vui ra mặt nhưng vẫn vờ lớn tiếng :

- Đã qua giờ Dậu, đêm đã xuống từ lâu! Nếu đến sáng mai ngươi không đáp ứng, nha đầu ở phía bên kia sẽ không còn dịp nhìn lại ánh dương quang!

Chàng cười nhạt :

- Tại hạ biết rồi! Hãy bẩm báo với lệnh sư, đến sáng sẽ có câu trả lời!

Đội bọn Hà Như Thủy lui đi, Tiểu Thiên vội ngồi im nhắm mắt! Nhưng thật ra, chàng đang dõi theo từng chuyển biến trong nội thể!

Thời gian thong thả trôi, vạn vật hoàn toàn im ắng như đã bị bóng đêm khuất phục!

Tiểu Thiên bỗng cựa mình và mở mắt ra.

Hai mắt sáng quắc, giúp chàng nhìn rõ đêm đen.

Cửa ngục không đóng, bọn Hà Như Thủy hoặc quên hoặc nghĩ chàng đã bị thất tán công phu nên không đóng cửa cũng không sao!

Chàng chạm tay vào thất lung thì thấy không có kiếm!

Chàng lại mò tìm trong người, chiếc lá Tử Linh thảo duy nhất vẫn còn. Tự mỉm cười, chàng nhẹ nhàng như bóng u linh, đi ra khỏi gian ngục!

Đến phía đã được Hà Như Thủy vô tình đưa tay chỉ trước lúc bỏ đi. Tiểu Thiên nhìn thấy nơi giam giữ Tiểu My! Gian ngục ở đây tuy bị đóng chặt nhưng chỉ là một sợi xích thông thường, chứng tỏ người bị giam bên trong hoặc bị khống chế huyết đạo hoặc cũng bị thất tán võ công như chàng nên người đó không thể tự bứt đứt xích thoát ra!

Cầm sợi xích trong tay, Tiểu Thiên khẽ vận lực!

Bứt!

Xích đứt, Tiểu My nghe động ngược mắt nhìn ra.

Mục quang nàng mờ mịt, chứng tỏ nàng không thể nhìn thấy chàng! Do đó, nàng không lên tiếng là phải!

Nàng không lên tiếng thì chàng lên tiếng :

- Suyt! Tại hạ đây!

Giật nảy mình, Tiểu My lập cập chạy đến.

Chàng mở to cửa ngực, vô tình đón nhận tấm thân mềm mại của Tiểu My vừa ngã vào!

Lại sợ nàng lên tiếng, chàng thì thảo :

- Cô nương bị khổng chế huyết đạo?

Nàng gật nhẹ đầu :

- Là huyết thận du, khiến ta không thể vận dụng chân lực!

Thận du? Muốn giải huyết này cho nàng không khó, chỉ khó là vị trí của nó!

Chàng hít nhanh một hơi :

- Chúng ta phải thoát ngay đêm nay! Hãy tha thứ cho tội mạo phạm của tại hạ!

Vẫn giữ nàng trong tay, Tiểu Thiên vòng hữu thủ ra phía sau, áp vào huyết Thận Du nằm dưới thắt lưng ong của nàng, nơi có khối thịt vừa mềm mại vừa săn chắc!

Vừa nhả kinh, chàng vừa giải thích :

- Có một vị tiền bối cùng đi với chúng ta! Cô nương sẽ chỉ vác người đó, cách một canh giờ hãy điểm thụ huyết người đó một lần! Phản đối địch đã có tại hạ!

Tiểu My chợt rùng mình, hoặc do sự động chạm của Tiểu Thiên trong tư thế khó coi, hoặc do chân lực nàng đã khôi phục!

Không nghe nàng đáp, chàng nhắc lại :

- Phần việc của cô nương là...

Nàng như người tỉnh mộng :

- Ta nhớ rồi! Mang theo một vị tiền bối, cách một canh giờ điểm thụ huyết một lần! Là ai vậy?

Chàng đáp khẽ :

- Chính là gia phụ!

Nàng giật mình, đẩy chàng ra :

- Là...

Sợ nàng lớn tiếng, chàng bịt tay vào miệng nàng :

- Đừng gây kinh động! Cô nương cứ biết như thế là đủ! Đi!

Chàng đi, không biết Tiểu My đang nhìn theo chàng bằng ánh mắt khó hiểu!

Gian ngực giam phụ thân chàng chỉ khép hờ, chàng đã nhận ra điều đó lúc được Hà Như Thủy đưa đến!

Khẽ mở ra, chàng lên vào.

Đúng lúc đó, lão Cuồng cự mình kêu ú ớ :

- Tuyệt học Càn Khôn...

Thật nhanh tay, chàng điểm vào thụ huyết của lão Cuồng. Cũng nhanh như vậy, chàng lao ra ngoài.

Đúng như chàng đoán, do đã đến giờ cần điểm lại Thủy huyết của lão Cuồng, ở phía xa đang có bóng người đi đến!

Chàng lao đến đón đầu người đó.

Vút!

Nghe động, người nọ lên tiếng :

- Ngươi...

Chàng điểm nhanh vào huyết định thân của y, miệng mỉm cười :

- Chúng ta lại gặp nhau, Dương đường chủ!

Lại thấy Dương Hùng sắp lên tiếng, chàng điểm luôn vào á huyết của y :

- Tại hạ đã hoàn toàn khôi phục, tôn giá phải luôn luôn nhớ kỹ cho! Bây giờ nếu tôn giá muốn toàn mạng hãy chịu khó chờ tại hạ! Nhớ đấy, tại hạ đang lâm vào tuyệt lộ, chuyện gì cũng dám làm, kể cả việc lấy mạng của tôn giá!

Dương Hùng đành chớp mắt vài lượt tỏ ý chỉ muốn như vậy!

Và Tiểu Thiên phải mỉm cười khi thấy y có ý kinh ngạc khi nhìn rõ Tiểu My đang mang theo một nhân vật mà y thừa biết là ai!

Chàng vừa giải huyết định thân cho y, vừa giải thích :

- Đúng như chư vị nghĩ, Đoan Mộc Quý chỉ thổ lộ nơi cất giữ tuyệt học Càn Khôn nếu tại hạ giúp lão giải cứu nhân vật này! Đó là lý do khiến tại hạ vờ bại để được chư vị đưa vào đây! Hiểu rõ rồi chứ! Sư huynh đệ của Hà Kinh Chi thật sự vẫn không phải đối thủ của tại hạ! Đi!

Dương Hùng đành bước đi vì như y vừa hiểu quả nhiên Tiểu Thiên đã vờ bại để thực hiện ý đồ này!

Y nào biết Tiểu Thiên nói như thế là có hai mục đích! Thứ nhất, gỡ tội cho bọn Hà Như Thủy nếu bọn Hà Kinh Chi có dạ nghi ngờ. Thứ hai, làm cho Dương Hùng sợ, không dám có ý nghĩ đánh động mọi người. Vì làm như thế phần y thì chắc chắn phải chết, phần khác, bọn Hà Kinh Chi có xuất hiện cũng không làm gì được Tiểu Thiên!

Y rất ngoan ngoãn! Do đó, khi lên khỏi địa đạo, là một nơi nằm phía hậu của Hắc Sát trang, Tiểu Thiên định buông tha cho y!

Bất ngờ, từ trong Hắc Sát trang có tiếng kêu kinh ngạc của Hà Kinh Chi vang lên khá rõ :

- Ngươi nói thật không, Cao Sơn! Tiểu tử dùng Liễu kiếm chính là đứa bé đã từng xuất hiện ở Khuyển Bích Trì? Và ngươi nghe rõ chính đứa bé này đã dùng Cửu điệp Từ Linh thảo giúp Hàn Nam Long hồi phục?

Tiểu Thiên lại nghe Cao Sơn, Lãnh Kiếm Phi Thủ đáp :

- Không làm được! Và như Cao mỗ vừa nghe, chính là...

Hà Kinh Chi vỗ bàn thì phải.

Bộp!

Và gay gắt :

- Không còn nghi ngờ gì nữa! Đó là đứa bé ta từng cùng ngươi đưa cho Thất Quái năm xưa!

Có tiếng Vương Lịch cười ằng ặc :

- Càng tốt! Tiểu tử hiện đang rơi vào tay bọn ta! Sẽ có tấn tuồng hay đây!

Định nghe ngóng thêm để biết họ có đề cập gì đến lai lịch của chàng hay không, bất ngờ có tiếng Tiểu My hô hoán :

- Y chạy kìa, Thiên ca!

Chàng giật mình, không phải vì cách xưng hô quá mới mẻ của Tiểu My, mà là nhìn thấy Dương Hùng đang bỏ chạy thật!

Chàng hất tay, định hạ thủ Dương Hùng, kịp nghĩ lại, chàng tung người đuổi theo y!

Y đang cố tình chạy mạnh chân, như muốn đánh động cho bọn Hà Kinh Chi!

Có lẽ y nghĩ lực lượng của Hà Kinh Chi giờ có thêm Lãnh Kiếm Phi Thủ Cao Sơn.

Y nghĩ đúng điều này lại tính sai điều khác!

Bọn Hà Kinh Chi chưa có động tĩnh gì thì y đã bị Tiểu Thiên chế trụ.

Hự!

Nhắc bỗng Dương Hùng lên, chàng nghe tiếng Cao Sơn quát :

- Ai?

Tiểu Thiên vội bảo Tiểu My :

- Chạy! Nhớ đừng quên việc điểm huyết!

Tiểu My chạy trước, Tiểu Thiên theo sau.

Vút! Vút!

Có tiếng Hà Kinh Chi đuổi theo :

- Là tiểu tử! Đứng lại! Ai đã giúp ngươi khôi phục chân lực?

Cao Sơn gầm vang :

- Đuổi theo mau! Tiểu tử mang theo một người, có lẽ là...

Vương Lịch cuồng nộ :

- Ngươi chạy đâu cho thoát với chân lực bất quá chỉ tồn tại nửa canh giờ?

Vút! Vút! Vút!

Biết lực lượng đuổi theo không thể xem thường, Tiểu Thiên lập tức nắm tay Tiểu My lúi đi.

Vút!

Phải mang một người, lại còn kéo theo một người và người này cũng phải vác theo một người nữa, khinh công của Tiểu Thiên đương nhiên phải bị ảnh hưởng!

Hà Kinh Chi đuổi đến đủ gần liền quát :

- Chạy à! Đờ!

Vù... Vù...

Tiểu Thiên hét Dương Hùng cho Tiểu My :

- Chạy trước đi, vào khu rừng trước mặt! Tại hạ phải cho bọn chúng nếm mùi lợi hại!

Đờ!

Chàng vẫy tay, một luồng nhu kinh chậm chậm đi ra.

Viu...

Thế nhưng, khi chạm phải cương kinh của Hà Kinh Chi nó lại tạo nên một tiếng chấn động vang trời.

Ầm!

Hự!

Hà Kinh Chi đứng khựng lại, miệng thất thanh :

- Nhu chương Thủy Thần!

Tiểu Thiên cười vang :

- Bọn ngươi đều làm kẻ của ta! Còn ai muốn ném thử Nhu chương của Cửu Trùng Thiên ta! Ha... Ha...

Cao Sơn cùng lao vào với Vương Lịch :

- Bất luận Nhu chương hay không Nhu chương! Đờ!

Y loang lãnh kiếm, hất phi thủ.

Véo... Véo...

Vù... Vù...

Vương Lịch phát xạ chỉ kinh Tàn Hồn chỉ.

Viu... Viu...

Tiểu Thiên lập tức hất nhanh song chương và đều là Nhu chương vô ảnh vô thanh.

Viu...

Ầm! Ầm!

Choang! Choang!

Lãnh kiếm rung động, phi thủ bật ngược, Cao Sơn phải thét :

- Ố!

Riêng Vương Lịch phải lùi từng bước :

- Thì ra trước đây ngươi chỉ giả vờ...

Đắc ý, Tiểu Thiên yên tâm về Hà Như Thủy! Chàng lao đuổi theo Tiểu My.

Vút!

Vào khu rừng, chàng thất kinh khi phát hiện bọn Hà Như Thủy năm người đều chờ sẵn!

Dưới chân Hà Như Thủy là Tiểu My với Dương Hùng và lão Cuồng!

Hà Như Thủy ai oán :

- Sao Giang huynh nỡ lừa dối ta!

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Tiểu Thiên vờ quát :

- Giữa ta và Tam trang chỉ có mối đại thù. Bọn ngươi đừng trách ta!

Vút!

Chàng dùng khinh công Đẳng Bình Bát Bộ, lao vút qua đầu Hà Như Thủy!

Hành động này khiến cho bọn Xuân Hạ Thu Đông phải ngửa mặt nhìn theo!

Thấy đúng với ý định, chàng lập tức trăm người xuống phía sau họ để xuất kỳ bất ý điểm huyết họ toàn bộ.

Hự! Hự!

Huych! Huych!

Giải huyết cho Tiểu My, chàng vội chop lấy lão Cuồng :

- Chạy mau, Tiểu My! Mang theo họ Dương nữa!

Vút!

Thoáng chần động vì cách gọi của chàng, Tiểu My phải chậm chân.

Mụ Tam nải nải vừa đến, lập tức loang kiếm :

- Hãy xem Huỳnh Phong kiếm!

Véo... Véo...

Quay lại định ứng cứu Tiểu My, Tiểu Thiên phải bất ngờ khi nhìn thấy Tiểu My lanh trí đưa Dương Hùng ra trước mặt!

Ngờ như thế sẽ khiến mụ nải nải chùn kiếm, Tiểu Thiên phải gầm lên vì thấy mụ vẫn thản nhiên xả kiếm vào Dương Hùng.

- Mụ muốn sát nhân diệt khẩu ư? Mau lùi lại, Tiểu My!

Tiểu My cũng định lùi nhưng vẫn chậm hơn so với kiếm chiêu của mụ.

Phập!

Dương Hùng co rúm người vì bị chiêu kiếm tàn độc kia lướt qua nửa người bên hữu!

Tuy thấy Dương Hùng đầm máu vì bị mất nguyên bờ vai hữu nhưng kiếm của mụ vẫn tiếp tục cuộn đến!

Tiểu Thiên lao đến kịp lúc :

- Mụ đáng chết!

Vút!

Vù... Vù...

Ầm!

Không cần biết mụ chết hay vẫn sống, Tiểu Thiên đôi lão Cuồng cho Tiểu My.

Vừa cố điểm huyết chỉ huyết cho Dương Hùng, chàng vừa đưa y chạy đi!

Vút!

Vào giữa khu rừng, biết bọn Hà Kinh Chi thế nào cũng sục tìm trong khi chàng không thể đưa Dương Hùng đi lâu hơn vì y mất quá nhiều máu và sắp chết!

Chàng dừng lại và bảo Tiểu My :

- Chúng ta phải lưu lại! Tại hạ sẽ lập một trận ở ngay đây để che mắt chúng!

Chàng tung người lượn quanh một phạm vi gần hai mươi trượng vuông!

Vút!

Sau đó, khi xuất hiện trở lại, chàng lập tức lo chăm sóc cho Dương Hùng, miệng bảo Tiểu My :

- Yên tâm rồi! Cô nương hãy lo dưỡng thần! Khi trời sáng, chúng ta còn nhiều việc phải thực hiện!

Sau khi điểm qua thực huyết của lão Cuồng, Tiểu My ngồi yên nhắm mắt!

Dùng y thuật vốn tinh thông, Tiểu Thiên làm cho Dương Hùng tạm quên đau, sau đó y chìm vào giấc ngủ nặng nề.

* * * * *

Nhờ có ánh dương quang, Tiểu My mới thấy rõ sắc mặt của Dương Hùng nhợt nhạt như thế nào.

Nếu y không còn những nhịp hô hấp, cho dù là tri trệ, có lẽ Tiểu My phải nghĩ y là kẻ chết rồi.

Thân hình y vừa bất động vừa bê bết máu, đôi mắt tuy mở thao láo nhưng có khác gì đôi mắt đã lạc thần của những thi thể chết oan.

Cả kinh, Tiểu My lên tiếng gọi Tiểu Thiên :

- Thiên ca mang y theo để làm gì?

Thanh âm của Tiểu My không chỉ làm cho Tiểu Thiên choáng tỉnh trong khi suy nghĩ, mà còn làm cho đôi môi tái nhợt của Dương Hùng phải nấp máy! Y

lên tiếng với giọng khào khào của kẻ đang cạn kiệt chân lực.

- Còn để làm gì nếu không phải y muốn dò hỏi ta về những chuyện đã qua!

Tiểu Thiên nhìn y và bắt gặp tia mắt có ý giễu cợt của y!

Chàng biết y đã nghe rõ những gì Cao Sơn và Hà Kinh Chi đã nói đêm qua. Có nghĩa y cũng đã rõ Cửu Trùng Thiên thật sự là ai. Vì biết nên y mới nói, chàng đưa y đi theo là để dò hỏi về thân thế và lai lịch của chàng.

Đang suy tính phải hỏi như thế nào để Dương Hùng phải nói tất cả sự thật, ánh mắt của y đã cho chàng biết muốn y nói còn khó hơn bất kỳ chuyện nào khác! Đã như vậy, Tiểu Thiên phải thực hiện theo cách khác.

Chàng cười khẩy :

- Tôn giả quyết định vẫn trung thành với bọn người sẵn sàng hạ sát tôn giả?

Lập tức, Tiểu Thiên chạm phải một bức tường sắt không hề lay chuyển!

Dương Hùng thờ phì phì giận dữ :

- Nếu không phải người chế trụ huyết đạo, ta đâu đến nỗi bị Hà Tam cô lữ tay gây kiếm thương!

Quả nhiên Dương Hùng ngoài việc không hề oán thán Tam nãi nãi, y còn tìm cách bao biện cho lưỡi kiếm cổ sát của mụ ta!

Điều đó do đã lường trước nên Tiểu Thiên không hề kinh ngạc! Chàng chỉ kinh ngạc khi biết rõ đại tính danh của mụ qua câu nói của Dương Hùng.

Chàng kêu lên :

- Hà tam cô! Mụ cũng ở họ Hà như lão Hà Kinh Chi?

Đã quyết định làm cho Tiểu Thiên thất vọng, Dương Hùng đương nhiên phá ra cười dù chỉ là những tiếng cười ồ ồ khó nghe :

- Họ Hà thì sao! Người chưa bao giờ biết Hà tông hộ pháp có đến hai vị muội muội sao?

Một thì chàng có nghe. Và nếu chàng nghe và nhớ không lầm thì vị muội muội đó của Hà Kinh Chi chính là mẫu thân của Hà Như Thủy. Vì lẽ đó, Hà Như Thủy hoặc gọi Hà Kinh Chi là đại sư bá hoặc gọi theo thân tộc là Đại Cửu!

Còn hai vị muội muội như Dương Hùng vừa thổ lộ thì chàng chưa nghe bao giờ!

Như vậy, giả như vị Tam nãi nãi cũng là muội muội của lão Hà, đồng thời mẫu thân của Hà Như Thủy cũng là muội muội của lão, mụ Tam nãi nãi kia phải là Di nương của Như Thủy!

Vậy tại sao Hà Như Thủy chỉ gọi mụ là Tam sư cô mà không gọi A Di hoặc Tam Di cho đúng sự thật?

Có điều bí ẩn gì ở đây!

Tiểu Thiên bữu môi nhìn Dương Hùng :

- Đã là sư muội sao mụ nãi nãi đó có thể là muội muội của lão Hà? Tôn giả định lừa tại hạ hay thần trí của tôn giả đã không còn tỉnh táo?

Chàng đã khích nộ được Dương Hùng. Y tròn mắt :

- Hà Kinh Chi, Hà Như Ngọc, Hà Như Châu, tính danh của họ ta và người ai biết rõ hơn?

- Trùng họ trùng tên, chuyện như vậy đâu phải hiếm?

Y vụt cười :

- Người không tin? Được thôi! Và lại, chuyện đó với người hoàn toàn vô can, tại sao ta phải nói với người chứ! Hà... hà...

Y nói vô can có nghĩa là có liên can. Hiểu như vậy nên chàng chỉ muốn hỏi thêm nữa, truy thêm nữa cho sự việc sáng tỏ!

Nhưng chàng đành phải buông bỏ ý định này, bởi vì một lần nữa chàng vừa bắt gặp tia nhìn giễu cợt của Dương Hùng!

Tiếp tục ý định khi nãy, chàng bảo :

- Tôn giả bảo Hà tam cô chỉ lữ tay sát thương tôn giả, giả như tại hạ không kịp nhanh tay hơn, kiếm thứ hai cũng là kiếm tối hậu của mụ, tôn giả gọi như thế nào khi sinh mạng không còn?

Y phi phò thờ ra :

- Sẽ không có kiếm thứ hai, ta biết chắc như vậy! Đó là thủ pháp Hà tam cô thường sử dụng để giải cứu người đang bị uy hiếp!

Chàng ngán ngẩm, Dương Hùng quá dối trung thành hầu như không còn phân biệt nổi đâu là hắc, đâu là bạch! Ngừ này chàng khó mong thực hiện ý đồ!

Chợt có tiếng Tiểu My gọi :

- Thiên ca! Lệnh tôn sắp tỉnh lại, có cần điểm thụ huyết cho lệnh tôn nữa không?

Định đáp, Tiểu Thiên bất ngờ bắt gặp một loáng tia mắt sừng sốt của Dương Hùng!

Có nghĩa là hai chữ lệnh tôn của Tiểu My đã gây bất ngờ cho y! Như y hầu như không tin chàng dám gọi hoặc đã nhận ra lão Cuồng kia là phụ thân!

Không bỏ lỡ cơ hội hiếm có này, Tiểu Thiên xua tay ngăn Tiểu My :

- Không cần đâu! Tại hạ sẽ dùng tâm pháp Phật môn thường thừa giúp gia phụ khôi phục thần trí. Trong lúc tại hạ chữa trị rất kiêng kỵ việc bị quấy nhiễu, nếu cô nương không ngại, hãy chăm sóc lão này!

Tiểu My tưởng thật vội bước đến. Tiểu Thiên chợt lạnh giọng :

- Nếu lão cố tình quấy nhiễu sự yên tĩnh của tại hạ, cô nương hãy hạ sát lão!

Sắc mặt của Dương Hùng lập tức có vẻ lo lắng.

Y cố tình trêu tức chàng :

- Người gọi lão Cuồng là phụ thân! Thật lạ! Theo ta biết, Hà tam cô chính là nội tử của lão. Do chưa một lần sinh con nên vẫn muốn mọi người gọi là cô cô hoặc nãi nãi. Người có lầm lẫn không vậy!

Chàng quay lại :

- Tôn giá nói mụ nãi nãi đó từng là thê tử của vị tiền bối này?

Không nghe chàng gọi lão Cuồng là phụ thân nữa, y đặc ý :

- Đương nhiên! Sự thật đó ai chẳng biết. Bằng không, tại sao Hà tổng hộ pháp hết lòng tìm cách giúp, lão vốn là muội phu, được khôi phục thần trí?

Lời của Vương Lịch và mụ Tam nãi nãi đã nói với nhau năm xưa, Tiểu Thiên còn nhớ rõ.

Chàng biết lão Cuồng này chính là nhân vật duy nhất biết về tuyệt học Càn Khôn.

Cũng do Vương Lịch nói, chàng biết chàng chính là hậu nhân của lão Cuồng! Và qua câu chuyện do Đoan Mộc Quý thuật lại, chàng biết lão Cuồng chính là Bang chủ Ngũ Hành bang!

Tất cả đều khớp, trừ mỗi việc Tam nãi nãi đã từng là nội tử của lão Cuồng.

Chàng bĩu môi :

- Lão Hà muốn chữa trị chỉ để dò hỏi và chiếm đoạt Càn Khôn tuyệt học, tôn giá tưởng tại hạ không biết sao?

Dương Hùng bật cười :

- Người lại lầm nữa. Thương muội muội, Hà tổng hộ pháp lo lắng cho vị muội phu, có gì không phải chứ?

- Tôn giá quả quyết mụ nãi nãi là thê tử của vị này?

- Không sai!

- Là Bang chủ phu nhân?

- Không sai! Ủa!... Bang chủ nào ở đây! Đây! Người chớ hiểu lầm, là một kẻ cuồng, lão này sao có thể là Bang chủ Ngũ Hành bang!

Tiểu Thiên vùng cười lớn :

- Tôn giá đã tự cáo giác rồi! Đừng tìm cách biện bạch nữa! Không sao, càng tốt cho tại hạ. Được biết thêm sự liên quan giữa mụ nãi nãi và gia phụ, đương nhiên tại hạ phải nghĩ cách đền đáp cho tôn giá! Ha... Ha...

Đang trong giai đoạn hồi tỉnh, tiếng cười của chàng làm cho lão Cuồng càng mau bình tỉnh.

Lão bật dậy, miệng hô hoán loạn xạ lên :

- Tuyệt học của ta! Châu muối! Muối hại ta thế sao! Đừng để y nhìn ta nữa! Đừng!

Đừng..

Tiểu Thiên rung động, lao đến, cố tìm cách kìm chế cơn cuồng nộ của lão!

Lão lẩn tránh, miệng tiếp tục hô hoán :

- Tránh ra! Đừng chạm vào ta! Ngươi... Ngươi dám hại ta! Ta phải giết ngươi! Phải giết ngươi...

Cái hất tay của lão hoàn toàn vô lực, khiến Tiểu Thiên biết công lực của lão đã bị phế bỏ!

Quá đỗi thương cảm, Tiểu Thiên vừa giữ lão vừa gọi, sau là gào thê thiết :

- Phụ thân! Đừng vùng vẫy nữa! Đừng thét gào nữa! Hải nhi đây! Tiểu Thiên của phụ thân đây! Phụ thân!

Bất ngờ ở phía ngoài có tiếng người quát vọng vào :

- Cứu Trùng Thiên! Ngươi đừng gào nữa thì đúng hơn! Y không phải là phụ thân ngươi!

Ngươi làm rồi!

Nhận rõ thanh âm của Hà Kinh Chi, chàng phẫn nộ :

- Gia phụ có oán thù gì với lão! Sao lão nhẫn tâm dùng Nhiếp Hồn đại pháp hãm hại gia phụ?

Hà Kinh Chi cố tình lung lạc chàng :

- Ngươi nói gì lạ vậy? Mọi người ai chẳng biết đó là muối phụ của ta! Sao bỗng dưng biến thành phụ thân của ngươi?

- Muối phụ của lão! Lão! Ta không tin!

Hà Kinh Chi cười lớn :

- Ngươi không nghe y gọi đích danh Châu muối sao? Đó là Tam muối tử của ta! Tam muối tử của ta dù đã cùng y thành thân nhưng do vẫn giữ nguyên vẹn tâm thân xử nữ nữa cho đến giờ vẫn thích mọi người gọi là cô cô! Nếu ngươi gọi y là phụ thân, chẳng lẽ Tam muối tử của ta đã một lần sinh hạ mà ta không biết! Ha... Ha...

Có tiếng Vương Lịch quát tháo :

- Ngươi thiết lập trận đồ, đừng tưởng bọn ta không có cách triệt phá. Ngươi có muốn bọn ta phóng hỏa đó không?

Tiểu My lập tức quát trả :

- Có Dương Hùng ở đây, bọn ngươi phóng hỏa là giết cả y!

Vương Lịch mắng :

- Nha đầu chó nói bừa! Dương đường chủ đêm qua đã bị chính bọn ngươi làm cho mất mạng. Giết bọn ngươi là bọn ta muốn báo thù cho Dương đường chủ!

Phẫn khích, Dương Hùng gào to :

- Thuộc hạ muôn phần cảm kích Nhị trang chủ! Hãy giết bọn chúng, thuộc hạ có chết cũng mãn nguyện!

Tuy thấy Dương Hùng lên tiếng, nhưng Tiểu My cố tình không ngăn, là muốn bọn Vương Lịch phải chùn tay. Nào ngờ, Dương Hùng lại tỏ ra khẳng khái bất ngờ, khiến Tiểu My có muốn bịt miệng cũng không kịp.

Định ra tay hạ thủ y cho bõ tức, nhưng Tiểu My dừng lại.

Qua câu chuyện từ nãy giờ, nàng dù mơ hồ nhưng vẫn phần nào hiểu cảnh ngộ của Tiểu Thiên! Tiểu My bất ngờ hỏi vọng ra :

- Bọn ngươi cả quyết mục nãi nãi kia chính là thê tử của nhân vật đã hóa cuồng này?

Hà Kinh Chi đáp :

- Đương nhiên rồi! Có ai lại đem nhân phẩm của gia muối ra làm trò đùa?

- Vậy sao lão cứ gọi mụ là sư muối?

Lão cười đắc ý :

- Ta vừa là thân huynh vừa là sư huynh của gia muối, gọi như thế nào là tùy ta!

- Người ta vẫn nói cốt nhục thâm tình. Có ân tình gì khiến lão không dám để lộ chuyện lão là thân huynh của mụ nãi nãi?

Lão gắt :

- Ta đã bảo gọi thế nào là tùy ta! Nha đầu nguoi cần gì phải lăm miệng!

Vấn nạn của Tiểu My bất ngờ rọi vào tâm trí Tiểu Thiên một tia sáng!

Chàng lớn tiếng cười :

- A! Ta hiểu rồi! Tiểu My đừng hỏi nữa. Hóa ra là như vậy! Ha... Ha...

Hà Kinh Chi có phần hốt hoảng :

- Ngươi hiểu như thế nào!

Chàng đáp :

- Rồi lão sẽ rõ! Ha... Ha...

Vừa cười, chàng vừa dùng mắt ra hiệu cho Tiểu My.

Hiểu ý, nàng bước đến đón lấy lão Cuồng đã bị Tiểu Thiên khống chế huyết đạo, và chậm rãi đi theo chàng ra ngoài trận.

Do vừa cười vừa di chuyển nên tiếng cười của Tiểu Thiên bị sự biến hoá của trận đồ làm cho hư hư ảo ảo, lúc vang bên này lúc vang bên kia!

Hà Kinh Chi tỉnh ý nhận ra :

- Tiểu tử định bỏ chạy! Nhị sư đệ! Phóng hỏa!

Từ trong trận quan sát ra ngoài, Tiểu Thiên dễ dàng nhận định rõ lực lượng của bọn Hà Kinh Chi!

Chàng đặt một tay vào mệnh môn huyết của Tiểu My, khẽ căn dặn :

- Cứ yên tâm thi triển khinh công! Nhắm hướng chính Bắc mà chạy! Đi!

Vút!

Được chàng tiếp trợ bằng chân nguyên, tuy Tiểu My phải mang theo lão Cuồng nhưng khinh thân pháp vẫn nhanh như gió thổi.

Đến lúc lửa đã cháy cao, Vương Lịch mới nhận ra hư thực :

- Tiểu tử không còn ở đây!

Hà Kinh Chi nhìn vào khu rừng bạt ngàn hậm hực.

- Lui!

Vương Lịch kinh ngạc :

- Còn Dương Hùng?

Hà Kinh Chi phẩy tay :

- Đa mang làm gì thứ phế nhân! Mặc y!

Họ bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Cảnh ngộ thương tâm

- Chúng ta đi đâu, Thiên ca?

Cả hai đều mỗi một sau gần nửa ngày chạy mãi theo hướng Bắc. Tiểu Thiên chợt chỉ vào một cốc khẩu vừa nhìn thấy :

- Chúng ta cứ tạm nghỉ đêm ở đó! Chờ đến sáng sẽ quyết định sau!

Chưa kịp chạy vào cốc khẩu, Tiểu My phải bàng hoàng khi nghe có người gọi đích xác tên nàng :

- Lại đây nào, Tiểu My! Ngươi phải giải thích cho bốn Đạo chủ biết nguyên nhân khiến ngươi cố tình tiềm phục ở bốn đạo mười năm dài!

Phát hiện lão đạo Linh Hóa chỉ có một mình, Tiểu Thiên vội quát :

- Chạy đi, Tiểu My! Tại hạ sẽ ngăn lão!

Tiểu My sợ tỉnh, hốt hoảng chạy vào cốc khẩu, mang theo lão Cuồng!

Lão đạo Linh Hóa lập tức lao người đến, quyết ngăn cản Tiểu My :

- Ngươi dám trái lệnh bốn Đạo chủ sao, Tiểu My?

Vút!

Tiểu Thiên lao chếch vào lão đạo Linh Hóa :

- Nào chi là trái lệnh? Xem đây!

Bầu môi khinh khinh khi phát giác chương của Tiểu Thiên hầu như vô lực, lão đạo ung dung lao tiếp :

- Ngươi còn bao nhiêu chân lực hử, tiểu tử!

Nào ngờ, lão đã lầm Nhu chương với chương vô lực.

Ầm!

Đà lao đi phải khựng lại, lão hạ thân xuống quắc mắt nhìn Tiểu Thiên :

- Công phu của ngươi.. Hừ! Muốn chết!

Lão vươn rộng tả thủ, tạo thành những móng vuốt tỏa rực sát khí.

Ào... Ào...

Tiểu Thiên dù kinh tâm vẫn mạo hiểm xông lên :

- Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc! Được! Đỡ!

Vù... Vù...

Ầm!

Tiểu Thiên dù có khôi phục nguyên trạng cũng không là đối thủ của lão, huống chi chàng vừa mới trải qua trên trăm dặm kiên trì.

Do đó, chàng bị chấn lùi!

Mất nhìn thấy Tiểu My đã mất hút vào cốc khẩu, lão đạo Linh Hóa chợt cười lạnh :

- Tốt! Ta lấy mạng ngươi trước, sau sẽ tính với nha đầu! Đỡ!

Ào... Ào...

Biết không ỏn, Tiểu Thiên vờ hát mạnh một chương Cửu Trùng :

- Ta liều mạng với lão! Hãy đỡ!

Vù... Vù...

Do quên mất lần tẩu thoát trước kia của chàng ở Tổng đàn Ngũ Hành bang, nên :

Àm!

Cảm nhận trong tiếng chạm kinh có điều mờ ám, lão đạo Linh Hóa phần nộ :

- Lại là kẻ trá nguy của ngươi! Chạy đi đâu cho thoát?

Lúc đó, do định lượng kỹ, Tiểu Thiên đã nương theo chấn kinh, dùng khinh công Đẳng Bình Bát Bộ lao thật nhanh về phía cốc khẩu!

Vút!

Lão đuổi theo và do nội lực uyên thâm hơn nên lão đuổi kịp :

- Đứng lại! Xem...

Lão quát chưa dứt lời, chính Tiểu Thiên bất thần quay lại :

- Đỡ!

Vù...

Phát giác đó là nhu kinh lần vừa rồi đã từng lầm lẫn, lão lập tức hất mạnh tay :

- Ngươi muốn chết!

Vù... Vù...

Àm!

Nào ngờ, một lần nữa lão lại làm kẻ trá nguy của Tiểu Thiên.

Chàng nhờ đó, lao vút vào cốc khẩu.

Vút!

Phần nộ, lão đạo Linh Hóa bèn tận lực đuổi theo, miệng gào vang dội :

- Xú tiểu tử dám hí lộng ta! Ta quyết phải phanh thây ngươi thành muôn ngàn mảnh vụn!

Vút!

Đang chạy, Tiểu Thiên bất ngờ nhìn thấy như có ai đang ngoắc! Nhìn về phía đó, chàng thất kinh khi nhận ra Tiểu My. Nàng đứng đâu không đứng lại đứng trước một động khẩu tối om, bên trên là những vầng đá chồng chất lên nhau vừa chông chênh vừa cheo leo hiểm trở.

Trước một địa hình hoàn toàn không thể nào tìm thấy sinh lộ, Tiểu Thiên chán ngán và không hề muốn chạy đến!

Nhưng phía sau thì có lão đạo Linh Hóa đuổi, phía trước thì không thể bỏ mặc Tiểu My với lão Cuồng mà chàng đã xem là phụ thân, Tiểu Thiên đâu còn sự chọn lựa nào khác!

Chàng lao đến với vẻ mặt bất bình.

Không như chàng, Tiểu My ngay khi có thể, vội kéo mạnh chàng vào trong động thất!

Lão đạo Linh Hóa cũng nhận rõ địa hình đó nên cười lớn :

- Đúng là lũ ngông cuồng, bỗng dưng tự đâm đầu vào tuyệt lộ! Ha... Ha...

Vút!

Tiểu My không chạy vào trong cho dù đã dùng sức cố tình kéo Tiểu Thiên vào! Nàng còn cố tình nán nà chờ lão đạo Linh Hóa tiến đến gần hơn!

Tuy có dạ nghi ngờ nhưng trong lúc cấp bách này lão đạo Linh Hóa đương nhiên không thể nào kịp nghĩ ra mưu mô gì Tiểu My định thực hiện! Do đó, lão vẫn lao đến.

Vút!

Chờ đúng lúc, Tiểu My bất ngờ giáng một kinh vào phiến đá chông chênh, chỉ cách đầu nàng không đầy nửa trượng.

Ầm!

Phiến đá bị chấn động phải dịch chuyển sai bộ vị. Đúng lúc đó, Tiểu My bật tung người lao ngược vào trong!

Đồng thời nàng nghe tiếng lão đạo gầm thét phẫn nộ :

- Nha đầu nguoi! A... A...

Những vầng đá ở bên trên do mất điểm tựa ở phía dưới nên mặc sức tuôn đổ Ầm! Ầm! Ầm!

Trong lòng động, Tiểu Thiên dù kinh hoàng vì hành vi quá mạo hiểm của Tiểu My nhưng vẫn ngấm ngầm thần phục nàng!

Vì thế, trước lúc thị tuyến bị bụi mù che khuất, Tiểu Thiên vội vội vàng vàng chui theo Tiểu My, khi thấy nàng cũng đang hồi hả chui vào một huyệt khẩu sâu hun hút!

Ầm! Ầm!

Tiếng đá lăn cứ vang ầm lên và làm cho nền đất lay chuyển. Sự việc xảy ra có khác nào cảnh địa chấn!

Tiểu Thiên không thể nghe gì thấy gì trong hoàn cảnh này! Chẳng chỉ biết Tiểu My chui đến đâu thì chui theo đến đó, lấy chân của Tiểu My ở phía trước làm vật để định vị!

Nàng đang chui chậm lại, cho Tiểu Thiên biết nàng đã chui đến chỗ khó khăn!

Nhưng sau một lúc chui theo, dựa theo địa hình của huyệt khẩu vẫn còn thông thoáng, Tiểu Thiên mới hiểu tại sao nàng vẫn chui chậm chắc chắn khi lao vào cốc khẩu, nàng đã nhìn thấy động thất này và đương nhiên đã nghĩ ra biện pháp đào sinh!

Và nàng đã thử chui vào, đồng thời đã đặt lão Cuồng nọ ở sẵn bên trong!

Nàng đang vừa chui vừa đẩy thân hình lão Cuồng ở phía trước, nàng chui chậm là phải.

Chạm vào chân nàng, do có lên tiếng nàng cũng không nghe, Tiểu Thiên giật chân nàng vài lượt!

Hiểu ý, Tiểu My nép sát qua một bên, để nàng thì vừa lùi lại Tiểu Thiên thì cố gắng vượt lên!

Thân hình họ do đó không thể không cọ xát vào nhau!

Nhưng ở tình cảnh này, không ai trong họ dám có ý nghĩ gì khác!

Sau khi đổi chỗ cho nhau, Tiểu Thiên do còn nhiều sức hơn nên vừa đẩy lão nhân vừa chui đi nhanh nhẹn. Ở phía sau, Tiểu My cứ theo đôi chân chàng làm vật chuẩn!

Ầm! Ầm..

Tiếng chấn động im dần, chỉ còn lại những dư âm ngân vang mãi trong lòng huyệt khẩu!

Phát hiện Tiểu Thiên bỗng dừng lại, Tiểu My cố ý gào to, hy vọng sẽ át được tiếng ầm ầm của loạt chấn động và sẽ lọt vào tai Tiểu Thiên :

- Hết lối rồi sao, Thiên ca!

Tiểu Thiên chợt nhích lên thêm một ít rồi dừng lại!

Chàng cũng nói to cho Tiểu My nghe :

- Ở đây có hai lối rẽ, tại hạ chưa biết chọn lối nào!

Tiểu My nhích lên theo và nàng cũng phải dừng lại!

Giờ đây nàng và Tiểu Thiên đang trong tư thế nằm kề sát bên nhau nhưng đầu của cả hai lại hướng về hai lối rẽ khác nhau, Tiểu Thiên bên hữu, còn Tiểu My bên tả!

Bối rối, Tiểu My bảo :

- Trong tình thế khẩn cấp, vì đoán huyết khẩu có thể là sinh lộ nên muội đành phải mạo hiểm! Nào ai ngờ bên trong lại có đến hai lối đi!

Tiểu My đang áy náy vì ngờ đã có lỗi. Tiểu Thiên biết như vậy nên tìm lời trấn an :

- Không ai có thể ngờ điều này. Vả lại, Tiểu My hành động như vậy là tốt lắm rồi! Cũng không sao chúng ta nên nhân cơ hội này để nghỉ ngơi. Sau đó phải đi theo lối nào, chúng ta rồi sẽ có quyết định.

Bảo nghỉ ngơi nhưng Tiểu My chỉ đó không lâu bỗng lên tiếng :

- Thiên ca!

Chàng liền đáp lại :

- Có chuyện gì muốn hỏi ư?

Tiểu My ngập ngừng :

- Lệnh tôn...

Tiểu Thiên thở ra :

- Câu chuyện nếu nói ra sẽ khá dài! Tóm lại, tại hạ vẫn tin chắc người chính là gia phụ. Bởi đó tại hạ nhất định phải giúp người khôi phục thần trí mọi việc sau đó sẽ được minh bạch!

Lúc này trong lòng huyết khẩu hoàn toàn yên ắng, chỉ có tiếng hô hấp đều đều của lão Cuồng và mẩu đối thoại của hai người đang lâm vào bước đường cùng!

Tiểu My cũng thở ra :

- Tìm lại được thân phụ, kể ra Thiên ca cũng là người có phúc! Không như muội, kiếp này thật khó mong có được hoàn cảnh như Thiên ca.

Chàng kinh ngạc :

- Lời này có ý gì, Tiểu My!

- Thiên ca còn nhớ muội phải theo Thiên ca vì muốn dò hỏi tung tích một người?

- Tại hạ đương nhiên còn nhớ! Sao?

- Đó là tung tích của... Hà! Muội không biết có nên gọi người đó là phụ thân hay không?

Chàng ngờ vực :

- Phải là phải, không là không! Tiểu My nói như vậy phải chăng có ẩn tình khó nói?

Ngập ngừng một lúc, Tiểu My mới nói :

- Gia mẫu đã từng bị một người làm nhục. Kết quả sau đó là muội được sinh ra. Thiên ca bảo muội sẽ gọi như thế nào đối với người đã gây ra chuyện này!

Tiểu Thiên không thể đáp. Bởi hành vi của người đó hoàn toàn không thể chấp nhận nếu không muốn nói là phải lên án hành vi mất hết nhân tính của người đó!

Đằng khác, nói gì thì nói Tiểu My cũng là cốt nhục của người đó, chuyện phải gọi như thế nào, tình cảnh của Tiểu My thật khó xử!

Như hiểu chàng đang nghĩ gì, Tiểu My bỗng bộc lộ :

- Làm người, ai chẳng mong là sẽ có đủ song thân! Nào có ai không cha không mẹ? Ngay khi gia mẫu lia đò, nói thật nhá, muội rất hận người đó. Và nếu có cơ hội, nhất định muội sẽ không buông tha! Nhưng từ lúc gặp Thiên ca, phát hiện Thiên ca toàn tâm toàn lực, vừa phải kiếm tìm vừa phải lo giải cứu cho thân phụ, muội đã có một quyết định khác!

Tiểu Thiên hỏi thật nhẹ, như không dám có bất kỳ một áp đặt nào vào quyết định có thể là phù hợp của Tiểu My :

- Là quyết định như thế nào, Tiểu My?

Tiểu My bật cười :

- Có phải Thiên ca sợ muội sẽ có một quyết định đưa đến hành vi đại nghịch bất đạo? Không đâu! Muội sẽ tùy vào phản ứng, vào quyết định của người đó! Thiên ca có muốn nghe không?

- Nói đi!

Tiểu My chậm rãi nói :

- Làm nhục gia mẫu, đó là tội chết! Gây đau buồn khiến sau đó gia mẫu phải chết trong tuyệt vọng, tội càng thêm nặng. Nhưng muội sẽ tha thứ nếu người đó tỏ ra hối lỗi, đồng thời biết chuộc lỗi bằng cách thừa nhận muội, ban cho muội một tính danh để gọi. Đòi hỏi của muội đâu phải nhiều, đúng không Thiên ca?

Chàng đáp nhanh :

- Không nhiều! Đó là những lời đòi hỏi chính đáng và có thể nói đó là cả một tấm lòng vị tha độ lượng!

- Thiên ca tán đồng?

- Ủ! Tại hạ không thể không tán đồng!

- Tốt! Vậy Thiên ca hãy cho muội biết rõ tung tích của người đó!

Chàng kinh ngạc :

- Tại hạ? Nhưng đó là ai? Cần phải liệu xem tại hạ có biết chút gì về người đó không đã?

Tiểu My trầm giọng :

- Thiên ca phải biết. Vì có lần muội nghe Thiên ca đề cập đến người này!

- Có ư? Lúc nào? Là ai mới được?

- Muội chưa rõ tính danh của người này. Chỉ biết đó là người có danh phận huynh đệ với lão đạo Linh Hóa!

Tiểu Thiên thất kinh :

- Có danh phận huynh đệ ư? Hóa ra, nàng đây chính là... chính là kết quả của... của lần đó?

Tiểu My nôn nao :

- Vậy là Thiên ca cũng biết? Nói đi Thiên ca, người đó thật sự là ai? Hiện đang ở đâu?

Tiểu Thiên hết sức ngỡ ngàng. Và câu chuyện do lão quái nhân thuật lại đang tuần tự diễn ra tâm tưởng chàng. Có ai ngờ chỉ một lần duy nhất đó, một người vốn theo đạo Tam Thanh, một nhân vật luôn phải giữ mình, phải tiết dục để luyện công phu Huyền Thông Đồng Nguyên, giờ đây lại có một cốt nhục lưu cho hậu thế!

Lỗi của ai đây, của Linh Hóa lão đạo hay của lão quái nhân Tư Đồ Thuận?

Tiểu My chờ mãi vẫn không nghe chàng nói, thái độ thêm khấn trương.

- Là ai, Thiên ca! Sao Thiên ca không nói?

Chàng mất cả tự chủ :

- Tư Đồ Thuận! Là Tư Đồ Thuận, nghĩa huynh cũng là sư huynh của kẻ nhị tâm Hồ Khắc Vọng!

- Tư Đồ Thuận? Vậy muội là Tư Đồ My. Muội có nên dùng tính danh này không Thiên ca?

Chàng gạt mình và thăm trách tại sao không giải thích ngay mọi chuyện rồi hãy nêu rõ tính danh!

Cũng may, chàng nghĩ, Tiểu My đang ước ao có một tính danh như mọi người nên nàng chưa có phản ứng quá đáng!

Chàng gạt đầu nhiều lượt :

- Nèn, nèn lắm! Không những thế, muội càng phải tự hào về tính danh này! Ta cũng vậy, ta cũng mừng cho muội, mừng cho lão quái nhân hãy còn lưu lại

cho hậu thế một ái nữ kiều diễm và cương liệt như muội! Quả là hoàng thiên hữu nhân! Hay lắm! Ha... Ha...

Nghe chàng cười, nàng hoang mang :

- Tại sao là hay lắm, Thiên ca? Thế nào là hoàng thiên hữu nhân? Đường như Thiên ca muốn ám chỉ người đó người đó... người đó hoàn toàn không có lỗi?

Hít mạnh một hơi thanh khí, Tiểu Thiên lên tiếng :

- Không! Lão không có lỗi! Bất quá, nếu xét về một bình diện nào khác, lão có lỗi vì chính lão cũng không hề biết lão còn có một cốt nhục.

Tiểu Mỹ ríu rít vừa hỏi vừa muốn chồm cả người vào Tiểu Thiên :

- Chuyện như thế nào, Thiên ca? Mau nói đi, Thiên ca! Muội không thể chờ đợi được nữa!

Tiểu Thiên nhè nhẹ, tìm cách nhích xa khỏi sự động chạm quá mức cần thiết này. Rất tiếc, lòng huyết khẩu thì hẹp, cử động của chàng chỉ tỏ làm cho hai thân hình càng cọ xát vào nhau hơn!

Để tâm trí phải thôi ngay sự bấn loạn, Tiểu Thiên vội vã thuật cho Tiểu My nghe câu chuyện xưa, hy vọng nhờ đó, cả chàng lẫn Tiểu My sẽ không bị sự cọ xát này làm cho tình thế trở nên khó xử :

- Thương nghĩa đệ, Tư Đồ Thuận là nghĩa huynh bèn đem Hồ Khắc Vọng về sơn môn, hy vọng sư phụ sẽ thu nhận thêm Hồ Khắc Vọng! Biết rõ tâm địa của họ Hồ không tốt, vị sư phụ kia không những không thu nhận mà còn có lời đề tính đến Tư Đồ Thuận! Để tâm oán hận, sau khi vị sư phụ mệnh chung, tuy Hồ Khắc Vọng vẫn được vị nghĩa huynh truyền thụ võ công nhưng y vẫn nghĩ cách báo hận. Và mười tám năm trước, sau khi cùng Hồ Khắc Vọng chung vui tiệc rượu, Tư Đồ Thuận mới phát hiện trong rượu có Xuân Tinh được...

- Xuân Tinh được! Đó là...

- Là thứ có thể làm một vị thánh nhân cũng phải xao xuyến và động lòng trần! Bằng cách này, Hồ Khắc Vọng không những phá hủy được công phu Huyền Thông Đồng Nguyên của Tư Đồ Thuận, là loại công phu đòi hỏi phải tránh việc thân cận nữ sắc, đồng thời lão còn gây thêm hận cho một nữ nhân kia!

- Đó chính là gia mẫu?

Sau một lúc yên lặng để ngẫm nghĩ sự đúng sai của sự cố này, Tiểu My lại lên tiếng :

- Có lẽ sự việc đã xảy ra như Thiên ca vừa kể! Như gia mẫu nói lại, người đang sống yên lành với giọt máu duy nhất do thân phụ để lại, bất ngờ bị lão đạo Linh Hóa bắt đi. Lúc đó, do gia mẫu chỉ là một thường nhân, chẳng hề biết võ công nên đương nhiên gia mẫu không thể biết ai đã bắt giữ và bắt giữ để làm gì! Chỉ đến khi bị một người bất ngờ nhảy xổ vào và dầy vò thân xác, có hai điều mà gia mẫu không thể không nhận ra!

- Là hai điều gì?

- Thứ nhất, người nọ tuy đang lúc ham muốn nhục dục nhưng dường như chưa từng biết đến vấn đề nam nữ!

Chàng giải thích :

- Đương nhiên rồi! Lệnh tôn ngay từ thuở bé đã quen chạy tịnh, chưa biết biết đến tình trường.

Tiểu My tiếp :

- Điều thứ hai gia mẫu nhận ra, đó là tròng cười độc ác của kẻ đã bắt giữ người! Y để lộ y chính là người sẽ tiếp nhận cương vị Đạo chủ của Huyền Thông Linh Đạo!

- Cũng là đương nhiên! Hồ Khắc Vọng vì dã tâm này nên mới hại nghĩa huynh!

Đến lúc Tiểu My nêu một nghi vấn tối hậu, là điều mà cho đến lúc này Tiểu Thiên vẫn chưa dám thuật :

- Thiên ca! Gia phụ hiện như thế nào?

Không thể lẫn tránh được nữa, Tiểu Thiên đành phải thuật lại hoàn cảnh khiến chàng tình cờ gặp lão quái nhân Tư Đồ Thuận dưới vực sâu :

- Sáu năm trước, lúc ta tình cờ bị lão đạo Linh Hóa bắt giữ, ta đang tìm đường trốn chạy thì gặp muội và ả Thiếu đạo chủ!

Tiểu My cũng nhớ :

- Sau đó Thiên ca đã rơi xuống vực, muội còn nhớ rất rõ!

- Đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng ta gặp lệnh tôn. Chuyện là thế này...

Chờ khi Tiểu Thiên thuật lại toàn bộ sự việc, thay vì khóc lóc thở than, Tiểu My lạnh giọng nói từng tiếng :

- Nếu đó là tâm nguyện của gia phụ, được, muội sẽ dùng chính công phu Thất Cảm Tuyệt Hóa khúc lấy mạng kẻ thù! Muội hứa chắc như vậy!

Chàng kinh nghi :

- Muội cũng đã luyện công phu này như bọn họ?

- Không! Trong tháng năm cố tình tiềm phục ở Linh Đạo Huyền Thông. Không ít lần muội được ả Thiếu đạo chủ đưa đến Thất Cảm cố động! Không như họ, muội không miên cưỡng luyện theo từng động tác của những đồ hình Thất Cảm! Một là muội sợ bị lộ, hai nữa, muội có cảm nhận cách luyện của họ không đúng! Riêng muội, muội có một suy nghĩ khác! Chưa biết đúng sai nhưng muội sẽ thử!

Chàng nói :

- Lệnh tôn đã từ những đồ hình này tự thấu triệt ra một loại tâm pháp. Cũng như lệnh tôn nói, công phu này không hề kém công phu Càn Khôn, đang được kẻ là thiên hạ đệ nhất công phu!

- Và gia phụ đã nói tâm pháp đó cho Thiên ca?

Chàng thở dài :

- Đó là ý định của người! Rất tiếc, những đoạn kinh văn tự thấu triệt được lệnh tôn lưu lại trên những chiếc lá đều bị lũ kiến gặm sạch! Sau đó, lệnh tôn không còn thời gian để nói lại cho ta nghe!

- Những chiếc lá đó đã bị Thiên ca phá hủy!

- Không! Ta đã đặt cạnh thi thể của người! Sao?

Tiểu My cả quyết :

- Muội phải đến đó một lần. Nhất định không để gia phụ lâm vào cảnh tử vô địa táng!

- Muội phải quay trở lại Huyền Thông Linh Đạo! Nguy hiểm lắm!

Tiểu My bảo :

- Muội vốn thông thuộc địa hình, chúng sẽ không phát hiện! Và lại, muội cần phải tìm bào tử!

- Tỷ tỷ ư! Phải chăng do muội vừa nói, đó là cốt nhục của lệnh đường và vị trượng phu trước đó đã yếu mệnh?

- Không sai! Lúc lâm chung, muội đã hứa với gia mẫu điều này!

- Sao phải tìm ở Huyền Thông Linh Đạo?

Tiểu My giải thích :

- Sau khi được buông tha, về đến nhà gia mẫu mới hay gia tỷ đã biến mất! Gia mẫu nghi đó cũng là kiệt tác của kẻ đã bắt gia mẫu!

- Là lão đạo Linh Hóa!

- Rất có thể! Và đó là điều muội cần làm sáng tỏ!

Chàng trầm ngâm :

- Lệnh tỷ có tính danh như thế nào?

- Thân phụ của gia mẫu họ Liễu! Gia tỷ được gọi là Liễu Hoài Thương!

- Liễu Hoài Thương!

- Gia tỷ còn có một đặc điểm để nhận dạng: lòng chân tả có một bớt son. Vị trí khó nhìn nhưng nhờ đó sẽ ít có chuyện ngộ nhận!

- Ta nhớ rồi! Nếu có dịp ta sẽ tìm giúp muội!

- Đa tạ Thiên ca! Bây giờ...

Chàng thở hắt ra một hơi :

- Bây giờ cần phải tìm lối thoát! Mọii chọn lối nào?

Tiểu My có một lời hai ý :

- Mọii theo Thiên ca!

Chàng rúng động nhưng cố trấn tĩnh :

- Theo ta! Được! Lối đi ta đã chọn, cứ thế mà đi hy vọng sẽ có kết quả tốt đẹp!

Dứt lời, lờ đay lão nhân theo lối bên hữu, Tiểu Thiên cứ thế tiếp tục!

Được một lúc, chàng nói :

- Không khí tuy ngột ngạt nhưng lối đi hãy còn thông. Đi đến đâu hay đến đấy. Chỉ khi hết lối mà vẫn không thoát, chúng ta sẽ trở lại lối thứ hai!

- Được! Mọii sẽ tùy Thiên ca! Phúc họa được tùy số phận!

Chui thêm một lúc lâu, ở phía trước, Tiểu Thiên có cảm nhận như có một lực nào đó đang lôi lão nhân Cuồng chuôi đi nhanh hơn!

Tuy phải vội chui theo nhưng chàng cũng kịp nói cho Tiểu My biết cảm nhận của chàng!

Có phản nghi ngờ, Tiểu My định kêu chàng lại.

Nhưng ở phía trước bỗng có tiếng Tiểu Thiên quát.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tự phế võ công

- Ai?

Thêm nghi ngờ, Tiểu My vươn tay định lôi chân Tiểu Thiên kéo lại.

Nhưng đó cũng là lúc Tiểu Thiên cố tình chuôi về phía trước thật nhanh.

Thay vì cũng chuôi theo chàng với một cảm giác thật mơ hồ về mối bất an, Tiểu My dừng lại và nghe ngóng! Nàng nghe có tiếng Tiểu Thiên gào lên lồng lộng :

- Đứng! Lão đừng hại... đừng hại vị tiền bối đó! Ta... Ta...

Cảm giác lập tức hết mơ hồ, Tiểu My từ từ lùi lại khi nghe có tràng cười ngạo nghễ của lão đạo Linh Hóa vang vào tận trong huyết khải :

- Lũ chuột nhắt! Ta nghĩ bọn ngươi vì mãi tình tự sẽ không bao giờ chui ra nữa chứ?

Đúng lúc này, Tiểu Thiên đã đứng ở phía ngoài huyết khải, diện đối diện với lão đạo Linh Hóa và bốn nhân vật chàng chưa hề nhìn thấy mặt.

Lão đạo Linh Hóa đang đứng với một chân co lên, chứng tỏ lão đã bị loạn thạch lúc rơi xuống đã làm thương tổn chân bên tả!

Nhìn lại địa hình, chàng nhận ra tại sao lão biết và đã đón lỏng chàng ở đây!

Chàng vẫn đang đứng tại cốc khải, nơi đã xảy ra việc truy đuổi và sau đó là Tiểu My làm cho những tảng đá chông chênh phải rơi xuống!

Nhớ đến Tiểu My, chàng cố tình nói lớn tiếng :

- Lão đã thắng! Được! Ta không ngờ huyết khải sau khi chuyển một vòng đã thông đến vị trí cũ! Lão có điều kiện gì để đánh đổi sự an toàn cho vị tiền bối kia?

Đương nhiên Tiểu My phải nghe và dĩ nhiên phải tìm lối thoát thân khác!

Tiểu Thiên nghĩ như vậy và hoàn toàn yên tâm khi nghe lão đạo hậm hực hỏi :

- Nha đầu kia đâu?

Chàng vẫn nhìn lão nhân Cuồng đang bị bốn nhân vật kia giữ trong tay :

- Loạn thạch rơi nhiều, ta và nàng đã thất lạc!

- Thất lạc! Ta nghe rõ tiếng ngươi và ả trò chuyện, ngươi đừng tìm cách dối lừa ta!

Quắc mắt nhìn chàng và chờ đợi, khi biết chàng sẽ không nói gì, lão vẫy tay :

- Được! Ta chỉ cần ngươi, không cần ả! Hãy bít chặt thông đạo chôn sống ả!

Một trong bốn nhân vật kia liền tiến lên! Y lăm một tảng đá vừa với lỗ thông đạo định vít vào!

Tiểu Thiên kinh hãi :

- Lão độc ác thế sao? Đừng!

Lão cười lạnh :

- Sinh mạng ngươi và của lão hồi hám kia vị tất đã được bảo toàn, ngươi lo làm gì đến kẻ khác. Vả lại, kẻ ta cần chính là ngươi! Cả lão kia nữa rồi cũng bị ta lấy mạng. Ngươi tin không?

Chàng thất sắc :

- Lão...

Trong khi đó, thông đạo nọ đã được nhân vật kia vít chặt bằng nhiều lớp đá! Ngữ này dù Tiểu My có muốn tự chui ra nấp mạng cũng không thể!

Phát hiện sự quan tâm hầu như thái quá của chàng dành cho lão nhân kia, lão đạo Linh Hóa cười khẩy :

- Xem ra giữa ngươi và lão quỷ kia phải có gì liên quan. Bằng không, ngươi đâu dễ gì ngoan ngoãn như thế này! Hừ!

Tự hận mình là đã để cho lão ác đạo nhìn rõ yếu điểm, chàng định sửa sai bằng cách vờ lao lên.

Nào ngờ lão quát :

- Tử Giả vệ đạo! Hãy giết lão quỷ kia!

Thất kinh, chàng gào vang :

- Đừng giết! Hãy nói điều kiện của lão, ta sẽ chấp nhận!

- Chấp nhận! Ha... Ha...

Phụ tử tình thâm, Tiểu Thiên đang là người không cần đánh đã cam bại.

Lão đạo ngưng cười :

- Nói! Sao ngươi biết rõ ta là Hồ Khắc Vọng! Sao ngươi biết chuyện nghĩa huynh ta!

Chàng bị đánh bại hoàn toàn, đến giọng nói cũng vô lực :

- Sáu năm trước, dưới một vực sâu ta và lão đã gặp nhau!

Lão đạo Linh Hoá tròn to mắt, rồi bật cười nghiêng ngả :

- A há! Ha... Ha... Ha...! Là ngươi! Tiểu oa nhi năm nào chính là ngươi? Ha... Ha...

Tràng cười của lão làm vang động núi rừng! Và thật bất ngờ, cũng làm kinh động đến hai nhân vật tình cờ đi ngang qua!

Họ xuất hiện.

Vút! Vút!

Sau một thoáng ngỡ ngàng vì hiện tình trước mắt, họ cùng lao vào bọn Tử Giả vệ đạo! Có tiếng họ gọi Tiểu Thiên :

- Tiểu tử! Đánh!

Hai trong bốn nhân vật Tứ Giả lập tức lao ra nghênh đón hai vị khách không mời mà đến .

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Cơ hội đến nhanh như tia chớp, Tiểu Thiên lập tức lao ập vào hai gã Vệ Đạo còn lại :

- Nạp mạng!

Vút!

Viu... Viu...

Chàng dùng Nhu chưởng với toàn bộ chân nguyên nội lực.

Lão đạo Linh Hóa tuy chỉ có thể cử động một chân nhưng khinh thân pháp vẫn không vì thế mà chậm lại :

- Ngươi thật sự muốn chết ư? Đờ!

Vút! Vút!

Ầm!

Chàng bị chặn đứng và đành giương mắt nhìn lão nhân Cuồng đang bị hai gã vệ Đạo kia một lần nữa uy hiếp sinh mạng!

Thái độ bất động của chàng làm cho lão đạo Linh Hóa đặc ý. Lão chớp lấy lão nhân Cuồng, hạ lệnh cho bọn Tứ Giả vệ đạo :

- Hàn Nam Long, Thôi lão cái! Chỉ còn thiếu hai người nữa là đủ cho ta khuất phục toàn bộ võ lâm! Bắt họ!

Được rảnh tay, hai gã sau liền xông lên tiếp trợ cho hai gã trước!

Bọn chúng liền thủ vậy đánh Tiểu Kiếm Chương Trung Xuyên Bách Bộ Hàn Nam Long và lão cái Thôi bang chủ Cái bang là hai nhân vật vừa tình cờ xuất hiện!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Thấy Tiểu Thiên có thái độ tự thủ bàng quang đầy kỳ quặc, Thôi lão cái quát :

- Ngươi sao rồi, tiểu tử? Bọn ta muốn giúp ngươi, sao ngươi không động thủ?

Không nghe chàng đáp, Hàn Nam Long đưa mắt nhìn và đương nhiên phải thấy trong tay lão đạo Linh Hóa là một nhân vật có nhân dạng bản thủ :

- Thiếu hiệp bị uy hiếp? Nhân vật đó là ai! Có quan hệ mật thiết lắm sao, thiếu hiệp?

Tránh bị uy hiếp nghiêm trọng hơn, chàng không thể thủ nhận đó chính là thân phụ chàng và chàng chỉ dám lên tiếng :

- Tại hạ buộc phải đứng ngoài, tiền bối nên hiểu cho!

Thôi lão cái đang bị bọn Tứ Giả vệ đạo bức dồn nên tức bực :

- Hiểu cái mốc xì! Người có biết Thất đại phái, bảy vị Chương môn đều bị bọn Huyền Thông quái quỷ này bắt giữ không?

Chàng kinh tâm! Vì nếu đúng như Thôi lão cái nói, hành vi của chàng vào lúc này vì tình riêng sẽ làm ảnh hưởng đến toàn cục!

Phát hiện sự thay đổi ở sắc mặt chàng, lão đạo Linh Hóa quát :

- Tứ Giả! Vây bắt lão quỷ kia! Còn tiểu tử, nếu ngươi manh động, ta lập tức hạ sát lão hôi hám này!

Chàng nao núng, không dám nhích động, dù chỉ một ngón tay.

Thôi lão cái chợt quát tháo :

- Nếu ngươi chịu giúp ta, ta hứa sinh mạng của lão kia sẽ an toàn! Hồ Khắc Vọng!

Ngươi đừng quên ta có một thứ công phu là khắc tinh của ngươi!

Lão ác đạo bật cười :

- Lão muốn nói Hóa Nguyên Chỉ? Không bao lâu nữa đâu, Huyền Thông Đồng Nguyên Công của ta sẽ không còn sợ Hóa Nguyên Chỉ do lão quý kia truyền dạy cho lão! Tứ Giả, nhớ đừng lơ lửng lão Cái!

Huyền Thông Đồng Nguyên Công? Lão đạo đã luyện công phu này có sao lại sợ thứ chỉ lực Hóa Nguyên kia? Ai đã chỉ công phu đó cho Thôi lão cái? Tiểu Thiên ngờ vực.

Có tiếng Hàn Nam Long quát :

- Hãy giao lũ này cho vãn bối! Nếu Thôi tiên bối có thể khắc chế...

Đoán ra ý đồ của Hàn Nam Long, lão đạo Linh Hóa gầm vang :

- Lập trận Tứ Tượng! Không cho chúng thoát!

Tình thế càng lúc càng tỏ ra nguy hiểm cho hai nhân vật kia, Tiểu Thiên như hiểu rõ Hàn Nam Long đang muốn gì, chàng liền động thân lao về phía bọn Tứ Giả vệ đạo :

- Tại hạ đến đây! Thôi lão tiên bối hãy...

Vút!

Tiểu Thiên một phen nữa phải tiêu tan khí phách khi nghe lão ác đạo rít :

- Ngươi muốn lão quý này phải chết! Được! Xem đây!

Hự!

Tiếng kêu bỗng phát ra từ miệng lão cuồng khiến Tiểu Thiên hoàn toàn bất lực. Chàng chỉ muốn hét lên một tiếng thật to cho hả giận khi nhìn thấy lão nhân Cuồng tuy không chết nhưng máu mồm máu mũi đang tuôn trào! Đó là do lão ác đạo nhấn tâm nhả kinh vào tâm mạch kẻ đã vô phương hoàn thủ!

Như sợ Tiểu Thiên lại bị Hàn Nam Long lung lạc, lão ác đạo hét :

- Ngay lập tức, nếu ngươi không tự phế bỏ vô công, ta sẽ hạ thủ chẳng dung tình!

Chàng rúng động...

Như muốn mau chóng có kết quả, lão ác đạo cười khẩy :

- Ngươi chần chờ ư? Xem đây!

Hự!

Lão nhân Cuồng lại bị nội kinh của lão ác đạo làm cho thổ huyết!

Quá bất nhẫn chàng kêu :

- Dừng tay! Ta chấp nhận...

Kinh tâm, Hàn Nam Long dù đang bị trận Tứ Tượng vây khốn vẫn có thời gian hô hoán :

- Đừng thiếu hiệp! Tại sao thiếu hiệp lại chấp nhận đề lão uy hiếp?

Lão đạo Linh Hóa vẫn dõi nhìn từng cử chỉ của chàng ! Nếu chàng chậm, lão sẽ tiếp tục hành hạ lão nhân Cuồng.

Chàng bần rùn toàn thân, vừa cắn răng tự phế bỏ nhân lực vừa buông gọn một lời không gì thâm nảo hơn :

- Vì người đó chính là gia phụ! Hự!

Biết chàng đã tự phế võ công lão ác đạo cười cuồng ngạo :

- Ha... Ha...! Giết! Giết bọn chúng cho ta! Ha... Ha..

Không gì động nộ bằng, khi nghe Tiểu Thiên thổ lộ sự việc và nhất là lúc nhìn thấy chàng quả nhiên đã phải tự phé bỏ chân lực, Hàn Nam Long quát lên một tiếng kinh thiên động địa :

- Bọn ác nhân! Hãy xem tuyệt kỹ của ta! Đờ!

Vù... Vù...

Véo...

Với ngoại hiệu là Tiểu Kiếm Chương Trung, thủ pháp ngay lúc đó của Hàn Nam Long quả có điều đặc dị!

Trong chương kinh ẩn ước có tiếng kiếm phong rú rít !

Lão ác đạo vừa cười vừa hạ lệnh :

- Trong chương có kiếm! Rất tiếc, họ Hàn người chỉ có một thanh tiểu kiếm mà thôi, chưa đủ để triệt phá Tứ Tượng Huyền Thông trận! Ha... Ha...

Đúng như lão nói, bọn Tứ Giả vệ đạo xem lời nói của lão Đạo chủ như lời đề tỉnh, bọn chúng chỉ cần dịch chuyển Huyền Thông Tứ Tượng trận mặc nhiên làm cho ngọn tiểu kiếm ngấm ngầm phóng ra của Hàn Nam Long phải trượt mục tiêu!

Véo...

Bi vây hãm mãi và Tiểu Thiên thì kể như không còn gì để cứu vãn, Thôi lão cái bắt ngờ lao đi.

- Chúng ta đi thôi! Hừ!

Vút!

Hàn Nam Long đành phải bỏ đi sau cái nhìn nuối tiếc ném vội về phía Tiểu Thiên.

Vút!

Không hạ lệnh đuổi theo, lão ác đạo cười và thần nhiên xua tay :

- Đưa cả hai đi! Ha... Ha...

Đành phải để Tứ Giả vệ đạo áp tải như phạm nhân, Tiểu Thiên hãy còn một chút an ủi là phụ thân cho đến giờ vẫn toàn mạng.

Lão ác đạo cười hềnh hếch :

- Trong người người được lực của Cửu diệt Tử Linh thảo hãy còn! Lần này, nếu toại nguyện ta sẽ không còn ngại Hoá Nguyên chỉ nữa. Ha... Ha...

Vốn biết trước lão sẽ có những lời nói này. Chàng hỏi :

- Lão vẫn muốn biến ta thành linh đan giúp lão đắc thành công phu?

Lão nhón nhơ :

- Đương nhiên! Ta chỉ cần Cửu diệt Tử Linh thảo là đủ! Quần hùng các võ phái sẽ lần lượt phải cúi đầu trước ta, một thiên hạ đệ nhất nhân!

Chàng bĩu môi :

- Lão quên rồi ư! Công phu Càn Khôn sẽ đả bại lão!

- Công phu đó ư! Ta không ngại! Hà Kinh Chi cho đến lúc này vẫn chưa đắc thủ, chứng tỏ công phu đó đã mất theo sự thất tung của Bang chủ Ngũ Hành bang!

Chàng tìm cách lung lạc lão :

- Lão làm! Hà Kinh Chi đã có trong tay phần hạ của công phu đó. Hai phần còn lại, đối với Hà Kinh Chi chỉ là điều sớm muộn! Vì...

- Hừ! Người đừng lừa ta! Chuyện lão Hà đã có phần hạ, ta đã biết từ lâu! Riêng hai phần kia...

Chàng ngắt ngang :

- Hà Kinh Chi sắp đắc thủ! Ở dưới Tổng đàn Ngũ Hành bang vốn có một khu địa đạo.

Lão biết gì về địa đạo này?

- Địa đạo! Ngươi cũng biết?

- Không sai! Lúc ở Tổng đàn, ta lão đánh cho phải chạy, tình cờ ta nhìn thấy bọn Hà Kinh Chi cũng vừa khám phá địa đạo đó!

Lão động tâm :

- Tại sao ngươi cho ta biết điều này?

Chàng đáp thẳng thừng :

- Là người, ai cũng tham sanh quý tử! Nếu lão biết và nếu lão nhanh tay hơn, chiếm được tuyệt học Càn Khôn, ta sẽ không bị lão nấu chảy, sau đó luyện thành linh đan!

Lão cười khùng khục :

- Ngươi tính cũng hay đấy! Rất tiếc, ta đã bị ngươi lừa nhiều lần, ta không thể tin ngươi!

Chàng nhún vai :

- Tùy lão ! Công phu của ta đây không còn! Ta không thể chạy thoát khỏi tay lão. Và biết đâu, do mệnh trời run rủi, trước khi chết, ta lại được nhìn thấy cảnh Hà Kinh Chi dùng tuyệt học Càn Khôn buộc lão cứ chui rúc nơi này như loài rùa thật đầu thật cổ!

Lời của chàng có tác dụng.

Lão ác đạo bảo :

- Được! Ta tin ngươi thêm một lần nữa! Dù sao, phụ thân ngươi đang ở trong tay ta, bản thân ngươi vô lực, ngươi muốn thoát chỉ là điều vọng tưởng!

Lão bồng vỗ hai tay vào nhau.

Bốp!

Ả Thiếu đạo chủ xuất hiện :

- Phụ thân!

Tiếng kêu của ả làm Tiểu Thiên mở to mắt vì quá kinh ngạc!

Lão ác đạo không nhìn thấy, chột bảo :

- Bọn thất phái như thế nào?

Ả Hồ Liễu Liễu hậm hực :

- Chúng vẫn ngoan cố!

Lão cười khinh bỉ :

- Thường vẫn vậy! Chúng không muốn uống rượu mời của ta. Hãy bảo Hóa Thông cho chúng ném rượu phạt.

Ả đưa mắt nhìn Tiểu Thiên.

- Phụ thân định xử trí y như thế nào?

Lão xua tay như xua bỏ một vật vô dụng :

- Tạm thời dùng y như lũ Đạo nô ngoài kia! Chờ lúc ta quay lại sẽ định liệu cách xử trí!

Ả kinh ngạc :

- Chân của phụ thân chưa khỏi, phụ thân định đi đâu? Phụ thân đừng quên Thôi lão cái...

Lão cười nhẹ :

- Đã có Tả Hữu hộ đạo và Tứ Giả vệ đạo cùng đi, nếu gặp phải Thôi lão quỷ càng tốt! Ta nhất định cho lão ném trận Thất Cầm!

Ả lại nhìn Tiểu Thiên :

- Hải nhi muốn đích thân biến y thành Đạo nô! Phụ thân...

Lão bắt gặp ánh mắt nhìn thất vọng của chàng nên càng đắc ý :

- Ta cũng có ý định này! Nhưng nhớ, đừng quá nặng tay! Ta chưa muốn y chết!

Nghe thế, ả tiến đến, lôi Tiểu Thiên đi với ả.

Tuy không thể cưỡng lại nhưng sắc mặt của chàng bất chợt để lộ một dáng vẻ kỳ quái!

Phát giác điều này, lúc cả hai đi ngang chỗ lão đứng, lão bắt ngờ đưa tay ngăn lại :

- Chậm đã!

Ả kinh ngạc :

- Có gì bất ổn ư, phụ thân?

Lão cười lạnh :

- Cũng có thể! Nhưng chúng ta sẽ biết ngay thôi.

Dứt lời, chính lão dùng tay soát, xét toàn bộ kinh mạch của chàng.

Ả nọ hồ nghi :

- Phụ thân bảo y đã tự phế bỏ chân lực?

Lão thu tay về và hậm hực :

- Lúc nãy nét mặt của y rất kỳ lạ. Nhưng rõ ràng y không còn chút chân lực nào! Y là kẻ lăm mưu nhiều kế, Liễu nhi, dấu sao cũng chớ xem thường y!

Lôi chàng đi, ả phì cười :

- Đối với hải nhi, y sẽ là một gã Đạo nô ngoan ngoãn! Phụ thân không nên xem thường hải nhi thì đúng hơn!

Đi ở phía sau, khi biết đã vượt qua khỏi tầm thị tuyến của lão ác đạo, Tiểu Thiên giả vờ bị vấp, ngã ập vào người ả Hồ Liễu Liễu :

- Ôi...!

Quay lại, ả tiến đến và dùng chân ngay trước mũi chàng :

- Ngươi định giờ trò ư? Đứng lên!

Thoáng hải lòng với những gì cần nhìn thấy đã được thấy, chàng cố gượng đứng lên, miệng huyền thuyên giải thích :

- Võ công không còn, tại hạ đâu thể đi nhanh như cô nương! Và lại muốn đứng lên cũng là một điều khó, cô nương đừng trách oan cho tại hạ.

Ả nở một nụ cười :

- Ngươi đứng lên khó khăn lắm sao! Có cần ta giúp không?

Hiểu rõ nụ cười của ả ẩn chứa ý gì, chàng nào dám để ả giúp!

Lúc đã đứng lên tuy hãy còn loạng choạng nhưng chàng vẫn nói :

- Không cần đâu! Tại hạ tự đứng được rồi!

Ả thu lại nụ cười.

- Thật ư?

Vù!

Huych!

Tiểu Thiên lập tức ngã sấp xuống sau khi bị ả dùng chân quét qua phần hạ bàn!

Phần nộ, chàng gầm gừ :

- Nếu ta còn chân lực...

Ả thịnh nộ :

- Còn thì sao?

Bình! Bình!

Vừa đá liên hồi kỳ trận vào bất kỳ chỗ nào ả thấy thuận chân, khiến Tiểu Thiên phải lăn dài trên nền, ả vừa rít :

- Ngươi bảo ngươi đi không đủ nhanh ư? Bằng cách này, thử xem ngươi có đi nhanh hơn lúc này không? Hừ!

Bị hành hạ như thế này, một là Tiểu Thiên chưa từng nếm trải, hai là chàng không hề lường hết sự độc ác của ả.

Do đó, chàng vừa bị đá lăn đi như một vật vô tri, vừa vẫn còn đủ trí giác để hứng chịu những đau đớn khiến chàng phải kêu thét lên :

- Ôi...! Ngươi độc ác thế sao! Ta... Hự! Hự !

Ả cười khanh khách và đắc ý với trò này!

Tuy bị hành hạ, bị đau đớn nhưng Tiểu Thiên vẫn không quên mục đích của chàng.

Chàng phát hiện sau hàng loạt những tiếng huyên náo này mà vẫn không thấy lão ác đạo xuất hiện, chàng nghĩ có lẽ lão đã ly khai nơi này, tìm đến Tổng đàn Ngũ Hành bang như lời chàng đã cố tình bịa đặt!

Cố chịu đau, chàng chờ đợi một cơ hội thật thuận tiện!

Cơ hội đến, ả đang tung cước tả vào chàng, đứng vào phần bụng.

Tiểu Thiên vội co người và hầu như dùng cả tứ chi giữ chặt chân tả của ả!

Để cho sự việc xảy ra thật tự nhiên, chàng cố ý gào thét :

- Tiệt tỳ độc ác! Ta không còn chân lực, sao ngươi mãi hành hạ ta?

Ả còn đủ đầy chân lực nên việc thu chân về đối với ả hoàn toàn không khó.

Nhưng do Tiểu Thiên cứ ôm chặt cổ chân nên hễ ả thu chân đến đâu thì cũng lôi Tiểu Thiên theo đến đó!

Bực tức, ả thét :

- Ngươi muốn chết ư?

Vừa thét ả vừa hất mạnh chân tả, là chân đang bị Tiểu Thiên ôm giữ.

Bất chợt, có tiếng lão ác đạo đột ngột vang lên :

- Đừng giết y, Liễu nhi!

Đã lỡ hất chân lại không thể giết Tiểu Thiên do đã có lệnh của thân phụ, ả hậm hực rút mạnh chân về.

Vù...

Tiểu Thiên đã tính sai, lão ác đạo vẫn chưa đi. Lão vẫn nghi ngờ nên cố tình ẩn nấp đâu đó để dò xét.

Nhưng, Tiểu Thiên lại tính đúng một việc khác!

Do đang ở trong sơn môn Huyền Thông Linh Đạo, nơi có Hồn Nguyên Thông Huyền trận che chắn nên không thể có chuyện là sẽ có bất kỳ ai xâm nhập, ả Hồ Liễu Liễu không tính đến chuyện sẽ phải động thủ nên ả không mang giày bó cứng xà cạp như những lúc ra ngoài.

Lúc cố tình ngã xuống, chàng đã nhìn rõ điều đó!

Và bây giờ, khi cổ chân ả bị chàng giữ chặt, phản ứng rút mạnh chân của ả khiến hai tay chàng lỏng ra, chạm vào giày của ả!

Kết quả tất yếu liền xảy ra, ả tuy rút được chân về nhưng giày của ả phải lọt vào tay Tiểu Thiên!

Một khuê nữ, dù tính tình có ác độc đến đâu, để một nam nhân tuột mất giày là một điều không thể chấp nhận!

Ả động nộ, lao bừa vào Tiểu Thiên, dùng chân tả là chân trần quật liên hồi kỳ trận vào khắp mặt mũi Tiểu Thiên.

Ả vừa động cước vừa quát :!

- Cuồng đồ táo tợn! Ta phải làm cho ngươi sống không bằng chết! Xem này! Đờ này!

Nửa này!

Bộp! Bộp! Bộp!

Dù bị đòn đau nhưng Tiểu Thiên vẫn mẫn nguyện!

Cuối cùng chàng đã thấy những gì cần thấy.

Bộp! Bộp! Bộp!

Ả chỉ chịu ngừng lại khi lão ác đạo phải xuất hiện can ngăn :

- Đủ rồi, Liễu nhi! Không khéo gã bị chết mất!

Trong khi ả nhặt lại giày và xô vào chân, lão ác đạo khinh khinh nhìn Tiểu Thiên đang có khuôn mặt méo mó vì bị hành hạ :

- Cứ thế! Ngươi còn giờ trò, sẽ còn bị hành hạ nhiều! Liễu nhi tuy là nữ tử nhưng lòng dạ không hề mềm yếu như ngươi nghĩ! Hừ!

Lão quay lưng bỏ đi.

Đầu vầng vát, tuy không hề muốn nhưng chàng vẫn phải ngắt đi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lãnh Băng chưởng

Khi nhận thức trở lại với Tiểu Thiên, chàng thăm mẫn nguyện với điều đang diễn ra trong nội thể của chàng!

Do không thể không tự phế bỏ chân lực chàng đã vận dụng một câu kinh văn trong công phu Nhu chưởng và nhờ đó chàng đã tự làm cho toàn bộ chân lực thất tán vào các kinh mạch như trước kia ở Nhục Thủy thất, nước Nhục Thủy đã từ từ thấm nhập vào từng thớ thịt của chàng!

Buộc phải dùng biện pháp này, tuy biết kể từ nay chàng sẽ không còn vận dụng được nữa công phu Cửu Trùng và kiếm pháp Phi Lạc Lưu Thủy Hành Vân, nhưng chàng thà chỉ còn lại mỗi một công phu Nhu chưởng còn hơn là bị lão ác đạo phát giác chàng vẫn còn võ công!

Đang nghĩ như vậy, một thanh âm giễu cợt chọc lọt vào tai chàng:

- Ngươi còn mỉm cười được ư?

Một lần nữa chàng lại thăm mẫn nguyện. Tai nghe được nghĩa là ả Hồ Liễu Liễu kia vẫn chưa biến chàng thành một Đạo nô!

Ả chưa cắt lưỡi chàng, chưa chọc thủng đôi màng nhĩ của chàng.

Như thấy chàng vẫn cười, thanh âm của ả Hồ Liễu Liễu lại vang lên:

- Ngươi đừng nghĩ ta không nỡ biến ngươi thành một Đạo nô! Đối với ta, có điều gì ta không dám? Nhưng chưa đâu, tội ngươi xâm phạm tiết hạnh của ta, ngươi phải chịu nhiều đau khổ khác trước khi trở thành một Đạo nô!

Chàng cố mở mắt để nhìn ả nhưng không được!

Chàng biết, diện mạo của chàng có lẽ lúc này rất khó coi, tất cả ngũ quan đều sưng húp đến mở mắt còn khó khăn nữa là!

Ả đoán đúng tâm sự của chàng:

- Rất tiếc là ngươi không thể nhìn thấy diện mạo của ngươi lúc này. Về tuấn tú của ngươi, điều đã làm cho tiện tì Tiểu My xiêu lòng đến phải phản ta, lúc này đâu còn nữa?

Còn việc chưa cắt lưỡi ngươi, chưa chọc thủng tai ngươi là ta muốn nghe ngươi kêu la, ta muốn ngươi phải nghe những lời quát mắng của ta! Có như thế mới thú vị, đúng không? Ha... Ha...

Sau một lúc cố gắng cuối cùng, chàng vẫn nhìn được ả, cho dù chỉ nhìn qua đôi mắt mờ hi hi!

Ả cười cợt thật độc ác:

- Ngươi nghĩ xem, hành hạ một người không thể kêu la, mắng nhiếc, lừa Đạo nô ở đây và ả Tiểu My trước kia đã làm ta chán ngán lắm rồi. Không đâu! Ta không vội biến ngươi thành một kẻ vô tri vô giác! A ha! Ngươi nhìn ta? Ngươi ghê tởm ta?

Bị ả phát hiện chàng đang nhìn, Tiểu Thiên chợt thở dài với những gì chàng đã nhận biết về ả. Phải, về ả!

Nghe chàng thở dài, ả giận dữ:

- Ngươi thở dài cái gì? Ngươi ghê tởm ta thì ai ghê tởm ngươi? Được! Ta muốn xem ngươi sẽ có phản ứng như thế nào khi tự ngươi nhìn thấy diện mạo kinh tởm của ngươi? Đi!

Ta phải đưa ngươi đi!

Chộp lấy chàng, ả giận dữ dùng khinh công lao đi vùn vụt!

Vút!

Tuy đã kịp cho vào miệng chiếc lá Tử Linh thảo cuối cùng, trước khi bị lão ác đạo đưa về Huyền Thông Linh Đạo, giờ đây toàn bộ chân nguyên nội lực của chàng đang từ khắp các kinh mạch quy hoàn dần dần về đan điền nhưng chàng vẫn không dám có phản ứng phản kháng.

Vì chỉ cần một dấu hiệu nhỏ, cho ả biết là chàng hãy còn công lực, nhất định ả sẽ đích thân phế bỏ chân lực của chàng!

Đến lúc đó dù muốn chàng vẫn không kịp tự thất tán chân lực vào các kinh mạch như đã làm!

Huống chi hiện nay chân lực của chàng chưa quy hoàn đủ, phải một thời gian nữa, ít lắm là một ngày, chàng mới khôi phục nguyên trạng!

Trong lúc này, chàng càng phản kháng càng tự hại thân.

Do đó, chàng đành để mặc ả muốn đưa đi đâu thì đưa!

Vút!

Ả dừng lại trước một gian động thất. Từ trong đó những làn hơi lạnh đang thi thoảng phả ra làm cho bản thân chàng phải mấy lượt rung mình!

Tuy biết rõ chàng không đủ năng lực chịu lạnh, do công phu không còn - Thật ra là chàng không dám vận kháng cự - Nhưng ả vẫn thản nhiên đưa chàng vào gian động thất đó!

Một mặt nước lan tỏa hơi sương, đó là những làn hơi lạnh đang từng lúc từng lúc thấm nhập vào xương tủy chàng!

Ả lôi chàng đến tận mép nước, ghì đầu chàng sát xuống mặt nước:

- Ngươi hãy nhìn đi! Diện mạo của ngươi đó. Nếu lúc này có người nhìn thấy ngươi, thử nghĩ xem, họ sẽ ghê tởm ai? Ta hay ngươi?

Hơi lạnh ngùn ngụt tạo cho Tiểu Thiên những cảm giác đã có ở Khuyển Bích Trì!

Sáu năm trước, cũng gặp phải cái lạnh như thế này, nếu lần đó chàng có thể vượt qua nhờ vào những chiếc lá Tử Linh thảo thì ngay lúc này dù đang có được liệu Tử Linh thảo trong nội thể chàng vẫn không dám dùng để chống chọi cái lạnh!

Quyết không thể để nàng ta phát hiện bản thân đang phục hồi công lực, chàng cố vùng vẫy tỏ dấu hiệu cho ả biết chàng không thể chỉ trì được nữa dưới cái lạnh này!

Nào ngờ hành vi của chàng lại gọi cho ả một trò đùa mới!

Ả bật cười:

- Ngươi sợ lạnh hay sợ không dám nhìn diện mạo của ngươi? Nói xem nào? Ngươi chưa bị cắt lưỡi mà! Ha... Ha...

Tràng cười đang nói lên hành vi độc ác của ả sắp hình thành! Biết rõ như vậy, Tiểu Thiên bỗng nảy ý mạo hiểm.

Chàng cố ý kêu lớn:

- L...anh! Ta... Ta sợ L...anh!

Đúng với ý định của chàng, lập tức ả hắt chàng vào mặt nước:

- Ngươi sợ ư? Được!

Bồm!

Ả cười ngặt nghẽo khi thấy chàng vừa run bắn vừa lập cập bị bồm ở dưới nước.

- Ngươi cảm thấy thế nào? Ha... Ha... Ngươi có muốn ta kéo ngươi lên không? Nào! Đã lâu ta không hề nghe có người nào mở miệng van xin ta, ngươi thử van xin ta xem! Có thể, ha... ha..., có thể ta sẽ động lòng đấy! Ha... Ha...

Vừa rơi vào mặt nước, Tiểu Thiên lập tức vận khởi chân nguyên, đưa được lực của Tử Linh thảo lan toả khắp cơ thể.

Chưa hết, lợi dụng cái lạnh đang thấm nhập vào từng thớ thịt, Tiểu Thiên vận dụng công phu Nhu chương để tiếp nhận hết những sự thấm nhập này như trước kia đã từng được nước Nhược Thủy thấm nhập!

Bằng cách đó, cái nóng ảm của Cửu diệp Tử Linh thảo đã biến cái giá lạnh đang thấm nhập vào thành những cảm nhận thờ thối, dễ chịu!

Cũng không phải hết, làn nước giá lạnh này còn làm cho da thịt của chàng, ở những nơi đã bị Hồ Liễu Liễu hành hạ, những cảm giác đau đớn phải hóa buốt lạnh và từ từ tan biến.

Tuy thế, chàng vẫn vờ run, vẫn giả vờ quát mắng bằng những thanh âm lập cập:

- Ngươi... Ngươi quả độc... độc ác! Ta... ta thà chết... quyết không van xin... van xin gì ngươi!

Đề giống như thật và cũng là ý định của chàng, Tiểu Thiên làm như người bị kiệt lực cứ từ từ chìm xuống!

Chìm xuống rồi lại ngoi lên, chàng run lên lấy bầy:

- Hừ... ừ... Hừ... ừ...

Ả thật sự đắc ý và nếu không kịp nhớ đến lời thân phụ căn dặn có lẽ ả sẽ bỏ mặc chàng!

Ả nhìn quanh và phát hiện một đoạn cây khá dài!

Ả đưa một đầu về phía Tiểu Thiên:

- Nắm lấy!

Tiểu Thiên do phải giả vờ bị rét cóng nên không thể chớp một lần là nắm được đầu cây!

Sau vài lần cố tình chớp hụt, khi Tiểu Thiên định với tay cầm lấy đầu cây thì bất ngờ chàng nghe có tiếng người hô hoán, gọi ả:

- Thiếu đạo chủ! Bên ngoài có bọn Hà Kinh Chi kéo đến!

Ả giật mình, thu đoạn cây về:

- Chúng đến để làm gì?

Gã vừa đến vội đáp:

- Chúng đưa thiếp, muốn được hội kiến Đạo chủ!

- Thiếp đâu?

Gã nọ hất mặt ra ngoài:

- Thuộc hạ đã giao cho lệnh huynh Hóa Thông?

Ả gạt đầu:

- Vậy còn báo với ta làm gì?

Gã nọ giải thích:

- Theo lệnh huynh đoán, bọn Hà Kinh Chi lần này kéo đến vị tất có thiện ý! Cần phải có chủ trương của Thiếu đạo chủ!

À xua tay:

- Dụ bọn chúng vào trận, bắt giữ chúng! Với Thập nhị chi, Tam thập lục Địa Sát các người, không lẽ sư huynh ta không làm được?

Gã nọ khom người bẩm báo:

- Lệnh huynh cũng định thực hiện chủ ý này, nhưng xem ra không ổn!

- Không ổn? Tại sao?

Tiểu Thiên thật sự bàng hoàng khi nghe gã nọ nói rõ nguyên nhân:

- Lần này cố tình kéo đến, bên Hà Kinh Chi có một nhân vật bản lãnh siêu phàm. Nhân vật này hình như cũng tinh thông kỳ môn trận thế, lệnh huynh e đương không nổi!

- Nhân vật nào? Y có xưng danh không?

- Có! Y xưng là Tân Lưong!

- Tân Lưong! Ta chưa nghe qua!

- Nghe nói người này trước kia cũng là một trong thất quái, thất tung đã lâu. Không hiểu sao lần này xuất hiện lại được bọn Hà Kinh Chi kính nể, gọi tôn là Môn chủ.

- Môn chủ của môn phái gì?

- Họ bảo là Lãnh Khuyết môn.

- Lãnh Khuyết môn? Âm chi công phu gì?

Gã nọ lắc đầu:

- Thuộc hạ không rõ! Mọi người vẫn đang chờ Thiếu đạo chủ ở ngoài!

À gật đầu:

- Ta đến ngay! Còn người, hãy tìm cách vớt...

Nói đến đây, ả đưa mắt nhìn vào mặt nước vẫn đang nghi ngút tỏa hơi lạnh! Tiểu Thiên đã biến mất.

À giậm chân:

- Hừ...! Vậy là y đã chết! Hừ!

Gã nọ kinh ngạc:

- Thiếu đạo chủ bảo ai? Có phải người đang ở trong này?

À gật đầu nhưng lại nói:

- Bỏ đi! Y chết mặc y! Nếu Đạo chủ có hỏi, người hãy nói là tự y tìm lấy cái chết!

Gã nọ nghe rõ nhưng vẫn nói:

- Thì y quyết tìm lấy cái chết thật. Chính thuộc hạ nhìn thấy y vừa cười vừa tự trầm mình xuống.

À nhăn nhó:

- Hừ! Đúng là ta đã xem nhẹ y. Y có đom lợc tìm chết, kẻ cũng đáng phục! Đi!

Họ đi được một lúc lâu, Tiểu Thiên từ dưới trời đầu lên.

Nhưng thay vì tìm cách leo lên khỏi mặt nước, lần này chàng lại cố tình trằm người xuống sau khi vừa đổi hơi.

Thu người dưới đáy nước, thật lạ, Tiểu Thiên ung dung ngồi theo tư thế toạ công.

Có vẻ như chàng không còn sợ làn nước giá lạnh này nữa.

Không những thế, khắp thân chàng không hiểu sao bỗng mờ mờ xuất hiện một lớp mờ mờ trắng. Chúng bao quanh thân chàng.

Nếu bảo đó là làn bạch khí thì tại sao chúng không từ từ bay lên? Còn bảo chúng là lớp cương kinh thì sao nước vẫn tiếp tục thấm dẫm y phục chàng?

Đã là lớp cương kinh thì nó sẽ đẩy toàn bộ nước ở sát bên trong ra ngoài. Đằng này giữa chàng và lớp mờ mờ trắng vẫn còn một lớp nước làm trung gian.

Có một điều thoát nhìn thì phi lý, từng chút từng chút một, lớp mờ mờ trắng đó dày lên thêm.

Chúng không dày ra ngoài, ngược lại chúng càng lúc càng dày ở phía trong lớp mờ mờ trắng.

Sau cùng, khi cần phải đổi hơi, Tiểu Thiên lại trồi người lên!

Lớp mờ mờ trắng này cũng trồi lên theo! Đến mặt nước, chúng vỡ vụn rồi trở lại mặt nước Canh... Canh...

Tiểu Thiên đổi hơi xong lại tự trằm xuống. Sau một khoảng ngắn toạ công, lớp mờ mờ trắng này lại xuất hiện. Cứ thế, chúng xuất hiện rồi lại dày dần lên ở phía trong, sau đó phải vỡ vụn khi Tiểu Thiên trồi lên mặt nước.

Lập đi lập lại như thế không biết bao nhiêu lượt mà nói, sau cùng thì lớp mờ mờ trắng đó đã dày đến độ phải dán sát vào thân thể chàng.

Cảm nhận sự xuất hiện và sự đụng chạm của lớp mờ mờ trắng này vào người, ở quanh thân, Tiểu Thiên cho là đã đủ liền tung bắn người lên lao vọt khỏi mặt nước!

Lớp mờ mờ trắng đó dù dày đến mấy đi nữa cũng phải rời ra khỏi người Tiểu Thiên, khi chàng đã an toàn hạ thân trên nền động thất!

Chàng chạm vào nền đá, phát ra những thanh âm trong trẻo.

Keng... Keng...

Chàng nhìn chúng tan dần, tan dần thành những vũng nước nhỏ.

Chàng mỉm cười. Chúng là lớp băng, băng đương nhiên phải tan nếu gặp phải nơi có không khí ấm áp hơn và khi chàng không còn vận khởi chân lực nữa.

Chàng vừa vô tình luyện được một loại công phu kỳ quái, xuất phát từ công phu Nhu chương của Thủy Thần!

Đang cười, chàng đột nhiên quay mặt ra ngoài động!

Ả Hồ Liễu Liễu đã quay lại!

Nhìn thấy chàng, diện mạo đã trở lại như trước, ả kinh ngạc:

- Ngươi không chết?

Chàng nhún vai:

- Biết làm sao được, khi cửa Quỷ Môn Quan nhất định không mở ra cho tại hạ vào.

Ả cười khinh khỉnh:

- Càng tốt! Ta đang sợ không còn cơ hội hành hạ ngươi cho thỏa thích!

Chàng gật đầu:

- Đúng vậy! Cơ hội đó đã qua rồi! Chính cô nương đã đánh mất nó vĩnh viễn!

Ả thất sắc, nhưng sau đó vẫn tỏ ra ngạo mạn:

- Ngươi muốn ám chỉ điều gì? Ở Huyền Thông Linh Đạo này ai có quyền tước bỏ cơ hội của ta?

Ả vẫn chưa nhận ra chàng đã khôi phục chân lực!

Chàng cười nhẹ:

- Ai tước bỏ quyền đó, rồi cô nương sẽ hiểu! Chỉ có điều, không lẽ cô nương không ngạc nhiên trước thái độ gần như là khó hiểu của Hà Kinh Chi?

Ả từ từ tiến đến gần chàng:

- Họ muốn liên thủ với bốn Linh Đạo! Ngươi cho là khó hiểu chứ riêng ta, không có gì không hiểu.

- Cô nương hiểu? Hiểu như thế nào?

Ả vẫn tiến, Tiểu Thiên đành phải lùi lại, hy vọng có đủ thời gian tìm hiểu rõ thêm ý đồ của bọn Hà Kinh Chi qua Hồ Liễu Liễu.

Ả càng càng nét mặt:

- Thất đại phái, những nhân vật được xem là nhất môn chi chủ đều bị bốn Linh Đạo sanh cầm. Hiện tình giang hồ mười phần hết chín đều nằm trong vòng kiềm tỏa của bốn Linh Đạo! Thúc thời vụ, già vi tuần kiệt, bọn Hà Kinh Chi nếu không tự tìm đến thì trước sau gì cũng bị bốn Linh Đạo thu phục! Ngươi thấy đó, nào có gì khó hiểu!

Chàng thật sự kinh ngạc:

- Hà Kinh Chi vẫn có tham vọng độc bá võ lâm, thái độ này đâu phải thái độ thường nhật của lão.

Một người tiến, một người lui, cả hai vì thế đang đánh một vòng rộng, quanh mặt nước giá lạnh vẫn ngùn ngụt tỏa những lớp sương vụ mờ ảo!

Ả phát hiện lớp sương lạnh không còn làm cho Tiểu Thiên rét run nữa! Có phản nghi ngờ, ả định lên tiếng thì chợt nghe Tiểu Thiên buột miệng hỏi một câu:

- Hiện giờ bọn Hà Kinh Chi đang ở đâu? Đừng nói rằng cô nương đã thu thập họ, vì tại hạ sẽ không bao giờ tin!

Ả cười lạnh:

- Thú đã chui vào bẫy, dù lão Tân Lương tự phụ là tinh thông trận đồ nhưng một khi ta đã đưa họ vào khách sảnh, nơi bố trí nhiều cơ quan, trước sau gì họ cũng bị thu thập!

Ánh mắt chàng bỗng lóe lên tia nhìn kỳ lạ:

- Và hiện giờ họ vẫn ở đó với Hóa Thông?

Như không muốn bị chàng hỏi những câu vớ vẩn nữa, ả cố tình tiến nhanh hơn, với cánh tay đưa ra sẵn sàng vỗ lấy chàng như hỏ dử vỗ con mèo:

- Đương nhiên! Một mình sư huynh ta với những cơ quan ẩn tàng thừa đủ để đối phó!

Đủ rồi ! Ngươi có muốn kéo dài thời gian để tìm cơ hội nào đó cũng vô ích! Lại đây nào!

Hà... Hà...

Ả chớp vào chàng

Vù..

Tiểu Thiên do còn muốn dò hỏi nữa nên lập tức dịch lùi thật nhanh về phía sau, miệng kêu:

- Chậm đã!

Vút!

Ả biến sắc:

- Ngươi lại có công lực? Ngươi dám lừa cả gia phụ, chỉ giả vờ tự phế bỏ võ công?

Vừa quát với vẻ mặt phẫn hận, ả vừa lao đến phát kinh vào chàng

Vù... Vù...

Chàng phải nhảy tránh, cố ý giải thích cho ả rõ:

- Cô nương đã bị bọn Hà Kinh Chi lừa rồi. Đưa họ vào đây là tự cô nương rước họa vào thân. Chưa hết đâu, nếu Hóa Thông đang ở với họ, mười phần đủ mười Hóa Thông đã bị bọn họ mua chuộc.

Không thể chạm vào chàng, một lý do làm cho ả tức giận, ả còn tức giận nhiều hơn khi nghe chàng nói như vậy, hàm ý cười chê ả quá ngu xuẩn, bị lừa mà không hay biết!

Ả tận lực lao đến:

- Người muốn ly gián bọn ta à? Vô ích! Kế của người, thừa gió bẻ măng, chỉ có những kẻ ngu xuẩn mới bị trúng kế. Đờ!

Cả hai vẫn chạy thành vòng, quanh mặt nước giá lạnh.

Và bây giờ, khi cả hai có lại vị thế ban đầu, là ả đứng xoay lưng ra ngoài, còn Tiểu Thiên trong tư thế bị rượt đuổi, đang hướng mặt ra ngoài động thất.

Chương kinh của ả vừa phát đi, Tiểu Thiên chợt biến sắc. Nhưng không phải chàng biến sắc vì ngại không đối phó nổi chương kinh của ả, trái lại là vì một nguyên nhân khác.

Chàng vọt kêu:

- Hóa Thông?

Tưởng sao, khi biết Hóa Thông đang xuất hiện ở đâu đó phía ngoài động thất - dựa theo tiếng kêu và hướng mắt nhìn của chàng - ả còn đặc ý nhiều hơn để lên tiếng gọi Hóa Thông:

- Sư huynh! Y đã lừa bọn ta. Y không hề phớt bỏ công lực. Sư huynh mau giúp muội thu thập y.

Vừa gọi, ả vừa dần thêm, hoặc phải đối phó, hoặc phải đi vòng theo mặt nước và như thế sẽ dễ cho Hoá Thông kịp vòng theo bên đón bắt chàng.

Vù... Vù...

Tiểu Thiên không đỡ chương của ả. Đồng thời thay vì phải đi vòng qua phía bên kia như ý nghĩ của ả, chàng bất ngờ lao bổng qua đầu ả, miệng gầm vang:

- Cô nương đừng quá lắm lần, Hóa Thông chỉ muốn thu thập cô nương thôi. Hoá Thông, đi.

Vù...

Ầm!

Tiếng chạm kinh vang lên ngay phía sau lưng ả, khiến ả có phần nào hoang mang.

Đúng như Tiểu Thiên vừa nói, Hoá Thông thật sự đang phát kinh nhắm vào ả sao? Hay vì thấy Tiểu Thiên lao vọt qua, Hóa Thông phát kinh là muốn ngăn hành vi đào tẩu của chàng?

Với hai ý niệm hoàn toàn mâu thuẫn này, ả quay lại thật nhanh để mong biết sự thật và nếu cần sẽ cùng Hóa Thông hình thành thế tiền hậu hợp công, vây bắt Tiểu Thiên.

Ả quay lại thật đúng lúc, và đúng lúc để nhìn thấy ngay bên ngoài động thất đang lấp ló vài bóng người.

Nhận ra những nhân vật này, ả vừa ngỡ ngàng vừa nghi hoặc:

- Hà Kinh Chi? Sao sư huynh vẫn chưa phát động cơ quan thu giữ họ?

Đang bị Tiểu Thiên đánh dồn, Hóa Thông vẫn ngoác miệng cười sằng sặc:

- Tiểu sư muội à! Nếu thu giữ họ thì ai sẽ giúp vị sư huynh này hoàn thành tâm nguyện?

Sư phụ đi khỏi rồi, họ sẽ thay mặt sư phụ chứng kiến lễ thành thân giữa huynh muội ta. Hà...

hà...

Ả thật sự biến sắc:

- Sư phụ sẽ quay về, tội tạo phản của sư huynh...

Ầm!

Do mãi đối thoại với Hồ Liễu Liễu, Hoá Thông vì phân tâm nên bị một kinh của Tiểu Thiên quật vào. Và tiếng chấn kinh vang dội làm cho câu quát hỏi của Hồ Liễu Liễu phải bị ngắt quãng.

Hóa Thông phấn nộ, gào thét lên:

- Đã đến lúc rồi, chư... chư vị hãy... hãy...

Tiếng gào của y không hiểu sao cứ lập cà lập cập để sau cùng y kết thúc bằng những tiếng rên hừ hừ:

- Hừ... ừ...! Hừ... ừ...

Trong nhóm người vừa cùng Hà Kinh Chi xuất hiện ở bên ngoài động thất, có một nhân vật bất ngờ tách ra và lao vút vào trong động thất.

Nhân vật này còn quát:

- Lãnh Khí công! Người cũng luyện được Lãnh Khí công sao, Tiểu Thiên? Đờ!

Vù... Vù...

Chưởng của nhân vật này ngay khi xuất phát, trước lúc cuộn ập đến Tiểu Thiên liền tỏa ra những luồng khí nghi ngút lạnh.

Tiểu Thiên cho đến giờ vẫn không thể nào quên diện mạo của nhân vật này.

Do đó, chàng không hề kinh ngạc khi đã lâu lắm rồi mới có nhân vật này là người đầu tiên gọi đúng tên chàng là Tiểu Thiên.

Chàng thật sự động nộ:

- Tân Lương?! Lão không chết? Phải chăng nhờ roi xuống Khuyên Bích Trì, lão tình cờ đắc ngộ kỳ duyên? Hãy đờ!

Vù... Vù...

Chưởng công toàn lực của chàng cũng mang theo hơi lạnh ngàn ngút.

Hai luồng hơi lạnh tuy được xuất phát từ hai phía trái nghịch nhau nhưng chúng vẫn hợp lại làm cho toàn bộ không khí trong lòng động thất đều phải giá lạnh cứ như tiết trời đang lúc đông về.

Hóa Thông vụt khụy xuống vì không chịu nổi cái lạnh.

Có cơ hội tốt, Hồ Liễu Liễu những muốn lao đến chế ngự Hóa Thông, nhưng không khí giá lạnh đột ngột này cũng làm cho những cử động của nàng chậm chạp hẳn.

Khí lạnh cũng tràn ra ngoài động thất, khiến bọn Hà Kinh Chi phải hồi hải dịch tránh về hai phía, không dám đứng nguyên vị để hứng chịu khí lạnh.

Ầm!

Cùng với dư kinh đột ngột tỏa về tứ phía, lãnh khí do hai chưởng hợp lại cũng bộc phát dữ dội khiến hai nhân vật vô tình có mặt trong lòng động thất là Hóa Thông và Hồ Liễu Liễu cũng không tránh khỏi tác động.

Không như Hóa Thông giờ đã hoàn toàn nằm yên, Hồ Liễu Liễu tuy đang co rúm người vì lạnh nhưng vẫn còn cứ đứng.

Bất ngờ có tiếng quát của Tiểu Thiên vang lên:

- Hãy xem Lãnh Băng chưởng của ta!

Vù... Vù...

Lần này chưởng của Tiểu Thiên mang theo những lớp sương vụ giá lạnh mịt mờ, đủ hiểu khí lạnh đã tăng đến cực độ.

Tân Lương sau một lúc kinh ngạc vì gặp phải đối thủ cũng am tường một loại công phu tương tự Lãnh Khí công, trước chưởng của Tiểu Thiên, y hoàn toàn bất phục:

- Lãnh Băng chưởng ư? Hãy đờ Lãnh Khí Trùng Trùng!

Ào... Ào...

Chưởng của Tân Lương, người đã tưởng phải chết dưới đáy Khuyên Bích Trì sáu năm trước, cũng toát ra sương vụ trắng ngần...

Hai lớp sương vụ cực kỳ giá lạnh này trước khi gặp nhau, đối kháng nhau cũng làm cho không khí khắp phạm vi mấy trượng vuông trong lòng động thất hóa lạnh.

Hồ Liễu Liễu hết lực để chi trì, bỗng xiêu người nghiêng vào vách động thất.

Ầm!

Dur kinh bay giạt, lớp sương vụ giá lạnh cũng ngập tràn tứ phía và khi chúng phải ủa ra ngoài động thất, bọn Hà Kinh Chi đương nhiên vì muốn né tránh cũng phải dịch xa hơn về hai bên động thất ở phía ngoài.

Với ý định vừa thoáng qua, nhân lúc sương vụ ngập tràn làm che mờ thị tuyến toàn thể những ai đang hiện diện, Tiểu Thiên vội quờ tay chớp lấy ả Hồ Liễu Liễu và dốc toàn lực lao vút ra ngoài động thất.

Vút!

Tuy không nhìn rõ nhưng Tân Lương cũng đoán biết ý định của chàng.

Y gầm lên:

- Chưa gì đã chạy sao? Đờ!

Vù... Vù...

Tiếng gầm của Tân Lương đương nhiên đã đánh động bọn Hà Kinh Chi. Chúng lập tức nhìn thấy Tiểu Thiên đang từ phía trong lao vọt ra:

- Chạy đi đâu? Đờ!

- Chớ để tiểu tử thoát! Đánh!

Chúng xô kinh vào Tiểu Thiên, và thật bất ngờ đó cũng là lúc chưởng Lãnh Khí của Tân Lương từ trong lao ào ra, mang theo lớp sương vụ cực kỳ giá lạnh.

Bị Lãnh Khí thấm nhập, bọn Hà Kinh Chi hốt hoảng nhảy lùi, không còn nghĩ đến chuyện ngăn cản Tiểu Thiên.

Không bỏ lỡ thời cơ, Tiểu Thiên vùng cười lên khoái trá:

- Chư vị muốn tránh Lãnh Khí ư? Dễ ử! Xem đây?

Chàng quạt tạt vào họ một kinh Lãnh Băng cực kỳ giá lạnh.

Ào... Ào...

Không cần chờ xem kết quả, Tiểu Thiên đưa Hồ Liễu Liễu đi thật nhanh, vượt khỏi khu vực đang bị giá lạnh ngự trị.

Vút!

Ầm áp dần, Hồ Liễu Liễu cựa mình và cố vùng thoát khỏi tay Tiểu Thiên:

- Mau buông ta ra. Ngươi định đưa ta đi đâu?

Tiểu Thiên vừa tiếp tục lao đi vừa trêu chọc:

- Buông cô nương ra ư? Để cô nương cùng Hóa Thông thành thân, cô nương muốn như vậy à?

Nhớ đến Hóa Thông, ả vùng vẫy mạnh hơn:

- Ta phải giết y, tên bội phản! Mau buông ta ra nào!

Chàng thoáng chậm lại:

- Giết y? Bên cạnh y lúc này ngoài Tân Lương đã luyện Lãnh Khí công mà cô nương không thể nào đối phó, còn theo bọn Hà Kinh Chi mưu mô xảo quyệt. Hãy tỉnh lại và chấp nhận sự thật đi cô nương.

Ả thờ “ồ ồ” vì vùng vẫy mãi vẫn không thoát khỏi tay Tiểu Thiên:

- Đẳng nào ta cũng chết. Nhưng ta sẽ chết không nhắm mắt nếu không có cơ hội diệt trừ tên phản tặc.

Chàng dừng lại, xoay ả lại để cả hai có dịp diện đối diện:

- Tại hạ chưa hề nói là sẽ giết cô nương. Cô nương đừng nghĩ là ai cũng độc ác và háo sát như cô nương.

Ả tròn mắt:

- Ngươi không giết ta? Tại sao?

Rồi chính ả tự “à” lên một tiếng:

- Ta hiểu rồi. Ngươi chỉ muốn ta giúp ngươi giải cứu phụ thân ngươi.

Chàng lạnh giọng:

- Đó cũng là ý của tại hạ. Nhưng nếu không có sự giúp sức của cô nương, tại hạ cũng không vì thế mà giết cô nương. Ngược lại, nếu cô nương chịu giúp, tại hạ hứa sẽ đưa cô nương tạm thời ly khai chốn này. Việc báo thù rửa hận, sau này sẽ không thiếu dịp cho cô nương thực hiện.

- Ngươi nói thật? Tại sao chứ?

Chàng gật đầu:

- Quân tử nhất ngôn. Còn nguyên nhân tại sao, rồi đây cô nương sẽ hiểu.

Nàng nhướn một bên mắt:

- Ngươi...! Hừ! Ngươi có lắm quỷ kế, ta tin ngươi được sao?

Chàng lùi lại cố ý để nàng tự do quyết định:

- Tùy cô nương. Tại hạ không nói một mình cô nương không thể thoát. Nhưng cô nương hãy nhớ, ngoài cô nương hãy còn một Hóa Thông cũng am hiểu địa hình. Cô nương muốn tự thoát thân không phải dễ.

Thật khó tin vào thái độ của chàng, phải một lúc khá lâu ngẫm nghĩ, Hồ Liễu Liễu mới quyết định:

- Được! Ta tin ngươi thử một lần vậy. Mau theo ta!

Thấy nàng đi trở lại con đường vừa vượt qua, chàng kinh nghi:

- Tại hạ muốn giải cứu gia phụ...

Hiểu ý, Hồ Liễu Liễu vừa tiếp tục di chuyển vừa bảo:

- Ngươi đã vượt khá xa nơi giam cầm phụ thân ngươi rồi. Ta bảo theo thì cứ theo, hà tất phải nghi ngờ.

Nhưng Tiểu Thiên vẫn cứ nghi ngờ và là nghi ngờ về chuyện khác. Chàng đột ngột lao đến, nắm giữ tay Hồ Liễu Liễu:

- Tại hạ...

Ả vùng ra:

- Người không tin ta? Thì thôi vậy, ngươi...

Chàng thật sự khẩn trương:

- Cô nương hiểu sai rồi. Hóa Thông đương nhiên phải đoán biết ý đồ của tại hạ. Do tại hạ không quen thuộc địa hình nên vừa rồi kẻ như đã chậm. Hóa Thông và bọn Hà Kinh Chi nhất định sẽ kịp chuẩn bị, tại hạ chỉ muốn bảo vệ sinh mạng cho cô nương thôi.

Nghĩ lại, thấy chàng hoàn toàn có lý khi nghi ngờ như vậy, Hồ Liễu Liễu chợt lùi lại:

- Ngươi đi trước đi... Cứ đi theo hướng dẫn của ta.

Chàng hăm hở tiến bước, bất chấp ở phía sau Hồ Liễu Liễu có thể xuất kỳ bất ý ám toán bất kỳ lúc nào.

Phát hiện thái độ này của chàng, hoàn toàn không đề phòng hoặc nghi ngờ, Hồ Liễu Liễu vừa nể phục, vừa bắt đầu tin tưởng ở chàng.

Và với tâm tính của nàng, thật ra trong lúc đi ở phía sau, không ít lần nàng phải tự trấn áp để đừng nghĩ đến việc ám toán chàng.

Không phải thái độ của chàng làm nàng thay đổi tâm tính. Nếu có thì chỉ có một phần nào thôi.

Thật ra, nếu không vì ngại bọn Hóa Thông, ngại bản thân sẽ lâm cảnh thân cô thế cô, có lẽ nàng sẽ không ngần ngại việc bắt thẹn ám toán chàng.

Miên man với ý nghĩ này, liền lúc đó nàng thấy nàng không ám toán chàng là đúng.

Bởi, ở phía trước, nàng nghe có tiếng Hóa Thông tuy vẫn run rẩy vì còn lạnh nhưng âm sắc đã là âm sắc biểu lộ sự giận dữ:

- Nhất định Liễu nha đầu ả đã bị tiểu tử thú dụ hoặc. Bằng không, chúng không thể nào kịp đánh tháo cho lão quý được tiểu tử gọi là thân phụ.

Nghe rõ điều này, Tiểu Thiên dừng lại và quay qua hỏi Hồ Liễu Liễu cũng vừa trò đến:

- Phía trước chính là nơi giam giữ gia phụ?

Ả gật đầu:

- Liền một dãy. Có cả Chương môn nhân Thất đại phái và Đoan Mộc Quý.

Chàng hồ nghi:

- Vậy tại sao Hóa Thông nói như gia phụ đã được ai đó cứu đi?

Chưa kịp đáp, Hồ Liễu Liễu bỗng kinh hoàng:

- Lùi mau! Hóa Thông định phát động cơ quan nhốt giữ chúng ta kia?

Quay lại nhìn, Tiểu Thiên dĩ nhiên thấy Hóa Thông đang lập cập chạy đến khá gần và sắp chạm tay vào một chỗ nào đó ở vách đá.

Sợ nhất là những cơ quan ám tàng, Tiểu Thiên lập tức lùi Hồ Liễu Liễu lùi lại.

Bất ngờ, Hồ Liễu Liễu tự lách người vào một ngách đá cạnh đó, miệng thét:

- Muộn rồi! Theo lối này!

Vút!

Tiểu Thiên vội lao theo. Và ở phía sau liền vang lên một tiếng động “ầm ầm”.

Ầm!

Hồ Liễu Liễu càng chạy nhanh hơn:

- Hy vọng Hóa Thông sẽ không kịp phong tỏa lối đi phía trước. Mau!

Vút!

Chàng lao lướt qua nàng và chộp vào tay nàng:

- Hãy để tại hạ giúp! Đi!

Vút!

Nhìn ở phía trước, thấy một thông đạo hầy còn mờ mờ sáng, Hồ Liễu Liễu hít hải:

- Vượt qua chỗ mờ sáng đó là thoát. Ô...! Lại muộn rồi. Y sắp phong tỏa rồi.

Ánh sáng trong thông đạo đang mờ dần. Có cảm nhận nếu không thoát thì lần này kẻ như mất mạng, Tiểu Thiên bật thét lên một tiếng đinh tai nhức óc:

- Đi!

Vút!

Với toàn bộ nội nguyên chân lực dồn cả vào thượng bàn, toàn thân chàng dù phải lùi Hồ Liễu Liễu theo cũng phải biến thành những bóng u linh mờ ảo, lao đi cực nhanh.

Vút!

Ầm!

Vừa vọt lọt ra ngoài vùng có ánh sáng chan hòa, lối thông đạo ngay phía sau Tiểu Thiên và Hồ Liễu Liễu liền phát ra tiếng động “ầm ầm”, cho biết thông đạo vừa bị phong tỏa.

Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Thiên lại nghe Hồ Liễu Liễu kêu thất thanh:

- Hóa Thông! Chúng đuổi sắp đến chúng ta rồi!

Đưa mắt nhìn quanh, ngoài việc nhìn thấy Hóa Thông đang đưa bọn Hà Kinh Chi đuổi theo từ một thông đạo gần đó, Tiểu Thiên còn kịp nhận thấy toàn bộ cảnh quang nơi này.

Đối với toàn bộ địa thế địa hình ở Huyền Thông Linh Đạo chỉ có cảnh quang nơi này là có phần nào quen thuộc với Tiểu Thiên.

Phía trước mặt chính là Thất Cầm Cổ Động, nơi sáu năm trước chàng đã tìm đến và đã thấy bọn Thất tinh bị lão đạo Linh Hóa bắt giữ như thế nào.

Như vậy, vượt xa khỏi Thất Cầm Cổ Động phải là nơi trước kia chàng đã tình cờ chạm trán Hồ Liễu Liễu và Tiểu My. Cảnh địa điểm đó phải là...

Ý nghĩa đến nhanh như một tia chớp, Tiểu Thiên lập tức lúi Hồ Liễu Liễu lao về phía Thất Cầm Cổ Động.

Vút!

Hồ Liễu Liễu bị đưa đi bèn càng thêm kinh hoàng:

- Ngươi sai rồi. Chạy đến đó là tự đâm đầu vào tuyệt lộ.

Chàng không đáp lời, vẫn tiếp tục lao như ý định.

Vút!

Hồ Liễu Liễu nói đúng phần nào. Ở phía sau có tiếng Hóa Thông hô hoán:

- Thiếu đạo chủ đang bị địch nhân bắt giữ. Thập nhị chi Phòng Đạo mau ngăn y lại!

Vút! Vút! Vút!

Chưa đến Thất Cầm Cổ Động thì từ trong Cổ Động có mười hai bóng người lao ra ngăn lối.

Bị dồn ép từ hai phía, Tiểu Thiên đành phải thổ lộ một phần ý định cho Hồ Liễu Liễu nghe:

- Tại hạ đã có chủ ý. Ở phía trước chính là lối thoát hiểm duy nhất của chúng ta. Cô nương mau dùng quyền uy Thiếu đạo chủ, bảo bọn Thập nhị chi nhường lối cho chúng ta.

Bán tin bán nghi, nàng hỏi:

- Làm gì có lối thoát hiểm?

Chàng hồi thúc khẩn trương:

- Đừng hỏi nữa! Ra lệnh đi!

Miến cưỡng, Hồ Liễu Liễu xua tay:

- Ta không bị ai bắt giữ. Chính Hóa Thông có ý mạo phạm ta. Sau khi ta vượt qua, bọn ngươi phải ngăn y lại.

Trước hai lệnh hoàn toàn trái ngược nhau, bọn Thập Nhị Chi Phòng Đạo phân vân lưỡng lự.

Phát hiện sự thế, ở phía sau có tiếng Hóa Thông vang lên khá gần:

- Thiếu đạo chủ bị địch uy hiếp nên mới nói như vậy. Hãy ngăn y lại.

Tiểu Thiên bất ngờ tăng nhanh cước lực, miệng quát:

- Hóa Thông tạo phản, muốn giết hại Thiếu đạo chủ các ngươi. Hãy nhìn xem, cạnh y đều là những người lạ mặt, do y tự ý đưa vào.

Hai chữ “tạo phản” do Tiểu Thiên cố tình quát lớn đương nhiên có phần nào lung lạc bọn Thập nhị chi. Để minh bạch hư thực, chúng phải nhìn vào những nhân vật quả nhiên đang xuất hiện bên cạnh Hóa Thông.

Do phải nhìn như vậy, chúng đành để Tiểu Thiên lúi Hồ Liễu Liễu ung dung lao ngang qua.

Vút!

Hóa Thông gầm gừ:

- Đây là những nhân vật tự tìm đến liên thủ với Đạo chủ, bọn ngươi đã rõ rồi kia mà.

Hừ! Chặn chúng lại! Ô! Tam thập lục Địa Sát Tuần Đạo đâu? Xuất hiện đi! Đừng để chúng chạy thoát.

Lao qua Thắt Cầm Cổ Động, do có lệnh của Hóa Thông, lối đi trước mặt Tiểu Thiên lại bị ngăn cản bởi ba mươi sáu nhân vật gọi là Tam thập lục Địa Sát Tuần Đạo.

Với lực lượng này, Tiểu Thiên biết thật khó chỉ một lời là đủ làm cho họ tin vào việc tạo phản của Hóa Thông. Và như vậy, chỉ cần chậm chân một lúc thì bọn Thập nhị chi Phòng Đạo, bọn Hóa Thông, Hà Kinh Chi liền ủa đến.

Chỉ còn một cách duy nhất, chàng quát:

- Tránh ra! Kẻ nào ngăn cản, hãy đỡ Lãnh Băng chương của ta!

Vù... Vù...

Vừa tiến vừa phát chương, hành vi của chàng làm cho Hồ Liễu Liễu ngay sau đó cũng phải làm theo:

- Hóa Thông là phản đồ. Ai trong bọn nguoi dám ngăn ta, kẻ đó cũng bị kết tội tạo phản. Đã phản thì phải chết!

Ào... Ào...

Phản thì do lãnh khí của Tiểu Thiên uy hiếp, phản thì do lời đề quyết của Thiếu đạo chủ Hồ Liễu Liễu làm cho nao núng, bọn Tam thập lục Địa Sát Tuần Đạo do phân vân nên phải tự ý nhượng lối.

Thấy có hiệu quả, Tiểu Thiên và Hồ Liễu Liễu cứ tiếp tục thực hiện.

Vù...

Ào...

Do phải vừa đánh vừa đi nên Tiểu Thiên và Hồ Liễu Liễu dĩ nhiên phải chậm hơn so với bọn Hóa Thông cứ ung dung lao đến mà không bị ai ngăn cản, cũng không phải phí lực.

Vút!

Có tiếng người đuổi đến thật gần. Rồi là tiếng găm phần nộ của Hà Kinh Chi:

- Súc sinh muốn chạy nữa ư? Đỡ!

Ào... Ào...

Hồ Liễu Liễu quay lại:

- Lão thất phu lừa mỵ. Ta...

Đang quát, Hồ Liễu Liễu phải ngưng bật vì bị Tiểu Thiên giật tay lôi đi:

- Mặc lão! Chúng ta đi.

Vút!

Một bóng người lao đến đứng đầu Tiểu Thiên:

- Xú tiểu tử! Hãy đỡ Lãnh Khí công!

Ào... Ào...

Biết đó là Tần Lương, Tiểu Thiên sợ Hồ Liễu Liễu không chi trì nổi nếu lại bị lãnh khí thấm nhập, chàng đẩy bật Hồ Liễu Liễu về phía trước, hất mạnh một kinh lên không:

- Nhị thúc thúc a! Ta hận lão lắm lắm có biết không? Đỡ!

Vù... Vù...

Ầm!

Cố ý làm như bị chấn kinh đẩy bật, Tiểu Thiên bật lui và kịp chớp tay Hồ Liễu Liễu.

Động thái của chàng làm cho Tân Lương sau một kinh ngỡ như đắc thủ bèn cười vang:

- Gọi ta là nhị thúc, sao ngươi không quay lại đây? Tiễn nữa làm gì khi ở phía trước chính là vực sâu chờ sẵn? Ha... ha...

Tiểu Thiên nghe Hồ Liễu Liễu kêu giật giọng:

- Ngươi đừng lòi ta nữa! Chúng ta sắp rơi vào vực thăm thật rồi.

Tiểu Thiên vờ gằm lên thật to:

- Chết thì chết. Có chết dưới vực sâu còn hơn bị lũ bất nhân sát hại. Tân Lương! Đờ!

Vù... Vù...

Tân Lương không ngờ Tiểu Thiên tính kế liều. Y buộc phải hất tay phát kinh.

Ào... Ào...

Ầm!

Lập tức, cả Tiểu Thiên lẫn Hồ Liễu Liễu đều bị dư kinh chấn lùi.

Ở phía sau quả nhiên đang là một vực sâu chờ sẵn, Hồ Liễu Liễu gào vang động:

- Đừng lòi ta nữa! A... a...

Vụt! Vụt!

Như hai hòn đá nặng nề, Tiểu Thiên do vẫn giữ tay Hồ Liễu Liễu nên cả hai cứ thế rơi xuống vực.

Tiểu Thiên cũng vờ gào như Hồ Liễu Liễu đang gào:

- A... a...

- A... a...

Tân Lương nhìn theo cười mằn nguyện:

- Sẽ không còn ai nữa có Lãnh Khí công như ta. Ha... ha...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tỷ muội trùng phùng

Trong khi đó, ở dưới đáy vực, Tiểu Thiên chợt mỉm cười :

- Tiểu My! Đa tạ muội kịp phát kinh giúp bọn ta hạ thân an toàn!

Vừa mới hoàn hồn vì không ngờ vẫn còn sống, Hồ Liễu Liễu cong cón đôi môi :

- Tiểu My! Còn không mau quỳ xuống chờ ta xử trị!

Tiểu My cũng kinh ngạc khi nhìn thấy ả Thiếu đạo chủ :

- Là ngươi? Thiên ca đưa cả ả đi theo làm gì? Sao không giết ả để trừ hậu họa?

Hồ Liễu Liễu lập tức lướt đến :

- Muốn giết ta ư? Hay chính ta phải giết một tiện nhân là ngươi? Đờ!

Vù... Vù...

Tiểu My vọt đưa cao song thủ và xòe rộng như hai bộ móng vuốt chim ưng :

- Đã qua rồi thời người muốn hành hạ ta thế nào cũng được! Xem đây!

Vút! Vút!

Tuy đã lường trước sự thế này nhưng Tiểu Thiên không ngờ cả hai vừa nhìn thấy nhau là có phản ứng vừa nhanh vừa quyết liệt đến vậy, chàng lập tức lao đến, xen vào giữa họ :

- Này...

Cả hai vẫn nhà kính khiến Tiểu Thiên vô tình biến thành người hứng chịu.

Àm!

Thất kinh, chàng lệ làng dịch người và tìm cách khóa chặt hai uỷên mạch tay của cả hai, chàng cũng lôi họ về một bên.

Vút!

Bị khóa mỗi người một tay, họ vẫn còn một tay còn lại :

- Tiệp nhân thú! Đỡ!

Vù...

- Á ác độc! Đỡ!

Vút!

Một lần nữa nếu Tiểu Thiên không kịp lôi hai nàng qua một bên, có lẽ chàng phải hứng chịu hai kinh này.

Bực tức, chàng rút qua kê răng :

- Có thôi ngay không? Hay cả hai muốn bọn địch ở trên kia vì nghe động sẽ tìm cách leo xuống dò xét? Ngừng ngay nào!

Lời đề tỉnh của chàng chỉ làm cho hai nàng thôi động thủ, chứ động khẩu thì vẫn còn.

Hồ Liễu Liễu cố ý rút nhỏ :

- Tiệp nhân thú! Tha kia. Đợi thoát khỏi nơi này, ta sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại!

Tiểu My không chịu kém :

- Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào. Chính người sẽ được nếm mùi lợi hại của ta thì có! Hừ!

Cố nhịn cười trước sự hung hăng quá đỗi kỳ khôi của họ, chàng khẽ gắt :

- Thôi nào, Tiểu My. Không phải muội đang muốn tìm thân tỷ đang thất lạc sao?

Để mặc Tiểu My đang ngỡ ngàng, Tiểu Thiên quay sang Hồ Liễu Liễu :

- Còn cô nương, không phải cô nương vốn có một bót son ở lòng bàn chân tả sao? Tiểu My chính là thân muội của cô nương đó!

Hồ Liễu Liễu nghi hoặc :

- Thân muội? Ta làm gì có...

Tiểu My thì bàng hoàng :

- Một bót son? Bót son ở lòng bàn chân tả? Thiên ca! Đây là...

Chàng buông tay hai nàng, cười tủm tỉm :

- Cả hai hãy tự giải quyết lấy! Phần ta, hà... hà... Ta biết mà, nhất định gia phụ đã được muội ngấm ngấm giải thoát.

Vừa nói chàng vừa đi đến một sơn động cạnh đó, rồi chàng kêu lên kinh ngạc :

- Úy! Sao lại có cả Đoan Mộc tiền bối? Là do muội, Tiểu My, muội đã...

Nhìn lại phía sau, chàng không kêu nữa. Bởi chàng vừa nhìn thấy hai nàng nọ tuy hãy còn nghi kỵ nhưng đang nho nhỏ nói chuyện với nhau.

Việc của họ rồi sẽ ổn, riêng chàng, chàng vội tiến vào động.

Việc đầu tiên là chàng giải khai huyết đạo cho Đoan Mộc Quý.

Phản ứng ngay sau đó của Đoan Mộc Quý khiến Tiểu Thiên tự giải tỏa không ít nghi vấn. Đoan Mộc Quý nhìn chàng, sau đó nhìn qua lão nhân Cuồng vốn được đặt nằm bên cạnh.

Và Đoan Mộc Quý ngơ ngàng kêu lên :

- Là Bang chủ? Tiểu tử! Người làm sao tìm thấy Bang chủ? Hãy giải huyết cho Bang chủ! Rất có thể người sẽ nhận ra người, giúp người mình bạch thân thể!

Mừng vì bây giờ đã minh định, lão nhân Cuồng chính là Thẩm Định Giang, Bang chủ Ngũ Hành bang, nhưng Tiểu Thiên vẫn phải thất vọng lắc đầu :

- Gia phụ... Mà không, Thẩm bang chủ vẫn đang cuồng trí, tại hạ chưa thể giải huyết nếu chưa nghĩ được cách giúp khôi phục thần trí.

Ôm chặt lấy lão nhân Cuồng, Đoan Mộc Quý than văn xót thương :

- Sao Bang chủ phải ra nông nỗi này? Nhìn nhân dạng này đâu còn là Bang chủ đã một thời oai phong lẫm liệt, ngạo thị giang hồ! Thẩm huynh! Ai đã hại Thẩm huynh? Huynh đệ trong bang vẫn thường nói, Bang chủ hãy liệu chừng mỹ nhân kế của lão Hà, sao Bang chủ cứ bỏ ngoài tai những lời khuyên của chư huynh đệ?

Tiểu Thiên ngạc nhiên :

- Mỹ nhân kế nào của lão Hà, tiền bối?

Vẫn ánh mắt xót xa, Đoan Mộc Quý bảo :

- Ngay từ đầu, lão Hà Kinh Chi cứ năn nỉ xin Bang chủ hãy cho lão gia nhập môn bang. Khi bọn ta biết chỉ mới đó không lâu lão cũng đã từng năn nỉ với Bang chủ phụ nhân như vậy, bọn ta đã ngờ lão tất phải có dụng ý. Và...

Chàng xua tay ngăn lại :

- Chậm đã, tiền bối. Khi nói lão Hà đã từng năn nỉ khẩn cầu Thẩm phu nhân, tiền bối muốn ám chỉ điều gì?

Đoan Mộc Quý thờ dãi :

- Ta quên là người chưa từng biết những gì đã xảy ra. Việc là thế này. Với dụng ý gì đó chỉ có mỗi lão Hà biết. Sau khi đã hết mực khẩn cầu, lão đã được Bang chủ phụ nhân nhận lão làm nghĩa huynh.

- Nghĩa huynh? Vậy là lão nghiêm nhiên gọi phu nhân Bang chủ là muội muội!

Tiểu Thiên kêu như thế vì vừa có những cảm nhận mơ hồ về mối liên quan huynh đệ kỳ bí này.

Do không hiểu nên Đoan Mộc Quý lờm mắt nhìn chàng :

- Thì đương nhiên là huynh muội rồi. Đó là kế của lão, người hiểu chưa? Nếu chưa hiểu, hãy nghe ta nói hết đã. Hừ! Sau đó thì... Ừ, ta nhớ rồi, hóa ra lão Hà chỉ muốn dùng danh phận mới có này để đặt Bang chủ vào tình thế khó xử, buộc Bang chủ phải chấp thuận lão gia nhập bang.

Thở ra một hơi dài chán ngán, Đoan Mộc Quý tiếp :

- Vô tình có danh phận muội phụ, Bang chủ đã phải cho vị nghĩa huynh bỗng nhiên mà có kia một thân phận chỉ dưới một người nhưng lại trên nhiều người, là Tổng hộ pháp. Thật ra, đó chỉ là một chức phận hữu danh vô thực. Lão Hà cũng biết như vậy nên đành phải an phận thủ thường, không dám xem thường ai khác, nhất là bọn ta năm người đã từng cùng Bang chủ vất vả những lúc hàn vi.

Ánh mắt lão bỗng toát ra những tia nhìn phản hận :

- Sau những biến cố liên tiếp xảy ra cho môn bang, viện cớ Bang chủ có những hành vi thất thường vì vẫn thương nhớ ái thiê và ái nữ đã thất tung, lão Hà xúi Bang chủ lập thêm ái thiếp. Và người lão xúi Bang chủ lấy lại chính là bào muội của lão. Bọn ta biết được nên khuyên Bang chủ đừng làm kẻ của lão.

Tiểu Thiên lại kêu :

- Bào muội của lão? Lão có một vị bào muội? Một hay hai?

Một lần nữa bị Tiểu Thiên cắt ngang dòng hồi ức, Đoan Mộc Quý đương nhiên phải bực tức. Nhưng khi nhìn thấy nét mặt kỳ lạ của Tiểu Thiên, lão do hồ nghi nên có phần nào dịu lại :

- Đương nhiên chỉ có một. Đường như ngươi đã phát hiện điều gì?

Chàng càng thêm khẩn trương :

- Một? Được rồi! Tính danh của vị bảo muội đó là gì?

Đoan Mộc Quý dù càng lúc càng hồ nghi nhưng vẫn phải đáp :

- Là Hà Như Châu! Sao?

Chàng ngời ánh mắt :

- Tại hạ hiểu rồi! Vậy còn tính danh của Bang chủ phu nhân?

Đoan Mộc Quý nôn nao lạ :

- Hoa Như Ngọc! Ngươi hiểu như thế nào?

Chàng bỗng mỉm cười :

- Hoa Như Ngọc? Khá lắm, một đằng là Hoa, một đằng là Hà, vị nghĩa huynh này quả nhiên có lắm tâm cơ, muốn lập lòe đánh lén con đen đây mà!

- Tâm cơ? Lập lòe? Ngươi muốn nói...

Câu nói của Đoan Mộc Quý phải bị cắt ngang. Bên ngoài sơn động bỗng vang lên tràng cười đắc ý của Hà Kinh Chi :

- Gã Hóa Thông quả nhiên đoán không sai. Ra bọn ngươi đã có sẵn đồng bọn ở dưới đáy vực? Nếu như Hóa Thông không nhớ sáu năm trước tiểu tử tuy rơi xuống vực nhưng không chết, có lẽ phen này bọn ta đã bị ngươi tha hồ qua mặt. Ha... ha...

Tiểu Thiên vụt trầm giọng, nói với Đoan Mộc Quý :

- Nếu được, tiền bối hãy đưa Thẩm bang chủ đi trước, tại hạ...

Đúng lúc đó có tiếng Hồ Liễu Liễu hô hoán :

- Tiểu Thiên! Hãy mau ra đây giúp bọn ta! Nhanh lên nào!

Chàng không cần căn dặn Đoan Mộc Quý thêm gì nữa, vì lão đã nhanh nhẹn xốc lão nhân Cuồng lên vai và đặt ngay ngắn ở sau lưng.

Chàng vừa lao ra ngoài sơn động vừa quát lên vang động :

- Đuổi tận giết tuyệt, Hà Kinh Chi, tâm địa của lão thật độc ác! Ta...

Vút!

Có tiếng Hà Kinh Chi cười ngạo mạn :

- Quả nhiên cũng có Đoan Mộc Quý ở dưới này. Ngươi định đưa vị muội phu của ta đi đâu vậy, Đoan Mộc Quý? Ha... ha...

Tiểu Thiên đang lao về phía Hồ Liễu Liễu và Tiểu My thì bỗng khóc mắt, chàng nhìn thấy Hà Kinh Chi đang tung người định vồ lấy Đoan Mộc Quý.

Tiểu My và Hồ Liễu Liễu đang khốn đốn với Vương Lịch và Tân Lương ở phía sau thì Đoan Mộc Quý sắp bị Hà Kinh Chi tóm lấy, Tiểu Thiên đành phải chọn một trong hai hướng để lo ứng cứu.

Nghĩ Lãnh Khí công của Tân Lương tuy lợi hại nhưng nếu Hồ Liễu Liễu và Tiểu My cố chỉ trì ất sẽ chịu đựng được trong thời gian ngắn, Tiểu Thiên lập tức di chuyển hướng, lao theo Hà Kinh Chi.

Vút!

Chàng vội xạ hữu kinh :

- Lão gian tặc! Đờ!

Vù... Vù...

Sắp sửa tóm được Đoan Mộc Quý, phát hiện có luồng khí lạnh đang xồng xộc thẩm nhập vào người từ phía hậu tâm, Hà Kinh Chi đành phải bỏ dờ ý định và quay người phát kinh đối kháng :

- Tiểu tử! Đờ!

Vù...

Quyết tâm cho lão khôn đồn vì Lãnh Băng công phu, Tiểu Thiên nhấn thêm chân lực vào hữu chưởng vừa phát đi.

Bất ngờ, lão Hà cười lớn :

- Cũng có lúc ngươi phải bị người khác lừa chứ? Ha... ha...

Vút!

Lão dịch tránh thật nhanh và Lãnh Băng chưởng của Tiểu Thiên cứ theo đà lao ào ào vào Đoan Mộc Quý. Càng nguy hiểm hơn, ngay phía sau lưng lão Đoan Mộc Quý chính là lão nhân Cuồng, là người đáng lý chàng phải gọi là thân phụ.

Ào... Ào...

Lão Hà cười là phải. Kế lão đang dùng cũng chính là kế Tiểu Thiên đã từng dùng và bây giờ đến lượt chàng bị lừa.

Hồn bất phụ thể, Tiểu Thiên cố thu kinh về được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Nhưng..

Ầm!

Hự!

Đoan Mộc Quý tuy loạng choạng ngã nghiêng nhưng vẫn cố ổn định cước bộ, và tiếp tục chạy nữa.

Không gì hận bằng chính mình hạ thủ người thân duy nhất của mình, nhất là việc hạ thủ đó là do trúng kế của kẻ khác, Tiểu Thiên ầm ầm lao vào Hà Kinh Chi, đôi mục quang tỏa lửa :

- Lão tặc phải chết! Đờ!

Vù... Vù...

Luồng trước phản ứng này của chàng, Hà Kinh Chi vận dụng toàn lực vào song trảo :

- Ngươi chó quá tự phụ và ý tưởng vào Lãnh Băng chưởng. Hãy ném Ngũ Hành Long Hồn trảo!

Vút! Vút!

Ở phía sau bỗng vang lên lời cầu cứu của Hồ Liễu Liễu :

- Tiểu Thiên! Lãnh Khí công của Tân Lương, bọn ta kham không nổi rồi!

Vờ như bán loạn, chàng vừa dịch người như không muốn cùng Hà Kinh Chi so chiêu, vừa gọi Hồ Liễu Liễu :

- Được! Tại hạ đến đây, nhưng còn lão Hà này?

Hà Kinh Chi tâm cơ xảo quyết, biết Tiểu Thiên đang tìm cách chạy về phía có Tân Lương đang giải quyết hai ả kia, lão chập chòn ngăn đường đón lối Tiểu Thiên :

- Ngươi hãy lo thân ngươi thì hơn! Hãy xem!

Lão đã trúng kế của chàng.

Chàng găm vang :

- Trúng!

Vù...

Ầm!

Không kịp trở tay khi Tiểu Thiên định chạy đi nhưng đã bất ngờ chạy lại, Hà Kinh Chi bị chấn kinh tuy nhẹ nhưng số lãnh khí thẩm nhập lại khá nhiều.

Lão phải run bắn toàn thân.

Đã thế, Tiểu Thiên còn nương theo tiếng chấn kinh, lao vút về phía Tiểu My và Hồ Liễu Liễu.

Vút!

Kịp lúc chàng nhìn thấy Tiểu My tuy đang rét run nhưng vẫn bị Tân Lương quật vào một kinh Lạnh Khí.

Tân Lương cười độc ác :

- Nạp mạng! Hắc... hắc...

Ào... Ào...

Tiểu My hất tay định chống trả thì nghe tiếng gầm của Tiểu Thiên ngay trên đỉnh đầu :

- Tiểu My, mau tránh!

Vù... Vù...

Tiểu My vừa kịp lộn người về phía sau thì hai loại công phu mang theo hơi lạnh đã chạm nhau.

Ầm!

Lạnh khí toát ra tràn trề khiến Hồ Liễu Liễu đang cùng Vương Lịch giao đấu, cả hai phải vội nhảy tránh ra xa.

Đưa mắt nhìn, thấy Hà Kinh Chi định đuổi theo Đoan Mộc Quý, Tiểu Thiên quát :

- Tiểu My! Hãy cố ngăn lão Hà lại!

Tiểu My vẫn chưa hoàn hồn sau một lúc bị Tân Lương liên tục dồn ép lạnh khí vào người nàng, dù muốn thực hiện theo định ý của Tiểu Thiên, nàng cũng đành bất lực.

Phát hiện điều đó, Tân Lương nhảy xô vào chàng :

- Tiểu Thiên! Người đành chấp nhận số mạng vậy! Đỡ!

Vù... Vù...

Tiểu Thiên lo lắng, hết muốn cùng Tân Lương giao thủ.

Bất ngờ có tiếng Hồ Liễu Liễu gọi to :

- Tiểu My! Ta giao lão Nhị trang chủ này cho muội! Nhanh lên!

Miệng bảo nhanh nhưng chính Hồ Liễu Liễu đã nhanh chân lao về phía Hà Kinh Chi.

Vút!

Có người đuổi theo Hà Kinh Chi còn hơn là không có, Tiểu Thiên cố dốc toàn bộ nỗ lực vào việc so tài lạnh khí với Tân Lương :

- Hãy đỡ!

Ào... Ào...

Ầm!

Bất ngờ phải đương đầu với dũng lực đột nhiên có của Tiểu Thiên, Tân Lương hết cả ngạc nhiên. Y thận trọng xuất chiêu :

- Lạnh Khí Vòn Thủy! Đỡ !

Ào... Ào...

Nhìn luồng sương vụ giá lạnh do Tân Lương hất ra cứ là bay đến thoát tả thoát hữu, Tiểu Thiên có cảm nhận cách phát chiêu của đối phương đâu khác gì kiếm pháp của Lưu Thủy Hành Vân Phi Lạc.

Vì thế, tuy không thể vận dụng kiếm pháp Phi Lạc nhưng với kiếm quyết đã thuộc nằm lòng, Tiểu Thiên cũng ngao nghể xuất kinh :

- Còn đây, Lãnh Băng Lưu Thủy! Đờ!

Vù... Vù...

Một đàng là Vòn Thủy, một đàng là Lưu Thủy. Hai công phu Lãnh Khí Băng cứ thế chòn vòn cuộn vào nhau.

U... u...

Ầm!

Đột nhiên có tiếng Tiểu My thét :

- Hắc Sát chỉ? Được! Bỏ cô nương sẽ cho lão thất phu ngươi biết thế nào là công phu Thất Cầm Đoạn Tuyệt khúc! Đờ!

Ầm! Ầm!

Đưa mắt nhìn, Tiểu Thiên vừa kinh ngạc vừa mừng vì võ công của Tiểu My không những đủ sức bình thủ với Vương Lịch mà còn có dấu hiệu sắp chiếm được thượng phong. Chàng định lên tiếng khích lệ Tiểu My, bất ngờ chàng nghe tiếng gầm khủng khiếp của Đoàn Mộc Quý :

- Hà Kinh Chi! Ta quyết liều mạng với ngươi! Đờ!

Cũng có tiếng phản nộ của Hồ Liễu Liễu :

- Hạ thủ người đã bắt động, lão thất phu ngươi thật vô sỉ! Đờ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Hoang mang vì lo ngại cho thân phụ, Tiểu Thiên liền bị Tân Lương tận dụng sơ hở :

- Hãy đỡ Lãnh Khí Đảo Động!

Ào... Ào...

Không thể phân thân, vừa lo cho phụ thân và lo cho chính sinh mạng mình, Tiểu Thiên trút toàn bộ sự giận dữ vào song chưởng, quật ào ào như thác lũ vào Tân Lương :

- Đảo Động ư? Bể động thì có! Đờ! Đờ!

Vù... Vù...

Không khí dưới đáy vực vốn ẩm ướt, sau một lúc lâu chịu nhiều tác động của lãnh khí và Lãnh Băng chưởng, lần này sự giận dữ của Tiểu Thiên càng làm cho lãnh khí tuôn đầy, đưa cái lạnh ở dưới đáy vực đến đỉnh điểm.

Vì thế, ẩn hiện trong chưởng của chàng là những hạt băng nhỏ li ti, chúng tạo thành những âm ba kỳ lạ.

Viu... Viu...

Ầm! Ầm!

Không nhận ra điều đó, Tiểu Thiên cứ trút giận vào Tân Lương :

- Đờ! Đờ!

Vù... Vù...

Tân Lương như kém nội lực hơn nên đang để lộ sự gắng sức tột bậc vào việc phát kinh :

- Hãy đỡ!

Ào... Ào...

Những hạt băng nhỏ li ti khi này giờ như được kết hợp với nhau, tạo thành những giọt băng vừa to như giọt nước và cứng như băng tuyết đã đạt đủ độ cứng. Chúng theo chưởng kinh của Tiểu Thiên, bay rào rào vào Tân Lương.

Rào... Rào...

Àm! Âm!

Cùng lúc bị chấn kinh bức dội, những giọt băng cũng tua tủa lao cắm vào y phục của Tân Lương. Những hạt băng này tuy không thể gây tổn hại gì cho Tân Lương nhưng sự va chạm của chúng cũng khiến toàn thân Tân Lương đau rát, khiến y vừa lùi vừa phải vuốt xoa :

- Ối... Ối...

Không bỏ lơ cơ hội, chàng phóng lao vọt về phía Hà Kinh Chi, lo ứng cứu cho phụ thân.

Vút!

Tình cờ lao ngang qua Vương Lịch, Tiểu Thiên vẫn còn phản hận nên bất ngờ quật vào một kinh Lân Băng.

- Đỡ!

Vù... Vù...

Bất ngờ phải đối đầu với loạt chưởng mang theo lãnh khí, Vương Lịch thất sắc vội dịch bộ nhảy tránh.

Vút!

Tiểu Thiên lao qua nhưng vẫn nghe tiếng Tiểu My đặc ý :

- Chạy đâu cho khỏi? Đỡ!

Vút... Vút...

Àm!

Chàng lao đến kịp lúc phát hiện Hà Kinh Chi đang quật một trào tối hậu vào Hồ Liễu Liễu.

Cứ lảng lạng lao đến, chàng không nói không rằng, xuất kỳ bất ý chop vào Hồ Liễu Liễu lôi ra, tay còn lại đỡ ngay vào trào của Hà Kinh Chi.

Bộp!

Hồ khẩu tay hai người tuy không bị chấn động nhưng Tiểu Thiên do đã có chủ ý nên vẫn mạo hiểm áp luôn chưởng tay vào tay lão Hà.

Không hiểu Tiểu Thiên có dụng ý gì, chỉ thấy chàng đang ở cự ly quá gần lão Hà Kinh Chi chop mạnh tay kia vào Bách Hội huyệt của Tiểu Thiên.

- Ngươi muốn chết! Ha... ha...

Nhưng từ lòng chưởng tay của Tiểu Thiên bất ngờ có một luồng nội khí cực mạnh xộc vào gan bàn tay của lão. Do Tiểu Thiên cố ý truyền lãnh khí vào lão nên toàn thân lão lập tức run bắn lên khiến tay kia của lão và cả tràng cười của lão nữa đều phải ngưng trệ.

Khi thấy đã đạt được ý đồ, Tiểu Thiên vì cần phải bảo toàn nguyên khí nên vội nháy mắt với Hồ Liễu Liễu :

- Đánh vào tâm thất lão! Mau!

Hồ Liễu Liễu dù không còn bao nhiêu khí lực do phải giao đấu một lúc khá lâu với cao thủ, nhưng trên tay vẫn vội vàng tặng cho lão Hà một quyền tận lực.

Bình!

Lão Hà nào ngờ sự thế này nên phải học lên một tiếng thật lớn :

- Hự!

Hất lão ra, Tiểu Thiên nhanh chóng chop vào thân hình bất động của phụ thân. Tự đặt lên vai, chàng vận lực quát lớn :

- Tiểu My, chạy thôi!

Tiểu My lập tức lui lại nhưng bất ngờ bị Tân Lương đuổi theo.

Tiểu Thiên khẽ bảo Hồ Liễu Liễu :

- Chạy trước đi! Mau!

Và chàng tung người lao về phía Tân Lương :

- Hãy xem Lãnh Băng chương của ta!

Nghe vậy, Tân Lương lập tức lùi lại, chuẩn bị đối chiêu nếu Tiểu Thiên lại thật sự phát kinh.

Có cơ hội, Tiểu My liền chạy theo Hồ Liễu Liễu và Đoan Mộc Quý.

Vút!

Tiểu Thiên lại đạt ý đồ, chàng lùi lại mà không hề phát chương.

Bị Tiểu Thiên hý lộ, Tân Lương và Vương Lịch cùng giật dử xông đến :

- Tiểu tử thật xảo quyệt! Ta...

- Người phải...

Tiếng gầm gừ của họ phải dừng lại. Tiểu Thiên đang dùng chân, hất Hà Kinh Chi về phía họ :

- Hãy xem lão Hà như thế nào đã! Ha... ha...

Nhìn lão Hà mặt mày nhợt nhạt, đang quàng xiên chạy về phía họ, Vương Lịch cả kinh kêu lên :

- Đại sư huynh!

Lại đạt ý nguyện, Tiểu Thiên tung mình chạy theo bọn Hồ Liễu Liễu.

Vút!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Lai lịch minh bạch

Địa hình nơi này Tiểu Thiên hoàn toàn chưa biết đến.

Sáu năm trước, do chỉ còn là đứa bé và bị lâm vào tình cảnh lão đạo Linh Hóa đuổi nã, chàng đã chui bừa vào một ngách đá.

Từ ngách đá đó chàng rơi vào một mạch nước ngầm và bị cuốn đến một đại giang, nơi đã tình cờ gặp Hà Như Thủy.

Hiện tình lúc này, chàng và mọi người không thể nào chui vào ngách đá quá nhỏ hẹp như vậy, đồng thời những người chạy trước do không quen thuộc địa hình nên họ đành trông chờ vào sự dẫn dắt của chàng.

Phát hiện phía trước mặt chỉ là những đồi núi đá chập chùng, Hồ Liễu Liễu và Đoan Mộc Quý phải dừng lại.

Tiểu My chạy đến :

- Sao không đi nữa, Liễu tỷ?

Hồ Liễu Liễu khoa rộng tay :

- Với địa hình này nếu không tỏ tường lối đi, chúng ta có thể sẽ quay trở lại Huyền Thông Linh Đạo, tự chui đầu vào bẫy!

Dừng lời đột nhiên Hồ Liễu Liễu hỏi :

- Tiểu Thiên đâu? Sao vẫn không thấy y?

Tiểu My kinh ngạc, quay đầu nhìn quanh quất :

- Muội có nhìn thấy Thiên ca đuổi theo. Ôi... nguy mất! Không lẽ bọn Tân Lương đã đuổi kịp!

Đoan Mộc Quý hồi hải chạy ngược trở lại :

- Nhanh lên! Theo ta đoán, có lẽ tiểu tử đã bị nội thương. Đừng chần chừ nữa!

Vút! Vút!

Họ chạy lại chưa được mười trượng, tất cả đều nhìn thấy Tiểu Thiên đang ngồi khuất mình sau một tảng đá lớn và lão nhân Cuồng thì được chàng đặt nằm bên cạnh.

Tiểu My lo ngại :

- Thiên ca đã bị nội thương?

Chàng nhìn họ, tuy sắc mặt có phần nào mệt mỏi nhưng đó không phải lý do làm cho ánh mắt chàng cứ toát lên tia nhìn thất vọng.

Không nói lời nào, chàng lại đưa mắt nhìn vào thân phụ.

Đoan Mộc Quý nhào đến :

- Tiểu tử! Có phải Bang chủ...

Hồ Liễu Liễu cùng Tiểu My đến lúc này mới nhận ra ở lão nhân Cuồng có sự hô hấp nhẹ như tơ, còn khuôn mặt thì chợt gầy tóp lại, trông thật kỳ lạ.

Đoan Mộc Quý sau khi khấp các kinh mạch của lão nhân Cuồng, hồi hải bảo Tiểu Thiên :

- Kinh mạch vẫn bình ổn, sao ngươi không thử khai giải huyết đạo cho Bang chủ để xem tình thế như thế nào?

Chàng chán nản lắc đầu :

- Tại hạ đã giải khai huyết đạo rồi. Nhưng gia phụ... Chao ôi! Tại hạ không biết phải nói như thế nào nữa.

Tiểu My kêu lên :

- Huyết đạo đã giải khai sao lão nhân không tỉnh? Lúc ở Hắc Sát trang làm gì có chuyện này!

Chàng thở dài :

- Tại hạ ngại gia phụ bị thương nên khi có cơ hội tại hạ lập tức giải huyết. Tình thế bất động của gia phụ như thế này, tại hạ dù rất am tường y thuật vẫn không thể tìm ra nguyên nhân. Nghĩ mà hận, có lẽ đây là do kinh lực của tại hạ vô tình chạm vào gia phụ.

Đoan Mộc Quý như người ngủ say vừa tỉnh lại :

- Ngươi đánh vào Bang chủ? Lúc nào?

Chàng tỏ vẻ hoang mang :

- Tiền bối thật sự không hay biết? Đó là lúc mới đầu, Hà Kinh Chi định hạ thủ tiền bối và bị tại hạ phát hiện. Nhưng khi tại hạ phát kinh vào lão, lão xảo quyết bất ngờ tránh đi. Thế cho nên chương của tại hạ phải chạm luôn vào gia phụ. Có lý nào bản thân tiền bối là người cống gia phụ mà vẫn không cảm nhận điều đó?

Đoan Mộc Quý lúng túng lắc đầu :

- Nếu là lúc đó, ta mãi bỏ chạy, nào có hay biết gì?

Tiểu My bảo :

- Cũng dễ hiểu thôi, có lẽ Thiên ca đã kịp thu kinh nên Đoan Mộc tiền bối đang lúc khẩn trương không có cảm nhận.

Chàng lắc đầu :

- Không thể nào! Đối với chương Lãnh Băng mang theo hơi lạnh, nhất định tiền bối phải có ít nhiều bị ảnh hưởng. không thể không hay biết.

Tiểu My lại bảo :

- Nếu là chương Lãnh Băng đương nhiên Đoan Mộc tiền bối phải hay biết. Nhưng biết đâu Thiên ca do lúc vội nên không dùng chương Lãnh Băng mà đã dùng công phu khác?

Chàng thở dài :

- Ngoài chưởng Lãnh Băng, tại hạ đâu còn công phu nào khác để vận dụng!

Tiểu My thất sắc :

- Không còn? Tại sao?

Chàng cười gượng :

- Muội còn nhớ lúc ta và muội phải cùng chui vào một huyết khẩu để lẩn trốn lão Linh Hóa?

- Đương nhiên muội nhớ. Lần đó, nhờ nghe tiếng Thiên ca cố tình nói lớn, muội đã lủi lại và theo lối rẽ thứ hai, may được thoát thân. Nhờ vậy, muội tìm đến đây vực này, sau đó luyện được Thất Cầm tâm pháp do gia phụ đã lưu lại trên những chiếc lá. Sao?

Những chiếc lá như Tiểu My vừa đề cập, theo chàng tự mắt nhìn thấy thì chúng đã bị lũ kiến cắn phá khiến những tự dạng không còn.

Chàng không hiểu tại sao Tiểu My lại nói là nàng đã luyện được tâm pháp Thất Cầm cũng nhờ những chiếc lá đó.

Thấy Tiểu Thiên không nói gì, Tiểu My hiểu rõ điều chàng muốn hỏi, nàng giải thích vắn tắt :

- Như Thiên ca kể, gia phụ đã dùng vật nhọn xăm vào những chiếc lá để tạo thành tự dạng. Lũ kiến dù cắn phá nhưng tự dạng đó dầu sao vẫn còn in mờ trên lớp xương lá còn lại. Muội đọc được ít nhiều, đã kết hợp với phần muội tự thức ngộ. May không phụ lòng kỳ vọng của gia phụ. Còn chuyện Thiên ca thì sao?

Hồ Liễu Liễu chợt lên tiếng. Và do âm thanh này từ xa đưa đến nên mọi người mới biết tự này giờ nàng không có ở đây :

- Chúng ta phải mau quyết định. Một là tiếp tục đi, hai là phải lưu lại. Ta nghĩ, nếu lưu lại cần phải có sự phòng bị, bọn Tần Lương không dễ bỏ qua.

Tiểu Thiên hiểu nàng cố tình lánh mặt, do không muốn nghe nhắc đến những gì đã xảy ra, nhất là chuyện có liên quan đến lần chàng bị buộc phải tự phế bỏ chân lực!

Chàng đứng lên và định đặt phụ thân lên vai.

Bất ngờ, chàng lão đảo đến suýt ngã.

Tiểu My kinh tâm :

- Thiên ca thật sự đã bị nội thương?

Chàng nhẹ gật đầu :

- Dùng nội lực để dồn hàn khí vào người lão Hà, ta cũng bị ảnh hưởng không ít!

Tiếng kêu của Tiểu My làm Hồ Liễu Liễu quay lại.

Tự nàng đặt lão nhân Cuồng lên lưng nàng :

- Ngươi đừng quá gắng gượng. Hãy giao việc này cho ta. Đi thôi!

Nàng đi trước, không cần biết phản ứng của mọi người như thế nào.

Tiểu My lo ngại hỏi Tiểu Thiên :

- Thiên ca liệu đi được không?

Chàng hít mạnh một hơi, đoạn mỉm cười :

- Ta không sao đâu, thật đấy! Ổn rồi. Nhưng muội cũng nên lưu tâm đến lệnh tỷ. Đừng để lệnh tỷ quá mệt mỏi, không tốt đâu.

Nghe vậy, Tiểu My vội vàng chạy theo Hồ Liễu Liễu.

Đoan Mộc Quý cố tình chờ Tiểu Thiên. Khi cả hai đi ngang hàng, lão hỏi :

- Á kia vốn là Thiếu đạo chủ của Huyền Thông Linh Đạo?

Chàng hạ thấp giọng :

- Nàng có cảnh ngộ đáng thương tâm. Lão đạo cư mang giáo dưỡng nàng từ nhỏ. Biết rõ sự thật này, nàng chịu đã kích những tường khó vượt qua.

Lão Đoan Mộc Quý sững sờ :

- Có chuyện này ư? Thảo nào ta thấy thái độ của ả thật khác lạ!

Chàng đưa mắt nhìn vào dáng đi trì trệ của Hồ Liễu Liễu, do phải cõng theo một hình hài bất động. Chàng thở dài :

- Điều khó khăn nhất là từ nhỏ nàng đã bị những hành vi độc ác của lão đạo tác động. Chúng đã trở nên tâm tính của nàng, chỉ một sớm một chiều, bảo nàng phải thay đổi, tự biến thành một người hoàn toàn khác hẳn không phải dễ.

Lão Đoan Mộc Quý trầm ngâm :

- Non sông dễ đổi, tâm tính khó thay. Bảo một kẻ độc ác buông đao đồ tể để lập địa thành Phật, ta thấy khó tin.

Lời lão nói chính Tiểu Thiên cũng cảm thấy như vậy.

Thế nhưng, có cùng đi với Hồ Liễu Liễu, Tiểu Thiên mới biết những ý nghĩ theo cảm tính của chàng không phải lúc nào cũng đúng.

Luân phiên cùng Tiểu My trao đổi việc cõng lão nhân Cuồng, mỗi khi được rảnh tay Hồ Liễu Liễu như không hề muốn nghỉ ngơi.

Nàng lẳng xăng chạy trước, thám thính địa hình và dò xét lối đi cho từng chặng sắp đến.

Vượt ngọn đồi này, băng qua một trũng đá gập ghềnh khác, những việc vất vả này nếu Tiểu Thiên còn đủ lực, nhất định chàng không để Hồ Liễu Liễu tự đảm đương.

Nhưng hiện tình lúc này như thế nào, Hồ Liễu Liễu biết. Vì do nàng có tình lãnh mặt Tiểu Thiên (!) nên nàng đã tự đảm đương phần việc khó nhọc này.

Không những thế, khi vượt hết vùng đồi núi chập chùng, đến một vùng bình nguyên rộng rãi dễ đi, thay vì dừng lại để nghỉ ngơi, nàng lại hăm hở tiến bước.

Đến nỗi, Tiểu My phải kêu lên :

- Liễu tỷ không mệt sao? Muội đang muốn được nghỉ ngơi đây!

Hồ Liễu Liễu tuy cũng có sắc diện bơ phờ nhưng vẫn nói :

- Đến được nơi này cũng chưa phải là an toàn. Ở phía trước có một khu rừng, tạm gọi là kín đáo. Chờ đến đó hãy nghỉ cũng không muộn.

Nàng đi, buộc mọi người phải đi. Tất cả đi với dáng vẻ của một đoàn quân thất trận, ai ai cũng mệt mỏi.

Dù rất muốn nghỉ ngơi, nhưng Tiểu Thiên tự lượng sức, biết mình chỉ còn chút hơi sức để đi, nếu dùng sức này biến thành lời phát thoại để Hồ Liễu Liễu dừng lại thì chính chàng lại là người đầu tiên ngã gục.

Và nếu để chuyện đó xảy ra, mọi người vì đã quá mệt mỏi rồi cũng ngã gục, đến lúc đó sẽ không còn ai đủ sức để nâng đỡ một ai!

Chuyện sẽ dẫn đến hậu quả khó lường. Chi bằng, cứ như Hồ Liễu Liễu vừa nói, chờ đến khu rừng có thể xem là kín đáo, mọi người sẽ tha hồ nghỉ ngơi, không cần phải lo cho ai.

Khu rừng rồi cũng tiến lại gần, bất ngờ Hồ Liễu Liễu vì không tri tri nổi sức nặng nề của thân hình nên nàng bỗng khụy xuống.

Huych!

Tiểu My loạng choạng đến, vừa cố đỡ Hồ Liễu Liễu vừa bật lên những tiếng nức nở :

- Liễu tỷ! Nào có ai trách móc gì Liễu tỷ. Sao Liễu tỷ cứ tìm cách đẩy đổ bản thân?

Hồ Liễu Liễu gượng dậy, miệng lẩm bẩm :

- My muội nói gì vậy? Ai tự đẩy đổ bản thân? Ta không có!

Huych!

Nàng lại ngã.

Đoan Mộc Quý cũng vừa đi đến. Lão cố dựng thân hình bất động của lão nhân Cuồng lên và chép miệng :

- Chuyện qua rồi và đều là chuyện ngoài ý muốn, tự chuốc lấy phiền não làm chi cho khổ thân!

Lão chênh choạng lồi lão nhân Cuồng đi đến khu rừng sức lực của lão cũng cạn kiệt.

Tiểu Thiên tiến đến, cười chua chát :

- Tại hạ hứa là sẽ đưa cô nương đi thoát. Rất tiếc, bây giờ có muốn đỡ cô nương lên, tại hạ cũng bất lực.

Hồ Liễu Liễu với sự tiếp lực của Tiểu My đang gượng đứng dậy :

- Ngươi đã thực hiện lời hứa của ngươi rồi. Người đang mang thương thế như ngươi, ta không trách. Đi nào! Sắp đến nơi rồi!

Đến nơi thật!

Ở phía trước, dưới bóng những cây rừng râm mát, Đoan Mộc Quý bỗng kêu lên đến lạc giọng :

- Tiểu Thiên! Mau lại đây nào! Nhanh lên, kéo muộn mất!

Hốt hoảng, không riêng gì Tiểu Thiên, Hồ Liễu Liễu và Tiểu My không hiểu đã tìm đâu ra sức lực.

Cả ba cùng hốt hơ hốt hải chạy đến chỗ Đoan Mộc Quý đang hươ tay giậm chân.

Chàng nói không ra hơi :

- Có địch ư... tiền bối?

Tiểu My kịp nhìn quanh, bỗng kêu lên kinh ngạc :

- Chung quanh không một bóng người, chuyện gì đã khiến...

Hồ Liễu Liễu chợt “ồ” lên :

- Tiểu Thiên! Dường như lão nhân kia...

Chàng cũng đã nhìn thấy nên vội vàng quỳ xuống bên cạnh lão nhân Cuồng :

- Tạ trời Phật! Gia phụ đã tỉnh lại.

Lão nhân Cuồng cứ chớp mở đôi mắt ngây dại, tuần tự nhìn từng người đang âu lo nhìn lão, cử chỉ này của lão Cuồng khiến Đoan Mộc Quý phải nghiêng đầu nói nhỏ vào tai Tiểu Thiên :

- Theo ta biết, phạm những người sắp đến lúc cuối đời thường có hiện tượng hồi dương, ngươi...

Bất chợt từ trong rừng có tiếng cười khăng khặc nghe thật lạ tai vọng ra :

- Nếu đúng như ngươi nói, Đoan Mộc Quý, bọn ngươi rồi cũng như lão Thẩm thôi. Ha... ha...

Thịch! Thịch!

Tiếng chân di chuyển nhanh nhưng nặng nề liên vang lên cùng một lúc với hình người dị dạng đang chân thấp chân cao bước ra.

Gọi là dị dạng vì người này đã mất gần như hết phần thân bên hữu khiến sức nặng thân hình cứ dồn qua chân tả, may sao lại là chân lành lặn, nếu so với chân hữu không hiểu sao cứ cong ngoặt về một bên.

Nhìn thân hình này với khuôn mặt méo mó một cách ghê rợn, Hồ Liễu Liễu bật thét :

- Kinh khiếp quá! Ngươi là người hay là ma?

Tiểu My cũng sợ đến run lấy bầy, cứ bấu tay vào đầu vai Tiểu Thiên.

Cái bấu quá chặt của Tiểu My làm Tiểu Thiên nhờ đau mà bình tĩnh. Chàng kịp nhận ra thân hình dị dạng kia.

- Dương Hùng? Ngươi là Dương Hùng đã bị Hà Như Châu gây kiếm thương, sau đó lại bị Hà Kinh Chi và Vương Lịch phóng hỏa làm người biến dạng?

Người dị dạng nọ cười khăng khặc :

- Ta không chết, ngươi ngạc nhiên lắm sao, tiểu tử? Hặc... hặc... Ngươi thật ác độc, bỏ mình ta lại trong biển lửa. Nhưng nhờ đó, hặc... hặc... lớp da bị cháy bỏng của ta vô tình làm kín miệng vết thương. Ta vẫn còn sống, thế là đủ cho ta lắm rồi. Và bây giờ, từng người bọn ngươi sẽ lần lượt hứng chịu những oán hận của ta! Hặc... hặc...

Tiểu My vẫn vịn vào Tiểu Thiên, đưa cánh tay còn lại chỉ vào Dương Hùng :

- Muốn báo hận ư? Bọn ta bốn người, một mình ngươi đủ sao?

Dương Hùng lại cười :

- Chỉ là bốn kẻ phế nhân không hơn không kém, bọn ngươi liệu chịu nổi cái cắt tay của ta không, hử? Hắc... hắc...

Đó là sự thật, Tiểu Thiên hiểu, nên chàng tìm kẻ khác :

- Tôn giá có nhắc, tại hạ mới nhớ. Tại sao lần đó tại hạ chạy đi rồi, Hà Kinh Chi và Vương Lịch không cứu tôn giá?

- Hử! Ngươi muốn kéo dài thời gian, để làm gì chứ? Nhưng không sao, ta không như ngươi, sẽ cho ngươi toại nguyện trước khi chết. Bọn chúng ư? Ngươi yên tâm, ta đã biết đủ về chúng. Đúng như ngươi nói, bọn chúng chỉ lợi dụng ta. Nếu có cơ hội chúng sẽ loại bỏ ta mà không hề chùn tay, không hề chớp mắt. Có lẽ ngươi đang nghĩ, ta có nhận thức này vào lúc quá muộn, phải không?

Tiểu Thiên đã nhận định rõ, Dương Hùng tuy dị hình dị dạng nhưng dường như võ công của y vẫn không hề kém so với lúc trước.

Và như thế, Dương Hùng nói đúng, bọn Tiểu Thiên bốn người đều là lũ phế nhân đất với y.

Chàng nuốt nước bọt khan :

- Tại hạ nghĩ gì, không quan trọng. Nhưng không lẽ tôn giá cho là chưa muộn?

Y hất cái mặt méo mó vào lão nhân Cuồng :

- Họ Thảm đã tỉnh nhưng không còn phát cuồng như trước, chúng tỏ y đang lúc hồi dương. Vào những lúc như thế này, dù hiểm hoi nhưng ít ra y cũng phải phục hồi thần trí. Khi ta đã chiếm được tuyệt học Càn Khôn, bọn Hà Kinh Chi rồi sẽ nhận những gì chúng đã gieo.

Có lẽ Dương Hùng nói đúng. Vì bất ngờ lão nhân Cuồng lâm bảm :

- Tuyệt học Càn Khôn? Ai vừa nhắc đến tuyệt học này?

Một lời lâm bảm và là câu hỏi của một người thật khó nói là đang phát cuồng.

Tiểu Thiên quá vui mừng, quên mất việc Dương Hùng cũng đang mừng như vậy.

Chàng khom người cúi nhìn lão nhân :

- Phụ thân! Phụ thân đã tỉnh rồi ư?

Dương Hùng cũng kịp khệnh khạng lao đến, y hất Tiểu Thiên ra :

- Người có muốn nhìn phụ thân thì hãy đợi đến lúc khác hãy nhìn. Đừng cản trở ta thu thập tuyệt học Càn Khôn.

Hự!

Tuy bị hất bay nhưng Tiểu Thiên vẫn tỏ vẻ hớn hờ. Và chàng cũng bắt gặp ánh mắt hớn hờ như vậy ở Đoan Mộc Quý và Tiểu My.

Chắc hẳn họ đã nghe lời nói vừa rồi của Dương Hùng, chứng tỏ chàng nghe không lầm.

Do đó, mọi người đều từng bước tiến đến bao quanh Dương Hùng, chỉ là để nghe Dương Hùng hạch hỏi lão nhân Cuồng :

- Thảm Định Giang! Ngươi sắp chết đến nơi rồi, là do Hà Kinh Chi hại ngươi. Ta sẽ thay ngươi báo thù nếu ngươi nói cho ta biết rõ nơi cất giấu tuyệt học Càn Khôn!

Lão nhân Cuồng lâm bảm vẫn với đôi mắt ngây dại :

- Hà Kinh Chi? Y đâu? Thiên nhi, Địa nhi, chúng đâu rồi?

Phát hiện có bọn Tiểu Thiên đứng quanh, Dương Hùng quát :

- Bọn ngươi muốn nghe gì? Cút! Hay đợi đích thân ta ném bọn ngươi đi?

Bọn Tiểu Thiên làm như lù lại.

Nhưng đối với Dương Hùng hình như vẫn chưa đủ.

Y gắt mắng Tiểu Thiên :

- Nếu ngươi trái lệnh, sau khi hồi xong kinh văn Càn Khôn, ta lập tức giết phụ thân ngươi. Ngươi sẽ không còn cơ hội cùng y nhìn nhau là phụ tử nữa! Cút mau!

Chàng vừa lùi vừa lắp bắp :

- Tôn giá nói, đích xác... đích xác tại hạ là...

Dương Hùng cần gì phải bận tâm đến điều chàng đang quan tâm. Quay lại với lão nhân Cuồng :

- Ngươi nghe đây, Thảm Định Giang! Ngay từ đầu Hà Kinh Chi đã quyết lòng hãm hại ngươi. Phụ thân ngươi và đứa bé gái mới sinh chính là do lão Hà bắt giữ. Lão có lẽ đã giết cả hai. Sau đó, chính lão Hà lại giao Tiểu Thiên, con ngươi, chỉ mới lên tám, cho bọn Thất quái. Lão muốn làm cho con ngươi quên cội quên nguồn để sau này phụ tử ngươi rất có thể sẽ đối mặt nhau như kẻ thù. Ta sẽ báo thù thay ngươi nếu ngươi nói...

Lão nhân Cuồng, không biết có nghe hay không, vẫn cứ lảm bảm :

- Sao y muốn hại ta? Tại sao y muốn...

Dương Hùng quá nôn nóng :

- Phụ thân lão Hà đã từng bị công phu Càn Khôn sát hại. Đương nhiên lão Hà phải vì mối thù đó, mà hãm hại ngươi là kẻ vô tình luyến được công phu kia. Nào! Đừng đề quá muộn. Hãy cho ta biết ngươi đã cất giấu tuyệt học ở đâu?

Càng nghe càng mừng và càng hận, Tiểu Thiên định nhào đến nhìn nhận thân phụ, thì nghe Dương Hùng rít :

- Khốn kiếp? Sao ngươi không nói? Đừng ngậm cầm miệng như vậy! Nói đi nào! Nhà ngươi vẫn chưa chết kia mà.

Sợ Dương Hùng vì không toại nguyện sẽ có hành vi quá tay, Tiểu Thiên nhảy xổ vào y :

- Đừng hại phụ thân ta!

Y quay lại đủ nhanh :

- Ngươi muốn chết!

Vù...

Đoan Mộc Quý và Tiểu My ở hai phía bất ngờ chồm vào Dương Hùng :

- Dừng tay!

- Dừng hại mạng Thiên ca!

Họ không còn bao nhiêu chân lực nên động tác quá chậm.

Bùng!

Hự!

Chỉ khi Tiểu Thiên bị quật ngã về phía sau, Đoan Mộc Quý và Tiểu My mới chạm được Dương Hùng.

Bị họ chạm, Dương Hùng do đôi chân bị biến dạng nên đứng không vững. Y ngã xuống nhưng trước đó kịp quật vào Đoan Mộc Quý và Tiểu My một kinh.

Vù...

Bùng! Bùng!

Hự! Hự!

Dương Hùng liếc mắt nhìn, thấy lão nhân Cuồng giờ cứ nằm im, y giận dữ lết nhanh đến chỗ Tiểu Thiên :

- Là do ngươi. Ta muốn cho ngươi có cơ hội nhìn nhận phụ tử, nhưng chính ngươi đã làm hỏng đại sự của ta, hỏng luôn hảo ý ta dành cho ngươi. Hừ... hừ... Ta phải giết ngươi. Giết ngươi.

Y lết quá nhanh, nếu so với Tiểu Thiên đang tìm cách lẩn tránh. Cuối cùng, y nắm được chân Tiểu Thiên. Y lôi chàng vào gần y :

- Chạy đâu cho thoát? Ta phải giết...

Bất ngờ, Hồ Liễu Liễu bỗng ngã ập vào y :

- Ngươi muốn giết y, hãy giết ta trước đã!

Bị Hồ Liễu Liễu cố tình đè lên, Dương Hùng vùng vẫy mạnh, muốn hất Hồ Liễu Liễu đi.

Hồ Liễu Liễu dù đã cạn kiệt chân lực, nhưng để ôm cứng một người không còn tay chân đâu để ra chiêu thì nàng vẫn thực hiện được.

Như nhận ra điều đó, Dương Hùng do chỉ còn một cánh tay duy nhất nên muốn đối phó với Hồ Liễu Liễu, y đành phải buông chân Tiểu Thiên ra.

Y đưa tay vòng qua đầu, cố chộp lấy đầu Hồ Liễu Liễu.

Hồ Liễu Liễu vẫn đè, vẫn ôm y trong khi cố nép đầu qua bên hữu là bên mà Dương Hùng dù muốn vẫn không thể vòng tay tả qua. Tiểu Thiên lồm cồm đứng dậy, mắt toé lửa, nhìn Hồ Liễu Liễu đang tuyệt vọng chống trả những đợt vùng vẫy mạnh bạo của Dương Hùng.

Dương Hùng dù làm mọi cách vẫn không thể dùng tay tả chạm vào Hồ Liễu Liễu, y thu tay về, và dùng tay đó chống vào đất để tìm cách đứng lên.

Biết nếu để Dương Hùng đứng lên được thì Hồ Liễu Liễu sẽ nguy, Tiểu Thiên lập tức ngã đè lên Dương Hùng, vô tình, chàng phải nằm đè lên người Hồ Liễu Liễu.

Bị đến hai người đè, Dương Hùng vô phương thế đứng lên. Y giận dữ vùng chân tả quơ loạn tay tả.

Tiểu Thiên cũng như Hồ Liễu Liễu đành phải cố hết sức, tránh không để Dương Hùng quơ phải, và cũng không cho Dương Hùng gượng đứng lên hay tự lật ngửa thân hình lên.

Sợ Tiểu Thiên và Hồ Liễu Liễu không đủ sức, Tiểu My vừa đứng lên được lập tức chạy đến và cũng ngã đè lên Dương Hùng.

Bị đến ba người đè, lực vùng vẫy của Dương Hùng giảm hẳn.

Hồ Liễu Liễu chột gào to :

- Nhặt lấy hòn đá, hoặc tìm một cây to. Chúng ta phải giết y nếu không muốn y giết tất cả.

Đoan Mộc Quý hiểu người phải làm việc đó chính là lão, vì chỉ có lão là đang rảnh tay rảnh chân.

Lão khệ nệ bê đến một hòn đá to mà bình thường lão có thể ung dung dùng chân hất bay đi hàng trượng.

Cảm thấy nguy, Dương Hùng gầm gừ vang động :

- Ta sẽ giết bọn ngươi! Chờ đó, ta mà đứng lên được, tuần tự bọn ngươi sẽ bị ta giết.

A... a...

Ba người đè một, bọn Tiểu Thiên phải khốn khổ lắm mới có chi trì tinh thể này, vì sức lực của họ đã đến lúc như kiệt quệ hoàn toàn.

Cả Đoan Mộc Quý cũng vậy, do Dương Hùng hết vật đầu sang bên này lại vật đầu sang bên kia nên lão cứ gờm mãi hòn đá nặng nhưng vẫn chưa có dịp đập vào đầu Dương Hùng.

Không chi trì nổi sức nặng của hòn đá, Đoan Mộc Quý thở dài, nhắm mắt lại, buông tay cho hòn đá muốn rơi vào đâu thì rơi.

Bộp!

Hay không bằng may, hòn đá có nhiều cạnh bén, một đã đâm vào Thái Dương huyệt của Dương Hùng lúc y cố nghiêng đầu né hòn đá.

Y gục đầu xuống, Đoan Mộc Quý nhặt lại hòn đá và lần này dễ dàng ném đúng vào đầu y.

Bốp!

Y chết!

Bọn Tiểu Thiên ngã vật qua một bên, mạnh người nào người nấy thở phì phò như kéo bể.

Đoan Mộc Quý cũng buông phịch người té ngổ, cười không ra hơi :

- Bốn người đều là cao thủ, nhưng phải làm như thế này mới hạ sát được một kẻ chỉ còn một tay, một chân! Ha... ha...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đột nhập hang hùm

Phụ thân chàng nhìn chàng :

- Đó là toàn bộ phần hạ của tuyệt học Càn Khôn. Không có phần hạ này, tìm được hai phần còn lại cũng vô ích. Bây giờ hài tử có thể gọi bọn họ đến được rồi.

Tiểu Thiên gật đầu, quay người gọi Đoàn Mộc Quý, Hồ Liễu Liễu và Tiểu My đang đứng cách đó khá xa :

- Gia phụ đã truyền xong tâm pháp Càn Khôn rồi. Chư vị mau quay lại đây!

Họ chạy đến với sức lực đã hoàn toàn hồi phục.

Trong khi Đoàn Mộc Quý mừng mừng tủi tủi cùng Thảm Định Giang hàn huyên, Tiểu My khẽ hỏi Tiểu Thiên :

- Lệnh tôn đang lúc hồi dương hay đã hoàn toàn khôi phục thần trí?

Chàng mỉm cười :

- Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai, có ai ngờ trong cái rủi lại có cái may. Gia phụ tuy bị phế võ công nhưng đấu sao cũng đã từng luyện qua tuyệt học Càn Khôn vốn là công phu Phật môn thượng thừa. Điều đó giúp kinh mạch của gia phụ dù trải qua nhiều ngộ biến vẫn luôn ổn định.

Thở ra một hơi dài, chàng tiếp :

- Kinh mạch đó đã bị kích động khi gia phụ vô tình bị trúng chưởng Lãnh Băng của tại hạ. Mọi người nghĩ xem, bất kỳ ai bị hôn mê cũng vậy, họ đều tỉnh nếu bị té nước lạnh vào người. Gia phụ bị Nhiếp Hồn đại pháp làm cho thần trí mê muội, nhưng lãnh khí của Lãnh Băng chưởng khi thấm nhập vào người đương nhiên phải tác động đến các kinh mạch. Từ từ, lãnh khí đã làm cho thần trí tỉnh lại.

Lại cười chàng nói :

- Tóm lại, sinh mạng của gia phụ kể như bảo toàn, ngoài trừ bị mất võ công, từ nay về sau gia phụ vẫn ung dung hưởng hết thọ mệnh.

Hồ Liễu Liễu cũng thở phào nhẹ nhõm :

- Ta đã nghe My muội nói về nguoi. Xem ra nguoi đã phải trải qua không biết bao nhiêu cơ khổ mới đạt được điều này. Ta thật sự mừng cho nguoi.

Hồ Liễu Liễu nói đúng, trong lúc chàng bận tâm nghe phụ thân truyền thụ tâm pháp Càn Khôn phần hạ, họ có nhiều thì giờ để kể cho nhau nghe mọi diễn biến của từng người, của Hồ Liễu Liễu, của Tiểu My và của chính Tiểu Thiên nữa.

Chàng bắn khoăn nòng :

- Cô nương và lệnh muội hiện đã tìm một tính danh nào khác để thay cho tính danh cũ chưa?

Tiểu My vui vẻ :

- Có rồi! Liễu tỷ bảo thân phụ có họ Liễu. Liễu Liễu sẽ vừa là tên vừa là họ của Liễu tỷ.

Chàng gật đầu :

- Liễu Liễu! Hay đấy và dễ gọi. Chỉ cần bỏ chữ Hồ ở phía trước là đủ.

Liễu Liễu nhìn chàng :

- Còn huynh?

- Thảm Định Thiên. Gia phụ bảo như vậy!

Liễu Liễu lại hỏi :

- Nghe nói huynh còn có một vị bào muội?

- Không sai! Và tại hạ nghĩ là đã tìm thấy rồi!

Tiểu My kinh ngạc :

- Là ai, Thiên ca? Sao Thiên ca biết?

Chàng chưa kịp đáp thì đầu đó ở bên ngoài khu rừng bỗng vang lên những tiếng huyền ảo.

Liều Liều cũng nghe nên sắc mặt bỗng tái đi :

- Chùng như là lão?

Chàng cũng hiểu :

- Hồ Khắc Vọng! Lão đã đến Tổng đàn Ngũ Hành bang, giờ đang trên đường quay về!

Lão đang giao đấu với ai?

Liều Liều lại nói, sau một lúc nghe ngóng :

- Chỉ có một nhân vật luôn bị lão ác đạo gọi là lão quỷ!

Chàng kinh nghi :

- Bang chủ Cái bang! Vậy thanh âm kia ắt phải là do Tiểu Kiếm Chương Trung Hàn Nam Long rồi!

Tiểu My lo lắng :

- Họ đến đây làm gì? Phải chăng là muốn giải thoát cho Thất đại phái nguoi, những vị Chương môn nhân?

Phát hiện Thảm Định Thiên định lao ra để trợ giúp Thôi bang chủ và Hàn Nam Long, Liều Liều ngăn chàng lại.

- Không được đâu! Cạnh lão ác đạo bây giờ ngoài Tử Giả vệ đạo còn có Tả Hữu hộ đạo. Bọn họ bảy người nếu kết hợp lập trận Thất Cầm, chúng ta không đủ lực đối phó!

Chàng bối rối :

- Dầu sao tại hạ cũng phải giúp họ. Lúc trước, vì chuyện của tại hạ, họ đã xuất lực hết một lần. Thấy nguy nhưng lại co đầu thụt cổ, đầu phải bản sắc nam nhi đại trượng phu.

Liều Liều nghiêm giọng :

- Chúng ta không phải co đầu thụt cổ. Trái lại, phải biết tự lượng sức, biết phân biệt lợi hại và biết đâu là điều nên làm cần làm, đâu là điều nên tránh. Và lại..

Thảm Định Thiên trầm giọng :

- Nhưng họ có thể bị mất mạng?

Liều Liều lắc đầu :

- Không! Huynh hãy chờ nghe ta nói hết đã, đừng quá nóng vội. Nói thì nói như vậy, thật ra ta đã có cách. Không những giúp họ toàn mạng mà không chừng còn làm cho huynh và mọi người không bị lão nghi ngờ.

Tiểu My buột miệng hỏi :

- Liều tỷ sao không nói sớm? Là cách gì, Liều tỷ?

Thảm Định Thiên quay nhìn Liều Liều :

- Lời cô nương vừa rồi như có tình không đề cập đến bản thân cô nương, phải chăng cô nương định tự thân xuất hiện với vai trò Thiếu đạo chủ Huyền Thông Linh Đạo?

Nhìn lại toàn thân, sau đó Liều Liều mỉm cười với Tiểu My và Thảm Định Thiên :

- Dáng vẻ của ta hiện giờ càng dễ thuyết phục lão phải tin chuyện Hóa Thông phản nghịch. Mọi người nghĩ sao?

Tiểu My tròn mắt :

- Thoát ra đã khó, Liễu tử lại tự nguyện đâm đầu vào?

Thẩm Định Thiên thở ra nhẹ nhẹ :

- Quá mạo hiểm! Nhất là khi gặp Hóa Thông, cô nương sẽ khó giải thích việc tại hạ và hai phạm nhân của lão cũng biến mất.

Liễu Liễu vẫn tự tin :

- Có tịch thì nhúc nhích, ta hy vọng tự Hóa Thông sẽ bộc lộ thái độ phản nghịch khiến lão ác đạo không thể không tin lời ta. Còn chuyện huynh biến mất...

Nàng mỉm cười rồi nói tiếp :

- Lão vẫn nghi huynh là hạng quý kẻ đa đoan. Lão sẽ tự trách lão thay vì trách mắng ta. Thế nào?

Có lẽ Thẩm Định Giang và Đoan Mộc Quý đã theo dõi từ đầu nên khi Liễu Liễu dứt lời, Đoan Mộc Quý chợt lên tiếng :

- Liễu Liễu nói không sai. Và lại, đây cũng là cơ hội hiếm có để hai hồ tử diệt lẫn nhau.

Lão ác đạo sẽ như thế nào nếu biết son môn của lão đang bị Hà Kinh Chi chiếm giữ. Ngươi đừng quá lo sợ cho Liễu cô nương, Tiểu Thiên.

Thẩm Định Giang chợt nói thêm vào :

- Nghĩ cho cùng, giả như kẻ sách này bị lộ, Liễu cô nương chỉ bị giam giữ mà thôi, không đến nỗi mất mạng. Khi đó, có hài tử ở ngoài và nếu kịp tập luyện xong công phu Càn Khôn, việc giải cứu cho Liễu cô nương cũng là điều nằm trong tầm tay.

Thẩm Định Thiên kinh ngạc :

- Ý phụ thân muốn nói...

Thẩm Định Giang gật đầu cho dù không nghe hết câu hỏi của Thẩm Định Thiên :

- Như phụ thân vừa nghe Đoan Mộc Quý kể lại, bốn vị Đường chủ còn lại và năm nhân vật Phó đường chủ bốn bang đều bị lão Hà giam giữ ở một chỗ và chỗ đó hài tử cũng từng biết. Ta nghĩ, hài tử nên nhân cơ hội này lo giải cứu tất cả. Khi giải cứu họ xong, một là hài tử sẽ được họ nói cho nghe toàn bộ kinh văn Càn Khôn của hai phần còn lại, hai là hài tử vô hình chung có đủ lực lượng để đương đầu với thù nhân.

Chàng nghe mà giật mình :

- Kinh văn Càn Khôn của hai phần Trung - Thượng là do chư vị Đường chủ, Phó đường chủ cất giữ?

Đoan Mộc Quý lộ vẻ lúng túng :

- Ngươi kinh ngạc cũng phải. Đến khi ta nghe lệnh tôn giải thích, ta cũng phải kinh ngạc thay. Có ai ngờ phụ thân ngươi lại có sự sắp đặt chính chắn như thế này?

- Sắp đặt như thế nào, Đoan Mộc thúc?

Phụ thân chàng giải thích :

- Ta chia hai phần Trung - Thượng ra mười phần, truyền cho Chánh Phó đường chủ ngũ Đường đúng mười người, mỗi người một phần. Hà Kinh Chi vì không biết nên hơn mười năm qua y phải chịu thất bại.

Chàng nhìn Đoan Mộc Quý :

- Thúc thúc cũng biết một phần? Có phải vì thế, trước đây thúc thúc luôn bảo tiểu đệ phải lo giải cứu tất cả?

Đoan Mộc Quý vẫn còn lúng túng :

- Sống cùng sống, chết cùng chết. Đó là lời minh thệ của bọn ta khi nhập bang. Ta nói với ngươi như vậy là ta lo cho họ và muốn người có dịp thu phục nhân tâm. Còn sự sắp xếp của phụ thân ngươi, đến bây giờ ta mới biết. Và cũng đến lúc này ta mới biết đoạn kinh văn do phụ thân ngươi bảo ta phải ghi nhớ chính là kinh văn Càn Khôn.

Chàng nhìn thân phụ :

- Nhờ một trong mười nhân vật này chẳng may có mệnh hệ nào?

- Họ ắt có truyền nhân, ta đây liệu tính tất cả. Chỉ có điều, ta không lường được kế mưu của lão Hà. Cũng như ta đã từng nghĩ, truyền là truyền như vậy, nhưng vẫn còn có ta.

Không phải ta đã luyện trọn bộ Càn Khôn tuyệt học đó sao?

Đoan Mộc Quý chợt hỏi :

- Bang chủ! Người không sợ chư huynh đệ họp lại nói cho nhau nghe và cùng luyện kinh văn đó sao?

Thẩm Định Giang mỉm cười :

- Chúng ta đã kết nghĩa đệ huynh. Họ Thẩm còn sợ gì chứ? Huống chi nếu có chuyện đó xảy ra, do chư vị không biết phần Hạ, một là chư vị sẽ không bao giờ biết ai trong chư vị giữ phần kinh văn đầu, phần kế là do ai giữ thứ hai, cho dù chư vị có đủ tâm cơ để tự ráp lại, không có phần Hạ thì hai phần đó cũng không giúp gì cho chư vị.

Ngừng một lúc, Thẩm Định Giang lại nói :

- Còn một nguyên nhân nữa khiến ta có sự sắp xếp này. Ta nói thật, ta cũng thầm mong cho chư vị tự tìm ra cách ráp mười phần kinh văn rồi ráp lại với nhau. Bởi ta, trước kia ta cũng phải tự tiến hành như thế, và đó là làm theo di mệnh của Càn Khôn Thượng Nhân.

Như bây giờ chẳng hạn, do đã lập thế, ta không có quyền nói cho Thiên nhi nghe toàn bộ kinh văn nọ. Thiên nhi phải tự tìm lấy. Được hoặc không, đó là tùy vào phúc phận và sự thông tuệ của Thiên nhi.

Mãi chuyện trò, mọi người quên việc đang xảy ra cho Bang chủ Cái bang và Hàn Nam Long.

Đến lúc nhớ lại, Thẩm Định Thiên đưa mắt tìm thì mới phát hiện Liễu Liễu đã bỏ đi rồi.

Biết chàng tìm ai, Tiểu My bảo :

- Liễu tỷ đi rồi. Muội có lắng tai nghe và biết dường như Liễu tỷ đã thuyết phục được lão ác đạo. Tất cả mới bỏ đi chưa lâu.

Đoan Mộc Quý chép miệng :

- Cảnh ngộ của Liễu nha đầu thật đáng thương. Ta nghĩ, Thiên nhi người càng sớm luyện xong tuyệt học sớm chừng nào tốt chừng ấy. Có lẽ Liễu nha đầu sẽ trông chờ người từng ngày và từng giờ đó.

Tiểu My nói thêm :

- Muội cũng có cảm giác này. Thiên ca, phải chăng Liễu tỷ đã làm chuyện gì đó có lỗi đối với Thiên ca, khiến Liễu tỷ tuy trông chờ nhưng lại ngại chạm mặt Thiên ca?

Chàng đứng lên, nói bằng giọng cả quyết :

- Mọi người nói không sai. Tại hạ phải sớm luyện công phu và phải sớm giải cứu Liễu Liễu.

Đưa mắt nhìn thân phụ, chàng nói với Đoan Mộc Quý và Tiểu My :

- Việc bảo vệ cho gia phụ, tại hạ xin nhờ Đoan Mộc thúc và...

Tiểu My vội đánh tiếng :

- Muội sẽ theo Thiên ca. Có hai người cùng đi vẫn hơn là chỉ có một mình Thiên ca.

Đoan Mộc Quý cười xòa :

- Việc lo lắng cho Bang chủ chỉ là lo cái ăn cái uống và giấc ngủ. Nếu chỉ có hai ta, đều là bạn già của nhau, việc này nào phải quá sức ta? Người cứ để tiểu nha đầu đi với người.

Chàng chưa biết phải nói gì thì phụ thân chàng lên tiếng :

- Hải tử chớ quá lo lắng. Ta và Đoan Mộc thúc của hải tử hãy còn nhiều điều chưa hàn huyên xong. Thật không tiện nói nếu có thêm đệ tam nhân ở ngay bên cạnh.

Không còn biết nói gì hơn, chàng bảo Tiểu My :

- Được rồi! Chúng ta đi, My muội!

* * * * *

Đêm đã buông xuống từ lâu nhưng dưới ánh trăng thượng tuần, hai cỗ xe song mã vẫn đều đều gõ nhịp.

Lọc cọc... Lọc cọc...

Lọc cọc... Lọc cọc...

Hai cỗ xe phải dừng lại khi ở phía trước bất ngờ có bóng người hiện thân ngăn lối :

- Ngũ Hành Hạp Thiên!

Gã xa phu ngồi ở cỗ xe đầu lập tức trầm giọng đáp lại :

- Tam trang Tụ Đỉnh!

Người đó lùi lại nhường lối, nhưng miệng vẫn hỏi :

- Đã khuya thế này huynh đệ còn đưa gì đến Tổng đàn trên những hai cỗ xe vậy?

Gã xa phu có vẻ không thích bị hỏi như thế :

- Tại hạ chỉ biết thực thi mệnh lệnh của đại lão gia, những câu hỏi vượt quá tầm hiểu biết, tại hạ xin miễn trả lời.

Nhân vật nọ co đầu thè lưỡi, phẩy tay ra hiệu cho hai cỗ xe đi, miệng gã lẩm bẩm :

- Mình chỉ hỏi chơi thôi, không ngờ gặp phải một khúc xương khó nhá.

Hai cỗ xe đi như thế, lần lượt vượt qua thêm năm trạm canh phòng nữa.

Ngờ là đã hết, gã xa phu ở cỗ xe sau bỗng lên tiếng :

- Thiên ca...

Gã xa phu phía trước giật mình, khẽ gắt :

- Đùng lên tiếng, My muội! Vẫn chưa phải hết đâu!

Gã xa phu nói thật là đúng!

Một tiếng quát bỗng vang lên, tuy không có bóng dáng nào xuất hiện :

- Ngũ Hành Hạp Thiên!

Gã xa phu phía trước vẫn đáp :

- Tam trang Tụ Đỉnh!

Thanh âm nọ vẫn không buông tha :

- Bồn trang có tất cả năm nén nhang, các hạ ở nén nhang nào, thừa hành mệnh lệnh của nén nhang nào?

Gã xa phu trước cười như trêu chọc :

- Đừng làm khó chứ? Đây đâu là lần đầu tiên tại hạ đến đây?

Giọng nói nọ vẫn vang lên nhưng đã có phần hòa hoãn :

- Cách đây không lâu, Huyền Thông Linh Đạo đã tìm đến. Lệnh của Tam trang chủ là không được dễ dãi như mọi khi.

Gã xa phu vẫn cười :

- Chuyện này tại hạ có nghe nhưng không biết lão đạo Linh Hóa có đắc thủ được gì không?

- Còn đắc thủ được gì khi toàn bộ bồn trang lui hết xuống địa đạo?

Bất ngờ có thanh âm của một nữ nhân vang lên :

- A Thắt! Ngươi nói năng gì thế? Ai đến vậy?

Giọng nói của A Thất ra chiều sợ sệt :

- Bẩm Hương chủ! Là người điều động hai cỗ xe ngoài kia.

Thanh âm nữ nhân vang lên :

- Hai cỗ xe? Đến để làm gì?

Vút!

Nhân vật nọ từ chỗ tối xuất hiện trước hai cỗ xe :

- Đưa xe đến với dụng ý gì?

Gã xa phu ở cỗ xe đầu vẫn cứ giữ giọng thản nhiên :

- Lệnh của đại lão gia, đưa toàn bộ phạm nhân đến Đệ nhị trang Hắc Sát.

- Để làm gì?

- Tại hạ chỉ là người thừa hành, không tiện hỏi rõ dụng ý của đại lão gia.

Nữ nhân nọ nhăn mặt :

- Lệnh của đại lão gia có đề cập gì đến Tam trang chủ không?

Gã xa phu đáp :

- Có! Chia phạm nhân ngồi trên hai cỗ xe, sẽ do đích thân Tam trang chủ và tiểu chủ nhân Hà Như Thủy hộ tống!

- Vậy còn Tổng đàn thì sao?

- Tại hạ nghe nói lần này nhờ có nhị gia Tân Lương, bốn trang lần hồi sẽ rút khỏi Tổng đàn. Và dùng Tổng đàn để làm bẫy, đối phó với Huyền Thông Linh Đạo.

Nữ nhân nọ chột xoè rộng năm ngón tay :

- Các hạ biết khá nhiều. Cho hỏi thuộc nén nhang thứ mấy?

Gã xa phu liền đáp, sau cái chớp mắt kỳ quái :

- Đệ tứ!

Nữ nhân nọ xòe ngửa lòng bàn tay :

- Cho xem Tam trang Lệnh!

Gã xa phu nọ cho tay vào bọc áo, lấy ra một vật có hình vuông vức.

Nhưng thay vì ném qua cho nữ nhân nọ, gã xa phu lóng cónh thể nào không biết, lại đánh rớt vật nọ xuống đất.

Nữ nhân nọ vội chau mày, bỗng tiến đến và khom người nhặt vật nọ.

Đúng lúc đó, gã xa phu nhảy thót xuống, chân đạp vào vật nọ, tay đặt vào linh đài huyệt của nữ nhân, miệng thì thảo :

- Đừng kêu! Ta là Giang Thiên đây! Hãy đưa ta đến gặp Như Thủy, có việc cấp bách.

Nữ nhân nọ không dám động đậy, cũng khẽ khàng lên tiếng :

- Ta cũng ngờ là ngươi. Chỉ một mình ngươi mới có Tam trang Lệnh Phù và không biết đó là lệnh phù đệ ngũ cấp chứ không phải đệ tứ cấp.

Gã xa phu cười nhẹ :

- Ta biết đã bị Xuân tỷ nghi ngờ nên đành dùng kế mọn này, mong Xuân tỷ giúp ta gặp Như Thủy càng sớm càng tốt.

A Xuân cười lạt :

- Chủ nhân vẫn còn hận ngươi! Ngươi có dụng ý gì khi đòi gặp chủ nhân?

Thẩm Định Thiên dưới lốt gã xa phu nói thật nhẹ giọng :

- Lần trước, ta làm như thế là để bảo vệ Hà muội. Xuân tỷ nhớ lại xem, sau đó Hà muội có bị Tam trang chủ nghi ngờ không?

A Xuân tròn mắt :

- Không bị nghi ngờ! Ngươi đã làm như thế nào?

Chàng lùi lại, dùng chân hất mảnh Tam trang Lệnh phù bay lên và chớp lấy :

- Rồi ta sẽ giải thích! Mong Xuân tỷ giúp cho!

A Xuân háng giọng và quay đầu gọi gã A Thất :

- Ở đây đã có ta lo liệu, ngươi về nghỉ đi. Nhân tiện, hãy báo đến chủ nhân là có ta ở đây chờ gặp!

Đội gã nọ đi, chàng hỏi :

- Gặp ở đây ư? Tiện không?

A Xuân vẫn lạnh nhạt :

- Từ khi Huyền Thông Linh Đạo kéo đến, ở đây kẻ như nội bất xuất ngoại bất nhập.

Ngươi nghỉ đi, gặp ở đây tiện hay có Tam trang chủ luôn cần chủ nhân chăm sóc thì tiện hơn?

Chàng kinh ngạc :

- Tam trang chủ thương thế vẫn chưa khỏi ư?

A Xuân lộ vẻ tức giận :

- Chủ nhân cố ý cứu ngươi, đáp lại, Tam trang chủ lại bị chính ngươi đá thương nghiêm trọng. Ngươi đừng vô thương hại nữa!

Chàng cố xoa dịu tình hình :

- Tại hạ trong lúc bức bách, buộc phải nặng tay để có lối đào sinh. Xuân tỷ giận làm chi một người lâm cảnh chạy chết như tại hạ?

A Xuân chưa nguôi giận là bao, thanh âm lo lắng của Hà Như Thủy bỗng vang lên :

- Xuân tỷ! Có chuyện gì cần đến muội ư?

A Xuân lùi lại, bảo Thẩm Định Thiên :

- Chủ nhân đến rồi đó. Muốn nói thế nào là tùy ngươi.

Hà Như Thủy cùng xuất hiện với đủ bộ Xuân Hạ Thu Đông.

Nàng nhìn gã xa phu :

- Vị này là...

Thẩm Định Thiên đành phải lên tiếng :

- Hà muội khoan nóng vội. Tại hạ đây! Giang Thiên đây! Ta có chuyện này cần nói riêng với muội!

Như Thủy giật mình :

- Giang huynh còn dám đến đây hay sao? Sau những gì huynh gây ra cho muội, điều làm lớn nhất muội tự nghiệm ra là đã cùng huynh kết nghĩa huynh muội. Huynh đi đi. Muội không thể gặp huynh và nơi này hoàn toàn không tiện cho huynh đến.

Chàng nôn nóng :

- Ta sẽ đi, thật đấy! Nhưng nếu Hà muội không cho ta nói hết những gì đang chất chứa trong lòng, trong không cam tâm.

Xuân Hạ Thu Đông, bốn ả thị tỷ vẫn tỏ ra trung thành và tôn trọng chủ nhân. Họ vẫn im lặng đứng nhìn, không hối thúc cũng không ngăn cản cho dù

Thẩm Định Thiên như muốn kéo dài, Phật ý chủ nhân của họ.

Hà Như Thủy thở dài :

- Muội nghĩ, giữa huynh và muội không còn gì để nói. Nhưng nếu huynh vẫn khẳng khái, thôi được, huynh nói đi.

Chàng bắn khoăn đưa mắt nhìn bốn à thị tỳ :

- Ta chỉ muốn nói riêng với muội!

Hà Như Thủy chỉnh dung, nghiêm giọng :

- Giữa muội và họ, thân phận tuy là chủ tớ nhưng tình thân như thù tặc. Họ và muội đã sống với nhau từ nhỏ nên rất hiểu nhau. Muội không hề giấu họ bất kỳ chuyện gì, kể cả trước đây, chuyện của huynh đã từng là kẻ bị đại sư bá truy tìm.

Biết đó là tội hậu thư của Như Thủy, hoặc chàng phải tỏ lộ cho tất cả cùng nghe hoặc chàng không còn cơ hội nữa.

Chàng chọn giải pháp thứ nhất :

- Được! Vậy muội nghe đây! Muội có bao giờ tự hỏi tại sao lão... à không, tại sao đại sư bá của muội không hề muốn muội xưng hô theo cách khác, nếu đại sư bá của muội cũng chính là đại cừu của muội?

Như Thủy thở ra :

- Đâu phải chuyện của huynh? Hoá ra đây là chuyện huynh muốn nói với muội?

Thái độ của Như Thủy rõ ràng là không muốn nghe, chàng càng thêm khấn trương :

- Không sai! Đó là chuyện ta muốn nói với muội, cũng là chuyện ta vừa biết. Và chuyện này rất nghiêm trọng, bởi có liên quan đến thân thể của muội, đến kẻ thù của muội.

Như Thủy hoang mang :

- Thân thể? Kẻ thù? Muội những tưởng muội biết rất rõ thân thể của muội...

Chàng ngắt lời :

- Không! Muội hoàn toàn không biết gì cả. Ta hỏi muội, nếu mẫu thân muội ở họ Hà, tại sao muội cũng ở họ Hà? Còn lệnh tôn, lệnh tôn không danh không tánh sao?

Như Thủy mỉm cười :

- Nếu là điều này, Giang huynh, muội cũng đã từng hỏi đại sư bá, người đã giải thích, gia phụ đã mất rất sớm, lúc muội vẫn còn là một bào thai.

- Nhưng đó đâu phải nguyên do khiến muội không thể mang họ của thân phụ?

- Đại sư bá nói...

- Nói như thế nào? Trừ phi lão bảo phụ thân của muội là kẻ không ra gì khiến muội không thể và không nên lấy theo họ thân phụ?

Như Thủy biến sắc :

- Đúng là có chuyện này! Huynh cố tình giấu cọt muội và khinh khi muội?

Chàng xua tay, giậm chân :

- Sai rồi! Phụ thân muội nào phải là kẻ không ra gì? Trái lại, người đó còn là một nhân vật uy thế lẫy lừng, được muôn người kính phục.

Như Thủy thối lui :

- Được mọi người kính phục? Huynh biết gì về chuyện của muội chứ?

Chàng tiến lên, đủ số bước như Như Thủy vừa lùi :

- Ta biết không ít, nếu không muốn nói là biết rất đầy đủ. Ta cũng biết tại sao mẹ Hà Như Châu không muốn muội gọi là a di, cũng như lão Hà Kinh Chi không hề muốn muội gọi là đại cừu. Vì thật ra họ không phải người thân của muội. Họ ở họ Hà, còn song thân muội không ai ở họ Hà. Mẫu thân muội thật ra ở họ Hoa, Hoa Như Ngọc.

Như Thủy động dung :

- Huynh nói như huynh đã biết tất cả và huynh cũng tin vào những gì huynh biết?

Đến lúc này, gã xa phu thứ hai có lẽ do quá nôn nóng nên vội bước đến.

Gã này chính là Tiểu My cải trang và Tiểu My lập tức lên tiếng, không chờ hỏi qua ý Thẩm Định Thiên :

- Thiên ca không hề bịa chuyện đâu. Cô nương thật sự không ở họ Hà. Cô nương ở họ Thẩm, cũng như Thiên ca vậy. Vì thực chất cả hai là bào huynh, bào muội, cùng một song thân sinh ra. Họ là Bang chủ phu phụ Ngũ Hành bang, Thẩm Định Giang và Hoa Như Ngọc.

Như Thủy nhìn Tiểu My :

- Cô nương đây là...

Thẩm Định Thiên lên tiếng :

- Là Tư Đồ My, hiện là người đồng hành với tiểu huynh. Như Thủy muội, muội chính là bào muội của tiểu huynh. Chúng ta có chung một kẻ thù, đó chính là Hà Kinh Chi. Phụ thân hiện vẫn còn sống, và người đang chờ gặp lại muội. Nếu muội tin ở tiểu huynh, hãy theo tiểu huynh. Phụ thân sẽ giải thích tất cả cho muội biết.

Như Thủy hoàn toàn bối rối, cũng như bọn Xuân Hạ Thu Đông cũng đang bối rối y như vậy.

- Muội ở họ Thẩm? Phụ thân muội chính là Bang chủ Ngũ Hành bang? Kẻ thù là Hà Kinh Chi, một đại sư bá đã từng cứu mạng giáo dưỡng muội? Không! Muội không thể tin! Giang huynh...

Chàng ngắt lời :

- Cũng như muội, huynh ở họ Thẩm. Hãy gọi như vậy, đừng gọi Giang huynh.

Như Thủy gật đầu một cách vô tri vô giác :

- Ừ, Thẩm huynh. Muội rất muốn tin huynh nhưng rất tiếc, muội không thể.

Chàng chột cười nhẹ :

- Muội phải tin, bằng không, muội giải thích thế nào về những nghi vấn huynh vừa nêu?

Mẫu thân muội phải là người duy nhất được muội kính trọng, không lẽ mẫu thân muội lại chọn một người không ra gì làm thân phụ? Hoàn toàn không phải! Tất cả đều là bịa đặt và đó chính là dụng ý của Hà Kinh Chi, kẻ đã buộc muội phải gọi lão là đại sư bá.

Như Thủy ngỡ ngàng. Nàng đứng im như để suy nghĩ, để lĩnh hội những gì Thẩm Định Thiên vừa bộc lộ. Tất cả đều quá đột ngột, quá mới mẻ đối với nàng.

Biết rằng cần phải có thời gian cho Như Thủy ngẫm nghĩ nhưng thời gian chờ đợi này quá dài đối với Thẩm Định Thiên. Chàng đang vội, rất vội.

Và đến lúc chàng dường như không còn chờ đợi được nữa, Như Thủy bỗng mở miệng :

- Thẩm bang chủ, phụ thân của muội như câu chuyện huynh vừa kể, người đang ở đâu?

Chàng vừa mừng vừa lo :

- Muội muốn gặp?

Như Thủy gật đầu :

- Huynh nói không sai. Những nghi vấn huynh vừa nêu quả nhiên những lời giải thích trước kia của đại sư bá đối với muội không thỏa đáng. Muội định tâm phải tìm ra sự thật.

Chàng hớn hờ :

- Được! Chờ khi huynh xong việc, huynh sẽ đưa muội đến chỗ phụ thân!

- Xong việc? Huynh còn muốn gì nữa?

Chàng chỉ hai cổ xe :

- Phụ thân muốn huynh giải cứu toàn bộ những người đang bị lão Hà giam giữ. Họ đều là Chánh Phó đường chủ của bốn bang.

A Xuân chột lên tiếng :

- Đi vào đông, quay ra càng đông hơn. Việc này nhất định sẽ có người nhìn thấy và nghi ngờ chủ nhân. Chủ nhân, thuộc hạ có ý này...

Như Thủy gật đầu :

- Xuân tỷ cứ nói!

A Xuân nhìn bọn A Hạ, A Thu, và A Đông :

- Họ sẽ theo chủ nhân đến gặp Thẩm bang chủ. Thuộc hạ tạm thời lưu lại hỗ trợ cho Thẩm huynh giải cứu những người kia. Xong việc, thuộc hạ sẽ đi với Thẩm huynh và gặp lại mọi người.

A Thu cũng góp lời :

- Xuân tỷ định hầu như vậy rất đúng. Càng phân khai mọi việc càng thuận lợi.

Như Thủy ngược mắt nhìn Thẩm Định Thiên :

- Biện pháp này khá hay, huynh nghĩ thế nào?

Chàng phân vân, vì theo chàng, chưa thể tin tưởng hoàn toàn vào bọn Xuân Hạ Thu Đông.

Như hiểu điều này, Như Thủy bảo :

- Huynh chưa tin lắm vào thị tỳ của muội?

Bị hỏi thẳng, chàng lâm cảnh khó xử. Do đó, buộc lòng chàng phải nói :

- Không phải! Nhưng huynh chỉ muốn muội phải thật sự thận trọng.

A Thu lên tiếng :

- Thẩm huynh yên tâm. Không phải ngẫu nhiên bọn ta được chủ nhân tin tưởng và thổ lộ toàn bộ những gì gọi là thâm kín. Nào! Đừng để quá chậm. Đêm sắp tàn rồi.

Chàng đành nói rõ nơi ẩn thân của phụ thân cho Như Thủy biết.

Sau đó, khi đã tạm cất giấu hai cỗ xe như A Xuân đề xuất, chàng và Tiểu My theo chân A Xuân vào Tổng đàn Ngũ Hành bang.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Càn Khôn công phu

Càng theo chân A Xuân, những nghi ngờ của Thẩm Định Thiên về bọn A Xuân cũng tan dần.

A Xuân do thông thuộc địa hình nên cứ một mạch đưa chàng và Tiểu My vào bí đạo.

Ở A Xuân không có bất kỳ dấu hiệu nào khiến chàng nghi ngờ.

Cũng vậy, khi đến nơi giam giữ phạm nhân, chính A Xuân là người đầu tiên thân nhiên đi vào, sau khi phát động cơ quan khai mở.

A Xuân cũng chỉ điểm cho chàng những điều chàng chưa biết, giả dụ như :

- Sau lần bọn Huyền Thông Linh Đạo xuất hiện, ở dưới này đã có ít nhiều thay đổi.

Dù có bị cơ quan phát động và nhốt lại, chúng ta có thể phát động vào chỗ này... chỗ này, sau đó sẽ có lối thoát hiểm bí mật cho chúng ta.

Hoàn toàn yên tâm, Thẩm Định Thiên thông thả đi theo A Xuân.

Ngừng lại ở gian ngục đầu tiên, A Xuân bảo :

- Đoàn Mộc Quý từng bị giam giữ ở đây, có lẽ Thảm huynh còn nhớ. Không ngờ bây giờ Thảm huynh lại có dịp quay lại.

Đang quan tâm đến những người bị giam giữ, Thảm Định Thiên vẫn đưa bước, tiến đến gian ngục kế tiếp.

Bất ngờ chàng nghe Tiểu My kêu lên :

- Ô hay! Sao Xuân tỷ tự giam mình vào ngục?

Rầm!

Quay lại chàng nhìn thấy sự việc đúng như Tiểu My hô hoán.

Ở gian ngục đã từng giam giữ Đoàn Mộc Quý, A Xuân sau khi bước vào đã khóa kín cửa ngục.

Thoáng nghỉ ngơi, Thảm Định Thiên quay lại thật nhanh.

Vút!

Trong lúc chàng còn loay hoay, tìm cách mở hoặc phá huỷ cửa ngục, vốn là hàng chắn song kiên cố, A Xuân thân nhiên đưa tay chạm vào một mấu chốt nhỏ ở góc cuối gian ngục.

Từ đó, một bí môn hé lộ, đủ cho A Xuân lách người đi vào.

Chân bước vào, A Xuân quay lại cười đắc ý :

- Người đừng tưởng sẽ thoát khỏi nơi này. Không những thế, bọn người người định cứu tất cả sẽ theo hầu người ở bên kia cửa tuyền. Ha... ha...

Không ngờ A Xuân lại có sẵn sự sắp đặt này, chàng quát to và hất mạnh một kinh Lân Băng :

- A Xuân! Sao người đành lòng phản lại chủ nhân người? Đờ!

Vù... Vù...

Lân Băng chường lao qua những hàng chắn song, quật thẳng vào bí môn, nơi đang khép lại che kín hoàn toàn A Xuân.

Ầm!

A Xuân đã biến mất, Thảm Định Thiên ngờ ngác nhìn gian thạch thất rỗng không.

Tiểu My chợt gọi :

- Thiên ca! Chúng ta cũng bị à giam rồi.

Đưa mắt nhìn lối dẫn vào nơi giam giữ, đúng như Tiểu My nói, cơ quan đã phát động, phong bế lối xuất nhập. Thảm Định Thiên gặn dừ găm vang :

- Theo ta mau! Gia phụ phen này nguy mất!

Vút!

Chàng chạy đến những nơi vừa được A Xuân chỉ điểm, hy vọng sẽ kịp thoát trước khi ả phong bế tất cả.

Vô vọng!

Dù chàng gõ, vỗ thế nào đi nữa, toàn bộ vẫn kín như bưng, không một cơ quan nào chịu động đậy để tạo cho chàng lối thoát hiểm.

Chưa hết những viễn cảnh đáng sợ, ở những gian ngục đang giam giữ phạm nhân, lần lượt vang lên những tiếng động kỳ quặc.

Huych! Huych!

Hốt hoảng, chàng chạy đến và đưa mắt nhìn qua những chắn song.

Họ, những người chàng định giải cứu, tất cả đều ngã xuống. Họ trợn to những đôi mắt vô hồn và máu mồm máu mũi trào ra.

Chàng lùi lại thật xa, gọi Tiểu My :

- A Xuân đã lên phóng độc. My muội hãy mau bế khí đừng để độc khí xâm nhập!

Tiểu My kinh hoàng, lùi còn xa hơn vị trí Thẩm Đình Thiên đã lùi.

Chợt nhớ bản thân không ngại độc, chàng dặn Tiểu My :

- Muội nhớ đừng bao giờ lại gần. Ta không sợ độc, sẽ có cách hóa giải hết độc khí.

Dứt lời, chàng quạt liên tiếp mười kinh Lãnh Băng vào đủ mười gian thạch thất, trong đó có chín gian là có thể nhìn thấy thi thể phạm nhân vừa chết.

Vù... Vù...

Ầm! Ầm!

Lãnh Khí cuồng Lãnh Băng làm toàn bộ bầu không khí bên trong đó phải lạnh theo.

Chúng hoá thành những hạt băng nhỏ và rơi xuống nền động.

Tuy chưa biết làm như thế để làm gì nhưng Thẩm Đình Thiên vẫn vận dụng chân lực vào chưởng tay, chạm mạnh vào một hàng chấn song của một gian ngục.

Những hàng chấn song lập tức gãy đôi.

Coong... coong...

Chúng gãy vì Băng cuồng đã làm chúng lạnh và giòn, đúng như chàng nghĩ.

Bước vào, chàng ngồi xuống xem xét thi thể của kẻ đã chết, chưa biết đó là thi thể của chánh hay phó đường và là đường nào trong ngũ đường ở Ngũ Hành bang.

Thi thể này quả nhiên có dấu hiệu trúng độc, chứng tỏ những phạm nhân còn lại cùng chung một số phận.

Khám xét toàn bộ y phục, chàng thất vọng vì không tìm thấy điều cần tìm.

Không nản lòng chàng lần tay và tìm ở dưới hai xà cạp, đó là vị trí trước kia chàng thường dùng để cất giấu những gì cần cất giữ.

Cũng không có vật chàng cần tìm.

Thật sự thất vọng chàng đành dùng tay sửa cho ngay ngắn thi thể nọ.

Bất chợt ngực áo của thi thể trong lúc chàng sửa bỗng xệch qua một bên, để lộ phần da thịt đã trắng nhợt do ảnh hưởng của Lãnh Băng cuồng.

Trên chỗ da thịt để lộ có nhiều tự dạng.

Nghi ngờ, chàng mở phanh ngực áo của thi thể.

Hai mắt vụt sáng quắc, chàng lăm lăm đọc những tự dạng được chính chủ nhân tự tay xâm vào.

Vậy là chàng đã có thêm một phần nữa của kinh văn Càn Khôn, phần trước đã được Đoan Mộc Quý đọc cho nghe.

Lao qua gian ngục kế tiếp, chàng vẫn y cách đó và phát hiện phần kinh văn thứ ba được cất giấu ở xà cạp.

Tuần tự, chàng thu hồi đủ mười phần kinh văn, là đủ cho hai phần Trung - Thượng của tuyệt học Càn Khôn, ở chín thi thể của chín vị Chánh Phó đường chủ.

Họ tuy không biết đó là kinh văn gì nhưng vẫn xem trọng vì đó là phần được Bang chủ đích thân giao phó.

Không như Đoan Mộc Quý, có thể tự ghi nhớ, dù không có cách nào vận dụng phần kinh văn không đầu không đuôi đó - Những nhân vật này đã tự tìm ra cách ghi nhớ riêng của họ.

Người thì xâm vào ngực, kẻ thì xâm ở phần đùi trong. Cũng có người ghi lại trên giấy và cất giấu ở nơi họ cho là kín đáo.

Hà Kinh Chi không biết nên không lục soát. Và lại, dù lão có tra hỏi, vì họ không biết đó là kinh văn Càn Khôn nên họ cũng không có gì để cung xưng.

Sau đó, dù lão Hà có dùng Nhiếp Hồn đại pháp để mong họ tự thổ lộ, lão cũng không thu kết quả.

Lão nào ngờ phụ thân chàng lại có một cách bố trí có thể nói là ngược đời.

Tiểu My tuy không dám tiến lại gần nhưng qua hành động của chàng và qua nét mặt càng lúc càng khẩn trương, có pha lẫn sắc thái vui mừng của chàng, nàng cũng phần nào đoán ra.

Khi Thẩm Định Thiên quay lại, nàng vội chạy lại để hỏi thăm thì chàng vội đưa tay ngăn lại :

- Ta đã thu thập đủ tuyệt học Càn Khôn. Ta cần yên tĩnh để sắp xếp lại. Hơn nữa, độ khí chưa hẳn đã tiêu tan, muội cũng không nên lên tiếng.

Không lên tiếng cũng không hề gì, đối với Tiểu My, lời của chàng là đồng nghĩa với họ sẽ thoát. Mau hay lâu là tùy ở sự thông tuệ của chàng, tùy ở tư chất của chàng, là thông minh đỉnh ngộ hay không.

Chàng đang lắng đọng hoàn toàn, cả về thể xác lẫn tâm linh.

Thời gian tuy cùng lắng đọng nhưng chúng vẫn trôi.

- Chúng ta đi, My muội.

Đang thêm thiết vì quá mòn mỏi, Tiểu My giựt mình choàng dậy :

- Thiên ca đã...

Chàng mỉm cười :

- Tội cho muội phải vì ta chịu khổ. Được rồi, ngay khi thoát hiểm ta sẽ tìm cho muội ít thức ăn. Nhất định muội đã đói lắm rồi.

Tiểu My dù không muốn cũng phải nuốt nước bọt khan.

Nhưng khi đã gượng đứng lên, nàng lộ vẻ hốt hoảng :

- Không được lâu, Thiên ca. Như tiểu muội đã đánh dấu, chúng ta lưu lại ở đây gần mười ngày rồi. Lệnh tôn...

Chàng giật mình nhìn vào nơi Tiểu My lưu chỉ. Quả nhiên đã có chín vạch được Tiểu My lưu lại để đánh dấu từng ngày qua đi.

Chàng lập tức nắm tay Tiểu My :

- Đi nào! Ta sẽ giúp muội!

Vút!

Chàng đến gian ngục đã từng giam Đoan Mộc Quý.

Bùng!

Những thanh chắn song lập tức bị chường kình của chàng hất bay khỏi vách đá.

Chàng tiến đến vị trí có bí môn nơi trước kia A Xuân đã bỏ đi.

Àm!

Vách đá vỡ toang, để lộ một địa đạo ngầm dẫn mãi lên cao.

Vút!

Chàng đưa Tiểu My đến một nơi rất giống một tịnh phòng. Nhưng lúc này, tịnh phòng hoàn toàn bị bỏ không, tạo cho chàng một sự ngờ vực khôn tả.

Lôi Tiểu My đi khắp Tổng đàn Ngũ Hành bang, Thẩm Định Thiên càng lúc càng thêm ngờ vực vì không tìm thấy bóng dáng bất kỳ ai.

Tiểu My đã quá đuối sức nhưng vẫn lao thảo nói lên nghi vấn của chính chàng :

- Không có ai ở đây, phải chăng bọn chúng đều ly khai nơi này đến Hắc Sát trang như lời Thiên ca đã bịa đặt?

Chàng thật sự khẩn trương :

- Đã là lời do ta bịa ra, có lẽ nào trùng hợp với sự thật? Nhưng, mặc chúng... Chúng ta hãy lo cho sự an nguy của gia phụ trước đã.

Chàng nhắc nhở Tiểu My, đưa nàng đi thật nhanh, ly khai khỏi Tổng đàn Ngũ Hành bang.

Vút!

Bất ngờ chàng dừng lại.

Hai cỗ xe do chàng đưa đến vẫn còn đó.

Chàng đặt Tiểu My vào một cỗ xe và chính chàng làm gã xa phu.

Trước khi ra roi, cho cỗ xe chạy, chàng nói vọng lại phía sau cho Tiểu My :

- Trong xe có sẵn vật thực. Điều cần yếu là khi ăn xong muối hãy lo nghỉ ngơi.

Tiểu My lên tiếng :

- Còn Thiên ca?

Chàng cho đôi tuấn mã tung vó :

- Ta đã quen rồi. Lúc ở trong Vũ Mục Tầng Bình thất, khi nhập định tọa quan, ta không cảm thấy đói khát. Đi!

Cỗ xe lao nhanh, suốt từng chặng đường dài, làm cho tâm trạng khẩn trương của chàng nhờ đó cũng vui đi chút ít.

* * * * *

- Đứng lại!

Thẩm Định Thiên không hề dừng cỗ xe. Trái lại, chàng vừa đứng thẳng trên cỗ xe vừa cố tình giục cho cỗ xe chạy nhanh hơn.

Những nhân vật vận đạo phục vừa lên tiếng gọi chàng dừng lại, thấy hành động liều lĩnh của chàng bèn ủa ra vây quanh cỗ xe, quyết liệt ngăn cản :

- Tiểu tử! Sinh mạng của phụ thân ngươi...

Vút!

Chàng tung mình nhảy khỏi cỗ xe, diện đối diện với bọn vận đạo phục hơn ba mươi người, chàng cười lạnh :

- Sinh mạng của gia phụ như thế nào? Phải chăng Huyền Thông Linh Đạo cũng chung phần với bọn Hà Kinh Chi?

Chàng chỉ có một mình. Thái độ hiên ngang đầy khí phách của chàng làm cho bọn thuộc hạ Huyền Thông Linh Đạo có phần do dự.

Một gã cổ gằm thét thị uy :

- Cái gì là chung phần, ai là Hà Kinh Chi, bọn ta, Tam thập lục Địa Sát Tuần Đạo không cần biết.

Chàng đảo mắt nhìn họ. Quả nhiên bọn chúng có đúng ba mươi sáu nhân vật.

Cỗ xe theo đà và được bọn Tam thập lục Địa Sát cố tình cho chạy qua giờ bỗng dừng ngừng lại.

Có tiếng của Tiểu My từ cỗ xe vang lên :

- Thiên ca, Tam thập lục Địa Sát không mấy khi rời khỏi sơn môn. Bọn chúng ở đây như có dụng ý chờ Thiên ca?

Nhận ra Tiểu My, gã khi nãy đã lên tiếng bây giờ cười sảng sặc :

- Là ngươi, à tiện nhân cố tình tiềm phục bổn Linh Đạo! Không sai! Bọn ta được lệnh đưa cả hai về cho Đạo chủ xử trị! Ha... ha...

Đôi mắt Tiểu Thiên vui chớp ngời, chàng ngẩng mặt cố ý cười vang dội :

- Bọn ngươi định bắt ta? Được! Hãy tận dụng mọi sở học bọn ngươi có. Bọn ngươi chỉ còn một cơ hội duy nhất mà thôi. Ha... ha... ha...

Tràng cười tràn trề nội lực của chàng khiến bọn chúng rúng động.

Gã nọ tuy biến sắc nhưng vẫn cố quát lớn :

- Lập trận Địa Sát! Phát động! Đánh!

Vòng người ba mươi sáu mạng lập tức chuyển động. Bảy mươi hai cánh tay đồng loạt cử lên cao chuẩn bị phát kinh chỉ để đối phó với một nhân vật duy nhất.

Thẩm Định Thiên ngưng cười. Thay vào đó, tiếng quát của chàng thật vang dội :

- Bọn ngươi là những kẻ đầu tiên được ta cho nếm tuyệt học Càn Khôn! Đờ!

Ào... Ào...

Hai tay khoa vòng, chàng quật kinh về tứ phương tám hướng.

Ào... Ào...

Bọn Tam thập lục Địa Sát Tuần Đạo cùng một lúc rống lên :

- Đánh!

Vù... Vù...

Ba mươi sáu người, bảy mươi hai kinh càn lúc hiện hữu.

Vù... Vù...

Nhưng đã quá muộn nếu so với tuyệt học của Thảm Định Thiên đang bùng mạnh ra xung quanh.

Ầm! Ầm! Ầm!

Hàng loạt những tiếng chạm kinh vang lên làm cho vòng vây ba mươi sáu người cùng bị đẩy bật về phía sau như bị cuồng phong vừa quét ngang.

Hự! Hự! Hự!

Thịch! Thịch! Thịch!

Nhìn ba mươi sáu tên cùng rí rí máu ở khóe miệng, cùng có sắc mặt nhợt nhạt như da người chết, chàng lạnh giọng :

- Nói! Phải chăng Hà Kinh Chi đã cùng cầu kết với lão đạo Linh Hóa?

Chúng nhìn nhau không nói. Không những thế, chúng bất ngờ đồng loạt bỏ chạy.

Vút! Vút!

Chàng cười dài và toàn thân liền biến mất như bóng u linh :

- Bọn ngươi không nói ư? Được! Ta cũng không cần bọn ngươi nói và bọn ngươi sẽ vĩnh viễn câm lặng. Ha... ha...

Vút!

Bóng u linh này đảo quanh lũ Tam thập lục Địa Sát Tuần Đạo đang cuống cuống bỏ chạy, những tiếng kêu đau đớn cũng tuân tụt vang lên :

- A...

- A...

...

Chúng lần lượt lao đảo rồi ngã xuống.

Thảm Định Thiên khi hiện thân đang ung dung ngồi trên cỗ xe.

Chàng ra roi :

- Đi!

Cỗ xe lại tung vó, có tiếng Tiểu My hỏi trong nỗi sợ hãi hoang mang :

- Thiên ca đã giết tất cả bọn chúng?

Chàng cười lạt :

- Không! Ta chỉ cho chúng thật sự biến thành lũ Đạo nô. Không nghe được, không nói được, cũng không cần võ công, chúng chỉ còn là những con người hoàn toàn vô hại với bất kỳ ai chúng gặp.

Tiểu My thở ra nhẹ nhẹ :

- Công phu của Thiên ca...

Chàng dần giọng :

- Dù là công phu tuyệt đỉnh cũng vô ích nếu ta không kịp giải cứu gia phụ.

Tiểu My lo lắng :

- Thiên ca nghĩ lệnh tôn là do Huyền Thông Linh Đạo bắt giữ?

Chàng hướng mắt nhìn xa xăm :

- Chỉ còn năm dặm nữa là đến chỗ gia phụ và Đoan Mộc thúc ả thân. Nơi này chỉ có bọn A Hạ, A Thu biết, nghĩa là chỉ có bọn Hà Kinh Chi biết. Có sao có sự phát hiện ngăn lối của bọn Tam Thập Lục Tuần Đạo?

Tiểu My ngập ngừng :

- Biết đâu là do lão ác đạo tra hỏi, Liễu tỷ buộc phải cung xưng?

Chàng thoáng giật mình nhưng sau đó lắc đầu :

- Liễu Liễu ư? Ta không tin chuyện đó đã xảy ra!

Vút! Vút!

Cùng với sự bất ngờ xuất hiện của mười hai nhân vật còn có một thanh âm vang lên :

- Ngươi không tin cũng không được. Bọn ta được lệnh Thiếu đạo chủ cung nghinh ngươi.

Chàng cho cỗ xe dừng lại :

- Thập nhị chi Phòng Đạo! Đến nhanh đây! Thế nào? Là do Thiếu đạo chủ sai xử à?

Tốt! Trước hết, ta hãy lấy mạng bọn ngươi trước đã!

Vút!

Lần này chàng nhảy xuống và cùng với cỗ xe đứng ở giữa vòng vây của bọn Thập nhị chi Phòng Đạo.

Tiểu My từ trong cỗ xe chui ra, mắt tóe lửa nhìn bọn ác đạo :

- Hóa Thông đâu?

Một gã cười lạnh :

- Tiểu My? Ngươi hỏi để làm gì? Hay ngươi muốn được thành thân với Thiếu môn chủ bản môn Lãnh Khuyết như Liễu Liễu cũng đang muốn?

Tiểu My ngơ ngác :

- Lãnh Khuyết môn? Bọn ngươi không còn là người Huyền Thông Linh Đạo?

Gã nọ chợt có sắc mặt kỳ lạ, có cảm tưởng như gã vừa nói một điều gì đó mà thật ra gã không nên nói, không được nói.

Phát giác điều này, Thẩm Định Thiên bất ngờ nạt vang :

- Bắt tất phải phí lời với chúng! My muội! Đánh!

Và chính chàng là người đầu tiên vung chưởng đánh bật cỗ xe về phía bọn Thập nhị chi Phòng Đạo.

Vù... Âm!

Rào... Rào...

Không kể đôi tuần mã đang kinh hoàng bỏ chạy, mảnh vụn từ cỗ xe chợt bay tán loạn về phía đối phương như muôn ngàn mũi ám khí lợi hại.

Viu... Viu...

Bọn Thập nhị chi chưa kịp có thái độ nào đối phó với Thẩm Định Thiên và Tiểu My phải lo tung chưởng hất kinh chống đỡ những mảnh vụn từ cỗ xe.

Không bỏ lỡ cơ hội, Tiểu My bật tung người lên cao, vươn mạnh song thủ như đôi vuốt chim ưng chụp ào xuống.

- Hãy xem công phu Thất Cầm! Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Thẩm Định Thiên thu hai tay vào lòng và bất ngờ bật mạnh ra :

- Lãnh Khuyết môn ư? Càng tốt! Chết!

Vù... Vù...

Phát hiện ra công phu tuyệt học quá lợi hại của chàng thì đã muộn, bọn chúng đành đồng loạt hô hoán :

- Mau bầy trận! Đánh!

Vù... Vù...

Àm! Âm! Âm!

Phản ứng của chúng tuy chậm nhưng đầu sao cũng giúp chúng chi trì sinh mạng.

Điều đó khiến cho Thẩm Định Thiên gầm vang :

- Khá đấy! Có hơn bọn Tam thập lục Địa Sát đôi phần. Đờ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Tiểu My cũng hét lên uy mãnh :

- Lũ ác đạo đáng chết!

Vút! Vút!

Nhận ra nếu muốn dốc toàn lực đối phó với Thẩm Định Thiên thì không thể không kể đến Tiểu My.

Một gã chợt tách ra, cuồng nộ lao vào Tiểu My :

- Hóa ra tiện ty nguoi đã lên luyện công phu Thất Cầm! Tội đáng chết! Đờ!

Vù... Vù...

Mười một tên còn lại không hèn mà đồng cùng nhau hất mạnh song chưởng, quật búa vào Thẩm Định Thiên :

- Tiểu tử! Đờ!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Àm! Âm! Âm!

Cùng lúc loạt chân kinh này vang lên, ở phía Tiểu My bỗng phát ra tiếng gào thê thảm :

- Bộp!

- A... a... a...

Bọn Thập nhị chi đưa mắt nhìn mà rúng động.

Gã họ không hiểu đã giao thủ, đã xuất chiêu như thế nào mà giờ đây toàn bộ diện mạo của gã đều vỡ nát, máu nhuộm khắp ngũ quan.

Nhìn qua Tiểu My, hữu thủ của nàng hiện đang còn cầm giữ một vật lủng nhùng dính đầy máu.

Và không cần hỏi cũng biết đó là lớp da mặt của gã kia đã bị hữu thủ của Tiểu My bấu vào và lột ra.

Đang rúng động như vậy, tiếng gầm ghê rợn của Thảm Đình Thiên, bất ngờ vang lên khiến mọi người quanh đó phải kinh hoàng đến bủn rủn tứ chi :

- Bọn ngươi cũng đâu thiếu phần. Hãy xem Càn Khôn Thiên Địa nhị tuyệt công phu!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Cuồng cuồng nâng tay lên phát kinh, cả mười một tên đành buông tay xuống vì ngọn kinh bạt sơn đảo hải của Thảm Đình Thiên đã ập đến.

Ầm!

Hự! Hự! Hự!

Không chậm, chàng thoát biến mình, lao xuyên qua lũ người đang lao đảo.

Những gã nào vẫn may chưa chết, chàng phể bỏ toàn bộ võ công.

Huych! Huych!

Chộp vào tay Tiểu My, chàng hét khẽ :

- Đi!

Vút! Vút!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Càn Khôn Thiên Địa nhị tuyệt

Tiểu My lên tiếng :

- Liễu tỷ!

Thảm Đình Thiên vừa tiếp tục đưa nàng đi vừa bảo :

- Chúng cố tình tạo nghi kỵ giữa chúng ta và Liễu Liễu. Tên khi nãy đã vô tình nói hớ hai điều. Thứ nhất, Liễu Liễu không bao giờ chấp nhận cùng Hóa Thông thành thân. Nếu chuyện này xảy ra, chúng tỏ Liễu Liễu bị ép buộc. Thứ hai, quan trọng nhất, chúng tự nhận là người của Lãnh Khuyết môn, cho thấy lão ác đạo Linh Hóa rõ ràng có cầu kết với Tân Lương. Võ học của Tân Lương có xuất xứ từ quái môn này.

Tiểu My ngó người :

- Chỉ một lời của gã, Thiên ca đoán được tất cả?

Chàng vụt trầm giọng :

- Hãy còn nhiều điều ta chưa đoán ra. Thứ nhất gia phụ còn sống hay đã bị sát hại? Chúng dường như đã biết ta có luyện công phu Càn Khôn. Hai lượt trận vừa rồi chính là hai lượt thăm dò hư thực.

- Còn điều gì nữa, Thiên ca?

- Thứ hai, Như Thủy muội. Nếu chúng biết được ta đã luyện công phu này, nhất định chúng ta không tha cho Như Thủy muội. Cho dù Như Thủy muội có hay không có điểm chỉ chỗ ẩn thân của gia phụ cho chúng biết.

Tiểu My bàng hoàng :

- Thiên ca nghĩ như thế nào? Lệnh muội có hay không có điểm chỉ?

Chàng thoáng trầm tư :

- Ta không dám nói chắc. Nhưng từ việc chúng ta bất ngờ bị A Xuân ám hại, có thể đoán A Xuân tự ý hành động, chưa hề hỏi qua ý Như Thủy muội.

Cả hai cũng vừa đi đến khu rừng nơi phụ thân của Thẩm Định Thiên và Đoan Mộc Quý ẩn thân.

Từ khu rừng liên vang ra tràng cười cuồng ngạo :

- Ngươi đoán không sai! Đừng nói là chỉ có A Xuân này, kể cả bọn A Hạ cũng tự biết thế nào là đúng sai để có quyết định, cần gì phải hỏi ý của ai. Ha... ha...

Thẩm Định Thiên quắc mắt, cố nhìn vào khu rừng âm u :

- A Xuân! Ngươi còn dám ở đây chờ ta sao?

À A Xuân cười vang ra :

- Sao lại không, nếu trong tay ta đang là một người mà ngươi rất quan tâm? Nghe đây!

Ha... ha...

Lần trong tiếng cười của ả A Xuân là một tiếng kêu thét phần uất của nữ nhân :

- Ta thật không ngờ đây Xuân tỷ! Bọn ngươi... hự!

Nhận ra đó là thanh âm của Như Thủy, chàng động thân lao vút vào, không quan tâm đến tiếng kêu đề tỉnh của Tiểu My đang vang lên ở phía sau, do chàng cố tình để lại, không đưa nàng theo :

- Chúng lập kế cố tình dẫn dụ Thiên ca. Đừng vào!

Vút!

Nhưng Thẩm Định Thiên đã vào. Và ngay lập tức chàng nghe ở phía ngoài, tiếng thét giận dữ của Tiểu My vang lên lờ lờ :

- Lại là muội! Muội chưa chết ư, Hà Như Châu?

Nếu không có những gì chàng đang nhìn thấy trước mắt, có lẽ chàng sẽ quay ra, để lỡ người đang giao đấu với Tiểu My không phải chỉ có một mình muội ác phụ Tam nãi nãi.

Nhưng, đáng tiếc, hiện tình trước mắt lại khản trương hơn bên ngoài thập bội.

Bọn A Xuân, A Hạ, A Thu, A Đông, cả bốn người đều đứng vây Như Thủy.

Họ không phải đứng để hầu cận như trước đây đã từng. Lần này họ là chủ, Như Thủy là con tin.

Không sai, vì có con tin trong tay nên ả A Xuân ung dung bảo chàng :

- Ngươi đến được tận đây chứng tỏ đã triệt hạ lũ Thập nhị Chi và Tam thập lục Địa Sát?

Chàng thở ra nhè nhẹ :

- Ngươi có yêu sách gì? Nói!

A Xuân cười khinh bạc :

- Biết lượng sức đó. Tốt! Và như vậy chứng tỏ ngươi đã luyện xong tuyệt học Càn Khôn?

Chàng dần trấn tĩnh, giọng nói thật ôn hòa :

- Đó là yêu sách của bọn ngươi?

Ả Xuân thu nụ cười lại :

- Ngươi hiểu quá rõ. Đưa đây!

Chàng cười nhẹ :

- Đầu thể đơn giản như thế được.

Ả biến sắc :

- Ngươi không sợ bào muội của ngươi mất mạng?

Chàng lùi lại :

- Ta không sợ điều đó! Trái lại, ta chỉ sợ khi ta nhận lại người thì người đó chỉ là một người sắp chết.

Ả cau mày :

- Ý của ngươi là...

- Bọn ngươi đã quen dùng độc hại người, ta làm sao biết gia muội có bị ngươi hạ độc hay chưa?

Ả giãn nhanh nét mặt :

- Ta chưa làm gì ả tiện nhân hai lòng này cả. Ngươi tin không?

Chàng cười nụ :

- Đương nhiên là không?

Ả lại cau mặt :

- Phải như thế nào người mới tin?

Chàng hất mặt :

- Phải để tự gia muội nói ra điều đó!

Tuy có chút nghi ngờ nhưng A Xuân vẫn ra lệnh cho A Thu :

- Giải khai á huyết cho ả.

Vừa được giải khai, Như Thủy bật khóc ngay :

- Thiên huynh! Phụ thân đã...

Chàng nóng nảy xua tay :

- Không phải vội. Tiểu huynh chỉ muốn biết về muội. Nói đi, họ có làm gì muội không?

Như Thủy vẫn tuân lệ chan hòa, lắc đầu một cách âm ỉm :

- Muội không bị hạ độc, nhưng muội không cam tâm...

Chàng lại xua tay :

- Còn võ công? Họ chỉ không chế huyết đạo thay đã phế bỏ võ công?

A Xuân lập tức lên tiếng :

- Ngươi yên tâm! Đối với ngươi, là kẻ rất thức thời, bọn ta đương nhiên muốn trao đổi với ngươi một cách công bằng. Nào, tuyệt học Càn Khôn đâu?

Cùng một lúc với câu nói của A Xuân, A Thu cũng lẹ tay điểm vào á huyết của Như Thủy.

Bất chợt, bọn A Xuân cùng biến sắc khi nghe ở phía ngoài rừng vang vọng vào tiếng gào thảm thiết của mẹ Hà Như Châu :

- Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc! A... a...

Không bỏ lỡ cơ hội, cánh tay hữu của Thẩm Định Thiên lập tức đưa cao. Và từ ngón tay của chàng, bốn loạt chỉ kinh liên tuôn ra nhanh như những tia chớp lóe.

Viu...

Viu...

Bọn A Xuân khi nhận thức được là bốn ngọn chỉ kinh kia được nhắm vào chúng, khuôn mặt đang biến sắc của chúng trước cái chết thảm của mụ Hà Như Châu, lại thêm một dịp nữa biến sắc. Chúng há hốc mồm chưa kịp kêu thì :

- Soạt! Soạt! Soạt! Soạt!

Đúng bốn tiếng động ngọt lịm do bốn ngọn chỉ kinh xuyên thủng cũng vừa đúng bốn thân hình.

Bọn A Xuân đồng loạt ngã ra chết thảm mà không hiểu công phu gì đã làm cho chúng chết.

Thẩm Định Thiên lao đến giải khai toàn bộ huyết đạo cho Như Thủy.

Chính lúc này, Tiểu My lao vút vào. Nàng tròn mắt nhìn cảnh tượng đang diễn ra.

Như Thủy vừa khóc vừa ôm chầm Thẩm Định Thiên, còn bốn thi thể của bọn A Xuân thì đến một giọt máu cũng không hề xuất hiện, cho dù trên người chúng rõ ràng hãy còn đó mỗi người một lỗ thủng to bằng đầu ngón tay.

Tiểu My kêu khê, nhưng nổi bàng hoàng thì lại vô cùng to lớn :

- Lãnh Băng công phu? Thiên ca cũng luyện được Lãnh Băng chỉ từ Lãnh Băng chương độ nào?

Chàng đứng im cho Như Thủy có chỗ voi sầu hận và tủi buồn, chàng gật đầu với Tiểu My :

- Nhận thức của My muội càng lúc càng lợi hại. Phải chăng đó là do muội đã luyện xong Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc?

Tiểu My thở ra nhè nhẹ :

- Càng lúc muội càng không hiểu bản lãnh Thiên ca đã cao thâm đến mức độ nào.

Đúng vậy, muội kẻ như đã luyện xong Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc. Chỉ tiếc, do tư chất kém nên hòa hâu chưa đủ.

Như Thủy cũng tạm nguôi. Nàng rồi rít thúc hỏi chàng :

- Thiên huynh! Phụ thân đã bị Hà Kinh Chi đưa đi rồi. Chúng ta càng chậm giải cứu, phụ thân càng bị chúng hành hạ nhiều.

Chàng nhè nhẹ đẩy Như Thủy ra :

- Là bọn A Thu đã mật báo tất cả cho lão Hà?

Như Thủy lại rơi lệ :

- Họ ngấm ngầm phản bội muội. Muội chỉ nhận ra khi thấy lão Hà và Vương Lịch cùng xuất hiện.

Chàng cau mày :

- Không có Tân Lương, cũng không có lão ác đạo Linh Hóa?

Như Thủy lắc đầu :

- Như muội lén nghe, dường như họ đã biết huynh đã luyện được tuyệt học Càn Khôn. Để đề phòng huynh tìm đến, lão đạo Linh Hóa và bọn Tân Lương phải lập thành liên minh. Họ phân ra, Hà Kinh Chi và Vương Lịch thì đến đây bắt giữ phụ thân và muội cùng với Đoạn Mộc thúc. Tân Lương và lão ác đạo Linh Hóa thì ráo riết khổ luyện Lãnh Khí công phu. Chỉ vì muội không sớm tin huynh khiến phụ thân bị liên lụy.

Chàng cổ trắn an nàng :

- Họ cố ý, muội vô tình. Đến tiểu huynh còn bị A Xuân lừa, tiểu huynh không thể trách muội. Điều quan trọng là muội có nghe nhắc đến Liễu Liễu?

Như Thủy gật đầu :

- Muội có nghe! Liễu Liễu đã bị lão ác đạo sanh cầm. Chính Liễu Liễu trong lúc bức tức đã cho lão ác đạo biết chuyện của Thiên huynh.

Chàng thoáng cười nhẹ :

- Vì thế, chúng cho bọn Thập nhị Chi, Tam thập lục Địa Sát đến trước để thăm dò hư thực?

Như Thủy lo ngại :

- Chưa hết đâu. Hãy còn bọn Tứ Giả vệ đạo và Tả Hữu hộ đạo đang chờ Thiên huynh phía trước.

Chàng có vẻ không quan tâm đến lời cáo giác của Như Thủy.

Chàng hất mặt về phía bọn A Xuân :

- Đường như đây là ý đồ đầy tham vọng của mục Tam nãi nãi? Mục muốn chiếm riêng cho mục tuyệt học Càn Khôn.

Như Thủy lộ vẻ kinh ngạc :

- Thiên huynh đoán ra đúng. Như mục không cam lòng chia sẻ tuyệt học đó với bọn Huyền Thông Linh Đạo. Mục càng bất bình khi biết lão ác đạo chỉ xem trọng Tân Lương, chỉ trao cho đại sư huynh của mục chức Hộ pháp của Lãnh Khuyết môn vừa được thành lập.

Chàng có vẻ hớn hờ khi nghe tin này :

- Càng tốt! Hạng người như Hà Kinh Chi đâu dễ dàng bỏ qua thái độ gần như là nhục mạ này. Chắc chắn lão sẽ ngấm ngầm phá hoại sự liên minh của Tân Lương và lão ác đạo Linh Hóa.

Thẩm Định Thiên vừa dứt lời thì quanh khu rừng chợt vang lên nhiều loạt tiếng cười cùng lúc :

- Không ngờ tiểu tử nguoi lại am hiểu Hà Kinh Chi ta như vậy. Ha... ha...

- Thẩm Định Thiên! Ngươi xứng là đối thủ của huynh đệ Vương Lịch này! Ha... ha...

- Chỉ có điều, nguoi quá xem thường Đạo chủ bốn Linh Đạo rồi đó. Chúng tôi nguoi hãy còn kém, kém lắm. Ha... ha...

- Lãnh Khuyết môn ư? Đường như ba chữ này không còn tồn tại nữa rồi. Ha... ha...

Vút! Vút! Vút! Vút!

Bốn bóng người xuất hiện ở bốn hướng, khiến Tiểu Mỹ và Như Thủy cùng kêu :

- Tả Hữu hộ đạo?

- Hà Kinh Chi, Vương Lịch, hai kẻ đại gia thù?

Riêng Thẩm Định Thiên, sau cái lướt nhìn lần lượt bốn nhân vật nọ, chàng bật cười thích thú :

- Ha... ha... Quả nhiên phen này Thẩm Định Thiên tại hạ được mở rộng tầm hiểu biết.

Hà Kinh Chi, một kẻ nhiều tâm cơ nhiều tham vọng, Hồ Khắc Vọng, một nhân vật không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Hai nhân vật này hợp lại, Tân Lương thật đại đột khi cứ muốn làm Môn chủ Lãnh Khuyết môn. Bội phục, bội phục! Ha... ha...

Hà Kinh Chi cau mày lo ngại :

- Nghe một hiểu mười, xem ra chắc chắn đã luyện xong Càn Khôn tuyệt học?

Chàng sa sầm nét mặt :

- Lão quá khen! Nhưng đâu bằng lão, vừa đắc thủ Thất Cầm công phu vừa có thêm Lãnh Khí công từ trên trời rơi xuống? Gia phụ đâu?

Vương Lịch cười hô hô :

- Hóa ra người cũng quan tâm đến phụ thân nguoi? Muốn biết phụ thân nguoi đang ở đâu ư? Dễ thôi. Hãy giao tuyệt học Càn Khôn ra thì biết. Hô... hô... hô...

Chàng chợt cười lạt :

- Giao cho ai? Lão ư? Liệu lão có tư cách không? Nếu có, sao Hồ Khắc Vọng vẫn bảo Tả Hữu hộ đạo cùng đến đây với huynh đệ lão?

Nhân vật Tả Hữu hộ đạo lập tức lên tiếng :

- Kế ly gián của nguoi kẻ như hồng rồi. Bọn ta đến đây là đề phòng trường hợp nguoi bướng bỉnh, không chịu giao Càn Khôn tuyệt học.

Chàng chớp mắt :

- Thật như thế?

Mơ hồ biết chàng vừa phát hiện một điểm khả nghi qua câu đáp quá nhanh của lão Tả Hộ Đạo, Hà Kinh Chi nôn nóng xòe tay :

- Không là thật chẳng lẽ là giả? Nào, mau giao ra nào.

Chàng hít nhẹ một hơi :

- Giao ư? Tại hạ làm sao giao được khi chưa nhìn thấy gia phụ? Huống chi...

Thấy Vương Lịch định lên tiếng, Hà Kinh Chi xua tay ngăn lại :

- Rồi ngươi sẽ nhìn thấy phụ thân ngươi. Hai chữ “huống chi” của ngươi như còn muốn nói gì nữa?

Chàng nở một nụ cười, chậm chậm lên tiếng :

- Không sai! Hãy còn điều này nữa. Kinh văn Càn Khôn vốn được gia phụ chia làm mười phần, giao cho chánh phó ngũ đường chủ cất giữ. Tại hạ còn thiếu một phần, là do Đoan Mộc đường chủ đang giữ bên mình.

Hà Kinh Chi ngơ ngác :

- Làm gì có? Ta đã lục soát khắp người lão Đoan Mộc...

Chàng ngắt lời :

- Cũng như những vị kia, Đoan Mộc thúc nhất định đã xâm những kinh văn đó vào da, hoặc ở trước ngực, hoặc ở...

Vương Lịch bật kêu :

- Có chuyện này ư? Vậy cần phải khai quật...

Hà Kinh Chi vụt ngắt, cổ che lấp đi câu nói của Vương Lịch :

- Chín phần thì chín phần! Ngươi chỉ việc giao ra đủ chín phần là xong.

Giương mặt chàng hoàn toàn nhợt nhạt, hai mắt lộ hung quang.

Biểu hiện này của chàng khiến Hà Kinh Chi phải khản trương :

- Thế nào? Giao hay không giao?

Vương Lịch cũng nhìn thấy sắc thái kỳ lạ của chàng, lão hỏi thúc :

- Mạng của phụ thân ngươi còn hay mất là tùy vào thái độ của ngươi lúc này. Đây!

Ngoan ngoãn nào...

Bất ngờ, chàng ngửa cổ cười như gào như rống :

- Giao ra ư? Ha... ha...

Tiểu My và Như Thủy không thể nào hiểu nổi tâm trạng của chàng. Cả hai cứ ngơ ngác nhìn nhau và nhìn Thẩm Định Thiên.

Chàng vẫn cười :

- Ha... ha...

Bốn lão kia, lão nào lão nấy đều âm thầm vận dụng chân lực vào song thủ.

Họ có cảm nhận bất an qua tràng cười kỳ lạ của chàng.

Đến lúc đó chàng ngừng cười. Và thay chỗ cho tiếng cười đột ngột chấm dứt, chàng quát lên kinh khiếp :

- My muội, giết! Như Thủy muội! Giết! Phải giết toàn bộ lũ ác nhân không còn tính người này! Giết!

Tiểu My và Như Thủy chưa kịp động thân thì đến lượt bốn lão kia gào lên vang động :

- Ngươi muốn chết sao, tiểu tử?

- Người không nghĩ đến phụ thân người ư, Định Thiên?

- Được! Đó là do người, chớ trách bọn ta. Đờ!

- Ha... ha! Xem chiêu Thất Cầm Ha... ha...

Tất cả cùng ủa vào với toàn bộ sở học hoặc đã vang danh hoặc chưa một ai biết đến.

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Như Thủy với sự phẫn nộ cuộn cuộn, quên mất võ công bản thân là do ai trao truyền, nhắm thẳng Vương Lịch lao đến :

- Ác nhân, đã mười mấy năm nay lừa dối ta. Chớ trách ta trở mặt.

Vù...

Tiểu My cũng chọn một đối tượng, nàng hậm hực lao về phía Tả hộ pháp :

- Cái chết của gia phụ hửn lão phải có phần! Hãy xem Thất Cầm Tuyệt Hóa khúc.

Vụt... Vụt...

Còn Thảm Định Thiên, chàng là người đầu tiên khởi phát chiến trận nên ngay lập tức hữu kinh của chàng đã cuộn ập vào Hà Kinh Chi.

Ào... Ào...

Phát hiện còn lão Hữu hộ pháp cũng đang cuồng nộ lao vào, chàng hất luôn tả chưởng, phân khai nội kinh, giao chiến một lúc với hai địch nhân.

- Đờ!

Ào... Ào...

Tiếng chạm kinh vang lên ầm ỉ náo động cả một khu rừng.

Ầm! Ầm! Ầm!

Lấn vào đó, trăng cười ngạo nghễ của Vương Lịch nổi lên rõ mồn một :

- Thủy nhi! Người quyết liệt cả với sư phụ của người? Vậy đừng trách ta quên nghĩa sư đồ, đành phải giết người. Ha... ha...

Định đưa mắt nhìn qua, xem bào muội Như Thủy đang như thế nào, Thảm Định Thiên phải mất cơ hội khi nghe tiếng quát đốc ý của Hà Kinh Chi vang lên :

- Hóa ra công phu Càn Khôn của người thật sự chưa luyện đủ. Hãy xem Lãnh Khí công.

Ào... Ào...

Bình thủ với Thảm Định Thiên dường như đó là điều gây phẫn nộ cho lão Hữu hộ pháp.

Lão gầm gừ xông đến :

- Thảo nào tiểu tử người không ngạo mạn. Hãy đờ!

Vù... Vù...

Phát giác lão Hà quả nhiên đã luyện Lãnh Khí công, chứng tỏ những gì chàng đoán về tâm cơ thủ đoạn của lão đều đúng.

Càng thêm cuồng nộ, chàng thu hai tay về và bất ngờ hất mạnh ra :

- Muốn biết Càn Khôn tuyệt học ư? Xem đây!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Bất chợt có tiếng hét phẫn hận của Tiểu My vang lên :

- Vương Lịch, lão thất phu bất cần nhân tình. Ta quyết phải giết lão. Như Thủy, mau tránh!

Ầm! Ầm!

Cảm nhận tình thế ở phía Như Thủy và Tiểu My bất ổn, Thẩm Định Thiên tăng thêm chân lực vào chuông kinh.

Ầm! Ầm!

Hà Kinh Chi và lão Hữu hộ pháp bị chấn lùi, họ nhìn nhau bằng ánh mắt kinh hãi.

Không chậm, chàng lao về phía Vương Lịch và lão Tả hộ pháp. Cả hai đang hùng hổ sắp dồn Như Thủy và Tiểu My vào tử địa.

Vương Lịch phát mạnh một kinh Lãnh Khí, lão Tả hộ pháp thi triển công phu Thất Cầm. Cả hai cùng cười sảng sặc :

- Nạp mạng đi nào! Ha... ha...

- Nằm xuống! Ha... ha...

Thẩm Định Thiên kịp có mặt. Chàng buông ra tiếng gầm kinh thiên động địa :

- Đúng là lũ ác nhân, tội chết khó dung tha. Đờ!

Viu... viu...

Với hai ngọn chỉ kinh Lãnh Băng vừa phát xạ, tiếng gió rít vang lên làm cho cả Vương Lịch lẫn lão Tả hộ pháp phải kinh tâm động phách. Lập tức, cả hai lo nhảy lùi.

Vút! Vút!

Tiểu My cuồng nộ bám theo lão Tả hộ pháp :

- Hãy đền mạng cho phụ thân ta! Đờ!

Vút! Vút!

Như Thủy cũng định đuổi theo Vương Lịch, bất ngờ bóng nhân ảnh của Định Thiên vượt nhanh hơn nàng :

- Nạp mạng nào, Vương Lịch!

Ào... Ào...

Hà Kinh Chi bật tung người lao ào đến :

- Chớ kinh hãi, nhị sư đệ! Tiểu tử! Đờ!

Vù... Vù...

Có Hà Kinh Chi tiếp ứng kịp thời, Vương Lịch thật sự phấn chấn.

Nhưng, một đằng đã chủ động phát chiêu trước, một bên chỉ chống trả theo bản năng và chậm hơn. Tiếng chạm kinh vang lên khiến Vương Lịch thật sự rúng động.

Ầm! Ầm!

Vương Lịch bị đẩy lùi khá xa, đủ để nghe lão Tả hộ pháp đang kêu lên ngờ ngàng :

- Ngươi nói sao, Tiểu My? Phụ thân ngươi là...

Tiểu My vẫn quyết liệt bức dồn lão Tả hộ pháp :

- Không sai! Gia phụ mới chính thật là Đạo chủ Huyền Thông Linh Đạo. Ha... ha... Vô si đã âm toán gia phụ, chiếm luôn quyền chấp chương Huyền Thông Linh Đạo. Lão đừng giả vờ nữa! Đờ!

Vút! Vút!

Như Thủy bật lao theo bèn gót Vương Lịch :

- Mau đèn mạng gia mẫu! Đờ!

Vù... Vù...

Lão Hữu hộ pháp tung người, chắn ngang chiêu chương của Như Thủy định quật vào Vương Lịch :

- Nha đầu chó vợi đắc ý! Xem chiêu!

Ào... Ào...

Àm!

Hự!

Như Thủy bị chắn lùi, vô tình lùi đứng về phía lão Hà Kinh Chi. Lão cười ngặt ngoẽo :

- Thủy nhi! Đây là người tự chuốc họa. Chớ trách đại sư bá này! Ha... ha...

Ào... Ào...

Thảm Định Thiên đã kịp nhìn lướt qua tình thế. Chàng lạnh giọng lên tiếng như tiếng oan hồn đòi mạng :

- Ai tự chuốc họa, hử? Trúng!

Àm!

Hự!

Hà Kinh Chi đang ngao nghể vì ngỡ sắp đắc thủ, đành học lên một tiếng. Lão bị trúng kinh của Thảm Định Thiên.

Vương Lịch phần uất hô hoán :

- Tiểu tử! Người không kể gì đến sinh mạng phụ thân người thật sao? Đờ!

Lão Hữu hộ pháp cũng xông đến :

- Chớ phí lời với y! Giết!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Hai mắt chàng bỗng dâng lên những tia sát khí :

- Người còn dám nhắc đến gia phụ ư? Chết!

Vù...

Àm! Âm!

Không hẹn nhau, lần lượt Hà Kinh Chi, lão Hữu hộ pháp và Vương Lịch cùng bị Định Thiên bức phải lùi và lùi về cùng một hướng.

Như Thủy và Thảm Định Thiên cùng một lúc gầm lên :

- Nạp mạng!

- Giết!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Chợt có tiếng Tiểu My hô hoán :

- Chậm đã nào, Thiên ca!

Nhưng tiếng hô hoán của Tiểu My quá chậm so với hai chương toàn lực của Định Thiên và Như Thủy.

Àm! Âm! Âm!

Ngoài Vương Lịch như đã hết sức chỉ trì nên cứ lùi mãi, không thể ổn định cước bộ. Hà Kinh Chi và lão Hữu hộ pháp sau hai lượt bị bức lùi, cùng động nộ kinh thiên. Họ bật lao đến với khí thế uy mãnh :

- Hãy xem Lãnh Khí công!

- Tiểu tử, hãy đỡ Thắt Cầm công phu!

Vù... Vù...

Vút! Vút!

Sau tiếng hô hoán đột nhiên đã xen vào của Tiểu My, giờ đến lượt lão Tả hộ pháp cũng lên tiếng, phát ra những lời mập mờ khó hiểu :

- Hữu huynh mau lại đây, ngày chúng ta chờ đợi đã đến rồi!

Nghe thế, với sắc mặt hoàn toàn ngỡ ngàng, lão Hữu như người chột lâm vào cảnh mộng mơ, quên hết thực tại trước mắt.

Chỉ khi có tiếng thét phần uất của Như Thủy vang lên, lão Hữu mới choàng tỉnh :

- Vương Lịch! Hãy nạp mạng cho Thâm gia!

Àm!

A... a...

Hà Kinh Chi hoàn toàn nao núng khi biết Như Thủy vừa hạ sát Vương Lịch.

Cùng với lão Hữu vừa dừng tay hoàn toàn bất ngờ, Hà Kinh Chi cũng hốt hoảng thu chiêu và quay đầu tìm lối bỏ chạy.

Thâm Định Thiên khi nghe rõ lời mập mờ khó hiểu của lão Tả, kịp đưa mắt nhìn qua Tiểu My.

Và chàng dù mơ hồ nhưng cũng phần nào đoán ra sự thật khi nhìn thấy giữa lão Tả và Tiểu My đang đề lộ một hòa khí không hiểu tại sao lại có. Vì thế thái độ của lão Hữu không còn gây kinh ngạc cho chàng nữa.

Chàng lập tức dồn mọi chú tâm vào từng động tĩnh của lão Hà. Ngay khi lão Hà chạy, chàng lập tức buông ra một tiếng gầm đầy uất hận :

- Chạy ư? Hãy để mạng lại đây! Đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Không ngờ lại bị Định Thiên dồn đuổi, Hà Kinh Chi quay lại, sắc mặt đề lộ sự độc ác chưa từng có :

- Súc sinh! Ngươi tưởng ta không dám liều mạng với ngươi sao? Đỡ!

Ào... Ào...

Luồng Lãnh Khí được lão Hà quạt ra chỉ càng làm cho Thâm Định Thiên phần nộ :

- Lãnh Khí công ư? Lão hãy còn kém. Đỡ!

Chàng hất luôn tả kinh, quạt ra một chưởng Lãnh Băng.

Ào... Ào...

Àm! Âm!

Sau tiếng chấn kinh thứ nhất lại đến lượt tiếng chấn kinh thứ hai vang lên. Và do chưởng thứ hai là chưởng Lãnh Băng, chưởng này ập đến lúc lão Hà đã cạn kiệt chân nguyên sau loạt kinh thứ nhất, toàn thân lão Hà lập tức bị lãnh khí xâm nhập.

Một diễn biến kỳ lạ xuất hiện, khắp người Hà Kinh Chi ngay tức tốc bị phủ một lớp băng trắng toát. Nhìn lão đứng yên bất động, Như Thủy chưa voi phần nộ bật tung người lao đến :

- Gia mẫu đã vì lão mà chết! Hãy đền mạng!

Bùng!

Ầm! Ầm!

Đang bị đóng băng như hóa đá, thân thể lão Hà phải vỡ ra thành nhiều mảnh khi bị Như Thủy tận lực giáng kinh vào.

Với sắc mặt hết sức khẩn trương, Thẩm Định Thiên trầm giọng gọi Như Thủy và Tiểu My :

- Mau đến Huyền Thông Linh Đạo. Chúng ta chớ để Hồ Khắc Vọng kịp gây thêm nhiều tội ác nữa.

Tiểu My thẳng thốt gọi chàng :

- Chậm đã, Thiên ca! Lệnh tôn đã...

Hai mắt chàng vụt lóe lên hung quang :

- Ta biết rồi. Nếu gia phụ còn sống, lão Hà nhất định không tìm cách ngăn chặn chúng ta từ xa. Hồ Khắc Vọng chính là kẻ chủ mưu. Ta phải giết lão!

Tiểu My không thể giấu được sự kinh ngạc :

- Thiên ca đoán ra thật sao? Còn việc này nữa, Tả Hữu hộ đạo đây...

Chàng nôn nóng ngắt lời :

- Kể cả việc này, ta cũng đoán ra. Càng tốt! Nếu My muội tìm lại được hai nhân vật vẫn trung thành với gia phụ, hãy nhờ họ tìm cách lên giải thoát cho Liễu Liễu. Cả thất phái và những ai khác nữa đã bị giam giữ, hãy giải thoát tất cả. Ta và Như Thủy sẽ đường đường chính chính vào gặp lão ác đạo và cầm chân lão. Đi đi!

Bảo Tiểu My đi nhưng chính chàng lại đưa Như Thủy đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Võ lâm Minh chủ

May là có Thẩm Định Thiên đưa đi, Như Thủy đã bủn rủn tứ chi từ khi nghe Thẩm Định Thiên bất ngờ nói rõ ra sự đoán biết của chàng.

Như Thủy cảm thấy mụ mị thần trí, không còn biết là đang được bào huynh đưa đi đâu, đưa đến để gặp ai hay để làm gì.

Chỉ đến khi cảnh tượng của Huyền Thông Linh Đạo lọt vào mục quang, Như Thủy mới có lại nhận thức. Nàng lên tiếng với hai mắt giờ đã ráo hoảnh :

- Đại huynh! Thật sự đúng như đại huynh đoán, phụ thân chúng ta đã chết?

Thẩm Định Thiên cũng có đủ thời gian để lắng đọng thần trí, dồn nén mọi đau thương vào tận đáy lòng.

Chàng khẽ khàng đáp lại :

- Tuy chỉ là sự suy đoán nhưng tiểu huynh vẫn có cảm nhận đó là sự thật.

- Tại sao? Bọn chúng không cần tuyệt học Càn Khôn nữa sao?

Chàng giải thích bằng giọng lạnh như băng :

- Bọn chúng đương nhiên rất cần. Do cần và do quá nôn nóng, nhất là chúng thấy phụ thân đã khôi phục thần trí, chúng đã quá nặng tay và cũng mất hết nhân nại.

- Hà Kinh Chi nhần nại có thừa. Bằng chứng, lão đã giam giữ phụ thân nào phải thời gian không lâu?

Chàng cười lạnh :

- Muội đừng quên, nếu hai lão ma này biết cùng nhau lợi dụng Tân Lương thì chính lão Hà cũng bị lão ác đạo lợi dụng. Sinh mạng của phụ thân nào chỉ riêng lão Hà định đoạt? Từ sự việc này mà suy, phụ thân của chúng ta nhất định là do lão ác đạo hạ sát, khi hắn biết không thể chiếm được tuyệt học.

Như Thủy hoàn toàn thông hiểu, nàng bật lên tiếng rít căm hờn :

- Chúng ta phải báo thù cho phụ thân. Lão ác đạo đó đáng chết trăm lần.

Như Thủy vừa dứt lời, cảnh quang quanh họ chợt biến đổi, kèm theo những tiếng cười khô lạnh :

- Muốn báo thù ư! Muộn rồi. Bọn người hãy chờ đến kiếp sau vậy. Ha... ha...

Giữ tay Như Thủy lại, Thảm Định Thiên vừa đảo mắt nhìn quanh vừa gầm lên :

- Hóa Thông? Người không dám đương trường đối đầu với ta sao? Liễu Liễu đâu?

Ngươi đã làm gì Liễu Liễu?

Tiếng nói của Hóa Thông lại vang lên, mơ hồ và thảng hoặc, lúc bên đông lúc bên tây, khi bên tả, khi bên hữu :

- Mạng ngươi còn khó chi trị, lo làm gì đến kẻ khác, huống chi Liễu Liễu sắp là thê tử của Hóa Thông ta!

Như Thủy cảm thấy khó chịu với thanh âm luôn đổi hướng của Hóa Thông.

Nàng vừa lắc đầu vừa cố thì thào :

- Đại huynh. Dường như chúng ta đang bị một loại trận đồ lợi hại vây hãm?

Thảm Định Thiên định đáp thì thanh âm của Hóa Thông lại mơ hồ vang lên :

- Nha đầu ngươi cũng có đôi chút kiến thức. Không sai. Hỗn Nguyên Thông Huyền trận này không bao lâu nữa sẽ biến bọn ngươi thành những oan hồn uổng tử. Ha... ha...

Bất ngờ, từ đôi mắt của Thảm Định Thiên chợt xạ ra hai tia nhìn sắc lạnh :

- Vị tất như ngươi nói. Trúng!

Viu...

Chàng hất một ngọn chỉ kinh nhanh như tia chớp lao về phía chính tây.

Lập tức, ở phương vị đó bỗng phát lên tiếng gầm đau đớn và phẫn nộ :

- A...! Mau khỏi phát thế trận! Giết chúng cho ta! Hừ... hừ...

Hỗn Nguyên Thông Huyền trận liền biến đổi tạo nên những cảnh quang vừa thiên hình vạn trạng vừa toát ra trên không bầu sát khí ngùn ngụt.

Như Thủy kêu thét lên :

- Đại huynh!

Không chậm, Thảm Định Thiên lập tức chế trụ hôn huyết của Như Thủy, không muốn những ảo giác ghê rợn kia sẽ làm nàng chết khiếp.

Đặt Như Thủy nửa nằm nửa ngồi, dựa vào một thân cây, sau đó Thảm Định Thiên nhanh như tốc biến đi.

Vút!

Có tiếng hô hoán khẩn cấp của Hóa Thông :

- Y cũng tinh thông trận thế! Tứ Giả vệ đạo hãy phát động hòa trận, ngăn y lại!

Lập tức, có lẽ do Tứ Giả vệ đạo điều động, lửa từ tám phương tứ hướng bỗng nổi lên, vây quanh Định Thiên.

Chàng cười lồng lộng :

- Dừng hòa trận ư? Bọn ngươi đã quá xem thường Thảm Định Thiên này rồi. Xem đây! Ha... ha...

Toàn thân chàng liền xuất hiện một lớp sương vụ trắng ngần. Do đó chính là Lãnh Khí từ Lãnh Băng chương, chàng thân nhiên đảo người qua lại, bắt chắp lửa đỏ vây quanh.

Với những hiểu biết am tường nhất định về kỳ môn trận thế, chàng tuần tự diện đối diện với bốn nhân vật Tứ Giả vệ đạo.

Với nhân vật thứ nhất, chàng mỉm cười :

- Các hạ chậm rồi.

Àm!

Oa!

Với nhân vật thứ hai, chàng lạnh giọng :

- Vẫn ngoan cố ư?

Àm!

Oa!

Riêng hai gã Tứ Giả vệ đạo còn lại, do chúng vẫn điên cuồng phát động hỏa trận, chàng thật sự động nộ :

- Ta những tưởng đó là đủ cho hai ngươi tìm đường tháo chạy. Đã thế này thì đừng trách ta.

Àm! Oa!

Àm! Oa!

Hỏa trận tan biến, nhường cho tràng cười đắc ý của Hóa Thông vang lên :

- Định Thiên, xú tiểu tử. Để xem ngươi còn đắc ý được bao lâu. Ha... ha... ! Nha đầu này...

Gã không hay Định Thiên đang đứng ngay sau lưng gã.

Chàng vươn nhẹ ngón chỏ, khẽ hỏi gã :

- Bào muội của ta thế nào?

Gã quay lại và kinh hoàng nhìn một tia chỉ kinh đang xạ ngay vào giữa huyệt Mi Tâm của gã :

- Ngươi...

Soẹt!

A... a...

Hất bay Hóa Thông qua một bên, chàng giải huyệt cho Như Thủy và cùng nàng lao qua Hồn Nguyên Thông Huyền trận.

Vút!

- Giờ ngươi mới đến ư?

Chàng đứng lên, neho mắt nhìn lão ác đạo Linh Hóa - Hồ Khắc Vọng đang cùng Tân Lương đứng sẵn bên ngoài trận như để chờ đợi chàng :

- Không phải lão đã lợi dụng Tân Lương sao? Hay vị Tân Lương kia cũng như Thất tinh, đã biến thành công cụ của lão?

Hồ Khắc Vọng vỗ tay cười hô hô :

- Đáng phục, đáng phục! Có tâm cơ như ngươi thảo nào lần lượt Tam thập lục Địa Sát, Thập nhị Chi Phòng Đạo, rồi đến phía huynh đệ lão Hà và Tả Hữu hộ đạo bị hại hết. Ha... ha...

Chàng lạnh giọng :

- Lão quên, không nhắc đến Tứ Giả vệ đạo và đệ tử lão là Hóa Thông.

Hồ Khắc Vọng vỗ nhẹ vào trán, vẻ rất kịch :

- Ô! Ngươi không nhắc có lẽ ta đã quên!

Chợt đổi giọng, lão rít :

- Nhưng không sao. Bọn chúng có chết cũng không uống. Và bây giờ, ngươi sẽ phải đền mạng cho tất cả. Tất cả không trừ một ai.

Chàng lúi Như Thủy lùi lại phía sau, miệng cười giấu cợt :

- Thất Tinh Hóa Đạo của lão đâu? Hay lão bỗng dưng có đóm lược, muốn tự thân cùng ta so tài cao hạ!

Lão bữu môi :

- Người không đáng. Ta nói thật đấy. Chỉ nội Thất Cầm trận do Thất tinh triển khai cũng đủ thay ta thu thập người rồi.

Rồi lão vỗ tay vài lượt :

- Bày trận cho thượng khách thưởng lãm nào!

Bốp! Bốp! Bốp!

Nhưng ngay sau đó chính lão phải biến sắc. Lão vỗ tay một lượt nữa :

- Thất Tinh Hóa Đạo! Mau bày trận!

Bốp! Bốp! Bốp!

Thay vì cả bảy người trong Thất tinh cùng xuất hiện thì chỉ có một mình lão Hỷ Khúc Đới Lập chạy ra.

Không nghe lão Hỷ nói gì, có lẽ là do lão ác đạo đã dùng thủ thuật tà môn không chế, Thảm Định Thiên cười trên lão :

- Chỉ có một người, sao gọi là Thất tinh? Ha... ha...

Linh Hóa động nộ :

- Chuyện gì đã xảy ra? Thất tinh đâu?

Có tiếng ứng đối lại :

- Đạo chủ gọi Thất tinh ư?

Vút!

Nhìn người vừa xuất hiện, lão ác đạo Linh Hóa hoang mang :

- Tà hộ pháp! Hóa ra tiểu tử chưa làm hại đến Tà hộ pháp?

Một người nữa xuất hiện bên cạnh lão Tà vừa đến.

Vút!

Người này cười hì hì :

- Đạo chủ đừng quên thuộc hạ chứ?

Lão ác đạo ngỡ ngàng :

- Cả hai vẫn an toàn ư? Vậy thì tốt rồi. Hãy mau thu thập...

Lão Tà gằn giọng :

- Thu thập ai? Nếu là thu thập Thất tinh, thì bẩm Đạo chủ, đã có quần hùng đại phái chiếm mất phần của thuộc hạ rồi.

Linh Hóa biến sắc :

- Lời nói này muốn ám chỉ gì? Tà Hữu hộ pháp, hai người định phản ư? Ai đã buông tha cho bọn thất phái?

- Ta!

Cùng với tiếng đáp giọng một này, Tiểu My xuất hiện.

Linh Hóa sau một thoáng ngỡ ngàng, vùng cười ồm lên :

- Là người? Tốt! Ha... ha...

Chưa phát tiết hết qua tràng cười, lão ác đạo lại phải một phen sững sờ khi nghe một thanh âm khác, rất quen thuộc vang lên :

- Chưa hết đâu! Còn Liễu Liễu ta nữa!

Vút!

Nhìn Liễu Liễu ung dung đứng cạnh Tiểu My, sau hai nàng là Tả Hữu hộ pháp đứng hơi lùi về phía sau, lão ác đạo tỉnh ngộ :

- Ra bọn ngươi đã biết tất cả? Tiểu My, có phải ngươi chính là giọt máu rơi của Tư Đồ Thuận?

Tiểu My giận đến đỏ bừng khuôn mặt :

- Câm! Lão còn dám nhắc đến tính danh gia phụ ư? Tả Hữu hộ pháp đâu! Tội nghịch phản phải xử trị như thế nào theo môn quy bốn Linh Đạo?

Lão ác đạo cười khăng khắc :

- Là phải chết!

Nhưng kẻ đó lại chính là bọn ngươi. Tân Lược! Đánh! Ha... ha...

Trong khi Tân Lược như người vô hồn cứ lao về phía Tiểu My, lão ác đạo bật tung người về phía Định Thiên :

- Tất cả là do ngươi. Ngươi cũng phải chết!

Ào... Ào...

Thảm Định Thiên chưa kịp có phản ứng thì có tiếng quát thịnh nộ của một nhân vật vừa lao đến vừa phát ra :

- Hồ Khắc Vọng! Chớ ngông cuồng! Lão cái ta còn có Hóa Nguyên chỉ dành cho ngươi đây. Đờ!

Viu... Viu...

Bỗng có người lao đến ngăn đường, kẻ đó lại là lão cái Thôi bang chủ Cái bang, Hồ Khắc Vọng như tìm được chỗ trú hân, vụt gào lên :

- Lại là lão quỷ này? Lão đáng chết! Đờ!

Ào... Ào...

Ầm!

Hự!

Thối lão cái bị chấn lùi, sắc diện xám ngoét, miệng lắp bắp :

- Thôi rồi! Hắn đã luyện Huyền Thông Đồng Nguyên Công đến cảnh giới cuối cùng.

Hóa Nguyên chỉ của sư phụ hắn kể như vô dụng.

Thảm Định Thiên không ngờ lại có sự việc này.

Có phần lo sợ, chàng lập tức hô hoán :

- Đùng ai giao chiến với lão ác đạo. Hãy giao lão cho tại hạ!

Chàng lao ập vào đối phương.

Vút!

Đúng ý, lão ác đạo cũng lao vào cười ngạo nghễ :

- Tuyệt học Càn Khôn của ngươi đâu? Chỉ có thể thôi sao? Ha... ha...

Vút!

Ào... Ào...

Chàng cũng hất kinh cho dù có muộn hơn.

- Đỡ!

Vù... Vù...

Ầm!

Nhìn chàng vẫn nghiêm nhiên bình thủ, lão ác đạo bất phục :

- Hóa ra ngươi cũng tăng tiến nội lực? Nạp mạng nào!

Vù... Vù...

Chàng nhấc cao hữu thủ, hạ thấp tả thủ, rồi đồng loạt hất mạnh ra :

- Càn Khôn Thiên Địa đệ nhất thức! Đỡ!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Ầm!

Lão ác đạo khựng lại rồi tiếp tục tiến lên chủ động xuất chiêu :

- Lãnh Khí công! Đỡ!

Vù... Vù...

Thảm Định Thiên bật cười :

- Lãnh Khí công ư? Lãnh Băng chương đây! Đỡ!

Ào... Ào...

Ầm!

Vẫn bình thủ, lão ác đạo phần nộ lao vút vào Định Thiên :

- Thất Cầm công phu! Đỡ! Đỡ!

Vút! Vút!

Đúng lúc đó, mọi người cùng nghe tiếng quá nhiều người hò hét hô hoán loạn xạ :

- Gã Nộ kia kia! Đừng để gã thoát!

- Ha... ha... Chạy đi đâu nào, lão Ó?

- Bọn Thất tinh các ngươi phen này đừng mong toàn mạng. Đỡ!

- Hỷ, Ái, Ó ư? Tất cả phải chết!

- Nộ, Bi, Lạc, Dục ư? Đều đáng chết! Đỡ!

Rồi đủ loại chương kinh và công phu của thất đại phái cũng lần lượt vang lên, hiển hiện.

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Véo... Véo...

Cũng có tiếng Tiểu My sắp đặt :

- Đừng đối phó với Tân Lương ở phía chính diện, hãy đề phòng Lãnh Khí công của y.

Như Thủy cũng góp lời :

- Chúng ta dùng xa luân chiến, cốt làm y cạn kiệt chân lực.

Liễu Liễu hạ lệnh :

- Tà Hữu hộ pháp ở một bên. Bọn nữ nhi chúng ta ở một bên. Luân phiên phát chiêu! Đánh!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Ầm! Ầm!

Tình thế hoàn toàn bất lợi cho lão ác đạo. Lão dồn toàn bộ sự căm phẫn vào một người lão cho là chủ xướng: Thẩm Định Thiên.

Lão ra chiêu liên hồi kỳ trận :

- Súc sinh! Đỡ!

Vù...

- Xú tiểu tử phải chết!

Ào... Ào...

Thẩm Định Thiên chợt hiểu, muốn đối phó với lão ác đạo, vừa có thần thủ cao minh vừa đang trong tâm trạng giận dữ đến phát cuồng, hoàn toàn không phải dễ. Chàng vừa giao chiến vừa suy nghĩ tìm biện pháp tốt nhất :

- Lãnh Băng chiêu! Đỡ!

Ào... Ào...

Ầm!

- Càn Khôn Thiên Địa đệ nhị thức! Đỡ!

Ào... Ào...

Ầm!

Bất chợt, chàng nhớ đến lời Như Thủy nói với chàng sáu năm trước, khi chàng chưa hề biết võ công là gì. Đó là, “Lúc địch nhân giao chiến không chỉ hoàn toàn dùng sức...”

Đang nghĩ, tiếng gầm của lão ác đạo một lần nữa vang lên, khiến Thẩm Định Thiên buộc phải lo đối phó :

- Thất tinh bị hại, Tam thập lục Địa Sát Tuần Đạo tuột khỏi tay ta, tất cả là vì ngươi. Súc sinh! Đỡ!

Vù... Vù...

Phẫn nộ, chàng cũng quát lên :

- Lão tặc! Gia phụ bị lão sát hại, cả Đoan Mộc thúc cũng không toàn mạng. Sao ta phải nhân nhượng lão? Đỡ!

Ào... Ào...

Ầm!

Lão ác đạo đã đến lúc liều mạng. Lão lao vào chàng bất kỳ hậu quả ra sao :

- Ngươi đã phá hỏng đại sự của ta. Chết!

Vù... Vù...

Nếu lão chỉ muốn lấy mạng chàng bằng bất cứ giá nào thì chính chàng lúc này cũng vậy. Chàng gầm vang :

- Tội ác của lão trời nào tha, đất nào dung. Nạp mạng!

Vù... Vù...

Àm! Âm!

Vẫn tìm cách cuộn xoắn lấy chàng, bất ngờ lão vận dụng Linh Áo Cứu Chuyển Bộ để bắt thần áp sát chàng từ phía sau :

- Chính ngươi phải nạp mạng!

Vù...

Kinh hoảng, chàng cố tung người lên cao theo thân pháp Đẳng Bình Bát Bộ.

Vút!

Nhưng lão ác đạo vẫn đủ năng lực để tiếp tục đeo đẳng theo sát chàng.

Vút!

Trong tình thế này buộc chàng phải lảng không đảo người, xoay ngược lại phía sau, hất chưởng tay vào lão ác đạo :

Đờ!

Bùng!

Cả hai lảng không giao thủ và thừa biết chán kinh sẽ đẩy họ về hai phía. Nhưng lão ác đạo thì quyết không buông tha chàng và chàng thì cũng chỉ muốn lấy mạng lão, do đó, khi hai chưởng tay chạm nhau, cả hai liền chộp giữ tay nhau.

Bóp!

Lập tức giữa cả hai liền diễn ra trận tỷ đấu nội lực, không ai chịu nhường ai.

Đang lơ lửng trên không, do phải dồn toàn bộ nội lực để bức đối phương phải mất mạng, cả hai không còn chút chân nguyên nào để chi trì thân pháp. Do đó, trận tỷ đấu nội lực vẫn diễn ra khi cả hai cùng bị rơi xuống.

Thịch! Thịch!

Rơi xuống thì rơi, trận tỷ đấu nội lực không một ai dám khinh xuất gián đoạn. Bởi kẻ nào tự ý ngưng lại, kẻ đó sẽ bị nội lực của đối phương xông ủa qua chán đứt toàn bộ kinh mạch.

Song phương lần lượt thi triển những loại nội công tâm pháp đã biết, quyết dồn đối phương vào chỗ chết.

Chợt nghĩ đến cái chết quá dễ dàng của Hà Kinh Chi, Thẩm Định Thiên lập tức đổi sang nội lực Lãnh Băng.

Lãnh khí xuất hiện vào chưởng tay của lão ác đạo. Lão cười một tiếng khô khốc :

- Lãnh Băng ư? Hừ! Được! Xem này!

Lão cũng vận dụng Lãnh Khí công quyết đưa lãnh khí vào người Định Thiên. Nhưng lão vừa có chỗ sơ hở, đang giao đấu nội lực việc mở miệng phát thoại là tự làm hại bản thân. Phát giác điều đó, chàng thét :

- Qua!

Lãnh Băng nội kinh của chàng liền ào ào xâm chiếm hữu thủ của lão, làm cho cánh tay đó phải xuất hiện lớp băng mỏng bao phủ bên ngoài.

Đò mặt tía tai, lão cố chống đỡ, hy vọng hoặc sẽ chi trì ở mức độ đó, không cho lãnh khí của chàng tiếp tục xâm chiếm, hoặc tốt nhất là đẩy lùi lãnh khí của chàng.

Thiên bất dung gian đảng, chính lúc đó có tiếng Như Thủy hét tướng lên :

- Được rồi! Đây là cơ hội để hạ sát Tân Lương! Đánh!

Àm!

A... a...

Lão ác đạo bị dao động.

Không bỏ lỡ cơ hội, Định Thiên lập tức dồn nội lực sang. Thân hình lão ác đạo do bị lãnh khí xâm nhập đang có nhiều chỗ bị đóng băng. Nhưng lão vẫn không dám tự ý thu hồi chân lực. Vì làm như thế là chính lão tự giết lão.

Lão cố chi trì...

Quần hùng ngay lúc đó không hiểu sao bỗng lũ lượt hô hoán vang trời :

- Lão Ái, lão Nộ, lão Dục đã chết rồi! Ha... Ha...

- Lão Hỷ, lão Bi cũng vậy! Khá lắm!

- Lão Ó cũng nạp mạng. Ha... Ha...

- Còn lão Lạc, nạp mạng mau!

Ầm!

A... a...

Thân hình của lão ác đạo càng thêm chấn động khiến sức chi trì cục diện của lão bắt ngờ kém đi.

Không hề chậm, Thảm Định Thiên quát một tiếng cực lớn :

- Qua!

Quần hùng lúc đó đều rảnh tay, tất cả cùng thất kinh khi nhìn thấy toàn thân lão ác đạo đang dần dần bị một lớp băng bao phủ. Lớp băng này dày lên...

Như Thủy đã từng thấy cảnh này một lần, đó là khi Hà Kinh Chi bị Thảm Định Thiên dùng công phu Lãnh Băng, cũng gây nên hiện tượng đó. Và cũng chính Như Thủy đã dùng chưởng làm cho Hà Kinh Chi bị vỡ thành nhiều mảnh.

Như Thủy thì thảo khe khẽ với Liễu Liễu và Tiểu My. Cả ba tỏ vẻ ái ngại. Những chỉ một thoáng sau đó, họ nghỉ lại và cùng nhìn nhau gật đầu.

Thế là, cả ba cùng một lúc lao ập vào thân hình đã hoàn toàn đóng băng của lão ác đạo. Họ đồng loạt tung chưởng.

Vù... Vù...

Thôi lão cái thất kinh :

- Đứng! Bọn ngươi đừng làm như thế, tiểu tử cũng sẽ bị ảnh hưởng lây! Ồ! Nguy tai!

Ầm!

Thảm Định Thiên cũng nhìn thấy cử chỉ của ba nàng, và tuy chàng đã đề phòng bằng cách sẵn sàng thu kinh đúng lúc, nhưng khi thân thể của lão ác đạo vỡ vụn chính chàng cũng bị nội kinh của lão tắc đạo chấn lùi.

- Hự!

Chàng còn đang loạng choạng với huyết khí sôi trào, bất đồ có một bóng người lao đến và tung một vật đen trùi trùi vào giữa tâm thất của chàng :

- Tiểu tử nạp mạng!

Ào... Ào...

Ai?

Cũng bất ngờ như vậy, tiếng quát của Tiểu Kiếm Chương Trung Xuyên Bách Bộ Hàn Nam Long vang lên đúng lúc :

- Lãnh Kiếm Phi Thủ! Hạng có tâm cơ thâm độc như ngươi phải chết. Xem Tiểu kiếm!

Véo...

Phập!

Bình!

Tiểu kiếm của Hàn Nam Long tuy đã trúng đích nhưng vật đen trùi trùi kia chính là Phi Thủ của Cao Sơn cũng còn đủ lực để quật vào Thảm Định Thiên.

Chàng sắp ngã thì Tiểu My, Liễu Liễu kịp lao đến đỡ lấy :

- Thiên ca!

- Thiên ca không sao chứ?

Như Thủy đang áy náy vì suýt nữa làm cho bào huynh uống mạng, nhìn thấy cảnh tượng này bèn reo lên :

- A ha! Sao nhị tỷ vừa nhanh vừa cùng kêu như nhau vậy?

Hai nàng đỏ bừng mặt, cùng nhìn nhau lúng túng.

Thẩm Định Thiên tuy cũng lúng túng không kém nhưng do nhìn thấy có một vật đang được Cao Sơn nắm giữ trong lòng bàn tay bất động, chàng lập tức bước đến gần lấy.

Hít một hơi dài, chàng nhìn và nói với mọi người :

- Cao Sơn định âm thầm đi tìm nơi toạ lạc của Vũ Mộc Tàng Binh thất. Nhưng y nào biết nơi đó giờ đây đã không còn. Y chỉ vọng tưởng mà thôi. Phần tại hạ, Thiện Nhân đại sư, tại hạ sẽ giao hoàn những gì của Vong Ngã Thánh Y cho Thiếu Lâm Võ Đang phái cũng vậy, tại hạ sẽ...

Thật bất ngờ, chính Du Hạc đạo trưởng lên tiếng, sau khi thở dài đầy hàm ý :

- Không cần đâu, Minh chủ! Bản đạo còn mạng đây là do Minh chủ ban cho. Sở học kia chỉ hữu ích nếu rơi đúng vào một nhân vật tài cao đức trọng như Minh chủ.

Cũng bất ngờ không kém, quần hùng đồng thanh reo lên :

- Minh chủ, Thấm minh chủ!

- Không sai! Chỉ có Thấm gia trước sau vẫn xứng đáng là Minh chủ võ lâm!

- Minh chủ võ lâm!

Như Thủy tuy cười nhưng lại để lệ tuôn dài.

Tư Đồ My và Liễu Liễu không hiểu sao cứ cười e thẹn và vẫn đứng sát vào Thẩm Định Thiên ở hai bên tả hữu. Họ cũng có tình ý với một người chăng?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Địa Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.